

Giới thiệu Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn

Thể loại: Cổ Đại, Dị Giới, Đô Thị, Giả Không, Hiện Đại, Huyền Huyền, Ngôn Tình, Nữ Cường, Xuyên Nhanh

Mỗi thế giới ngoài nam nữ chính ra còn cần các nhân vật phản diện để làm nền, hỗ trợ và giúp đỡ các nhân vật chính ra hết nổi bật. Tiền Thiên vốn nghĩ rằng những nhân vật phản diện như vậy cũng khá quan trọng trong cốt truyện, ai ngờ gặp được Cục Quản lý Thế giới, cô mới biết còn một loại nhân vật còn phản diện hơn cả phản diện - người qua đường...

Chỉ là một nhân vật quần chúng để xúc tiến tình cảm của nam nữ chủ thôi, cô cho rằng rất dễ hoàn thành, sau đó mỹ mãn thu hoạch tích phân, làm giàu, làm giàu aaa... Thế mà lại xảy ra đủ thứ tình huống không ngờ được.

"Nam chính à, ngại đi chết đi được không? Tôi chỉ là diễn viên quần chúng."

P/s:

- Tác giả đã khẳng định là 1v1.

- Tác giả và nhân vật chính trưởng thành qua từng thế giới, tuy là bút mới nhưng được nhiều độc giả đánh giá cao.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Chương đệm: Trên trời rơi xuống một hệ thống

Dịch giả: Lạc Đình Đang

Tiền Xuyên Từ xưa nay không hề biết rằng hệ thống này đã trở nên phổ biến, ngủ một giấc là có thể gặp được, bản thân là một kẻ chẳng có chút khí chất nào cũng có thể trôi buốc được, thậm chí còn như thể bị cưỡng chế.

"Chẳng lẽ... mình đã chết? Ngủ rồi bất ngờ chết?" Tiền Xuyên Từ không khỏi nghi ngờ.

"Chết chết cái Đ*! Chết thì làm việc thế nào được! Ông đây vất vả lắm mới tìm được một đối tác phù hợp với yêu cầu." Hệ Thống nào đó tức đến hộc máu.

Tiền Xuyên Từ rất khó hiểu. Loại người qua đường Giáp như mình thế quái nào lại được con hàng trí tuệ này nhìn trúng? Cô rất bình thường, thật sự rất bình thường, ngay cả tên cũng là người qua đường Giáp.

Tiền Xuyên Từ tên là Tiền Thiên. Nghe nói khi sinh ra Ngũ Hành khuyết Thủy, ba Tiền vội nên trực tiếp đảo họ rồi đặt cạnh xem như tên, vậy nên cô tên Tiền Thiên. Nghe rất giống "Nợ Tiền" hoặc "Tiền Tiền"! Bởi vì cái tên họ cha này mà cả những người quen biết hay không quen biết, thoát tiền khi nghe thấy tên cô đều có một phản ứng là: "Nhà cậu thật yêu tiền!"

Bởi vậy, từ nhỏ đến lớn biệt hiệu của cô vô cùng thống nhất, luôn là "Tiền Xuyên Từ*! ". Cô nghi ngờ người xung quanh có phải đã lên lút nhất trí tên này hay không.

*Tiền Xuyên Từ: Dây xâu tiền (ví những người coi trọng đồng tiền).

Ngoại trừ gia đình êm ấm, ba mẹ ân ái, cuộc sống suôn sẻ, việc học và công việc dễ dàng thuận lợi, đời sống khá giả... Được rồi, so với khá giả thì tốt hơn chút. Dù sao cũng phải nói Tiền Xuyên Từ hoàn toàn không bắt nắn gì với cuộc sống, ngoại trừ... cô là một phụ nữ ba mươi tuổi có hơn.

"Rõ ràng chuyện đó là vì tao không muốn tạm bợ." Nhận thấy sự khinh bỉ từ Hệ Thống không quen biết, Tiền Xuyên Từ cố gắng nói lí: "Lại nói, nếu mày ghét như thế sao không tìm một thiếu nữ hơn hai mươi tuổi mà buộc định."

Hệ Thống nào đó nói lời chính nghĩa: "Dù sao cô cũng nhân rồi, thêm việc thì thêm đường, kiếm nhiều điểm tích lũy mua đồ cưới tốt để lấy chồng."

Tiền Thiên khinh bỉ ý kiến của nó: "Nói láo, tao không hề có ý tìm việc mới! Rõ ràng tao đang ngủ, ai muốn... Khoan khoan! Mày nói đồ cưới? Có thể kiếm tiền? Một tháng bao nhiêu tiền? Ít hơn một vạn tao không làm!"

"Không có tiền đồ!" Hệ Thống nào đó ghét bỏ nói: "Thứ chúng ta kiếm là điểm tích lũy! Hiểu điểm tích lũy là gì không? Như đám tiền rách ở thế giới cấp thấp này của các cô, một chút điểm tích lũy có thể đổi được một đồng lớn. Điểm tích lũy của một nhiệm vụ mà đổi thành tiền giấy thì có thể lấy ra để chết người."

"Hả? Tiền giấy không đáng tiền thì cái gì đáng giá? Vàng à?" Tiền Xuyên Từ cảm thấy tam quan mình đã được đổi mới: "Còn nữa, cái gì gọi là thế giới

cấp thấp?"

"Điểm tích lũy có tác dụng khá lớn, có thể đổi tiền của bất kỳ thế giới nào thuộc Cục Quản Lý. Đương nhiên thứ đáng giá nhất là tiền ở thế giới tinh tế chúng tôi, nhưng tỉ giá quy đổi tương đối thấp." Hệ Thống kiên nhẫn giải thích. Đầu năm nay vừa được một tiểu Bạch vừa ý đến làm việc thật không dễ.

"Thế giới của tôi chính là chỗ Cục Quản Lý Thế Giới, thuộc về thế giới siêu cấp. Nói đơn giản, thật sự có hàng nghìn thế giới tồn tại, vị diện cao cấp thông qua kỹ thuật phù hợp có thể quản lý vị diện cấp thấp. Vì trình độ Vật lý học của thế giới các cô tương đối thấp nên tôi giải thích như vậy. Căn cứ vào trình độ phát triển lượng tử vật lý học của các cô, qua một nghìn năm nữa có thể chứng minh được hình thái vật chất của ý thức và công thức diễn sinh (biến hợp chất đơn giản thành hợp chất phức tạp), chính là..." Hệ Thống quân trong nháy mắt hóa Đường Tăng.

"Dừng dừng dừng!" Tiền Xuyên Từ đầu trứng. "Hoàn toàn không nghe hiểu! Có thể nói đơn giản một chút không?"

"Nói một cách đơn giản, không gian cũng diễn sinh, trục thời gian có thể sát nhập khiến thời gian đảo ngược. Chẳng qua điều kiện để thế giới các cô đổi chúng điều này hơi ngặt nghèo." Về mặt Hệ Thống cao lãnh.

"Được rồi, mày khỏi cần giải thích, giới thiệu bản thân và công việc là được, coi như tao nhận mệnh!" Bạn học Tiền Thiên đời này sợ nhất là nhại lập tức đầu hàng.

"Xin chào đồng bọn nhỏ, tôi là Hệ Thống tự động quản lý số 7788 của Cục Quản Lý Thế Giới, hai ta đã buộc định, từ hôm nay trở đi tôi chính là Hệ Thống phục vụ của cô, giúp cô xuyên qua thế giới làm nhiệm vụ. Tôi sẽ cố gắng làm việc vì lợi ích của cô." Hệ Thống quân một đường bán manh.

Nhưng mà Hệ Thống quân bán manh không hề có đất dụng võ, Tiền Thiên khóc đến đầu cuối đều xuôi: "Thần linh ơi! Xuyên qua thế giới! Đ*! Bà đây không đi! Bà đây có ba có mẹ có bè bạn, xuyên qua thế giới khác gì đã chết. Tôi còn chưa phụng dưỡng ba mẹ, còn chưa tìm được chồng vừa mắt. Không đi đâu, không đi..."

"Cô có phải ngốc hay không Tiền Xuyên Từ! Đã nói với cô rằng trục thời gian có thể sát nhập, cô khóc cái m* gì, chính thời gian đi và về là được, nhiều nhất là phí một, hai giờ xuyên qua giao diện là đủ." 7788 bị ồn đến phát bực.

"A, vậy hả, vậy không tệ lắm. Nhưng nhiều thế giới như vậy ở đâu ra?" Tiền Thiên tò mò vô hạn.

Nhân viên chuyên nghiệp 7788 nghiêm túc giải thích: "Có hai loại là diễn sinh tự do và diễn sinh ý thức, đa phần đều là diễn sinh ý thức. Ví dụ như tiểu thuyết phim ảnh... đều là diễn sinh thế giới, ví như thế giới cô sống, cô gọi là Địa Cầu đúng không, chính là thế giới khác diễn sinh thành. Theo điểm diễn sinh đến mặt, trục thời gian cũng hợp nhất trước sau."

"Thần thánh ời?" Tiền Thiên cảm thấy tam quan lại được đổi mới một lần. "Vậy mà thế giới này lại là diễn sinh từ tiểu thuyết, vậy nhất định sẽ có nam chính và nữ chính đúng không? Là ai vậy?"

7788 trầm mặc một giây, nói ra hai cái tên, không ngờ đều là người thiên triều. Một người là nữ minh tinh, người kia là Tổng giám đốc bá đạo của tập đoàn lớn. Tiền Thiên lập tức bừng tỉnh, cảm thấy mình là diễn sinh của truyện Tổng giám đốc bá đạo giới giải trí.

"Vậy nói một chút về công việc của chúng ta đi, xuyên qua thế giới để làm gì, có những việc gì cần chú ý. Còn nữa, thất bại thì thế nào? Sẽ không giống trên sách viết là linh hồn tan thành tro bụi chứ?" Phát hiện mình là sản phẩm diễn sinh, Tiền Thiên bình tĩnh tiếp nhận sự thật này.

"Nơi xuyên đến cần có yêu cầu của cô, làm chuyện cô nên làm, Cục Quản Lý sẽ đưa ra nhiệm vụ. Tôi phụ trách nhận nhiệm vụ, cô phụ trách làm nhiệm vụ, đơn giản vậy thôi. Về phần thất bại ư? Vốn không có khả năng. Nhiệm vụ của chúng tôi đều là thứ đơn giản nhất, chưa hề xảy ra thất bại lần nào. Nhưng mà, ngộ nhờ vận may cô không tốt rồi thất bại, đương nhiên phải ngoan ngoãn nhận hình phạt của Cục Quản Lý. Cái gì mà linh hồn tan thành tro bụi, chúng tôi là đơn vị chính quy, không phải tổ chức khủng bố, lấy mạng cô làm gì, có đôi được điểm tích lũy đâu." 7788 không thêm để ý giải thích.

"Ồ, vậy thì tao yên tâm. Bình thường nhiệm vụ sẽ thế nào? Nếu là vị diện chủ diễn sinh ý thức thì phần lớn đều có nam nữ chính đi, để tao làm nữ chính hả?" Tiền Thiên quang ra một hy vọng.

"Ha ha, cô nghĩ nhiều rồi..."

"Vậy thì... nữ phụ phản công?"

"Cô cảm thấy mình có bản lĩnh đó sao?"

"Giúp người khác thực hiện nguyện vọng?"

"Công việc vĩ đại như thế không đến phiên cô." 7788 cười lạnh.

"Rốt cuộc mày muốn tao làm gì!"

"Diễn viên quần chúng mà thôi. Trình độ của cô rất hợp với nhân vật phụ."

Thì ra là đóng vai phụ! Về mặt Tiền Thiên sống không còn gì lý thú nữa...

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Đại gia, ta là chạy đường (1)

Dịch giả: Lạc Đình Đang

7788 nhét một quyển sách vào đầu Tiền Thiên. Tiền Thiên mở ra nhìn, phát hiện là một quyển tiểu thuyết xuyên không.

Trước khi xuyên không, nữ chính Lưu Suồng là lãnh đạo của một công ty, xuyên qua thành con gái Bạch Lưu Suồng của Hộ Bộ thượng thư Đại Tàn. Theo lý thuyết, từ giai cấp bình dân xuyên thành quan nhị đại* hẳn nên đắc ý vừa lòng, cuộc sống thoải mái, chỉ tiếc nàng ta là thứ nữ.

*Quan nhị đại: Chỉ cậu ấm cô chiêu, con của quan chức cấp cao.

Ông ngoại Bạch Lưu Suồng chỉ là quan thất phẩm chủ bộ Quang Lộc Tự, đối nhân xử thế bình thường, thứ duy nhất đáng khen là sinh được một người con gái như hoa như ngọc. Nhưng mà quan chủ bộ thất phẩm nhỏ bé nhất định không bảo vệ được cô nương xinh đẹp như vậy.

Khi mẫu thân Bạch Lưu Suồng vừa trưởng thành, một lần dâng hương vô ý đụng phải Bạch phụ thân. Bạch phụ thân xuất thân từ thế gia đại tộc, ngay hôm ấy liền sai quân gia đến báo cho gia đình chủ bộ đưa con gái đến Bạch phủ làm thiếp. Một nhà chủ bộ không dám ngăn cản, chỉ có thể khóc suốt mướt nhìn con gái bị đưa lên kiệu nhỏ vào Bạch gia.

Khi Lưu Suồng xuyên đến, mẫu thân Bạch Lưu Suồng đã sớm bị đương gia chủ mẫu xuất thân là đích nữ Vũ Định Hầu giày vò đến chết.

Phụ thân không thương, mẫu thân chết sớm, đích mẫu cường thế, gia thế bên ngoại nhỏ bé, Bạch Lưu Suồng sống vô cùng chật vật, mắt thấy đã cập kê, việc hôn sự không người thu xếp. Chính vì cô nương này nghĩ quần mà lao đầu xuống hồ nên Lưu Suồng mới xuyên đến.

Lưu Suồng vừa đến, nhân sinh Bạch Lưu Suồng theo đó mở ra. Nữ giả nam trang ra ngoài làm ăn, hấp dẫn một đoàn mỹ nam ái mộ nàng ta, sau đó lại khiến Lục Hoàng tử đương triều chú ý. Trải qua vô số lần chia chia hợp hợp, nữ phụ hãm hại, đồ kị ghen ghét, cuối cùng thuận lợi lấy thân phận thứ nữ gả cho Lục Hoàng tử làm Vương phi.

Chuyện này không khoa học! Sau khi xem hết giới thiệu về thế giới, Tiền Thiên đã có suy nghĩ như vậy. Một người bản lĩnh bình thường, xuyên không đến cổ đại đột nhiên cái gì cũng biết, làm ăn buôn bán thuận buồm xuôi gió, thuận miệng đọc thơ cổ, ngay cả cách điều chế thuốc nổ cũng biết! Quả thực là trong nháy mắt hóa toàn năng!

"Không có kiến thức!" 7788 rất kinh ngạc Tiền Thiên: "Nhưng năng lực của nữ chính khoa học hay không khoa học cũng chẳng liên quan tới cô. Cô làm tốt vai quần chúng là được."

"Rốt cuộc tao diễn ai?" Tiền Thiên có chút không rõ, cầm quyển sách lắc lắc. Cô cảm thấy đất diễn của nữ phụ nào cũng nặng ký, ai cũng không thể là nhân vật quần chúng được.

"Đây, chính nó. Lời thoại này rất quan trọng, là mấu chốt để thúc đẩy thế giới chủ tuyến phát triển, nhất định phải nhớ rõ." 7788 chỉ điểm giảng son.

Tiền Thiên vừa thấy, quả thực... rất quan trọng! Lần đầu tiên nam nữ chính gặp mặt, muốn quan trọng bao nhiêu có bấy nhiêu!

Nam chính Lục Hoàng tử Yến Hành cải trang du ngoạn, ăn cơm ở tửu lâu quên mang tiền, trong lúc xấu hổ vừa đứng gặp được nữ chính Bạch Lưu Suồng giả nam bán chuyện làm ăn. Bạch Lưu Suồng ra tay giúp đỡ, hai người mới gặp như đã quen thân, gian tình... A không... cảm tình phát triển nhanh chóng.

Tiền Thiên vừa chứng kiến thời khắc gian tình bắn bốn phía mang tính chất lịch sử quan trọng, vừa đảm nhiệm nhân vật quan trọng không thể thiếu - tiểu nhị qua đường. Hơn nữa còn có hai lời thoại quan trọng.

Câu thứ nhất: "Đại gia, nhìn ngài ăn mặc sang trọng như vậy, sao có thể ăn cơm không trả tiền chứ. Thật là không thể nhìn người qua tướng mạo được."

Câu thứ hai: "Muốn trốn nợ cũng không dễ như vậy."

Tiền Thiên: (°△°) Nhiệm vụ vĩ đại mà quang vinh như này cứ giao cho tôi!

"Làm người qua đường cũng rất dễ có tiền đồ." Hệ Thống an ủi Tiền Thiên.

"Nếu rất có tiền đồ thì tiểu nhị nguyên gốc đâu? Chuyện này tùy tiện tìm một NPC là được, sao tao lại phải đi?" Tiền Thiên hoàn toàn không tin.

"Thế giới này độ tự do tương đối cao, ngoại trừ tuyến nhân vật quan trọng, ý thức của những người khác không chịu ảnh hưởng nhiều, cơ bản tự do hành động là chính. Vì tiểu nhị NPC chạy đường nguyên gốc đã tới tiệm thuốc Đông y học nghề, không thể đi làm tiểu nhị, Cục Quản Lý chúng tôi không chắc NPC thay thế có nói được lời thoại thúc đẩy chủ tuyến phát triển không. Ngược lại, một tiểu nhị thông minh lanh lợi mới có thể nói được lời thoại châm

chọc nam chính." 7788 giải thích.

"A... Được rồi. Tao làm một người qua đường, khi nam nữ chính đều ở đó thì nói ra lời thoại. Như vậy là hoàn thành nhiệm vụ đúng không?" Tiền Thiên do dự nói.

"Nói dễ là dễ, rất đơn giản đúng không? Hoàn toàn không có khả năng thất bại. Chạy đường một lần kiếm được 50 điểm tích lũy, tiền lương rất cao." Về mặt 7788 cực kỳ tin tưởng. "Bây giờ đi thôi, đừng lèo nhèo nữa, tôi đã tìm cho cô một túc thể tốt. Nhớ phải tiếp nhận ký ức trước, nếu không sẽ lộ tẩy. Có gì cứ hỏi tôi, tôi luôn ở đây."

Hệ Thống nhà mình đã nói đến mức này, Tiền Thiên đành phải buồn bực gật đầu. Một hồi hoa mắt váng đầu, bạn học Tiền Xuyên Từ đôi bàn đồ, chính thức bước vào hành trình nhiệm vụ đầu tiên.

Mở mắt ra, bốn phía đều là màu đen mịt mờ. Tiền Thiên không biết đang ở đâu, đưa tay kiểm tra, phát hiện trên người cô có chấn mềm, thì ra nguyên chủ cũng đang ngủ. Tiền Thiên thoải mái nghĩ, một khi đã như vậy thì cứ dựa theo lời 7788 dặn, trước tiên tiếp nhận ký ức.

Một lát sau, Tiền Thiên mở mắt ra, về mặt ngây ngốc bắt đầu kêu gào Hệ Thống: "7788, chuyện gì thế này? Có phải nhầm lẫn ở đâu không, hình như tao là một cô thôn nữ."

"Không sai, không sai. Trước mặt túc thể thích hợp nhất chỉ có cô ấy. Chúng tôi không phải chọn bừa người, trong thế giới diễn sinh mọi người đều là cơ thể sống thực sự. Cục Quản Lý không thể tùy tiện xâm chiếm cuộc sống người khác, trừ khi là nhiệm vụ nghịch tập với giá trị lớn, nếu không chúng tôi đều phải tìm túc thể sắp chết hoặc đã chết."

"Thế nhưng cô nương này không bệnh không tai, sao cô ấy có thể chết được." Tiền Thiên vẫn không hiểu đầu đuôi thế nào.

"Thật sự không sai đâu Tiền Xuyên Từ. Cô không tới thì sáng mai cô nương này sẽ thất cổ tự tử. Tôi đã tra thời gian khi cô ấy đi, tránh cho cô vừa vào đã bị treo cổ, đỡ khó chịu." 7788 giọng giải thích, sao Hệ Thống vĩ đại có thể mắc sai lầm được.

"Ra vậy." Tiền Thiên cảm thán một câu.

Túc thể của cô là một tiểu cô nương mười ba tuổi, họ Trương, không có tên, phụ mẫu đều gọi nàng là Ngũ Nương. Phụ thân Ngũ Nương là một thư sinh không có tiền đồ, ngay cả thi tú tài cũng không đỗ, đành phải mở lớp dạy chữ trong thôn, lừa gạt ít tiền. Mẫu thân Ngũ Nương là một thôn phụ đứng đắn, đối nhân xử thế ôn hòa.

Đừng thấy Trương Ngũ Nương tên là Ngũ Nương mà hiểu lầm, thật ra nàng là con gái một. Chính xác là Trương thị sinh năm đứa con nhưng chỉ Ngũ Nương còn sống. Vì nhà không nuôi sống được con nhỏ nên trong thôn đã có khá nhiều tin đồn, nói Trương thị khắc thân. Nhưng phụ thân Ngũ Nương vai không thể khiêng, tay không thể nâng, toàn bộ một nhà đều nhờ vào một tay Trương thị lo toan, bởi vậy cuộc sống trôi qua coi như êm đềm.

Trương Ngũ Nương là một cô thôn nữ bình thường, tướng mạo bình thường, tính cách dịu dàng, từng theo phụ thân học vài quyển sách trong nhà, đương nhiên học vấn không cao. Nghiêm túc mà nói, trình độ của phụ thân Ngũ Nương cũng chỉ là đồ bỏ đi.

Nhưng cô nương biết chữ tính cách dịu hiền này rất được chào đón trong thôn nhỏ, cho nên từ khi Ngũ Nương mười tuổi đã bắt đầu có người đến làm mai. Năm mười hai tuổi, Trương thị đã đính hôn cho nàng với đứa cháu của phú hộ Tôn gia làng bên. Nói là phú hộ Tôn gia nhưng trong nhà chỉ có hơn hai mẫu ruộng mà thôi, vẫn là nông dân đứng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Đại gia, ta là chạy đường (2)

Dịch giả: Lạc Đình Đang

Sau khi đính hôn, tiểu cô nương tính tình dịu hiền Ngũ Nương bắt đầu nghiêm túc chuẩn bị gả đi. Mỗi ngày ngoại trừ giúp mẫu thân mình chăm lo việc đồng áng thì đều ngồi nhà may đồ cưới.

Từ trí nhớ của Trương Ngũ Nương, Tiền Thiên biết nàng rất chờ mong hôn sự với Tôn gia. Thiếu nữ nào chẳng mơ mộng, thêm nữa điều kiện Tôn gia không tồi, đứa cháu trai lại cao lớn khỏe mạnh, đặt trong thôn xem như một thiếu niên tuần mẩy khó thấy. Nếu không phải Ngũ Nương là nữ nhi của thư nhân, cộng thêm tính tình tốt, thì mối hôn sự này nhất định sẽ không rơi trên đầu nàng.

Đáng tiếc, cuộc sống hạnh phúc của Ngũ Nương không được lâu. Vừa đính hôn một năm, phụ thân thư sinh của Trương Ngũ Nương bệnh không dậy nổi, kéo dài hai tháng rồi mất, để cô nhi quả mẫu ở lại. Thoáng một cái, lời đồn Trương thị khắc thân càng vang xa.

Lúc đầu Tôn gia cảm thấy làm thông gia với người có học rất hãnh diện, kết quả là không đợi thành thân, Trương thư sinh đã chết trước, lại thêm Trương thị có tiếng khắc thân, với hôn sự này Tôn gia muốn bao nhiêu ghét bỏ liền có bấy nhiêu. Cãi lộn hồi lâu, cuối cùng lui hôn.

Đáng thương cho tiểu cô nương Trương Ngũ Nương, đầu tiên là phụ thân qua đời, tâm trạng chưa khôi phục đã bị lui hôn. Trương Ngũ Nương dù hiểu chuyện cũng chỉ là một bé gái mười ba tuổi, nhất thời nghĩ quần liễn treo cổ tự tử. Sau đó Tiền Thiển đến.

"Gia đình này thật đáng thương." Tiền Thiển cảm thán. "Đúng rồi 7788, sau khi Trương Ngũ Nương chết thì mẹ cô ấy thế nào?"

"Đợi tôi tra chút." 7788 xem lại sách: "Trương Ngũ Nương thất cổ, người trong thôn nói Trương thị khắc chết một nhà, nhất định là yêu ma nhập vào, dùng hình đánh chết."

"A! Nói như thế Trương Ngũ Nương còn gián tiếp hại mẹ cô ấy." Lập tức Tiền Thiển tròn tròn mắt.

"Dù sao cô cũng thay cô ấy sống cả một đời, cô tính một chút xem có nên hiếu kính tốt Trương thị không, coi như Cục Quản Lý chúng ta bồi thường cho thân thể con gái bà ấy bị chiếm."

"Có đạo lý. Đây, không đúng. Mày lừa tao 7788, tao không phải tới làm người qua đường sao? Làm gì có người qua đường nào là nữ! Trương Ngũ Nương dù đáng thương cũng không phải đàn ông, không thể làm người qua đường được." Tiền Thiển đột nhiên nhận ra.

"Cái đó... không còn cách nào. Xung quanh kinh thành chỉ có cô bé này, tuy Giang Nam cũng có một tấc thể nam phù hợp nhưng núi cao, nước xa, cô muốn tới cũng phải mất nửa năm. Chẳng may giữa đường cô bị cường đạo giết chết, lúc đó hai ta có thể đi nhận phạt được rồi. Đến cũng đã đến rồi, biện pháp thì tự cô phải tự nghĩ chứ." 7788 buông tay.

Đ*! Hố người! 7788 quả nhiên không đáng tin cậy!

"Lời cô thăm nắn tôi, tôi có thể nghe thấy. Hai ta đã buộc định." 7788 khinh bỉ Tiền Thiển.

(๐๐๐) Thế mà có công năng lớn như vậy! Được thôi, tao không mắng mày, ai bảo mày là đồng bọn nhỏ của tao.

"Tiền Thiển, cô nên rời giường làm việc đi. Hiện giờ Trương thị đang bị đá kích từ cái chết của chồng, việc nhà gần đây đều do một tay Trương Ngũ Nương lo toan. Cô tranh thủ dậy làm cơm sáng, thuận tiện nghĩ cách mau chóng đến kinh thành. Giờ cách thời điểm nam nữ chính gặp mặt còn một năm, trong vòng một năm cô nhất định phải đến Trạng Nguyên Lâu làm nhân vật qua đường." 7788 không yên lòng dặn dò.

Tiền Thiển nhìn thoáng qua cửa sổ, quả thực sắc trời có chút trắng xám. Vì vậy Tiền Thiển đành mang vớ mặt xui xẻo đứng lên nhận lệnh, dựa theo trí nhớ mặc quần áo và chải tóc theo cách của Trương Ngũ Nương.

Cuối thu, trời có chút lạnh, Tiền Thiển quyết định đi đun ít nước nóng rửa mặt. Lần theo ký ức đến phòng bếp, nhìn bếp lò được đắp từ bùn đất, Tiền Thiển không thể không thừa nhận, mình là một người vô dụng.

Hơn ba mươi năm cuộc đời, một cái bát Tiền Thiển cũng chưa rửa qua. Giờ muốn cô dùng loại bếp thô sơ để nấu nước, quả thực độ khó quá cao.

"7788, tao... tao không biết nhóm lửa." Tiền Thiển có phần chột dạ báo cáo với Hệ Thống nhà mình.

"Ày! Tôi không có tay, không thể tới giúp. Lại nói, tôi cũng không biết, cô nghĩ cách đi." Về mặt 7788 bắt đắc dĩ. "Chẳng qua chuyện này lại nhắc tôi, mỗi lần cô đến thế giới khác hãy cố gắng học thêm chút kiến thức và kỹ năng, nhờ có chuyện gì cũng không rơi vào thế bị động."

"Vâng. Đại gia ngài nói rất đúng!" Tiền Thiển nghiêm túc nghe lời dạy bảo. "Nhưng vấn đề hiện tại là làm sao nhóm lửa."

"Làm sao giờ? Cô tìm xem ký ức Trương Ngũ Nương rồi học theo xem. Nếu không tôi cũng chẳng còn cách nào."

Vậy là Tiền Thiển tìm nửa ngày trong phòng bếp, tìm được thứ giống như đá lửa trong trí nhớ, rồi túm một nắm rơm, chuẩn bị nhóm lửa.

Nhìn Trương Ngũ Nương làm việc này rất dễ dàng, thật sự làm mới biết không đơn giản. Tiền Thiển cầm củi nửa ngày cũng không nhóm được lửa.

Lúc này phía sau cô truyền đến tiếng nói: "Ngũ Nương, con làm gì vậy?"

Tiền Thiển giật nảy mình, quay đầu thấy Trương thị mặt mày tiều tụy đứng sau lưng cô.

"Mẹ, con muốn đun chút nước nóng rửa mặt, nhưng không nhóm được lửa." Tiền Thiển có chút chột dạ xoa xoa hòn đá lửa trong tay.

"Đứa nhỏ này, sao lại ngồi giữa nhà châm lửa chứ, cách bếp xa như vậy, cầm đến nơi chẳng phải cháy tay sao." Trương thị vừa cầm đá lửa bước đến cạnh bếp, vừa cảm râm: "Lại nói, rửa mặt sao phải đun nước nóng. Sắp đến mùa đông rồi, phải tiết kiệm củi một chút. Không phải mẹ đã nhắc con từ sớm sao... Ai dà."

Trương thị vốn định dạy bảo nữ nhi yếu ớt không được lãng phí, quay đầu thấy Tiền Thiển đứng giữa gian nhà, dường như có phần luống cuống túm góc áo. Nhớ đến nữ nhi vừa mất phụ thân, hôm qua còn bị lui hôn, thờ dài im lặng không nói, tay chân nhanh nhẹn bắt đầu châm lửa đun nước. Tiền Thiển không chớp mắt nhìn chăm chăm động tác của bà.

Không lâu sau, một chậu nước rửa mặt bốc hơi nóng đặt trước mặt Tiền Thiển. Tiền Thiển nghĩ thầm, người mẹ này vẫn rất thương con, sau này phải báo hiếu bà thật tốt.

Cuộc sống thôn nữ của Tiền Thiên bắt đầu từ một chậu nước nóng. Trương thị thấy đáng về tay chân vụng về của con gái, còn tưởng cô bị việc từ hôn đã kích quá mức nên không quan tâm tới việc gì, càng thêm đau lòng.

Mà Tiền Thiên trải qua việc buổi sáng và việc đồng đã kích, đã có tư thế vô mề không sợ sứt. Không quan tâm, cô nghĩ, dù sao cuối cùng bà đây cũng phải làm tiểu nhị qua đường, tính thông việc nhà nông cũng không giúp ích nhiều.

Ăn xong nửa cái bánh bột ngô cộng với chút nước canh làm bữa trưa, Tiền Thiên lấy có ra ngoài dạo một vòng. Lúc đầu Trương thị không muốn cho cô ra ngoài, sợ cô không chịu được lời đàm tiếu của người ngoài. Trong thôn nhỏ này, một cô nương bị lui hôn cũng giống như bị vứt bỏ, vốn không còn thanh danh. Nhưng Tiền Thiên khẳng khái muốn ra ngoài, Trương thị cũng không cố sức ngăn cản, chỉ là dùng ánh mắt sầu lo nhìn cô.

"7788, đây là chuyện gì? Sao mẹ tao lại đồng ý dễ dàng như vậy?"

"Có lẽ nghĩ cô bị kích động nên phát điên, muốn ra ngoài nghe mắng." 7788 có chút cười trên nỗi đau người khác.

"Nói nhảm! Tao không ra ngoài thì làm sao có có đi kinh thành!"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đại gia, ta là chạy đường (3)

Dịch giả: Lạc Đình Đang

Ra khỏi nhà Tiền Thiên mới phát hiện cô còn rất ngây thơ. Thế này sao gọi là vài câu đàm tiếu được. Ánh mắt người trong thôn nhìn Trương Ngũ Nương giống như dịch bệnh, mấy bà thím nàng dâu không hề cố kỵ mà mắng thẳng mặt Tiền Thiên, gì mà sa cơ thất thế, rồi đồ sao chổi mới khó nghe cỡ nào. Trên đường, mấy đứa bé gây rối đều ném đá vào lưng Tiền Thiên, quả thực chính là bộ dáng chuột chạy qua đường.

Đây cũng chưa tính là chuyện nghiêm trọng nhất. Nam nhân ven đường nhìn Trương Ngũ Nương như chó thấy bánh bao thịt, mấy tên vô lại miệng không sạch sẽ buông lời trêu chọc. Tiền Thiên nghĩ, cứ như vậy thì Trương Ngũ Nương không không thất cô cũng xảy ra việc lớn. Trương thị và nàng ấy, hai người cô nhi quả mẫu không có bất cứ năng lực tự vệ nào. Trước kia vì Trương Ngũ Nương chưa bị lui hôn, người trong thôn ít nhiều cũng cố kỵ quan hệ thông gia với Tôn gia.

Mà bây giờ, một nhà Trương thị, mẫu thân thì tuổi trẻ góa chồng, cộng thêm tiểu cô nương Trương Ngũ Nương chưa kịp lấy chồng, quả thực là bánh bao thịt. Sớm hay muộn đám lưu manh cũng nhanh chóng tìm tới cửa.

Tiền Thiên lượn nhanh ở ngoài một vòng rồi chạy về nhà. Là một người trưởng thành trong xã hội hiện đại, cô chưa từng gặp qua tình cảnh người người hô đánh này.

"Đó là cô kém hiểu biết!" 7788 không có lòng thông cảm một chút nào.

Sau khi về nhà, về mặt Tiền Thiên nghiêm túc, trầm mặc không nói. Trương thị thấy bộ dạng này của cô, cũng chỉ thở dài một tiếng, im lặng không nói. Hải cốt trượng phu chưa lạnh, con gái vô tội bị từ hôn, Trương thị không nhìn được bắt đầu nghĩ ngờ có phải bà thực sự có mệnh khác người thân hay không. Bà muốn đi theo trượng phu nhưng lại lo con gái tuổi nhỏ không người nâng đỡ, nếu không có bà không biết sẽ thế nào.

Trương thị dù sao cũng chỉ là một thôn phụ, mặc dù hàng năm đều lo toan việc nhà, tính tình tôi luyện có vài phần quyết đoán, song kiến thức bà có hạn, trong thời gian ngắn không biết làm sao cho phải.

Đợi khi Tiền Thiên phô bày tâm trạng đủ rồi, Trương thị đã tự trách đến bắt đầu rơi nước mắt.

"Mẹ." Tiền Thiên hít sâu một hơi, bắt đầu diễn kịch. "Mẹ, chúng ta dọn nhà đi, không thể ở lại trong thôn."

"Cái gì?" Trương thị nghe vậy có chút sững sờ.

"Đúng vậy. Con đã nghĩ kĩ rồi, chúng ta dọn nhà đi." Về mặt Tiền Thiên kiên định.

Trương thị cười khổ: "Đứa nhỏ ngốc, có thể chuyển đi đâu được đây. Hai mẹ con mình dựa vào mấy phần ruộng sống qua ngày, không làm ruộng, không có thu hoạch, chẳng lẽ muốn chết đói sao? Nghe lời mẹ, chờ qua khoảng thời gian này, lời đàm tiếu sẽ hết, lúc đó mẹ sẽ cho con một mối hôn sự thật tốt, cho con gả ra ngoài nở mày nở mặt."

Nói đến đây, Trương thị lau nước mắt, ngữ khí kiên định nói với Tiền Thiên: "Yên tâm đi, có mẹ ở đây, mẹ sẽ chăm sóc con, nữ nhi ngoan không phải sợ."

Tiền Thiên: (๐๐๐) Rất cảm động! Nhất định phải hiếu kính tốt người mẹ được hỏi này! Nhưng mẹ từ chối chuyển nhà đến kinh thành thì con trở thành tiểu nhị kiểu gì đây.

Sửa lại suy nghĩ một chút, Tiền Thiên bắt đầu cố gắng thuyết phục lần hai: "Mẹ, không phải con khờ khạo. Con nghĩ rồi, sau khi cha đi, nhà ta đã không có nam nhân bên ngoài. Cô nhi quả phụ, ai cũng có thể trèo lên đầu chúng ta. Dù có ruộng đồng nhưng mẹ vất vả một năm, thu vào tay không biết còn mấy phần."

"Nhà chúng ta không có sức lao động, vốn không làm hết việc đồng, thu hoạch không có bao nhiêu, sau khi nộp thuế hàng năm còn không đến vài hạt thóc. Hơn nữa khi cha còn sống, đám lão Lý ở đầu thôn phía đông rõ ràng đã muốn chiếm thu hoạch của nhà ta, giờ cha đã mất, họ sẽ càng làm tệ hơn."

"Lại nói, mẹ à, hôm nay con ra ngoài một chút, tình cảnh bên ngoài đã thấy rõ. Giữa ban ngày mà mấy tên lưu manh còn buông lời thô tục, nếu để thêm thời gian, bọn chúng sẽ tìm tới cửa, một thôn phụ như mẹ không chỉ phải bảo vệ mình mà còn phải bảo vệ con nữa."

Trương thị nghe Tiền Thiên nói, lập tức ngẩn người. Bà biết lời nữ nhi rất đúng, thậm chí có một số việc đã thành hiện thực. Trọng phu bà vừa qua đời, thu hoạch năm nay đã bị thôn trưởng ăn mất một phần. Nhưng đó là nể mặt thông gia của Trương gia người đông thế mạnh nên không làm quá. Giờ nữ nhi bị lui hôn, tăng chấn cuối cùng đã không còn, tình cảnh năm tới càng thêm gian nan.

Mà nữ nhi năm nay mười ba tuổi, sắp thành một đại cô nương. Kỳ thật trong lòng Trương thị vô cùng rõ ràng, hiện giờ muốn có thanh danh trong thôn, muốn cho Ngũ Nương một mối hôn sự tốt là việc si tâm vọng tưởng. Hơn nữa, ngộ nhờ có lưu manh tìm đến cửa trêu chọc, hoặc là có ác bá trong thôn ép mua Ngũ Nương làm thiếp, nên làm gì bây giờ, bà thật sự có thể bảo vệ được con sao?

Trương thị im lặng, Tiền Thiên cũng để im cho bà suy nghĩ rõ ràng. Tiền Thiên cảm thấy người mẹ được hỏi Trương thị này rất yêu thương con gái, bà sẽ đưa ra quyết định chính xác! Với việc này Tiền Thiên có lòng tin mười phần!

Cảm thấy đã thuyết phục được mẫu thân, tâm tình bạn học Tiền Xuyên Tử vô cùng tốt. Cô chạy đến sau nhà bẻ một cành liễu, định dùng nó làm sạch rãnh sau com tối. Tuy rằng thứ này ở thời đại này rất bất tiện nhưng cô phải cố gắng giữ vệ sinh. Cô thôn nữ Tiền Thiên cố làm mình vui trong khổ cực.

Quả nhiên, Trương thị ngây ngốc suốt đêm, ngay cả com tối cũng không ăn được bao nhiêu. Sáng hôm sau giúp Tiền Thiên rửa mặt xong thì kéo cô ngồi vào bàn, ý muốn nói chuyện lâu dài.

"Ngũ Nương..." Trương thị dường như có chút do dự. "Những điều con nói hôm qua, mẹ đã suy nghĩ một đêm. Mẹ cảm thấy con nói rất có lý."

Tiền Thiên nghe vậy hai mắt sáng lên. Ngao! Cuối cùng mẹ già cũng muốn vào thành, thật kích động!

Trương thị sờ đầu Tiền Thiên, thở dài: "Nhưng nếu dựa vào cậu con sống qua ngày, chỉ sợ về sau con phải chịu khổ, mợ con..."

Cái gì? Bà đây phải vào thành! Vào thành! Ai nói muốn đến nhà cậu ở sâu trong núi lớn? Cậu cũng rất khó nuôi sống mình đó! Về mặt Tiền Thiên đầy vạch đen.

"Mẹ, mẹ nghe con nói, con không tới nhà cậu được." Tiền Thiên cất lời khuyên nhủ: "Nhà cậu vốn đã khó khăn, thêm hai miệng ăn chúng ta thì cả gia đình thật sự phải chờ chết."

"Điều con nói mẹ biết. Thế nhưng hiện giờ chúng ta cũng không có thân thích nào nương nhờ được." Sắc mặt Trương thị có chút khó xử.

"Cha từng nói, nhà ta cách kinh thành không xa lắm, khoảng hơn một trăm dặm, đi ba, bốn ngày đường là đến. Chúng ta tới kinh thành đi." Về mặt Tiền Thiên nghiêm túc.

Trương thị nghe vậy, cười: "Đứa nhỏ ngốc này, chúng ta ở kinh thành không thân không quen, sống thế nào được. Chẳng lẽ muốn mẹ ăn xin nuôi con sao? Không được! Vẫn là nghe mẹ đi, dựa vào cậu con sống qua ngày. Mẹ sẽ cố gắng làm việc, cuộc sống coi như ổn."

"Cha từng nói với con, sớm muộn sẽ mang con dọn vào kinh sống. Cha nói, chỉ cần chịu làm, vào trong thành luôn có thể tìm việc. Chỉ cần chịu làm thì không ai chết đói." Trong nháy mắt Tiền Thiên mở ra hình thức lừa đảo. Dù sao vị phụ thân hời kia đã chết, nói rồi hay chưa Trương thị cũng không biết.

"Con nghĩ rồi, mẹ may vá không tồi, mặc dù thêu hoa không so được với những người giàu có nhưng muốn có một công việc may vá cũng có thể. Mà cha từng nói, trong kinh không giống nơi này, cô nương trong nhà cũng có thể ra ngoài, con cũng có thể tìm một việc để nuôi sống. Thực sự không được, con có thể làm nha hoàn."

"Con... Vậy sao được." Trương thị nghe vậy kinh hãi: "Dù mẹ vất vả cũng không bán con đi hầu hạ người ta."

"Nhưng mẹ à, sao có thể dựa vào nhà cậu được. Nhà cậu đã khó khăn, chẳng lẽ con lại liên lụy cả nhà cậu sao? Lại nói, mợ vẫn luôn mang bệnh, giờ chúng ta có tiếng là khắc thân, chỉ sợ cũng khó mở miệng nhờ vả. Vào kinh, coi như ăn xin thì vẫn có miếng ăn, đâu bị chết đói? Miễn còn sống là có cách." Tiền Thiên giả bộ thờ dài.

"Con... Ai! Con nghĩ kỹ chưa?" Trương thị lo lắng nhìn Tiền Thiên: "Thôi, con đã lớn rồi! Hai phía đều là đường cùng, đã như vậy mẹ sẽ nghe lời con, ít nhất hai mẹ con cùng chung một chỗ, chết cũng chết cùng một chỗ."

Tiền Thiên nghe vậy thở phào một hơi lớn! Ai nha, cuối cùng cũng sắp đến gần Trạng Nguyên Lâu.

Chương 4: Đại gia, ta là chạy đường (4)

Dịch: Lạc Đình Đang

Mặc dù Trương thị đồng ý với Tiền Thiên sẽ lên kinh, nhưng vẫn mang dáng vẻ sầu lo. Hai mẹ con bỏ ra một buổi sáng để kiểm tra tài sản. Bởi vì vừa tổ chức tang lễ, lại thêm lương thực thu hoạch bị tham ô một chút nên khi Trương thị mang toàn bộ gia sản ra còn không đến một trăm văn tiền. Song, những thứ này không bao gồm đồ cưới Trương thị chuẩn bị cho Trương Ngũ Nương.

Lại nói, phu thê Trương thư sinh rất yêu thương con gái, từ khi Trương Ngũ Nương sinh ra đến giờ, hai phu thê bắt đầu cất một văn tiền, một văn tiền tích góp làm đồ cưới cho nữ nhi. Lúc Trương thư sinh còn sống là thư sinh biết chữ duy nhất trong mấy làng gần đây, tiền học phí hàng năm thu được không ít. Nhưng phu thê hai người rất tiết kiệm, gần như đều tích góp lại làm đồ cưới cho nữ nhi.

Trương thư sinh vẫn cảm thấy nhà mình người ít thế yếu, chỉ lo con gái gả chồng bị ức hiếp nên muốn mua thật nhiều đồ cưới, để sau này Trương Ngũ Nương gả chồng có phân lượng một chút.

Năm ngoái sau khi đính hôn với Tôn gia, Trương thư sinh lấy tiền tích góp nhiều năm thu gom, lại bán sạch gia sản, lên trấn đổi thành hai lượng bạc, rồi đánh thêm một cái vòng tay bằng bạc nhỏ xinh, định làm đồ cưới cho con gái. Tiếc là đồ cưới liệu mạng mua sắm này, Trương Ngũ Nương đã không cần dùng.

Tiền Thiên thấy đồ cưới này trong thôn đã có thể nói là khoản tiền lớn, trong lòng nhất thời nắm chắc, ít nhất đến kinh thành sẽ không lưu lạc đầu đường, chỉ ít có tiền để thuê một phòng ở.

Trương thị vốn không muốn đụng đến đồ cưới của con gái, đây dù sao cũng là tiền bà và trượng phu liệu mạng tích góp để bảo đảm cho tương lai con gái. Nhưng không chịu được Tiền Thiên cứng đầu lại nhai, cuối cùng đồng ý sau khi đến kinh sẽ dùng đồ cưới của con gái để thuê phòng.

Hai người thảo luận một hồi, quyết định đến nhà Lý chính* nói một tiếng, sau đó đến quan nha làm giấy thông hành. Dọc đường đều nghe tiếng phản nân và mắng chửi, Tiền Thiên và Trương thị đến trước cửa nhà Lý chính, tiếc là không ai mời họ vào trong. Lý chính mang vẻ mặt ghét bỏ đứng ngoài cửa nói chuyện với họ.

*Lý chính không phải tên riêng mà là người trưởng quản một Lý, thuộc đơn vị chính trị thời xưa.

Nghe thấy hai người muốn tới kinh thành nương nhờ họ hàng (đây là lý do Tiền Thiên và Trương thị bàn trước ở nhà), Lý chính lộ ra nụ cười châm chọc, có lẽ là cảm thấy họ hàng ở kinh thành sẽ không thu nhận và giúp đỡ hai mẹ con Trương thị.

Trương thị muốn nhờ Lý chính mang bà tới quan nha xử lý giấy thông hành, hấn lạnh lùng từ chối: "Trương thị, bà không cần phải đi qua đi lại làm gì, ngoan ngoãn ở nhà, có việc gì bà con có thể qua giúp một hai. Đến kinh thành không dễ như bà nghĩ đâu."

Lời nói tuy đẹp đẽ nhưng trong lòng Trương thị biết rõ Lý chính chê bà phiền phức, không muốn vì chuyện Trương gia mà chạy đến nha môn một chuyến. Vì vậy Trương thị lộ ra gương mặt tươi cười: "Bác cả à, ngài biết đấy, tình cảnh hai mẹ con chúng ta thực sự rất khó khăn, bắt buộc dĩ phải đi nương nhờ họ hàng ở kinh thành."

"Ngoài ra." Trương thị dừng một chút. "Chúng ta đi rồi, ruộng đồng trong nhà không ai để ý tới, phiền ngài trông nom một phần. Xa nhà, thu hoạch trong ruộng nhiều hay ít cũng không giúp được gì cho chúng ta."

Lời này chính ý là cho không Lý chính ruộng đồng của Trương gia. Quả nhiên, nghe lời này, trên mặt Lý chính hiện vẻ tươi cười: "Trương thị bà đúng là người hiểu chuyện. Đã như vậy, ta sẽ đi một chuyến với bà."

Trương thị gật đầu, nói: "Làm phiền ngài."

Tiền Thiên lén xoay người sang chỗ khác bấu víu. Mang ruộng đồng cho tên Lý chính mặt tái lả ý Tiền Thiên và Trương thị đã thương lượng trước ở nhà. Trương gia không người, ruộng đồng không người trông nom sớm muộn sẽ bị chiếm, không bằng tặng không cho Lý chính một cái nhân tình, để hấn vui vẻ xử lý giấy thông hành. Di chuyển ở đây không phải chuyện dễ dàng, quản lý hộ tịch còn nghiêm hơn nhiều so với hiện đại.

Quả nhiên, có chỗ tốt là ruộng đồng Trương gia, vừa rạng sáng ngày thứ hai Lý chính đã dẫn Trương thị vào trấn, nhanh chóng xử lý xong giấy thông hành, giống như sợ mẹ con Trương thị đổi ý, hấn không thể để họ mau mau dọn đi.

Làm xong giấy thông hành, Trương thị mang Tiền Thiên bắt đầu thu dọn đồ đạc chuyển nhà. Thật ra cũng không có gì thu dọn, chỉ là túm mấy con gà nuôi trong nhà lên trấn bán được hai mươi văn tiền, rồi thu dọn y phục của hai người một chút, cộng lại cũng chỉ vài thứ.

Thu dọn đến quần áo trước kia của Trương thư sinh, Trương thị có chút khó xử. Quần áo nam nhân hiện đã vô dụng, nhưng có vài bộ y phục vẫn chưa

bị rách, đem tặng người lại không nỡ. Đang lúc bà muốn đòi kiểu dáng khác thì Tiền Thiển ngăn lại.

Trương thị không hiểu rõ ý Tiền Thiển: "Mẹ biết đây là y phục cha con từng mặc, con có chút không nỡ. Nhưng y phục trắng này sớm muộn sẽ bị mốc hỏng, có thể dùng thì sửa một chút, không nên lãng phí."

"Không phải, mẹ." Tiền Thiển lắc đầu: "Con muốn bàn bạc với mẹ việc này, mẹ là một phụ nhân, mang theo một bé gái mười mấy tuổi như con đi đường luôn không an toàn, không bằng mẹ để con đóng vai thành bé nam. Hơn một trăm dặm cũng phải mất ba, bốn ngày đi đường, trừ khi chúng ta thuê xe."

Trương thị suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Mang theo một đứa bé nam thành niên rõ ràng an toàn hơn một đại cô nương mười mấy tuổi. Trương Ngũ Nương chỉ có mười ba tuổi, vì là nữ từ nhà nông nên có vẻ hơi đen gầy, mặc quần áo nam tử vào quả thật có chút giống bé nam khoảng mười hai tuổi.

Đã quyết định biến trang phục của con gái thành đồ nam, Trương thị cũng không nhiều lời đồng dài, suốt đêm vội vàng sửa lại quần áo trượng phu cho nhỏ đi. Hơn nữa còn bỏ ra mấy ngày bán lương thực tồn trữ trong nhà, mua cho con gái một đôi giày mới thật dày, bà thì đi giày cũ trượng phu để lại, hơi lớn một chút, nhưng vẫn chưa rách.

Sau năm ngày, trời còn chưa sáng, Trương thị đã mang Tiền Thiển lên đường vào kinh. Khép lại chiếc cổng tre hông nhà mình, nước mắt Trương thị không kìm được rơi xuống. Bà biết rõ, lần này đi sẽ không thể trở về ngôi nhà nhỏ từng chung sống với trượng phu. Quay đầu nhìn con gái mặc đồ nam áo xanh nón nhỏ, ánh mắt Trương thị dần trở nên kiên định.

Còn con gái ở đây, bà còn con...

Tiền Thiển nhìn bà, cảm thấy nữ nhân này thật không tầm thường. Trương Ngũ Nương chỉ cần có một phần tính cách giống bà cũng không tùy tiện treo cổ. Sau khi Trương Ngũ Nương chết, Trương thị bị người trong thôn dùng hình đánh chết, sợ là cũng vì trượng phu và con gái đều qua đời, bà không còn gì lưu luyến cũng không muốn phản kháng.

Nếu Trương Ngũ Nương còn sống, Trương thị vì con, chắc chắn không dễ buông bỏ như vậy.

Trong tay Tiền Thiển cầm một bọc lương khô nhỏ, một đường đi theo mẫu thân nhà mình, đón tia nắng ban mai, rời khỏi thôn nhỏ Trương Ngũ Nương sống cả đời. Không ai tiễn họ, hai mẹ con đi trên con đường nhỏ có phần bí vắng.

Trương thị sợ con gái chịu khổ, vừa đi vừa nhẹ giọng an ủi Tiền Thiển: "Bé ngoan, tất cả rồi sẽ tốt. Tới trấn trên, mẹ sẽ mua cho con mấy viên đường."

"Không cần đâu mẹ. Về sau còn nhiều việc cần đến tiền, con không ăn đường..."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đại gia, ta là chạy đường (5)

Dịch: Lạc Đình Đang

Lục Hoàng tử Yên Hành lạnh nhạt nhìn thị vệ đang giao đầu với thích khách, gương mặt tuấn mỹ lộ vẻ lạnh lùng. Trình độ ám sát này chưa đủ tạo thành uy hiếp cho hắn, nhưng nó ám chỉ hành tung của hắn đã bị lộ.

Không có chiếu chỉ thì người trong hoàng thất không được tự tiện ra vào kinh thành, đây là quy định tổ tiên đặt ra. Lần này hắn đến Tuyên Thành không hề xin chiếu, Tuyên Thành cách kinh thành không xa, chỉ cần hấn cáo ốm vài ngày là có thể che giấu. Mà bây giờ, hành tung của hắn đã bị lộ, ý là trong kinh đã có người biết hắn chưa có chiếu chỉ mà tự ý rời khỏi, nhất định phải nhanh chóng trở về! Quan trọng là, hắn không tìm được nhược điểm của người đã phái thích khách đến.

Sau khi xử lý sạch đám thích khách, thị vệ vây quanh bên người Yên Hành. Trên mặt thống lĩnh thị vệ có phần lo lắng: "Chủ tử, hành tung đã bị lộ."

"Ừm." Yên Hành nhẹ nhàng gạt đầu, gương mặt không lộ cảm xúc: "Người mang thị vệ tiếp tục bảo vệ xe ngựa, theo hướng định trước mà về kinh, ngầm để lại một nhóm người theo ta thúc ngựa về trước."

"Vâng!" Thống lĩnh thị vệ ôm quyền, lập tức đi sắp xếp người. Một lát sau, vài người mặc quần áo bình thường, bước chân nhẹ nhàng dắt ngựa đến cạnh Yên Hành.

Yên Hành lên ngựa nhanh chóng rời đi, để lại thống lĩnh thị vệ mang theo người tiếp tục bảo vệ xe ngựa tiến về phía trước.

Rõ ràng hai ngày đêm gấp rút phi ngựa, cuối cùng nhóm người Yên Hành cũng đến được ngoại ô kinh thành, chỉ còn năm mươi dặm là vào đến kinh. Thấy sắc trời đã tối, đầu lĩnh ám vệ Âm Nhất không khỏi nôn nóng.

"Chủ tử." Âm Nhất đánh ngựa bắt kịp Yên Hành: "Không thể đi tiếp, sắc trời đã tối, đường phía trước cũng không tốt. Đi đường ban đêm sợ rằng sẽ xảy

ra nguy hiểm."

"Gần đến kinh thành rồi, nhiều nhất chỉ mất hai canh giờ thúc ngựa lao nhanh." Yến Hành vẫn không giảm bớt tốc độ.

"Nhưng thưa chủ tử, khi chúng ta đi, đoạn đường phía trước hơi lùn, không biết đã sửa hay chưa. Không rõ đường mà tùy tiện đi chỉ sợ không ổn." Âm Nhất tiếp tục thuyết phục: "Hơn nữa giờ này cửa cung đã khóa, Hoàng thượng sẽ không triệu kiến, chúng ta lên đường vào sáng sớm cũng không khác là bao."

"Chủ tử, mặt khác, cho dù Hoàng thượng biết tin thì cũng lắm chỉ khiển trách, nếu mò mẫm đi đường nguy hiểm thì mất nhiều hơn được." Ngừ khí Âm Nhất có chút khẩn khoản.

"Ừ." Yến Hành nhàn nhạt đồng ý một tiếng. "Bảo Âm Thất tới phía trước thăm dò, nếu không có vấn đề thì hạ trại tại chỗ."

Âm Nhất tuân mệnh, gọi người đi dò đường. Yến Hành giảm bớt tốc độ, vừa đi vừa chờ hồi báo.

Không lâu sau, Âm Thất trở về: "Chủ tử, phía trước có miếu sơn thần bỏ hoang, thích hợp hạ trại, nhưng đã có người ở bên trong, ngài xem..."

Vừa nói đến đây, Âm Tam cười: "Việc này có gì khó. Bất kể đó là ai, đuổi ra là được." Tính tình Âm Tam vốn tùy tiện, ngoại trừ lời chủ tử dặn dò thì không để bất cứ chuyện gì vào đầu, nói ra lời này cũng là bình thường.

Vừa nghe xong, Âm Nhất liền đập mạnh một cái vào sau đầu Âm Tam, vừa đánh vừa mắng: "Được cái đầu nguoi! Đưa ra chủ ý tồi tã, suốt ngày chỉ biết gây chuyện, nã nguoi chắc chỉ bằng hạt vừng to."

Người xung quanh cười ầm lên, ngay như Yến Hành cũng thoáng ý cười. Âm Tam không dám phản bác, xoa đầu ngây ngô cười, giải thích: "Chẳng phải do ta sợ hoàn cảnh không tốt sẽ quấy nhiễu chủ tử sao!"

Âm Nhất không để ý tới hấn, quay đầu hỏi Âm Thất: "Nguoi thăm dò người bên trong chưa? Có vấn đề không?"

Âm Thất gật đầu: "Nhìn qua là hai mẹ con, một phụ nhân mang theo một đứa bé choai choai, cách ăn mặc giống thôn dân ở quanh đây. Ta lên cây quan sát một hồi cũng không thấy hành động bất ổn nào."

Âm Nhất nghe vậy quay đầu nhìn Yến Hành: "Chủ tử, ngài định thế nào?"

Yến Hành gật đầu: "Vào miếu hạ trại. Các nguoi chú ý một chút, nếu đối phương là bách tính bình thường thì đừng quấy nhiễu."

Chúng ám vệ gật đầu nói phải, theo Yến Hành xuất phát đến miếu hoang.

* * *

Tiền Thiên theo Trương thị đi liên tục hai ngày, trong lòng có chút cảm thán, quả nhiên thời cổ đại muốn đi ra ngoài không dễ, nhà nghèo chỉ có thể dựa vào hai đùi. Mặc dù Tiền Thiên được ba mẹ nuông chiều hơn ba mươi năm nhưng không phải loại người yếu ớt, cộng thêm cơ thể cô thôn nữ Trương Ngũ Nương coi như rắn chắc khỏe mạnh, trạng thái dọc đường khá tốt.

Ngược lại, Trương thị vì thương con, vác trên lưng một đồng hành lý, gương mặt lộ chút mệt mỏi.

Lúc trông thấy một sơn miếu bỏ hoang trên đường, hai mẹ con đều rất vui vẻ. Đêm đầu tiên, Trương thị mang Tiền Thiên tá túc ở một nhà trọ trên, bỏ hai đồng tiền cũng chỉ có thể nghỉ lại trong kho củi. Mất thấy hôm nay chưa có chỗ qua đêm, trước không có thôn, sau không nhà trọ, Trương thị còn tưởng phải ngủ ngoài trời. Đang lúc nóng vội thì thấy một ngôi miếu hoang, quả nhiên trời không tuyệt đường người.

"Dù sao có mái che cũng tốt." Trương thị có phần an ủi nghĩ.

Tiết trời cuối thu có chút lạnh, tất nhiên cửa miếu đổ nát không có tác dụng che mưa chắn gió, Tiền Thiên bàn với Trương thị muốn ra ngoài nhặt ít củi sưởi ấm. Trương thị sợ cô xảy ra chuyện nên kiên quyết không cho. Ngay lúc đang tranh cãi thì ngoài cửa truyền đến tiếng vó ngựa, dường như có không ít người đi về phía ngôi miếu hoang này. Trương thị có phần căng thẳng, đưa tay túm Tiền Thiên, cảnh giác nhìn về phía cửa miếu.

Không lâu sau, vài người vây quanh một công tử mặc cẩm y cùng bước vào. Tiền Thiên nhìn thoáng qua gương mặt người ở chính giữa, không khỏi hít một hơi lạnh. Oa~ Soái ca cực phẩm! Chẳng lẽ cổ đại thực sự là nơi mỹ nam đầy đường? Gen của người hiện đại nhất định đã bị thoái hóa, đây đường chỉ có đầu trọc bụng phê thôi!

Âm Nhất đi phía trước, thấy mẹ con Trương thị đều ngơ ngác nhìn chủ tử nhà y thì không khỏi có chút buồn cười. Quả nhiên chủ tử mình có gương mặt đi đến đâu thắng đến đó.

Cảm thấy Âm Nhất nhìn về phía mình, Tiền Thiên nhanh chóng bình tĩnh lại, có phần cảnh giác nhìn y. Nhìn bộ dạng xù lông của Tiền Thiên khiến Âm Nhất dừng chân, trong lòng càng thấy buồn cười, thầm nghĩ tiểu cô nương này còn có tính cảnh giác rất mạnh.

Không sai! Tiểu cô nương! Vừa vào cửa Âm Nhất đã âm thầm đánh giá mẹ con Trương thị một phen. Trang phục của Tiền Thiên mặc dù có thể giấu được người bình thường nhưng không giấu được con mắt người trong nghề. Vừa vào, nhóm Yến Hành đã phát hiện, đứng thực trong miếu là một đôi mẹ con. Trong nháy mắt âm thầm phân tích hai người.

Hai mẹ con, đứa con không lớn hơn mười lăm tuổi, từ hô hấp và bước chân có thể thấy chưa trải qua huấn luyện, chỉ là người bình thường. Còn vì sao bé gái muốn giả nam trang, Âm Nhất không quan tâm. Y đã xác định được hai người này không có tính uy hiếp.

Phân tích xong, nụ cười của Âm Nhất càng thêm ôn hòa.

Tiền Thiên cũng không chú ý tới biểu cảm của Âm Nhất, cô còn đang trò chuyện náo nhiệt với 7788: "7788, mau nhìn soái ca đi! Quả nhiên ở cổ đại soái ca đầy đường! Có thấy đáng người rất đẹp không!"

7788 khinh bỉ: "Ồ đâu ra soái ca đầy đất, kia là nam chính đó! Tướng mạo này chỉ được coi là trung bình trong nhóm nam chính mà thôi, không ngờ kiến thức cô hạn hẹp đến thế. Trong những nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta, cô có thể thấy rất nhiều nam chính, đừng có lần nào cũng thấy ngạc nhiên."

"A~." Nghe 7788 nói, lập tức Tiền Thiên thất vọng. Nam chính là tài sản riêng của nữ chính, vai quần chúng như cô không nên nhìn chăm chăm vào tài sản riêng của người ra, sẽ không may.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đại gia, ta là chạy đường (6)

Dịch: Lạc Đình Đang

Âm Nhất phát hiện, hai mẹ con này đúng thực không phải dạng bình thường. Đứa bé gái kia đầu tiên nhìn chăm chăm chủ tử nhà y (quá bình thường), sau đó lại cảnh giác nhìn y chăm chăm, kế tiếp vẻ mặt suy sụp, mí mắt sụp xuống, ai cũng không nhìn, bộ dáng không liên quan đến mình.

Người mẫu thân kia, lúc đầu cũng nhìn chăm chăm chủ tử y (đã nói gương mặt chủ tử đánh đâu thắng đó mà), sau đó nắm chặt con gái không buông, vẻ mặt bảo vệ con nhỏ trừng mắt nhìn bọn họ. Âm Nhất không khỏi sờ mặt, có chút hoài nghi, chẳng lẽ nhóm huynh đệ họ có đáng sợ và rất dọa người sao?

Quay đầu nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình, thấy hần vẫn một mặt thờ ơ, Âm Nhất quyết định đi lên nói một tiếng, ai bảo năm nào cấp bậc y cũng đứng nhất, tướng mạo lại ôn hòa chứ.

Tiền Thiên thấy ông bác đi trước đoàn người cười đến hiền hòa, chậm rãi đi tới, không khỏi có phản cảnh giác. Cô không tin bên người nam chính lại có người bình thường, đừng thấy vị đại thúc này cười hi hi giống chương quầy tiệm cơm, ai biết y có phải kẻ giết người không chớp mắt không (cô đích thực đoán đúng rồi!)

Chứng nào chưa trở thành tiểu nhị chạy đường, Tiền Thiên cảm thấy tốt nhất đừng tùy tiện đắc tội người khác, nhất là người bên cạnh nam chính, tránh cho nửa đường đứt gánh. Vì an toàn của bản thân và người mẹ được hỏi, Tiền Thiên dứt khoát quyết định... vứt hết tiết tháo mà trưng ra gương mặt tươi cười.

Âm Nhất thấy sự căng thẳng khó che giấu trong mắt hai mẹ con, quyết định không đến quá gần, miễn cho hù chết hai mẹ con này. Nhưng y không nghĩ tới là, tiểu cô nương đôi diện lại chủ động nhe răng cười với y, lớn giọng hô: "Chào đại thúc!" Giọng nói này thật sự kinh thiên động địa, khiến bụi trên xà nhà rơi xuống âm âm.

Tiền Thiên: $\Sigma(\Delta \circ |||)$ Quá căng thẳng, không khống chế âm lượng tốt.

Âm Nhất: $(\circ \circ \circ)$ Cô nương, ta thật sự không điếc.

7788: (ToT) Tiễn Xuyên Tử, cô định phát triển sóng âm công kích hả!

Âm Nhất không phòng bị tí nữa bị dọa giật mình, mặt đầy vạch đen, rồi rất nhanh trở lại bình thường, hiền lành nói với Tiền Thiên: "Vị huynh đệ này thật hoạt bát."

Trương thị nghe vậy căng thẳng nuốt nước bọt, dùng sức túm Tiền Thiên ra sau, hận không thể giấu cô sau lưng. Âm Nhất thấy hành động này của Trương thị liền biết bà sợ, chủ động giải thích: "Đã quấy rầy vị đại tẩu này rồi. Trên đường đi chúng ta thấy sơn miếu này nên rẽ vào, không biết đại tẩu đã ở đây, thật sự có lỗi. Chúng ta không có ác ý, chỉ muốn nghỉ một đêm ở đây, mong đại tẩu tạo cơ hội."

Trương thị không nói một lời, mắt nhìn chăm chăm Âm Nhất, sau đó gật đầu. Âm Nhất bị bà nhìn chăm chăm, mặt không biến sắc, vẫn là bộ dáng khi định thần nhân cười tủm tỉm. Trong lòng Tiền Thiên bật lên ngón tay cái, quả là lão hồ ly lợi hại.

Sau khi Âm Nhất giải thích, Trương thị nhìn thoáng qua vị công tử quần áo sang trọng kia, trong lòng thoáng thả lỏng. Bà dắt Tiền Thiên đến một góc, muốn cách những nam nhân này xa một chút. Tiền Thiên thấy bà căng thẳng, ngoan ngoãn đi theo bà đến góc tường. Cô thấy đám nam nhân vừa vào dọn dẹp quanh chỗ Yên Hành, tiếp đó kiểm củi châm lửa, bận rộn một hồi.

Tiền Thiên ngẩng đầu nhìn Trương thị, nhỏ giọng xin: "Mẹ, nhân lúc trời chưa tối hẳn, mẹ cho con ra ngoài nhặt ít củi chằm lửa đi. Ngõ miếu hoang này không có cửa, nhất định vào ban đêm sẽ rất lạnh."

Trương thị vừa nghe liền đổi sắc mặt, túm lấy Tiền Thiên, quát lớn: "Không được đi! Đừng chơi đùa lung tung! Bên ngoài nhiều nguy hiểm, ở đây với mẹ! Mẹ sẽ ôm con cả đêm, không lạnh."

Mặc dù thanh âm của Tiền Thiên và Trương thị rất nhỏ nhưng không qua được tai ám vệ. Ám Nhất vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng dù sao cũng là người tá túc dưới mái hiên, lại thêm có hứng thú với một lớn một nhỏ ngồi ở góc tường, vậy là y phải tay đứng lên.

Quay đầu nhìn thoáng qua mẹ con Trương thị, Ám Nhất đến cạnh Yên Hành nhẹ nói mấy câu, Yên Hành gật đầu. Y ngàng quay người sai phái một thiếu niên vài câu, người kia quay bước ra ngoài, không lâu sau ôm một bó nhánh cây khô về.

Chỉ thấy Ám Nhất lật bao quần áo mình một chút, nhặt ít đồ rồi đón lấy nhánh cây khô từ thiếu niên, tiếp đó bước đến chỗ Tiền Thiên. Trương thị thấy hẳn tối, lại có chút căng thẳng, dùng sức kéo Tiền Thiên vào ngực. Tiền Thiên có phần dờ khóc dờ cười, Trương thị thật là một mẫu thân tốt rất thương con, nhưng có chút thảo mộc giai bình*.

*Lấy ý từ "Phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai bình", nghĩa là thấy tiếng gió thổi, tiếng cỏ lay mà tưởng binh lính đến. Trong trường hợp này dùng với nghĩa suy nghĩ quá nhiều, thần hồn nát thần tính.

Ám Nhất thấy hành động này của Trương thị, bắt đầu có chút buồn cười. Bước từ trại huấn luyện ám vệ ra, y vẫn luôn làm ám vệ. Lúc trước y đi theo ngoại tổ Lục hoàng tử, sau đó bị đưa cho Lục hoàng tử làm thống lĩnh ám vệ, đã hơn bốn mươi tuổi, chưa hề nghĩ đến việc lấy vợ sinh con. Vậy nên Ám Nhất không hiểu được hành động giống như gà mái bảo vệ gà con của Trương thị với Tiền Thiên.

"Đại tẩu, người đừng khẩn trương, ta không có ác ý." Ám Nhất cố gắng trung ra vẻ mặt ôn hòa nói với Trương thị: "Có thể tối nay sẽ rất lạnh, ta thấy mẹ con hai người ăn mặc đơn bạc, không có chút lửa sưởi ấm sợ tối nay sẽ có phần chật vật."

Y thả nhánh cây khô trên tay xuống, vừa thu dọn, vừa nói: "Ta đã sai tên tiểu tử dưới quyền nhặt nhiều củi một chút, mang cho hai người đốt lửa sưởi."

"Vị đại gia này, sao ta dám làm phiền ngài chứ." Trương thị nghe Ám Nhất giải thích, lập tức cảm thấy có chút xấu hổ.

"Đại thúc, ngài thực sự là người tốt! Ta vừa cùng mẹ thảo luận, muốn đi ra ngoài nhặt ít củi nhưng mẹ ta không cho." Thấy lát nữa không phải chịu lạnh, Tiền Thiên lập tức vô cùng vui vẻ, nhếch miệng cười với Ám Nhất.

"Mẹ người nói không sai. Trời đã tối, con nhỏ nhà ai cũng không nên chạy loạn ra ngoài." Ám Nhất lấy ra một cái đánh lửa cực kì tinh xảo, sắp bó củi rồi nhóm lửa.

"Vậy mới nói đại thúc là người tốt đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!" Tiền Thiên nhìn bó củi, ra sức vỗ mông ngựa Ám Nhất.

Sau khi nghe xong, Ám Nhất nghiêm túc nhìn Tiền Thiên một chút, thần nhiên nói: "Tiểu huynh đệ còn biết câu "Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi" à."

Nghe vậy, trong lòng Tiền Thiên lộp bộp một tiếng, đây là nghi ngờ? Quả nhiên người bên cạnh nam chính đều rất cẩn thận tinh tế. Bất kể thế nào, cô phải giải thích tốt một chút, tuyệt đối không thể đắc tội nhân vật chính.

"Đúng vậy đại thúc. Ta biết chữ, cha ta là người đọc sách, từng mở lớp dạy học trong thôn." Tiền Thiên mang vẻ mặt trung thực nói.

"Ồ?" Ám Nhất nghe xong càng thêm vài phần hứng thú. Sắp vào đông rồi, đây không phải thời tiết tốt để xuất hành, gia quyến thư sinh sao không yên ổn ở trong nhà mà lại xuất hiện ở ngõ miếu đồ nát này, thế nào cũng thấy kỳ quái. Y lại nhìn sống lưng Tiền Thiên thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời, dáng vẻ này, khí chất này nhìn sao cũng không giống trẻ con sống trong thôn.

Ám Nhất khoi lửa, cầm một nhánh cây khô trong tay, gầy gầy đóng lửa, thuận thế ngồi xuống, bộ dáng giống như thuận miệng gọi chuyện, hỏi: "Tiểu huynh đệ, xưng hô thế nào?"

Trong lòng Tiền Thiên hiểu rõ, đây là một đại thúc gian xảo, không thăm dò được nội tình hai mẹ con cô sẽ không bỏ qua. Giờ y ngồi đây, chưa chắc không có ý giám thị xung quanh.

Gần như trong nháy mắt, Tiền Thiên quyết định nói thật. Lừa bịp nam chính nhất định không có kết cục tốt, huống chi cô còn là nữ giả nam trang, thân thế và bối cảnh không nên quá đơn giản. Cô chỉ là diễn viên quần chúng qua đường, ngoại trừ lần ngoài ý muốn gặp nam chính ở miếu hoang này, lần gặp tiếp theo chính là bê đồ ăn cho hắn mà thôi, tội gì phải che che lấp lấp khiến đám người này nghĩ cô có ý đồ khác.

Ngộ ngờ vị đại thúc này suy nghĩ quá nhiều, vì phòng rắc rối xảy ra mà một đao làm thịt mình, vậy thì hay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đại gia, ta là chạy đường (7)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên tới gần đồng lửa, ngồi cạnh Âm Nhất, thành thật nói: "Ta họ Trương, đại thúc ngài có thể gọi ta là Tiểu Ngũ Tử. Ta và mẹ lên kinh thành, đã đi được hai ngày."

"Ồ." Âm Nhất gật đầu, dáng vẻ quan tâm: "Năm nay trời giá rét, hiện giờ đã rất lạnh, lên đường vào thời tiết này chắc chắn dọc đường chịu không ít vất vả."

"Ừm." Tiền Thiên gật đầu, tiếp tục nói: "Ta và mẹ ta cũng không còn cách nào, tháng 8 cha ta lâm bệnh rồi mất, trong nhà chỉ còn hai người, cô nhi quả mẫu không chỗ nương tựa, ai ai cũng có thể ức hiếp chúng ta. Mùa thu hoạch năm nay trong nhà ta thu không đủ chi, thấy sắp tới mùa đông, ở trong thôn cũng chỉ đợi chết nên bắt đắc đi ra ngoài."

"Thì ra là vậy." Gương mặt Âm Nhất lộ ra vẻ đồng tình, tiếp tục dò la từ lời Tiền Thiên: "Người tên Tiểu Ngũ Tử, vậy trong nhà chắc hẳn có huynh đệ hay tỷ muội khác đúng không? Sao lại không thể dựa vào ai? Họ mặc cho mẹ con người bị ức hiếp hả?"

"Không phải." Tiền Thiên lắc đầu, nhìn thoáng qua Trương thị. Trương thị vẫn cúi đầu nghe Tiền Thiên và Âm Nhất nói chuyện phiếm, không hề cất tiếng.

"Đại thúc ngài đoán đúng, ta thực sự xếp thứ năm trong nhà nên mới gọi là Tiểu Ngũ Tử. Nhưng..." Thanh âm Tiền Thiên nhỏ xuống: "Chỉ một mình ta còn sống..."

"Chính vì thế nên khi cha ta qua đời, người trong thôn đều nói mẹ ta khắc thân, ức hiếp mẹ ta, cầm đá ném bà... Nhưng." Tiền Thiên ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn Âm Nhất: "Bọn họ đều nói bừa! Mẹ ta không hề khắc thân! Mẹ ta là mẫu thân tốt tốt nhất thiên hạ!"

Nói như vậy, Âm Nhất liền hiểu ra. Một người quả phụ thanh danh không tốt mang theo một tiểu cô nương mười mấy tuổi, nghĩ cũng biết sinh hoạt trong thôn nhất định khó khăn, bảo sao muốn dẫn con nhỏ rời đi. Nghĩ tới đây, Âm Nhất có chút đồng tình nhìn Trương thị, thấy bà thần sắc bình tĩnh, không có lấy một phần nhu nhược, càng thêm coi trọng. Người như bà, khó trách có thể nuôi được con gái có loại khí chất khác xa thôn nữ này.

Dù Trương thị bị cuộc sống mài mòn đến mười phần tiểu tụy nhưng vẫn nhìn ra vài phần tú lệ. Phơi gió phơi nắng khiến gương mặt bà có phần rạm vàng, trong ánh lửa lại nổi bật lên, không lộ vẻ nghèo túng, thêm vào đó ánh mắt hiền hòa kiên định khiến Âm Nhất cảm thấy thôn phụ này có vài phần tư sắc.

"Vậy các người tính thế nào?" Âm Nhất phục hồi tinh thần, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Tiền Thiên.

"Chúng ta định đến kinh thành kiếm ăn." Tiền Thiên tiếp tục nói: "Cha ta lúc sinh thời từng nói, trong thành không giống thôn chúng ta, chỉ cần chịu làm chịu khổ là có thể tìm được việc. Ta không sợ chịu khổ, chỉ cần tìm được công việc, ta có thể nuôi sống mẹ ta, dù sao... dù sao... chúng ta không sống được trong thôn."

Âm Nhất chưa phản ứng, Trương thị đã đột nhiên ngẩng đầu, quát Tiền Thiên: "Không được nói bậy! Con là một đứa bé trong nhà, cái gì mà tìm việc, mẹ có thể nuôi sống con!"

Tiền Thiên nhìn thoáng qua mẫu thân hời của mình, quyết định không tranh luận cùng bà, chỉ là vui vẻ nhìn về phía Âm Nhất: "Mẹ ta đúng thực rất tài giỏi, bà may vá khá tốt, mà nấu ăn cũng ngon."

Âm Nhất gật đầu: "Có người mẹ như vậy coi như tiểu tử người may mắn. Nhưng kiếm ăn ở kinh thành cũng không dễ như cha người nói đâu."

"Ta biết, đại thúc." Tiền Thiên gật đầu: "Ta đã nghĩ qua, tài may vá của mẹ ta không tệ, có thể nhận việc may vá làm ở nhà. Ta định ra ngoài tìm việc để làm, nếu không được ta còn có thể lao động chân tay nặng nhọc, loại công việc này không đến mức không tìm được."

Trương thị nghe Tiền Thiên nói, càng nghe càng gấp, nhưng bà chưa kịp mở miệng quát Tiền Thiên thì Âm Nhất đã phì một tiếng không nhịn được bật cười.

Âm Nhất nhìn tiểu nha đầu gây yếu trước mắt mang vẻ mặt nghiêm túc nói muốn lao động chân tay nặng, thật sự quá hài hước: "Ngay bản thân người đã nhỏ bé còn bày đặt lao động nặng nhọc, không khéo lại bị ép khô."

Tiền Thiên chỉ dùng cách nói khác mà thôi, cô đâu thể nói cho Âm Nhất biết mình là tiểu nhị tương lai của Trạng Nguyên Lâu, định lấy việc rửa chén đĩa và tìm nam chính thu tiền là nghiệp chính được.

"Đứa nhỏ này, mẹ đã nói có thể nuôi sống con, không được nói mù nói bậy!" Trương thị trừng mắt nhìn Tiền Thiên.

Tiền Thiên không lên tiếng, cười đùa tí tưng với Trương thị.

Ở phía xa, Yên Hành nghe Âm Nhất nói chuyện phiếm cùng đôi mẹ con kia, cảm thấy rất có hứng thú. Thấy mẹ con Trương thị tình cảm tốt như vậy, không biết sao, Yên Hành có chút ghen tị.

Mọi người đều nói gia đình đế vương vô tình, Quý phi sinh ra Yên Hành từ nhỏ đã được giáo dưỡng tỉ mỉ, trong ấn tượng của hắn, mẫu phi mình vĩnh viễn chỉ có dáng vẻ xinh đẹp ưu nhã. Yên Hành được Quý phi mang theo tự mình nuôi dưỡng dạy bảo, không đến ba tuổi đã bị ép bắt đầu học tập thi

thư ký xạ.

Trong trí nhớ Yến Hành, hần từng muốn lười biếng, từng quậy phá, từng phạm sai lầm của trẻ con. Nhưng xưa nay Quý phi nương nương chưa từng quát hần, vẫn cười xinh đẹp như cũ, quay người lại sai những ma ma tàn nhẫn phạt hần.

Nhìn Tiền Thiên cười đùa tí tưng chơi xấu mẹ ruột mình, lại nhìn Trương thị mạnh mẽ quát lớn nữ nhi, nói gần nói xa đều là đau lòng và bảo vệ con mình. Yến Hành thừa nhận, mình có chút ghen ghét. Hần cảm thấy tiểu nha đầu đen thui này có số mệnh thật tốt, có mẹ ruột vì nàng mà đau lòng.

Lúc này, một ám vệ trẻ tuổi lấy trong bao quần áo ra một chiếc bình sành, cầm túi nước đổ vào bình, chuẩn bị đun cho chủ tử ít nước nóng. Ám Nhất cảm thấy mình không hỏi được nhiều, liền đứng dậy bước đến bên người chủ tử, cúi đầu xin: "Công tử, nếu không để Tiểu Lục Tử đi săn thêm đồ ăn làm cơm?"

Yến Hành nửa ngày không trả lời, Ám Nhất ngẩng đầu lên, phát hiện chủ tử nhà mình đang chăm chú nhìn hai mẹ con trong góc tường, hiểu lầm Yến Hành đang lo lắng, vậy là thêm một câu: "Công tử thật có tâm lòng bao la."

"Ừm." Yến Hành nghe vậy nhàn nhạt cất tiếng, không tiện nhìn tiếp hai mẹ con Trương gia.

Ám Nhất tiếp tục hỏi: "Công tử, có để Tiểu Lục Tử đi săn không?"

Yến Hành đến cửa miếu nhìn sắc trời một chút, căn dặn một câu: "Đi đi, đừng đi quá xa, trời sắp tối đen rồi."

Ám Nhất đáp một tiếng rồi sai người đi săn. Yến Hành đứng ở cửa miếu trong chốc lát, không biết nghĩ cái gì rồi quay lại ngồi cạnh đồng lửa. Chẳng biết là vô tình hay cố ý, vị trí của hần vừa lúc đối diện Tiền Thiên, nhắc mắt lên là có thể trông thấy hai mẹ con trong góc.

Thời gian không lâu, Tiểu Lục Tử ra ngoài săn đã mang hai con thỏ vào. Những người khác vừa thấy, bận rộn xử lý, chuẩn bị nướng thỏ.

Ám Nhất đến bên người Yến Hành, thấp giọng hỏi thăm: "Công tử, hay ngài đổi chỗ ngồi xa một chút, ở đây khói lớn, sợ hun vào ngài."

Yến Hành lắc đầu: "Không cần. Các người làm việc đi, ta xem."

Ám Nhất biết Yến Hành thật ra cũng không phải người không chịu được khổ, chỉ tùy tiện khuyên một câu, Yến Hành không nghe thì bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đại gia, ta là chạy đường (8)

Dịch: Lạc Đình Đang

Dù sao Yến Hành cũng là hoàng tử, di chuyển đơn giản nhưng thuộc hạ chuẩn bị rất đầy đủ. Không lâu sau, trước mặt Yến Hành đã bày năm, sáu món ăn, nước trong hũ cũng được đun lên. Ám vệ nấu nước lấy một bình trà nhỏ từ bao quần áo trông không to lắm, bắt đầu pha trà cho Yến Hành.

Tiền Thiên tám tác kỳ lạ, ám vệ thực sự là người thích hợp khi ra ngoài, có thể so với túi thần của Doraemon, vừa có thể giết người cướp của, vừa có thể nấu cơm pha trà. Mang ám vệ ra ngoài, cam đoan có trà, có điểm tâm, còn có thời gian hạnh phúc ăn thịt nướng.

Đãi ngộ của nam chính quả nhiên đặc biệt! Tiền Thiên hơi ghen tị nhìn bọn họ vài lần, sau đó rời mắt. Trương thị thấy phía đối diện bắt đầu ăn cơm tối, cũng mở gói đồ, lấy bánh bột ngô tự làm ở nhà chia làm hai nửa, đưa nửa to hơn cho Tiền Thiên.

Lương khô để qua hai ngày đã bắt đầu hơi khô cứng, Trương thị giương mắt thấy phía đối diện phô trương, cảm thấy thật có chút áy náy với con gái. Tới bây giờ bà vẫn không mua được những điểm tâm nhìn rất đẹp mắt kia cho con nếm thử.

Trương thị cúi xuống xoa đầu con gái, mang theo vài phần an ủi, nói: "Con ngoan, ăn nhanh đi. Chờ khi đến kinh thành, mẹ sẽ mua cho con đồ chơi làm bằng đường ăn. Mẹ sẽ cố gắng làm việc, sau này mua điểm tâm cho con."

Tiền Thiên cười, cô ngẩng đầu nhìn Trương thị, nghiêm túc nói: "Mẹ, con không thích ăn điểm tâm, cũng không thích ăn đồ chơi làm bằng đường. Con cảm thấy bánh bột ngô nhà mình ăn rất ngon."

Trong lòng Trương thị có chút chua xót nhìn con, cảm thấy vì cô hiểu chuyện nên mới nói vậy, không khỏi có phần tự trách. Bà không biết rằng, Tiền Thiên thật sự không nhớ thương mấy món điểm tâm kia.

Thứ nhất là, Tiền Thiên được nuông chiều lớn lên trong gia đình giàu có, xã hội hiện đại, thường xuyên thấy những món ăn đất đỏ tinh xảo, không đến mức có kiến thức hạn hẹp về thứ này. Quan trọng hơn là, từ khi xuyên qua, dù Trương gia nhà nghèo nhưng Trương thị chưa bao giờ để cô bị đói, luôn cố gắng mua đồ ăn cho cô. Coi như vì điều kiện có hạn, những ngày gần đây Tiền Thiên đích thực thiếu đồ ăn, nhưng cô chỉ thèm chút thịt. Nhất là thịt

bò.

Tiệc là pháp lệnh nhà nông không cho phép tùy ý giết trâu bò. Ở thời đại này, thịt bò có thể so với canh tổ yến ở xã hội hiện đại, là đồ xa xỉ, chỉ có quý tộc mới được ăn. Tiền Thiên vừa gặm bánh bột ngô vừa hung tợn nghĩ, chờ sau này trở về cô sẽ lập tức tìm một nhà hàng ba sao, ăn bò bít tết cả một tuần!

Yến Hành trầm mặc ngồi trước đồng lửa, bàn tay thon dài vo một khối điểm tâm, người bên cạnh thấy thế lập tức dâng chén trà lên. Gương mặt hần nhìn thoáng qua hai mẹ con đối diện trong góc, chỉ thấy tiểu nha đầu xấu xí kia đang vui đùa gặm một khối lương khô đen sì, bộ dáng ăn rất ngon. Đột nhiên hần cảm thấy như mình cũng đói bụng, đám điểm tâm thô kệch trước mắt cũng ngon hơn bình thường.

Yến Hành cúi đầu cười khê, đưa điểm tâm vào miệng, nhắm mắt lại. Quả nhiên! Nhìn người khác ăn thứ gì đó cũng có tác dụng khai vị.

Thỏ nướng xong phát ra hương vị thơm ngon, Âm Nhất xé đuôi thỏ, đặt trên giấy dầu, bày trước mặt Yến Hành. Yến Hành nhìn thịt thỏ trước mặt, lại nhìn điểm tâm, gật đầu ra hiệu với Âm Nhất. Âm Nhất ngầm hiểu, cầm giấy dầu gói đuôi thỏ và mấy khối điểm tâm, mang đến góc tường cho hai mẹ con Tiền Thiên.

Tiền Thiên sớm đã ngửi thấy mùi thịt. Lâu rồi không ăn thịt khiến cô có chút thèm, lại không dám ngẩng đầu, sợ người ta thấy đáng vẻ thêm nhỏ dãi của mình. Vậy là cô nhắm mắt lại, cắn một miếng bánh bột ngô thật to trong tay, tưởng tượng thứ cầm trong tay chính là năm phần thịt cừu tiêu chuẩn, tốt nhất có thêm tương Hắc Tùng Lộ. Cô im lặng nghĩ, ghét nhất là đường pha tương đen.

Phương pháp thăng tinh thần của Tiền Thiên dường như không có tác dụng gì, cô cảm thấy hình như mùi thịt xung quanh càng thêm nồng đậm. Ai da! Thật sự là rất thèm! Không biết 7788 có phục vụ bữa ăn hay không.

"Không có. Tiền Xuyên Từ cô đừng có ý nghĩ hão huyền. Ông đây là hệ thống trí năng cao cấp, không làm loại việc mất mặt như tiểu nhị này!" 7788 thăm oán giận: "Nhưng cô có thể trộn mắt lên, thịt nướng và điểm tâm đang đến gần."

Cái gì? Có thịt?! Tiền Thiên ngẩng đầu một chút, quả nhiên thấy trong tay Âm Nhất bung một bọc giấy dầu đi đến, cười đến ôn hòa: "Tiểu Ngũ Từ, đây là phần công tử chúng ta thưởng, mau đến nếm thử đi. Con thỏ này là đại thúc ta tự tay nướng, người ăn xem tay nghề mẹ người tốt hay tay nghề đại thúc tốt hơn."

Trương thị đứng dậy, xua tay khách khí nói: "Vị đại gia này, việc này sao có thể chứ. Các ngài nhiều người như vậy, chúng ta không thể chiếm đồ ăn của mấy ngài, mấy ngài vẫn nên giữ lại ăn đi, ta và nhi tử ta có lương khô làm từ nhà, đủ dùng rồi."

Âm Nhất không đáp lời ngay mà mở bọc giấy dầu trước mặt Tiền Thiên ra, quay đầu nói với Trương thị: "Trương đại tâu không cần khách khí, đây là thịt thỏ rừng săn được, thứ này có đủ. Chúng ta đều mang theo lương khô, những thứ này là điểm tâm công tử thưởng, hãy để đưa bé nếm thử đồ tươi sống đi. Tiểu Ngũ Từ còn nhỏ, đường đến kinh thành còn rất xa, phải ăn no mới có sức lực."

"Cái này..." Trương thị cảm thấy tình thế có chút khó xử. Một bên bà thấy tùy tiện cầm đồ của người ta là không tốt, nhất là dạng đồ ăn đất tiền thế này, một bên lại thương con, muốn nhận để con nếm thử đồ tươi sống.

Bên này Trương thị không biết thế nào cho phải, Tiền Thiên lại biết. Vị đối diện kia là hoàng tử, hần không thèm khát mấy khối điểm tâm này, chỉ thuận tay cho ân tình mà thôi. Dù vậy, đối với ý tốt của Yến Hành và Âm Nhất, Tiền Thiên vẫn vô cùng cảm kích.

Tiền Thiên đưa tay nhận bọc giấy dầu, cẩn thận khom người chào Âm Nhất, nghiêm túc cảm ơn: "Đại thúc, bèo nước gặp nhau, ngài giúp đỡ mẹ con chúng ta thế này thật sự rất cảm tạ. Nếu công tử và ngài có ý tốt, chúng ta cũng không từ chối. Phiên ngài bày tỏ lòng biết ơn của chúng ta với công tử, ta không thể qua đó nói lời cảm tạ, tránh va phải quý nhân."

Âm Nhất thấy Tiền Thiên không lấy có đến trước mặt chủ tử nhà hần nói lời cảm tạ, thật sự vô cùng hài lòng với Tiền Thiên thức thời. Trong lòng hần thầm khen Tiền Thiên thông minh, cảm thấy tiểu cô nương này có đáng về tiến được lui được, nếu được đại gia tộc giáo dưỡng, hơi dạy bảo một chút, nhất định có tiền đồ.

Tiền Thiên không biết suy nghĩ của Âm Nhất, coi như biết thì cô cũng không quan tâm. Dù sao, bạn học Tiền Xuyên Từ chỉ có một nguyện vọng là đến rửa chén đĩa tại Trạng Nguyên Lâu, những thứ khác đều là mây bay gió thoảng.

Trương thị thấy Tiền Thiên nhận bọc giấy dầu thì không nói thêm gì, chỉ là hướng về phía Âm Nhất âm thầm cảm tạ. Tiền Thiên đặt bọc giấy dầu xuống, quay người lấy lương khô hai mẹ con mang theo, mở ra đưa trước mặt Âm Nhất, nói: "Đại thúc, người có muốn nếm thử bánh bột ngô mẹ ta làm không, dù đen sì không dễ nhìn nhưng ăn rất ngon."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Làn Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đại gia, ta là chạy đường (9)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên không nói bừa, cô là một người phụ nữ hiện đại giàu có, có món ngon nào mà chưa từng ăn? Bánh bột ngô của Trương thị được khẩu vị Tiền Thiên thẩm định, hương vị thật sự không tệ.

Dù như thế, Tiền Thiên cũng cảm thấy Ám Nhất sẽ không nhận chiếc bánh bột ngô xấu xấu đen đen nhà cô. Theo Tiền Thiên, nhóm người Ám Nhất có thể đi theo phụng dưỡng hoàng tử thân là nam chính, khẳng định là người có cấp bậc, nhất định bông lộc rất cao. Người như vậy, không chừng tự cho mình là người có bậc cao, sẽ thấy chướng mắt đồ ăn của nông thôn.

Vậy mà không ngờ tới, Ám Nhất nghiêng đầu nhìn gói đồ trong tay Tiền Thiên, vậy mà hứng thú cầm một cái bánh ra, đồng thời cắn thử một miếng, cười nói: "Ăn rất ngon? Vậy ta ném thử xem... A... Trương đại tẩu, tay nghề của ngươi thật không tệ, thật sự ăn rất ngon."

Trương thị được Ám Nhất khen một câu thì có chút xấu hổ, vội vàng khách khí, nói: "Vị đại gia này, nếu ngài không chê thì cầm thêm mấy cái. Đây là bánh bột ngô nhà làm, không phải thứ gì đáng giá."

Ám Nhất khoát tay, cười với Trương thị: "Trương đại tẩu không cần khách khí, ta thấy Tiểu Ngũ Tử nói bánh bột ngô ngươi làm ăn rất ngon nên mới lấy một cái ném thử, mai các ngươi còn phải lên đường, để lại bánh bột ngô làm đồ ăn." Nói xong, Ám Nhất cầm theo bánh bột ngô trở về.

Tiền Thiên thấy Ám Nhất đi, tiếp tục ngồi xuống, vui mừng mở bọc giấy ra. Cô đã lâu không ăn thịt, thấy thịt nướng thì hai mắt sáng lên, lập tức cầm một khối thịt to lớn nhét vào miệng, thỏa mãn thở một hơi, sau đó đưa bọc giấy đến trước mặt Trương thị, để Trương thị ăn.

Trương thị lắc đầu, nói: "Mẹ ăn no rồi, Ngũ... Tiểu Ngũ Tử ăn đi, ăn không hết thì gói lại, giữ lại ăn trên đường."

Tiền Thiên biết bà không nỡ, vậy là cầm một khối điểm tâm lên cắn một cái, đưa tới bên miệng Trương thị: "Mẹ, mẹ xem con ăn này. Con thấy điểm tâm không ngon bằng thịt, mẹ ăn đi. Trước kia cha từng nói, những thứ điểm tâm đất tiền này phải ăn tươi mới ngon, để lâu sẽ không tốt. Con không thể lãng phí, vậy nên mẹ ăn đi."

Trương thị bất đắc dĩ cắn một miếng nhỏ trên khối điểm tâm Tiền Thiên đang cầm, nói: "Mẹ ăn rồi, con ăn tiếp đi, con đang tuổi lớn, phải ăn nhiều một chút."

Tiền Thiên nhét điểm tâm vào tay Trương thị, nghiêm túc nhấn mạnh: "Mẹ, con cảm thấy ăn thịt ngon hơn, thật đó!" Kế tiếp quay đầu gặm thịt, không để ý tới Trương thị.

Trương thị không còn cách nào đành nhận điểm tâm trong tay từ từ ăn, nhưng chỉ ăn được một ít rồi cảm thấy không đành lòng, muốn để Tiền Thiên giữ lại. Thấy mâu thuẫn việc gì cũng nghĩ cho mình, Tiền Thiên bất đắc dĩ, đành giả bộ như không nhìn thấy mà tiếp tục ăn thịt.

Yến Hành nhìn hai mẹ con ở góc tường, đôi mắt lóe lên ý cười. Chẳng biết sao hần lại có cảm giác thành công khi cho động vật ăn. Quả nhiên nha đầu đen sì xấu xí kia ăn cái gì cũng gây cười.

Thích ăn thịt sao? Yến Hành vuốt ngón tay: "Có phần giống một con chó nhỏ ăn...", trong lòng Yến Hành vui vẻ nghĩ, đảo mắt nhìn Ám Nhất đã trở lại, sai phái: "Tách một khối bánh trong tay ngươi cho ta."

"Cái... cái gì?" Ám Nhất cảm thấy thế giới biến ảo khôn lường. Hôm nay chủ tử uống nhầm thuốc hạ, sao lại muốn ăn bánh bột ngô chứ? Ám Nhất nhìn bánh trong tay, lặng lẽ nghĩ: hơn nữa còn là thứ ta đã cắn qua.

Ám Nhất nghĩ, mặc dù chiếc bánh bột ngô này có mùi vị không tệ nhưng đích thật là đồ thô, nếu không có nước thì cổ họng sẽ nghẹn khô khó chịu, nhất định chủ tử nhà mình không chịu được. Vậy nên Ám Nhất do dự thuyết phục: "Chủ tử, ta đã cắn rồi, hơn nữa, đây là đồ thô, sao ngài có thể ăn thứ này."

"Không sao, chưa thử qua nên tò mò thôi." Yến Hành giải thích ngắn gọn.

"Vậy... vậy để thuộc hạ xin thêm một cái của đại tẩu kia." Ám Nhất nhìn chiếc bánh bột ngô bị mình cắn một miếng, có chút buồn bực.

"Không cần." Yến Hành lắc đầu. Dù sao hần chỉ muốn ném thử mà thôi, muốn xem rốt cuộc bánh bột ngô có hương vị gì mà con chuột nhỏ kia ăn ngon đến vậy, thế nên mới tự tìm phiền toái hỏi một chút. Thật ra hần không quá xem trọng, lúc rèn luyện mấy năm ở biên quan, có khổ gì hần chưa từng trải qua.

Không còn cách nào, Ám Nhất nhìn chiếc bánh bột ngô hồi lâu, cẩn thận chọn phần sạch sẽ chưa bị cắn, tách một khối đưa cho Yến Hành. Yến Hành nhận đồ, lập tức cầm lên cắn một miếng nhỏ, từ từ ăn.

Ám Nhất cho là, chủ tử nhà mình chỉ tò mò muốn ném thử loại bánh khô cứng đó mà thôi, không chừng cắn được một miếng rồi bỏ. Không nghĩ tới là, Yến Hành cắn một miếng nhỏ, một miếng lại một miếng, dù ăn rất chậm nhưng lại ăn hết toàn bộ.

Yến Hành nuốt xong miếng bánh cuối cùng, mí mắt không nhấc đưa tay ra, nói: "Trà." Sau đó, Ám Thất vội vàng bưng một ly trà đưa đến cạnh Yến Hành.

Ám Nhất nhìn chủ tử nhà mình liền hiểu rõ: Đã nói không ăn quen mà! Xem đi, nghẹn rồi.

Ban đêm có nam chính, dù là ngủ miếu hoang cũng an toàn! Tiền Thiên tỏ vẻ rất yên tâm. Có người gác đêm, có lửa sưởi ấm, quả thực đêm này không

nên quá hoàn mỹ, vì Tiền Thiên ngủ đến bất tỉnh nhân sự. Tới khi Trương thị đánh thức cô, cô vẫn mơ mơ hồ hồ, cho rằng mình vẫn nằm trên chiếc giường lớn trong nhà, may nhờ 7788 kịp thời nhận trách nhiệm đồng hồ báo thức mới giúp cô trong lúc mơ màng không nói ra lời nào không nên nói.

Thời gian đi đường thật sự có thể nói là trong đêm đi gấp, vì Tiền Thiên và Trương thị đi bộ nên mỗi ngày, muốn kịp chỗ tá túc nên họ thường xuất phát rất sớm. Hôm nay cũng vậy, trời chưa sáng, Trương thị đã đánh thức Tiền Thiên.

Ngoài ý muốn của Tiền Thiên là, đám người Yên Hành bên kia còn chịu khó hơn cô. Lúc Tiền Thiên bò dậy, đối phương đã thu dọn xong chuẩn bị xuất phát.

Tiền Thiên thấy nam chính đại nhân vô cùng vội vàng giục ngựa chạy, tốc độ nhanh chóng như bị ma đuổi, đại thúc bề ngoài rất ôn hòa cũng không chào hỏi bọn họ, chỉ kịp nở nụ cười với mẹ con Tiền Thiên rồi mang theo những người còn lại cấp tốc lao đi. Trong miếu nhanh chóng chỉ còn lại mẹ con Trương thị lẻ loi.

Trương thị thu dọn đồ, lấy ra điểm tâm còn lại hôm qua bắt Tiền Thiên ăn một chút rồi mang Tiền Thiên lên đường. Không có gì bất ngờ thì đến tối họ có thể tới kinh thành, trong lòng Tiền Thiên cười ha ha: A ha ha, cuối cùng bà đây cũng đổi bản đồ rồi!

Mà Lục hoàng tử Yên Hành, một đường ra roi thúc ngựa, cuối cùng chạy về phủ trước khi bãi triều. Quả nhiên sau khi bãi triều, thiếp thân nội thị cạnh Hoàng đế là Vương công công mang theo thánh chỉ và thuốc bổ đến cửa, lấy mỹ danh là: "Phụng thánh dụ tới thăm Lục hoàng tử bị ốm".

Vương công công nhìn thoáng qua Yên Hành đi dạo trong hoa viên, thay Hoàng đế thăm hỏi vài câu rồi yên tâm trở về phục mệnh. Sau khi tiễn nội thị, gương mặt Yên Hành trầm xuống. Bàn tay Hoàng hậu nương nương vuron thật dài, xem ra phủ Lục hoàng tử cần phải thanh tẩy một phen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đại gia, ta là chạy đường (10)

Dịch: Lạc Đình Đang

Có lẽ vì tối hôm trước ăn tương đối no nên ngày hôm nay Tiền Thiên và Trương thị đi khá nhanh, trời chưa tối đã thấy cửa kinh thành. Chưa tới cửa thành, hai mẹ con lại nhìn thấy Âm Nhất.

Âm Nhất được Yên Hành sai mang người ra khỏi thành tiếp ứng che chở cho xe ngựa phía sau, vì không phải việc gấp nên không cần đi nhanh lắm. Vừa rời thành y đã thấy hai mẹ con trong miếu đồ nát đang đi về hướng cửa thành, vậy là dừng lại lên tiếng chào.

"Tiểu Ngũ Tử, các người đi không chậm nha." Âm Nhất ngồi trên ngựa nhìn Trương thị và Tiền Thiên.

"Đại thúc, lại gặp ngài rồi. Sáng nay ta chưa kịp cảm ơn thì các ngài đã đi trước." Tiền Thiên cười tủm tỉm vẫy tay với Âm Nhất, thấy Âm Nhất ra ngoài thành cũng không lắm miệng hỏi.

"Tien tay mà thôi." Âm Nhất gật đầu, thuận miệng khách khí một câu.

Tiền Thiên vốn đang phiền não không biết gì về kinh thành, hỏi hạn hôm qua chỉ biết ăn vội ăn vàng mà không nghe ngóng tin tức từ người ta, giờ Âm Nhất xuất hiện chính là đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết rơi. Cô thấy Âm Nhất không đi vội nên mở miệng hỏi: "Đại thúc, từ chỗ ta đến kinh thành, ngài có thể nói cho ta nên đi hướng nào không? Ta và mẹ định thuê một phòng ở lâu dài."

"Hoàng thành nằm ở phía bắc của Triều Nam, càng đi về phía bắc càng tới gần hoàng thành. Phần lớn quý nhân nghỉ tại phương bắc, nếu các người muốn thuê phòng thì đến phương nam là được." Âm Nhất suy nghĩ một chút, móc ra một thẻ gỗ đưa cho Tiền Thiên: "Người cầm cái này đưa cho chương quầy của nhà trọ Duyệt Lai, xem xong hẳn sẽ giúp đỡ."

Tiền Thiên không đưa tay nhận mà liên tục khoát tay nói cảm ơn với Âm Nhất: "Đa tạ đại thúc, ta biết phải đi nơi nào là được rồi, không thể tiếp tục làm phiền ngài."

Tiền Thiên thăm ngẫm, họ và Âm Nhất vốn là bè nước gặp nhau, không có giao tình gì. Hôm trước họ được Âm Nhất giúp đỡ, mặc dù người ta chỉ thuận tay nhưng mình không thể không biết tốt xấu. Hôm nay gặp lại, Âm Nhất cũng không có nghĩa vụ tiếp tục giúp đỡ họ, có thể dừng lại chỉ điểm cho cô một chút đã rất cảm kích. Nếu cô nhận tấm thẻ gỗ của Âm Nhất thì chính là không biết đủ.

Âm Nhất thấy cô không nhận tấm thẻ gỗ cũng không miễn cưỡng. Hắn cất lại tấm thẻ gỗ vào ngực, tiếp tục nói: "Người vừa đi về phía nam vừa hỏi thăm, bên đó nhiều người ở, có không ít người thuê phòng."

Tiền Thiên và Trương thị xoay người cảm ơn, Âm Nhất hơi chút do dự, lại dặn Tiền Thiên thêm: "Cố gắng đừng đến góc tây nam, chỗ đó có người nhà nô tài của quý nhân ở, là nơi nhiều du côn vô lại nhất."

"Ta hiểu rồi, đại thúc." Tiền Thiên nhẹ nói cảm ơn. Ám Nhất gật đầu rồi đánh ngựa đi. Tiền Thiên đưa mắt nhìn y rồi đi rồi kéo Trương thị đến cửa thành.

Trương thị thấy nhà cao cửa rộng ở kinh thành thì trong lòng có chút mờ mịt, nửa đời bà đều sống ở thôn trang nhỏ, đường xa nhất từng đi là đường từ nhà mẹ đẻ đến nhà chồng, ngẫu nhiên mới cùng trượng phu lên trấn một chuyến.

Lần này bất đắc dĩ mang nữ nhi đi xa, bà đã lấy hết dũng khí, giờ thấy cửa kinh thành to lớn nguy nga, bà không khỏi có chút hoài nghi mình đã sai. Trong nơi phồn hoa này, bà thật sự có thể sinh sống cùng con sao? Nhưng chuyện tới bây giờ đã không còn đường lui, ánh mắt Trương thị dần trở nên kiên định, bà dắt tay Tiền Thiên, nhẹ giọng hỏi: "Có sợ không?"

Tiền Thiên lắc đầu cười: "Không sợ, chúng ta nhất định có thể sinh sống ở đây. Mẹ cũng đừng lo sợ, có con đây."

"Ừm." Trương thị cười dịu dàng, chỉnh lại quần áo cho Tiền Thiên: "Mẹ không sợ. Mẹ còn có con..."

Trương thị mang Tiền Thiên xếp hàng vào thành. Chạng vạng tối, người vốn không nhiều, không lâu sau đã tới hai người. Nha dịch thủ thành kiểm tra giấy thông hành của họ, chỉ vào Tiền Thiên hỏi Trương thị: "Đây là con bà?"

Trương thị gật đầu nói phải, nha dịch liền nghiêm mặt quát lớn: "Trên giấy thông hành rõ ràng ghi con bà là bé gái, sao bà lại mang theo một bé nam, muốn lừa dối vào thành hả?"

Trương thị vội vàng cười hiền lành: "Vị quan gia này, Ngũ Nương đúng là bé gái, một vị phụ nhân như ta không yên lòng mang con lên đường nên cải trang cho con thành dáng vẻ bé nam, không tin ngài có thể tìm người kiểm tra."

Nghe vậy, nha dịch nhìn Tiền Thiên vài lần, gật đầu không nói thêm, đóng dấu thích hợp rồi thu thuế vào thành sau đó để họ đi, không có tình làm khó họ.

Tiền Thiên thấy nha dịch này dù có dáng dấp cao cao tại thượng của người trong thành nhưng không hề có hành vi mua cao bán thấp, vậy nên lớn mật hỏi thêm một câu: "Quan gia, ta và mẹ ta lần đầu vào thành, không biết có những điều gì phải kiêng kị?"

Nha dịch phát phát tay, trên mặt có vài phần ghét bỏ nhưng cũng đáp: "Vào thành rồi đừng chạy lung tung, và phải quý nhân thì ai cũng không cứu được người. Nhìn bộ dạng của hai người thì nên đi về phía nam, phía bắc không phải nơi các người nên đi."

Tiền Thiên nghĩ thầm, tên nha dịch này kỳ thật cũng không xấu, vậy là gật đầu nói cảm ơn. Nha dịch thấy cô lễ phép nên chỉ điểm thêm một câu: "Nếu muốn tìm nơi tốt nghỉ lại thì nên đến đường Hưng Hoa ở phía nam."

Đây là điều Trương thị muốn biết nhất, lập tức vui mừng đồng ý, lấy hai đồng tiền lớn trong bao đưa cho nha dịch. Nha dịch kia dù có chút chướng mắt nhưng cũng nhận, không nhận được phát tay bảo họ đi.

Sau khi vào thành, Tiền Thiên và Trương thị không dám đi loạn, dựa theo lời nha dịch hỏi thăm đến đường Hưng Hoa. Quả nhiên trên đường Hưng Hoa có vài nhà trọ cửa hàng, nhà trọ Duyệt Lai mà Ám Nhất nói chính là nhà trọ lớn nhất trong đó. Trương thị và Tiền Thiên tìm một nhà trọ rẻ nhất thích hợp qua đêm trong đường Hưng Hoa, định sớm hôm sau sẽ ra ngoài thuê phòng.

Tiền Thiên và Trương thị không biết nơi nào cho thuê phòng. Tiền Thiên nghĩ nghĩ, dù cô không cầm thẻ gỗ của Ám Nhất nhưng có thể đến nhà trọ Duyệt Lai hỏi một chút, không tìm được chừng quỹ cũng có thể tìm tiểu nhị hỏi. Tiểu nhị mỗi ngày đều phải tiếp đón đủ loại khách khác nhau, chưa hẳn là không có cách.

Tiền Thiên và Trương thị thương lượng một chút, Trương thị cũng cảm thấy có lý nên mẹ con họ đến nhà trọ Duyệt Lai.

Đứng ngoài cửa nhà trọ Duyệt Lai là một tiểu nhị vẻ mặt lạnh lợi, cười hi hi rất vui vẻ. Tiểu nhị thấy hai mẹ con Tiền Thiên, không vì quần áo mộc mạc của họ mà tỏ vẻ lạnh nhạt, gương mặt tươi cười thoáng thờ dài, nhường một bên cho họ vào.

Trương thị thấy thế vội thi lễ chào tiểu nhị, miệng nói xin lỗi: "Tiểu nhị ca, xin lỗi, ta chỉ đến nghe ngóng một ít chuyện."

Tiểu nhị thấy Trương thị thi lễ, vội vàng nghiêng người, luôn miệng nói không dám. Nghe Trương thị nói chỉ là nghe ngóng ít chuyện, hẳn cũng không lộ ra thần sắc bức bối mà nhiệt tình nói: "Đại thẩm ngài cứ hỏi, chỉ cần là thứ ta biết, ta nhất định sẽ nói."

Trương thị hỏi tiểu nhị xem có cách thuê phòng ở không, tiểu nhị lập tức gật đầu: "Có, khách trọ của Lý đại nương sau phố vừa dọn đi, đại thẩm ngài chờ một chút, ta sẽ nói với chừng quỹ một tiếng rồi mang ngài đi xem." Hắn nói xong thì chạy đi. Không lâu sau, tiểu nhị kia trở về, dẫn theo mẹ con Tiền Thiên đến tìm Lý đại nương.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đại gia, ta là chạy đường (11)

Dịch: Lạc Đình Đăng

Tiểu nhị ở nhà trọ Duyệt Lai tên Vương Thuận, mọi người thường gọi hắn là Tiểu Thuận Nhi, miệng rất ngọt, gọi Trương thị là Trương thẩm, cấp bậc lễ nghĩa mười phần chu toàn, xem ra là một người thông minh tính cách tốt. Trên đường đi gặp không ít người đều chào hắn.

Tiền Thiên vẫn mặc nam trang ra về một bé trai, chưa đi được mấy bước Tiểu Thuận Nhi như đã quen từ trước mà xưng huynh gọi đệ với cô. Tiền Thiên hướng tới nghề của Tiểu Thuận Nhi, ôm tâm tư kết giao học tập với người có kinh nghiệm đi trước này, vậy là mang bộ dáng như đã quen thân từ lâu, dọc đường trò chuyện vô cùng sôi nổi.

Vương Thuận mang Tiền Thiên và Trương thị đi xuyên qua mấy ngõ nhỏ, đến trước cửa một gia đình, đứng ngoài gọi to: "Lý đại nương, có người đến thuê phòng."

Trong sân truyền đến một tiếng đáp, sau đó một lão thái thái đi ra mở cửa, vừa thấy Vương Thuận liền cười: "Là Tiểu Thuận Nhi à, lần này tiểu tử ngươi mang ai tới? Ta nói với người rồi, người không đáng tin thì đại nương ta không cho thuê nhà đâu."

Vương Thuận cười hi hi đáp lời: "Đại nương ngài cứ yên tâm, Trương thẩm từ thôn tới, chuẩn bị ở lâu dài trong kinh. Người trong nhà rất ít, chỉ mang theo một Tiểu Ngũ Tử. Thẩm ấy là một người gọn gàng, vừa qua cửa thành lúc sáng, ta đã hỏi rồi, ngài cứ yên tâm đi."

Lý đại nương nghe Vương Thuận nói vậy, trong lòng có ba phần vừa lòng, lại thấy quần áo Trương thị và Tiền Thiên tuy có chút mộc mạc nhưng được may vá rất gọn gàng, cũng rất sạch sẽ. Bà ngược nhìn gương mặt thấy Trương thị chải tóc chỉnh tề, bộ dáng nhanh nhẹn, vừa nhìn là biết thường xuyên chăm lo gia đình, bà càng thêm hài lòng. Hơn nữa cho mẹ con hai người thuê phòng, chẳng may dám kéo dài tiền thuê nhà, Lý đại nương cũng nắm chắc cách giải quyết.

Quan sát xong mẹ con Trương thị, Lý đại nương cười với Vương Thuận: "Quả nhiên là đúng! Chuyện này Tiểu Thuận Nhi làm rất tốt, đại nương mời người ăn bánh bao." Vương Thuận vui mừng đáp, theo Lý đại nương dẫn mẹ con Trương thị đi xem phòng.

Phòng Lý đại nương cho thuê cách nhà bà không xa, đó là một khu phòng ốc được ngăn bởi một cái sân nhỏ, chỉ có hai phòng. Mặc dù nhỏ hẹp nhưng được quét dọn rất sạch sẽ, có sẵn bàn ghế, giấy dán cửa sổ và trần nhà còn khá tốt. Trương thị thấy vừa lòng, bắt đầu cùng Lý đại nương thảo luận thuê trước một năm.

Vương Thuận nhanh chân đi tìm người làm chứng đến lập khế. Trương thị và Lý đại nương đều ngầm đưa cho hắn mấy đồng tiền lớn, hắn vui mừng hơn hờ nhận rồi đi, trước khi đi còn dặn Tiền Thiên, nếu có việc thì đến nhà trọ Duyệt Lai tìm hắn, nếu muốn mua thêm đồ thì nên hỏi thăm giá cả từ chỗ Lý đại nương, miễn cho bị lừa. Tiền Thiên gật đầu đồng ý từng điều một.

Tiền thuê phòng cao hơn nhiều so với Trương thị nghĩ, nhưng trong lòng Trương thị cũng rõ ràng, giá cả ở kinh thành cao hơn, hai văn tiền mới có thể mua một cái bánh nướng. Lý đại nương ra giá cũng không cố tình làm khó họ, may trước đó bà nghe Tiền Thiên bán đồ cưới được hai lượng bạc, nếu không hai mẹ con họ thật sự không thuê được phòng ở.

Dù như thế nhưng sau khi nộp mấy tháng tiền thuê nhà, lại bài trí thêm một ít vật dụng, đệm chăn, hai lượng bạc cũng đi hơn nửa. Trương thị không khỏi có chút phát bực, bà vẫn không bỏ ý nghĩ muốn tìm một nhà khá giả cho con gả đi, còn muốn tích đồ cưới cho con. Nhưng hiện giờ, đừng nói tích đồ cưới, nếu không nhanh tìm một công việc, ngay cả cơm ăn cũng là một vấn đề.

Trương thị và Tiền Thiên bận rộn hai ngày mới chỉnh lý xong nhà mới của họ. Dọn phòng xong, Trương thị muốn Tiền Thiên đổi về váy áo, không nên mặc nam trang chạy loạn ngoài đường. Nhưng Tiền Xuyên Tử với nguyện vọng trở thành tiểu nhị của Trạng Nguyên Lâu làm sao đồng ý điều này.

Cô đành phải thương lượng với Trương thị, lấy chồng hay không là việc sau này, hiện tại hai mẹ con sống tốt mới là việc quan trọng. Giá cả ở kinh thành cao, chỉ dựa vào mình Trương thị ra ngoài làm việc sợ rằng rất khó nuôi sống hai cái miệng. Nếu một cô nương ra ngoài làm việc, chưa nói tới có việc làm hay không, sợ rằng còn bị ức hiếp.

"Hơn nữa, mẹ thấy bộ dáng hiện tại của con, vừa đen vừa gầy, có chỗ nào giống cô nương trong nhà, giả nam không có khả năng bị người ta phát hiện." Tiền Thiên bổ sung.

"Nói vậy! Khuê nữ mẹ là sinh đẹp nhất, chỗ nào không giống một cô nương? Chỉ hơi gầy thôi, bồi dưỡng chút là dễ nhìn." Trương thị lắc đầu.

"Mẹ cũng biết đó, coi như để con lấy chồng thì cũng không thể trong nhất thời tìm thấy người ta, để con ở nhà cũng lãng phí đồ ăn, không bằng mặc nam trang ra ngoài làm thuê. Hiện giờ kiếm tiền nuôi sống mình mới là việc quan trọng. Nếu mẹ không đồng ý, cùng lắm chờ thêm hai năm con phát triển rồi đổi về váy áo. Nếu lại sợ người khác phát hiện thì chúng ta có thể dọn đi." Tiền Thiên tiếp tục bổ sung: "Lại nói, con ra ngoài kiếm tiền còn có thể kiếm tiền mua đồ cưới, chỉ dựa vào mẹ thì cơm ăn và tiền phòng đều rất khó khăn."

Trương thị còn muốn nói tiếp nhưng Tiền Thiên mang vẻ mặt kiên quyết, bà đành thở dài một hơi, theo cô vậy. Ngẫm lại con bà nói cũng đúng, bắt kẻ ra sao thì phải nuôi sống mình trước.

Tiền Thiên thấy Trương thị thả lỏng, liền báo với bà cô sẽ chạy đi tìm Vương Thuận hỏi một chút xem có cách gì. Trương thị không quản được cô, chỉ đành đồng ý, dặn đi dặn lại, công việc nhất định phải qua bà đồng ý mới được làm, Tiền Thiên đồng ý. Sợ bà tiếp tục dồng dãi, cô giục Trương thị đi tìm Lý đại nương xem có công việc may vá nào không.

Trương thị thu dọn rồi đến tìm Lý đại nương. Tiền Thiên thấy Trương thị đi thì quay người chạy, cô định tới Trạng Nguyên Lâu khảo sát tình hình.

Trạng Nguyên Lâu nằm trên đường Chu Tước phía bắc, là nơi phồn hoa nhất kinh thành. Trên đường hội tụ đủ loại tửu lâu sang trọng, tiệm ăn, còn có cửa hàng bạc, gấm trang của mấy gia đình, quả thực chính là nơi tập trung mấy đồ xa xỉ. Ngựa xe đi lại đông đúc, cảnh tượng náo nhiệt, đám người đi tới đi lui đều mặc cẩm y lưng đeo đai ngọc, hoa quan lệ phục. Ngay cả gã sai vặt và nha hoàn của các công tử, tiểu thư cũng đều mặc quần áo thượng hạng.

Tiền Thiên có chút tò mò nhìn xung quanh, quả nhiên không hổ là đường Champ-Élysées phiên bản cổ đại, quả thực vô cùng phồn hoa. Cần nhắc đến hiện giờ là xã hội giai cấp rõ ràng, Tiền Thiên không dám tùy tiện đi loạn, miễn cho không cẩn thận đắc tội quý tộc rồi đánh rơi cái mạng nhỏ.

Trạng Nguyên Lâu là tửu lâu xa hoa lớn nhất trên đường Chu Tước, khách lui tới đều là áo gấm, tiền hô hậu ủng, cũng có quý nữ che mặt dẫn theo nha hoàn bà tử, nhộn nhịp ra vào. Tiền Thiên tìm người bán mứt quả cạnh Trạng Nguyên Lâu hỏi chuyện. Vừa hỏi, người bán hàng đã nước miếng tung bay.

Nghe nói ba chữ "Trạng Nguyên Lâu" là do đích thân tiên hoàng ngự bút, mỗi tân khoa trạng nguyên của Đại Chu đều bày yến tạ sư ở Trạng Nguyên Lâu. Nghe nói Tam công chúa thích nhất bánh quế ở Trạng Nguyên Lâu. Nghe nói khi đương kim Thánh thượng chưa lên ngôi đã gặp Phó tiểu thư ở Trạng Nguyên Lâu, vừa thấy đã yêu, hiện giờ là Hoàng hậu nương nương. Nghe nói tiểu nhị ở Trạng Nguyên Lâu có thể đánh võ, lại hiểu biết chữ nghĩa...

Tiền Thiên: Đây thật là tin tức hồngбет, $\neg (\neg D) \vdash$, xem ra trở thành tiểu nhị của Trạng Nguyên Lâu còn khó hơn làm quản lý khách sạn năm sao (T_T).

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đại gia, ta là chạy đường (12)

Dịch: Lạc Đình Đang

Sau khi thu được tin tức, Tiền Thiên cân nhắc, giờ chạy đến Trạng Nguyên Lâu tìm việc chắc chắn không làm ăn được gì. Hiện tại cô một không có kỹ năng chuyên nghiệp, hai không có kinh nghiệm hành nghề, ba không có mối quan hệ, Trạng Nguyên Lâu nhận cô vào làm mới là gặp quỷ.

Trương lai u ám, Tiền Thiên buồn đến bạc đầu, không khỏi phàn nàn với 7788: "Mày nói chút xem, sao lại bảo tao đóng nhân vật quần chúng ở nơi to lớn như vậy. Làm sao đây, ngay cả cánh cửa Trạng Nguyên Lâu ta cũng không sờ được!"

7788 cảm thấy mình rất oan uổng: "Tiểu Tiền Tiền, cái này thật sự không tệ. Chỗ này do nam nữ chính tìm, cô nghĩ xem, hai người họ, một là hoàng tử đương triều, một là thứ nữ Thượng thư, sao có thể đến tiệm cơm tầm thường"

"Ngao ~ dù sao chính là lỗi tại mày. Mày chọn ký thể lại đi chọn một thôn nữ, nếu tao rơi vào một nhà ở kinh thành, không chừng giờ này đã đi bưng bát đĩa rồi." Tiền Thiên cố tình chơi xấu 7788.

Đáng thương cho 7788 bị ép đến bất đắc dĩ cúi đầu nhận sai: "Được rồi bà cô của tôi. Cô nói cái gì thì chính là cái đó, dù sao nhất định phải làm tiểu nhị, nếu không nhiệm vụ đầu tiên sẽ thất bại. Thất bại rồi hai ta đều không may. Cô mau nghĩ cách đi!"

"Xử phạt thế nào? Trừ tiền lương hả? Điểm tích lũy của bản tiểu thư chỉ là không, đơn vị trừ thế nào?" Tiền Thiên mang phong thái vô mê không sợ sứt, trước tiên hỏi thăm xem đơn vị có xử phạt hay không rồi tính sau.

"Mơ đẹp quá, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Điểm tích lũy về không còn có trừng phạt khác kia, đó là bắt cô làm nghĩa vụ lao động tại Thế giới trừng phạt!" 7788 tranh thủ thời gian dạy dỗ Tiền Thiên, uốn nắn thái độ làm việc tiêu cực của cô.

"A? Có Thế giới trừng phạt hả?!" Tiền Thiên cảm thấy mờ mịt.

"Đương nhiên, nếu không những kẻ lười biếng nhiều không đếm hết. Ai từng vào Thế giới trừng phạt đều nói đời này không muốn trải qua lần nữa, vậy nên cô phải siêng năng làm việc, kiếm nhiều điểm tích lũy. Hoàn thành nhiệm vụ sẽ có tiền lương tiêu không hết, hơn nữa có chút vốn liếng, thế giới trừng phạt nhẹ nhất cũng mất 200 điểm tích lũy đó." 7788 tận tình lái nhái.

"Được! Tao nhất định hoàn thành công việc thật tốt!" Tiền Thiên bị dọa sợ, bắt đầu vất vả cặm cụi suy nghĩ xem làm sao trà trộn vào Trạng Nguyên Lâu nữa chén đĩa.

"7788, thời gian đến nội dung kịch bản còn bao nhiêu? Tao chưa làm gì ở thế giới này, nếu còn nhiều thời gian thì trước tiên đến tửu lâu khác chạy đường, tích lũy kinh nghiệm làm việc." Tiền Thiên thương lượng với hệ thống nhà mình.

"Tôi thấy không được. Giờ cách nội dung kịch bản còn 11 tháng, tôi cảm thấy cô làm việc ở đâu cũng không thể làm nửa năm rồi bỏ, nếu vậy Trạng Nguyên Lâu sẽ không nhận cô." 7788 phản tích.

"Như này nói, thực sự tao không biết làm thế nào tiếp." Tiền Thiên vô cùng bức bối, 7788 cũng không biết an ủi cô thế nào.

Nếu không thể tích lũy kinh nghiệm làm việc, Tiền Thiên càng nghĩ càng thấy vẫn phải tìm cách khác. Chẳng hạn như có người đề cử, xác suất cô trúng tuyển cũng cao hơn một chút.

Vậy nên cô dứt khoát quyết định, đi tìm tiểu nhị chạy đường cao cấp - Vương Thuận, xem Vương Thuận có thể giúp cô đi cửa sau vào Trạng Nguyên Lâu rửa chén đĩa hay không. Cô nghĩ Vương Thuận quan hệ rộng như vậy, không chừng sẽ biết mấy người làm ở Trạng Nguyên Lâu.

Từ đường Chu Tước ra, Tiền Thiên nhanh như chớp chạy đến nhà trọ Duyệt Lai. Vương Thuận đang đứng cửa đón khách, Tiền Thiên nghĩ nghĩ, đại khái là vì dáng dấp hần ư nhìn nên chương quỹ già giao nhiệm vụ này cho hần.

Vương Thuận thấy Tiền Thiên tới, từ xa đã chào hi hi: "Tiểu Ngũ Tử, hôm nay Trương thẩm chịu thả ngươi ra ngoài rồi à?"

"Đúng vậy Tiểu Thuận Nhi ca ca, mẹ ta đến nhà Lý đại nương hỏi xem có công việc may vá nào không." Tiền Thiên vội chạy tới cạnh hần, móc ra một cái bánh nướng đưa cho hần. Lúc ra cửa Trương thị có cho Tiền Thiên vài đồng tiền lớn, muốn Tiền Thiên mua đồ chơi làm bằng đường ăn, nói là trước khi vào thành đã hứa mua cho cô. Tiền Thiên cầm tiền mua hai cái bánh nướng, chuẩn bị hồi lộ Vương Thuận. Dù sao hiện giờ cô nghèo rớt, chỉ có thể mời bánh nướng, chắc Vương Thuận cũng không ghét bỏ.

Quả nhiên Vương Thuận không ghét bỏ, nói một câu ngươi chờ chút, sau đó chạy vào tiệm chào chương quỹ, đổi tiểu nhị khác ra đứng gác, bản thân hần thì lôi Tiền Thiên đến một bên, lấy vài viên đậu phộng đun nước muối cho Tiền Thiên, nói là lấy được sau bếp. Hai người đứng ven đường, vừa ăn bánh nướng vừa trò chuyện.

"Tiểu Ngũ Tử, ngươi tìm ta là có chuyện gì không?" Không đợi Tiền Thiên mở miệng, Vương Thuận quen việc đoán ý qua sắc mặt hỏi trước.

"Đúng vậy Tiểu Thuận Nhi ca ca!" Tiền Thiên cũng không lảm nhảm, lập tức thừa nhận: "Mẹ ta ra ngoài tìm việc kiếm sống, ta thấy bà nuôi sống ta quá vất vả, ta cũng trưởng thành rồi, có thể làm chút việc đỡ dần."

"Mẹ ngươi có đồng ý không?" Vương Thuận hỏi: "Dạng người như bà không giống người sẽ đồng ý cho ngươi ra ngoài tìm việc."

"Đầu tiên không chịu nhưng hôm nay ta nói với bà nửa ngày, bà đã đồng ý. Chính vì bà nghĩ quả thực dựa vào mình bà rất khó nuôi sống ta."

"Ngươi bao nhiêu tuổi? Mười tuổi? Mười một tuổi?" Vương Thuận liếc nhìn dáng người Tiền Thiên. Ký thể của Tiền Thiên đứng tiêu chuẩn một cô nương nghèo túng, vào vai nam tử càng lộ ra vẻ nhỏ gầy.

"Ta đã mười ba tuổi, dáng người hơi gầy mà thôi, chẳng mấy chốc sẽ cao lớn." Tiền Thiên lại bắt đầu công tác lừa dối. Dù sao lớn hay không là chuyện sau này, tuyệt đối không thể vì chuyện này mà ảnh hưởng tới vấn đề tìm việc làm.

Vương Thuận gật đầu: "Đã mười ba tuổi rồi, đúng là có thể ra ngoài tìm việc làm. Ngươi muốn tìm dạng công việc gì?"

Tiền Thiên làm bộ cúi đầu xuống: "Ta muốn tìm một công việc tiền lương cao cao chút, mẹ ta quá cực khổ, ta sợ bà mệt mỏi không chịu được."

Vương Thuận nghe cô nói như vậy, lập tức liếc cô một cái: "Tiểu Ngũ Tử, đừng trách ca ca nói chuyện khó nghe, người người đều muốn tìm công việc có tiền lương cao, nhưng trước tiên ngươi nhất định phải làm được."

Trên mặt Tiền Thiên lộ ra thần sắc buồn bã: "Tiểu Thuận Nhi ca ca, ta biết ngươi tốt với ta. Ngươi nói đúng, ta biết, trước khi đến ta đã đi dạo bên ngoài một vòng, nghe nói tiền lương cao nhất chính là khuôn vác ở bến tàu. Nhưng chính ta cũng biết người ta chắc chắn không nhận ta."

Vương Thuận vỗ đùi: "Đúng rồi! Chính là như thế! Xem ra huynh đệ ngươi còn là một người hiểu chuyện."

Tiền Thiên không để ý tới hần, tiếp tục nói: "Ta công việc lương cao khó tìm, hôm nay nghe người ta nói, tiền lương trong Trạng Nguyên Lâu ở kinh thành cao hơn các tử lâu khác một thành, nhưng yêu cầu hơi chặt, vậy nên ta đến hỏi xem Tiểu Thuận Nhi ca ca có thể giới thiệu ta vào làm ở Trạng Nguyên Lâu hay không."

Đương nhiên Tiền Thiên nói hươu nói vượn, Trạng Nguyên Lâu có tuyển người làm hay không, cô đâu có biết!

Vương Thuận nghe vậy sợ ngây người: "Cái gì?! Trạng Nguyên Lâu?! Ánh mắt tiểu tử ngươi quá cao rồi, Trạng Nguyên Lâu là chỗ nào? Ca ca ta còn chưa dám chạy qua đó, ngươi thì tốt rồi, chưa tới được hai ngày đã nhớ thương Trạng Nguyên Lâu!!!"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Đại gia, ta là chạy đường (13)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên biết, Vương Thuận nhất định cảm thấy cô không biết trời cao đất rộng. Cô cũng cảm thấy yêu cầu mình đưa ra có chút quá phận, nhưng không còn cách nào, vậy nên cô vẫn lấy dũng khí ngẩng cao đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Vương Thuận: "Ta biết Tiểu Thuận Nhi ca ca cảm thấy ta có chút không biết tốt xấu, nhưng ta thật sự rất muốn mẹ ta sống tốt hơn một chút. Lúc ở nhà mẹ ta quá vất vả, mắc bệnh cũng phải gắng gượng xuống ruộng, ta..."

Tiền Thiên không biết làm thế nào, lời cô nói là thật. Trong trí nhớ Trương Ngũ Nương, Trương thị đã vì gia đình nhỏ của họ mà liều mạng. Không nói những thứ khác, riêng việc cùng thư sinh Trương để dành được hai lượng bạc làm đồ cưới cho Trương Ngũ Nương đã không phải chuyện những nông phụ khác có thể làm được.

Vương Thuận nghe Tiền Thiên nói như vậy, trên mặt có chút không đành lòng, nhưng vẫn không đồng ý: "Người nói những lời này ta cũng hiểu, nhưng người có biết nơi như Trạng Nguyên Lâu kia không tùy tiện nhận người. Làm việc ở đó không chỉ yêu cầu gia cảnh trong sạch, không bệnh không tật, mà còn phải chăm chỉ chịu làm, yêu cầu rất nhiều. Người nói người tài giỏi nhưng cũng phải có người tin mới được! Ai không biết nói miệng!"

"Ta hiểu." Tiền Thiên gật gật đầu. "Tiền lương nơi đó cao hơn một thành, nhất định yêu cầu cũng cao hơn. Ta đúng là có thể chịu khó chịu khổ, ta còn... Đúng rồi, Tiểu Thuận Nhi ca ca, ta biết chữ, điều này có giúp ích gì không?"

"A? Người biết chữ hả? Sao ta không nhìn ra nhỉ?" Vương Thuận vây quanh Tiền Thiên một vòng, dò xét trên dưới.

"Ta biết chữ thật đó." Tiền Thiên vỗ ngực cam đoan: "Cha ta là tiên sinh dạy học trong thôn, mấy làng gần đó đều đến học, ta theo chân ta học chữ. Nhưng thời gian trước cha ta bệnh nặng qua đời, không còn ai dạy ta. Ta có thể thuộc hết mặt chữ nhưng không biết viết."

Tiền Thiên tiếp tục nói thật. Cô biết chữ phồn thể, tiếc là không biết viết, rất nhiều chữ không viết được rõ.

"Người lợi hại nha, viết thì bỏ qua đi, có thể nhận biết mặt chữ cũng rất ghê gớm! Không giống ca ca người, to bằng cái đầu vẫn không nhận nổi một chữ. Thật không ngờ người là con một tiên sinh." Trên mặt Vương Thuận mang theo vẻ hâm mộ, đi một vòng quanh người Tiền Thiên.

"Đúng rồi, người biết chữ, vậy có biết tính sổ sách không?" Ngay sau đó Vương Thuận lại hỏi.

"Chưa chạm vào sổ sách. Nhà ta nghèo như vậy, kiếm đâu ra sổ sách, nhưng ta tính được." Tiền Thiên gật đầu, thầm nghĩ dù cô không dùng bàn tính nhưng đã tiếp thu giáo dục hiện đại, cộng trừ nhân chia tuyệt đối không có vấn đề, tính sổ sách đâu cần đến vị phân và tích phân.

"Há? Tính được à? Vậy người không khó tìm việc đâu, cần gì phải nhìn chăm chăm vào Trạng Nguyên Lâu?" Vương Thuận khó hiểu: "Người đến học việc ở hiệu cảm đồ tốt hơn bao nhiêu. Trở thành học đồ sẽ không phải lo ăn lo uống, người còn biết chữ, biết tính sổ sách, khi đó chịu khó đi theo sư phụ mấy năm, không chừng sau này có thể giàu lên, vậy là người đã có tiền đồ."

"Nhưng ta không chịu được." Tiền Thiên mang vẻ mặt u buồn nói với Vương Thuận: "Ta sợ ta chưa có tiền đồ, mẹ đã ngã trước. Trở thành học đồ sẽ không có tiền lương."

"Ừ, đúng vậy." Vương Thuận gật đầu tán đồng. "Nhưng người có muốn về nhà thương lượng với mẹ người một chút không? Ta cảm thấy Trương thẩm sẽ không phản đối việc người thành học đồ."

"Mẹ ta chỉ nghĩ cho ta, ta không muốn như vậy." Tiền Thiên lắc đầu: "Ta muốn đi Trạng Nguyên Lâu cũng vì nghe nói nơi đó thường xuyên thưởng đồ cho hạ nhân. Nếu quý nhân không động tới đồ ăn, đôi khi sẽ thưởng cho đám tiểu nhị, nghe nói còn có thể mang về. Ta muốn để mẹ ta ném thử những món quý giá đó."

Nói lời này, Tiền Thiên có phần không chắc. Tin tức này cô nghe từ người bán mứt quả trước Trạng Nguyên Lâu, không thể kiểm chứng thật giả.

Không nghĩ tới Vương Thuận lại nhẹ gật đầu: "Đúng là có chuyện như vậy. Nhưng Tiểu Ngũ Tử à, người nghĩ kỹ chưa? Ta nói cho người biết, ra vào nơi đó đều là đại gia, hầu hạ tốt có thưởng, hầu hạ không tốt có thể ảnh hưởng đến tính mạng!"

Tiền Thiên nghe lời này của Vương Thuận, biết là hẳn có ý giúp một tay, vội vàng gật đầu: "Tiểu Thuận Nhi ca ca, ta nghĩ kỹ rồi. Ta nhất định phải cố gắng kiếm tiền cho mẹ ta sống tốt một chút."

"Người... Ai da!" Thấy dáng vẻ kiên quyết của Tiền Thiên, cuối cùng Vương Thuận cũng không từ chối, chỉ là lắc đầu nói: "Thế này đi, cháu trai Đồng lão đầu làm việc ngay tại Trạng Nguyên Lâu, ta quay vào hỏi hắn một chút. Nhưng ta nói cho người biết, ta chỉ giúp người hỏi thôi, được hay không khó mà nói trước. Tiền lương tháng ở Trạng Nguyên Lâu khá cao, nếu muốn chiêu công nhất định sẽ bị nhiều người tranh cướp."

Tiền Thiên thấy hẳn nói vậy, khẽ thở phào một hơi, vội vàng cảm tạ Vương Thuận. Được hay không cứ cố một chút, thực sự không thành thì nghĩ cách khác chứ sao.

Vương Thuận phát tay với cô, có chút ừ ừ cúi đầu nói: "Người đừng cảm ơn vội, còn chưa biết thế nào đâu." Nói xong hắn xoay người về nhà trọ Duyệt Lai, trên đường đi lăm bằm trong miệng: "Hôm nay ăn cái bánh nướng này thiệt rồi!"

Tiền Thiên nghe hẳn phàn nàn, cũng không để ý tới hắn, cười hi hi quay về. Cô biết Vương Thuận dù có chút láu cá nhưng đồng ý rồi thì nhất định sẽ giúp cô hỏi. Đường nhiên có thể thành công hay không là chuyện khác...

Về đến nhà, Trương thị đã trở về, đang bận rộn trong sân, bên người chất một đống lớn y phục rách rưới. Bà thông qua Lý dạ nương tìm được một công việc may vá quần áo kiếm sống, tiền không nhiều, lại vô cùng vất vả, hơn nữa còn có thời gian quy định. Thấy Tiền Thiên đến, bà ngừng đầu, giọng nói áy

náy: "Ngũ Nương, sợ rằng hôm nay mẹ không nấu cơm cho con được. Hay con cầm mấy đồng bạc ra đường mua bánh ăn vậy."

"Mẹ, vừa rồi con đã ăn bánh nướng với Tiểu Thuận Nhi ca ca, con không đói. Tiểu Thuận Nhi ca ca cho con một thanh đậu phộng." Lúc đầu Tiền Thiên định nói để cô nấu cơm, nhưng đáng tiếc từ khi xuyên không đến nay, sau hai ngày ngất ngốc trong thôn thì đi theo Trương thị tới đây, đến kỹ thuật nhóm lửa cũng không có cơ hội luyện tập.

Vào thành, lại có nhà, Tiền Thiên muốn dựa theo ký ức của Trương Ngũ Nương để luyện tập kỹ thuật thổi lửa nấu cơm, tốt xấu có thể tính là kỹ năng cơ bản. Đáng tiếc, cô phát hiện ra củi và nước trong thành cũng phải dùng tiền mua, vậy nên mấy ngày nay đều là Trương thị với kỹ thuật thành thạo nấu cơm, chính vì muốn tiết kiệm tài nguyên, hạn chế dùng tiền.

Trương thị nghe cô nói đã ăn, liền gặt đầu rồi cúi xuống tiếp tục làm việc. Tiền Thiên chờ một lát thấy bà không nói chuyện, vẫn hỏi một câu xem bà có muốn cô làm cơm cho bà không.

Trương thị lắc đầu: "Mẹ không đói. Con ăn rồi cũng đừng vào bếp nữa, tiết kiệm chút củi, ăn ít một bữa cũng không sao. Hơn nữa mẹ cũng không rảnh, nhân lúc sắc trời còn sớm muốn vá nhiều thêm chút."

Tiền Thiên thở dài, đây chính là chỗ không tiện khi sống trong một gia đình nhà nghèo ở cổ đại, ngay cả đèn cũng không có mà thấp, trách không được có câu "Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ"! Mặt trời xuống, tối đen không thấy gì, cũng chỉ có thể đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Đại gia, ta là chạy đường (14)

Dịch: Lạc Đình Đang

Vương Thuận thật sự là một người toàn năng, chưa thấy mối quan hệ nào mà hắn không lo được. Đối với việc này, Tiền Thiên biểu thị 200 ngàn điểm sùng bái, cảm thấy hắn làm tiểu nhị ở nhà trọ Duyệt Lai thật lãng phí tài nguyên.

Khoảng hai, ba ngày sau, Vương Thuận đến nhà Tiền Thiên. Mấy ngày nay Tiền Thiên không hề chạy loạn bên ngoài, lúc đầu cô muốn giúp Trương thị và quần áo, kết quả kỹ thuật may vá của cô quá kém, lỗ và vô cùng lộn xộn không hợp cách, làm hại Trương thị phải một nhọc làm lại.

Sau vài lần giúp đỡ thất bại, Tiền Thiên yên tĩnh. Khi Vương Thuận đến, cô đang nhàn nhã móc ngón tay ở góc nhà. Mở cửa thấy Vương Thuận, Tiền Thiên vui đến lên trời, nhưng trên mặt vẫn giả bộ bình tĩnh, cười hi hi chào hỏi Vương Thuận: "Tiểu Thuận Nhi ca ca tới rồi, mau vào đi, mẹ ta mới làm ít bánh bột, ta lấy cho ngươi một cái."

Vương Thuận đứng ngoài cửa, lắc đầu: "Ta không rảnh, không ăn. Tiểu Ngũ Tử ngươi mau theo ta, ta đưa ngươi đi gặp Đồng Tam ca làm việc ở Trạng Nguyên Lâu."

Tiền Thiên gật đầu, báo với Trương thị một tiếng rồi theo Vương Thuận ra cửa. Trên đường đi, Vương Thuận không ngừng dặn dò: "Lát nữa khi thấy Đồng Tam ca, ngươi lanh lợi một chút. Hắn quen không ít người trong Trạng Nguyên Lâu, chường quỹ cũng rất khen ngợi hắn. Nhưng ngươi cũng đừng nói cái gì không nên nói, mặc dù Đồng Tam ca đồng ý tiền cử nhưng cũng không chắc có thể thành công."

Tiền Thiên đồng ý: "Vâng, Tiểu Thuận Nhi ca ca. Thật sự cảm ơn ngươi, chờ ta kiếm được tiền sẽ mời ngươi ăn ngon."

Vương Thuận "Ha" một tiếng: "Đừng nói những lời này. Cảm ơn gì chứ, láng giềng với nhau, giúp đỡ là việc nên làm. Ngươi và mẹ ngươi sống không dễ dàng, khó được người có hiếu như ngươi."

Nhà Đồng Tam gạch ngói thanh phòng, so với nhà Lý đại nương thì tốt hơn nhiều. Vương Thuận vẫn dặn dò không ngại miệng: "Lát nữa nhất định cấp bậc lễ nghi phải chu toàn. Ông hắn là từng là hạ nhân của Hữu Thừa gia, cực kỳ chú ý quy củ."

Tiền Thiên chưa kịp đồng ý, chỉ thấy Vương Thuận nhìn quanh một vòng, ghé miệng bên tai Tiền Thiên, nhỏ giọng nói: "Thật ra trước kia ông Đồng là người canh công của Hữu Thừa gia." Dứt lời, hắn chớp mắt với Tiền Thiên: "Nhưng bên đó không chịu nổi người đã già, phải chăng là muốn phò trương?"

Tiền Thiên bật cười, lập tức Vương Thuận trừng mắt: "Ngươi cười cái gì, một tiếng thét của ông Đồng còn mạnh hơn bất cứ thứ gì, Đồng Tam ca lại là người hiếu thuận. Đây là Tông ca ca ta nói, không được tiết lộ ra ngoài." Tiền Thiên tranh thủ thời gian gật đầu đồng ý. Vương Thuận trừng cô một chút rồi đi gọi cửa.

Không bao lâu, một người trẻ tuổi có cái nhìn sắc bén mở cửa, vừa thấy Vương Thuận liền cười: "Tiểu Thuận Nhi, ta đang chờ ngươi đấy." Dứt lời, nhìn Tiền Thiên một chút, cười nói: "Đây là Tiểu Ngũ Tử há? Nhìn rất nhanh nhẹn, nhưng mà hơi nhỏ gầy."

Vương Thuận tranh thủ thời gian cười nói: "Tam ca, tuy Tiểu Ngũ Tử nhỏ gầy nhưng rất tài giỏi đấy. Hắn mới mười ba, thời gian còn nhiều. Lại nói, tuổi

hắn nhỏ nhưng giáo đường rất tốt." Sau đó nhanh chóng quát Tiền Thiên một câu: "Không mau chào hỏi Tam ca đi."

Tiền Thiên nghe vậy quy quy củ củ vái chào Đồng Tam ca, trong miệng vẫn an. Đồng Tam nhìn cô một cái, cười với Vương Thuận: "Tiểu tử nhà ngươi, coi như ngươi biết nói chuyện. Vào đi rồi nói." Dứt lời mang Vương Thuận và Tiền Thiên vào nhà.

Quả nhiên trong phòng có một ông lão râu dài, bụng bát trà, bộ dáng trầm tư. Tiền Thiên không cần người nhắc đã quy củ hành lễ. Ông lão hài lòng đến gật đầu.

Đồng Tam bước đến, cười nói với ông lão: "Ông nội, ta tìm Tiểu Thuận Nhi có chút việc, ông về phòng nghỉ ngơi trước vậy." Ông lão nghe xong bước ra cửa, Tiền Thiên thấy thế rất cung kính đứng một bên. Đồng Tam nhìn cô, ý cười lướt qua.

Đồng Tam mời ông Đồng đi rồi bảo bọn Tiền Thiên ngồi xuống, hỏi Tiền Thiên vài vấn đề, Tiền Thiên cung kính đáp từng cái một. Sau khi nghe xong, Đồng Tam nói với cô: "Tiểu Ngũ Tử, ngươi là người Tiểu Thuận Nhi mang đến, đều là hàng xóm láng giềng, ca ca cũng không gạt ngươi. Mặt ngoài thu nhập ở Trạng Nguyên Lâu cao hơn nơi khác một thành nhưng không có chỗ nào tốt. Các quý nhân có thể vào đó ăn cơm người nào người đấy đều không thể đắc tội, bị khinh bỉ, bị đánh còn không sao, không cần thận có thể vứt luôn cái mạng. Nhưng nếu ngươi có thể làm tiếp, chỗ tốt đúng là không ít. Nếu ngươi muốn, lại không sợ khổ, sáng mai ta dẫn ngươi đến chỗ chương quỹ, được hay không phải xem ý tứ của chương quỹ."

Tiền Thiên nghe xong có hi vọng, lập tức đứng dậy đồng ý: "Tam ca, ta đã biết. Nếu có thể thành, ta sẽ siêng năng làm việc. Hiện giờ mẹ ta đều phải dựa vào ta, ta sẽ không gây chuyện."

Đồng Tam gật đầu, hẹn Tiền Thiên giờ và địa điểm sau đó tiễn họ đi.

Trên đường trở về, Vương Thuận lại tiếp tục lải nhải bên tai Tiền Thiên: "Mai gặp chương quỹ, nếu có thể thành công, ngươi nhớ chuẩn bị một phần tạ lễ cho Đồng Tam ca. Ta biết nhà ngươi khó khăn, ngươi và Trương thẩm thảo luận một chút, không cầu nệ cái gì, có đáng tiền hay không, tốt xấu cũng phải tặng người ta."

Tiền Thiên nhát nhát gật đầu nghe theo, Vương Thuận mới tạm biệt cô, về nhà trọ Duyệt Lai. Tiền Thiên cũng trở về nhà, báo với Trương thị sáng mai cô và Đồng Tam đến Trạng Nguyên Lâu gặp chương quỹ, không quên lời dặn của Vương Thuận, việc chuẩn bị lễ vật cho Đồng Tam cũng báo với Trương thị.

Trương thị nghe xong suy nghĩ một chút, nói với Tiền Thiên: "Nhất định cần chuẩn bị một phần lễ. Lần đầu con đi làm thuê, mẹ không yên lòng. Chẳng may có việc gì, để Đồng Tam giúp đỡ con một chút."

Sáng hôm sau, Tiền Thiên dậy thật sớm, thu dọn đồ đạc ôn hòa rồi ra ngõ dẫn đến Trạng Nguyên Lâu chờ Đồng Tam. Vì cô tới sớm nên Đồng Tam còn chưa đến. Tiền Thiên hơi nhàm chán lượn lờ xung quanh. Trên đường Chu Tước không thiếu cửa hàng bày bán đồ xa xỉ, phần lớn ở trên ngõ này. Tiền Thiên có chút hào hứng hết nhìn đông lại nhìn tây.

Đang nhìn đến vui vẻ, đột nhiên sau lưng Tiền Thiên truyền tới một thanh âm ương ngạnh: "Chó ngoan không cần đường!" Tiền Thiên vừa quay đầu lại, phát hiện sau cô là một tiểu nha đầu kiêu căng. Tiểu nha đầu đứng sau một người mặc trường sam thư sinh... Ó... Nữ tử!

Trong lòng Tiền Thiên oán thăm: Gì vậy! Liếc mắt có thể nhìn ra ngươi là nữ! Nữ giả nam trang không có tâm như vậy còn chạy khắp thiên hạ cho người ta biết ngươi là nữ! Nhưng đáng đáp cô nương này thật sự rất xinh đẹp.

Thấy Tiền Thiên nhìn chằm chằm vào tiểu thư, không, công tử, trong nháy mắt tiểu nha đầu xù lông: "Nhìn cái gì vậy! Loại thấp hèn như nhà ngươi có thể nhìn công tử ta ư? Nhìn tiếp sẽ móc mắt ngươi!"

Tiền Thiên: (๖o๖)!!! Tiểu nha hoàn nhà nào không có giáo đường như vậy chứ! Chủ tử dạy được loại nha hoàn này cũng rất tài giỏi, chắc chắn không phải loại tốt đẹp gì

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cùng Trùng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đại gia, ta là chạy đường (15)

Dịch: Lạc Đình Đang

Đúng như Tiền Thiên nghĩ, chờ tiểu nha hoàn mắng xong, vị nữ tử giả nam trang sau nàng ta mới từ tốn mở miệng: "Được rồi Tiểu Điệp! Đừng so đo quá!"

Tiểu nha hoàn nghe chủ tử nàng ta nói, lập tức tròn mắt nhìn Tiền Thiên: "Coi như ngươi may mắn, công tử nhà ta không tính toán với ngươi, còn không cảm ơn công tử nhà ta rồi cút!"

Tam quan Tiền Thiên trong nháy mắt bị đổi mới một lần, cái gì mà "Đừng so đo quá"?! Cô là người bị mắng mới không so đo chứ! Cô đang đi trên

đường, đột nhiên bị mắng một trận, sao giờ lại thành đối phương có mắt không tính toán, cô phải mang ơn người ta?!!

Trong lòng Tiền Thiên không vui, lại cảm thấy so đo cùng loại người này thực sự hạ thấp giá trị. Càng quan trọng hơn là ở đây là xã hội phân chia giai cấp rõ ràng, cô không muốn gây chuyện. Vậy nên Tiền Thiên không lên tiếng, bực mình xê người sang bên cạnh.

Trên thực tế, đường rộng như vậy, nói Tiền Thiên cản đường thật ra là có ý muốn gây chuyện. Nếu không phải tiểu nha đầu kia cáo mượn oai hùm muốn ý vào chủ tử để ra oai, thì chính là vị tiểu thư xinh đẹp phía kia cố tình sỉ diện, muốn mượn người thể hiện. Dù là loại nào thì Tiền Thiên cũng không muốn để ý tới nàng ta. Đoán chừng là con cái nhà giàu mới nổi đi, Tiền Thiên lặng lẽ nghĩ.

Nghe thấy ý nghĩ của Tiền Thiên, 7788 trong nháy mắt lấy lại sự tồn tại: "Không phải đâu Tiền Xuyên Từ. Chúc mừng cô đi đường gặp nữ chính."

"? Nữ chính không phải là quý nữ há? Dù là con thứ nhưng cũng coi như tiểu thư thế gia, cứ chỉ giáo đường sao lại kỳ quái như vậy!!! Mày có nhận lầm không?" Tiền Thiên nghi ngờ.

"Không nhận sai đâu. Cô đừng quên, nữ chính là người xuyên không đến, trước kia gia đình cô ấy chỉ là gia đình bình thường nhỏ bé, chính là giai tầng bình dân. Đột nhiên biến thành tiểu thư thế gia, có lẽ cô ấy chưa thích ứng kịp." 7788 buông tay. Nó cũng không biết vì sao nữ chính lại có cử chỉ như nhà giàu mới nổi.

"Ha ha... Thì ra là nữ chính... Vậy tao trốn xa một chút tránh cho không may." Tiền Thiên vừa nói với 7788 vừa cách xa nữ chính.

"Hừ! Coi như ngươi thức thời. Cũng may công tử chúng ta hào phóng tha cho ngươi." Tiểu nha hoàn hừ một cái. Bạn học Tiền Thiên nghe được thực sự đen mặt lại.

"Chuyện gì đây?" Một thanh âm ôn nhuận vang lên. Tiền Thiên thuận theo thanh âm nhìn sang, chỉ thấy một soái ca mặc cẩm bào trắng đứng sau lưng nữ chính, mặt mày nhu hòa, diện mạo sáng sủa.

Tiền Thiên: (๖o๖)!!! Sao nhiều soái ca dễ nhìn vậy.

"Thế tử Quảng Bình Vương, một trong những nam phụ." 7788 nhanh chóng giải thích cho đồng bọn.

"Không có gì đâu." Nữ chính quay người, cười thẹn thùng với vị soái ca áo trắng kia: "Một tên ăn mày nhỏ cản đường, không phải chuyện to tát gì, ta bảo Tiểu Điệp đừng so đo quá."

Tiền Thiên: (๖o๖)!! Nữ chính đại nhân cô đổi trắng thay đen như vậy có được không đó? Dù tôi là diễn viên quần chúng nhưng tôi cũng là nhân vật rất quan trọng đó, không có tôi sao cô có thể gặp nam chính được!!! Mà nữ chính cô đang giả nam trang đó! Nam nhân! Cô cười đến vẻ mặt nhộn nhạo là thế nào?!

Nhưng mà trừ 7788, không ai có thể thấy nội tâm gào thét của Tiền Thiên. Chỉ thấy soái ca áo trắng nhìn nữ chính, cười đến ôn nhu: "Quả nhiên tấm lòng Bạch công tử rộng mở bao la, lương thiện hòa ái, tại hạ hổ thẹn."

Nghe vậy, Bạch Lưu Sương cười càng thêm quyến rũ, mắt nhìn thế tử Quảng Bình Vương, ánh sáng trong mắt dập dờn: "Thế tử quá khen, sao ta nhận nổi lời tán thưởng như thế của thế tử."

Bốn mắt chạm nhau, vào mắt Tiền Thiên đó là gian tình bắn ra bốn phía, à không, kích tình bắn ra bốn phía. Một tay nữ chính còn khoác lên cánh tay nam phụ, cảnh tượng này nhìn sao cũng thấy kỳ quái! Đây là liếc mắt đưa tình trong truyền thuyết há?!

Chẳng lẽ, trong lòng Tiền Thiên suy nghĩ, chẳng lẽ nam chính chưa ra sân đã thua? Xem bộ dạng nữ chính và thế tử Quảng Bình Vương rõ ràng là có vài phần tình chàng ý thiếp...

Còn nữa, trong lòng Tiền Thiên oán thầm, chẳng lẽ nam phụ là nào tàn há? Cái gì mà "Tấm lòng rộng mở bao la, lương thiện hòa ái", đây rốt cuộc là cái gì vậy, chưa thấy qua cách khen người nào không đáng tin như vậy. Vậy mà với những từ này, nữ chính còn có thể cười quyến rũ, thật sự là quá... đó đó!

Bên này thế tử Quảng Bình Vương và Bạch Lưu Sương mắt đi mày lại, nhưng Tiền Thiên không nhìn tiếp, đến cửa sau Trạng Nguyên Lâu chờ Đồng Tam quan trọng hơn. Tiền Thiên lắc đầu, quay người đi, không biết rằng một màn này cũng rơi vào trong mắt người khác.

Sâu trong ngõ nhỏ tại một cánh cửa hé mở, Yến Hành đứng trong tối thần sắc không rõ. Tay chân Hoàng hậu rời khỏi phủ Lục hoàng tử, Yến Hành không công khai vạch mặt với bà ta, đành phải âm thầm xử lý. Vì né mũi nhọn, Yến Hành sai người đặt mua một tòa nhà trong ngõ nhỏ cách đường Chu Tước không xa, khoảng thời gian này chuyển qua làm việc ở đây.

Hôm nay vừa mở cửa, Yến Hành đã thấy có người quen lượn vòng trong ngõ. Nha đầu trong miếu sơn thần thế mà cũng có bản lĩnh chạy tới đây, đây cũng không phải nơi cô nên đến.

Tâm tư cẩn thận khiến Yến Hành không nóng lòng đi ra ngoài mà là đứng trong cửa quan sát Tiền Thiên trong chốc lát, phát hiện cô giống như đang đợi người, phạm phi đi loạn không quá hai mươi trượng quanh Trạng Nguyên Lâu. Yến Hành yên tâm, đang muốn cất bước ra ngoài thì thấy cảnh tiểu nha đầu xung đột với người khác.

Nghe nha hoàn Bạch Lưu Sương mắng Tiền Thiên là chó, Yến Hành có chút không vui. Đây chính là tiểu nha đầu hấn cho ăn, dù là chó cũng là chó của

Lục hoàng tử hấn, sao có thể cho người ngoài lớn tiếng quát mắng, muốn mắng cũng là hấn tự mình đến mắng. Kia rõ ràng là tiểu nha hoàn chó cạy gần nhà, gà cậy gần chuồng mà thôi! Hấn không khỏi có phần hờn dỗi, dẫn đến nhìn Bạch Lưu Sương cũng là mười phần không vừa mắt.

Xưa nay Yên Hành luôn khôn khéo cơ trí, làm người quả quyết tinh táo, rất ít khi có tính trẻ con. Vì là nhi tử độc nhất của Tĩnh Quý phi đương triều, từ nhỏ Yên Hành đã phải tiếp nhận giáo dưỡng và huấn luyện khắc nghiệt, văn võ song toàn, đương nhiên ngôn hành cử chỉ cũng là bản mẫu của công tử thế gia. Vì làm người quá hoàn hảo nên mới khiến Hoàng hậu kiêng kỵ.

Dạng công tử như ngọc này sống rất nhàm chán, Yên Hành gần như không có tuổi thơ. Từ khi có ký ức, không ngừng có người quản chế hành động của hấn. Dường như hấn cũng không yêu thích cái gì. Mẫu phi cho hấn biết, là hoàng tử, hấn không được có tình, có tình là có nhược điểm, không thể! Trên vai hấn gánh vác kỳ vọng của cả gia tộc mẫu phi, hấn nhất định phải là một hoàng tử hoàn mỹ.

Cũng với nguyên nhân đó, trong nguyên tác, khi Yên Hành thấy thiếu nữ Bạch Lưu Sương xuyên qua nói chuyện và hành động không giống bình thường cứ thế, tính mạng của hấn tựa hồ từ khi gặp Bạch Lưu Sương mới bắt đầu sống dậy.

Mà bây giờ, Yên Hành vẫn là Lục hoàng tử tinh táo tự kiểm chế. Hấn đứng trong cửa, xem Tiền Thiên và Bạch Lưu Sương, không có ý muốn lo chuyện bao đồng. Chỉ là khi thấy Tiền Thiên rời khỏi, hấn có chút không vui.

Trong lòng Yên Hành biết rõ, tiểu thôn cô Tiền Thiên không thể trêu vào Bạch Lưu Sương. Dù lý trí biết rõ nhưng về tình cảm, hấn cảm thấy sắt không thể thành thép, hận không thể để Tiền Thiên cắn Bạch Lưu Sương một cái, hoặc cào hai cái.

Bởi vì chút giao đình đưa đồ ăn cho nha đầu kia, nội tâm nam chính Yên Hành rõ ràng đi lệch, coi Tiền Thiên là động vật nhỏ nhà mình, mà chủ tớ Bạch Lưu Sương thì trở thành người không biết sống chết dám bắt nạt tài sản riêng của Lục hoàng tử. Hấn không khỏi nhìn Bạch Lưu Sương không vừa mắt, dẫn đến cảm thấy thế tử Quảng Bình Vương bên cạnh Bạch Lưu Sương càng không vừa mắt, chính là đáng về vụng về!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đại gia, ta là chạy đường (16)

Dịch: Lạc Đình Đang

Bạch Lưu Sương không biết rằng động tác vô tình của mình đã thành công khiến ấn tượng trong nam chính về nàng ta tẩy thành số âm, còn liên lụy đến nam phụ đáng thương bị dán nhãn hiệu "vụng về". Sau đó một khoảng thời gian dài, Thế tử Quảng Bình Vương không hiểu sao ánh mắt Lục hoàng tử nhìn hấn luôn có ý ghét bỏ. Nhưng hấn khẳng định mình nghĩ nhiều, vì hấn không quen Lục hoàng tử!

Trong ánh nhìn chăm chú của Yên Hành, Tiền Thiên dán người lên tường chạy đến cửa sau Trạng Nguyên Lâu, trên đường không ngừng nói với 7788: "7788! Tao cảm thấy chuyện này không khoa học! Nữ chính cái trang không có tâm như vậy, liếc mắt là nhìn ra, sao cô ta có thể thuận lợi hành tẩu giang hồ được?! Chẳng lẽ những kẻ làm ăn với cô ta đều mất mù hết?"

"Tiền Xuyên Từ cô thật không có kiến thức! Chẳng lẽ cô không biết thứ gọi là hào quang nữ chính sao? Ngạc nhiên ít thôi." 7788 lại bắt đầu thể hiện sự ưu việt.

"Ý mày là, vì hào quang nữ chính chiếu xuống nên những người giao thiệp với cô ta đều đột nhiên mất mù hoặc não tàn? Không nhìn thấy cô ta là nữ?" Tiền Thiên bày ra vẻ không thể tưởng tượng.

"Còn rất nhiều người mở cửa sau cho cô ấy. Người ta là nữ chính, không mấy người ghen ghét đâu. Cô ấy mặc đồ không có tâm thì sao? Có thể rất nhiều người sớm nhìn thấu, chẳng qua không nói toạc ra mà thôi." 7788 phổ cập khoa học cho Tiền Thiên.

"A? Ý mày là rất nhiều người biết cô ta là nữ nhưng còn xưng huynh gọi đệ, thậm chí hộ tống cô ta? Chẳng lẽ là vì dung mạo cô ta xinh đẹp ư? Thế này đâu gọi là hào quang nữ chính, rõ ràng là hào quang nhìn mặt! Nhưng mà dung mạo của cô ta thật sự rất xinh đẹp, không hổ có mẹ là tiểu thiếp mỹ mạo nổi danh khắp kinh thành." Tiền Thiên cảm thán.

"Cô muốn nghĩ vậy cũng được, dù sao cô ấy là nữ chính, đây là việc không thể nghi ngờ, nhất định có hào quang." 7788 bắt lặc.

"Ai! Thật là phiền muộn. Tao chỉ là một nhân vật qua đường nữ giả nam trang, tránh trên tránh dưới, cố gắng lâu như vậy vẫn chưa thành công. Bạch Lưu Sương tùy tiện giả nam trang, ra ngoài chạy vầy tay một vòng, việc gì cũng ổn hết. Đây rõ ràng là kỹ thị nghề nghiệp! Sao diễn viên quần chúng lại không có hào quang!" Tiền Thiên chán nản nói.

"Được rồi, diễn viên quần chúng cũng rất tốt, ít ra nhiệm vụ đơn giản. Nếu cô không cam tâm, chờ khi chúng ta tích đủ kinh nghiệm thì có thể chuyển chức, chúng ta chuyển tới loại phản công là được." 7788 an ủi Tiền Thiên. "Bây giờ cô nói những lời này cũng vô ích, làm tiểu nhị tốt mới là chính sự."

Tiền Thiên gật đầu. Thật ra cô không có gì bất mãn với công việc của mình, chẳng qua chỉ buồn chán đơn thuần mà thôi. Cô luôn là người có mục tiêu rõ ràng, làm tốt công việc trước mặt là chuyện quan trọng nhất.

Tiền Thiên chờ một lát ở cửa sau Trạng Nguyên Lâu thì gặp Đồng Tam mặc một thân áo xanh từ cửa đi tới, thấy Tiền Thiên liền cười: "Tiểu Ngũ Tử tới rồi, còn rất đúng giờ, không tệ! Làm việc ở nơi này của chúng ta yêu cầu đầu tiên chính là đúng giờ." Tiền Thiên cười đáp lại, đi theo Đồng Tam vào gặp chương quỹ.

Người Đồng Tam đưa Tiền Thiên đi gặp cũng không phải là đại trưởng quỹ mà là nhị trưởng quỹ quản lý tạp dịch. Vị nhị trưởng quỹ này cũng họ Tiền, khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, mặc thanh sam, dáng vẻ thông minh tháo vát.

Tiền chương quỹ đánh giá Tiền Thiên một lượt, đưa lời bình: "Hơi nhỏ gầy, việc cần sức sợ là không làm được, nhưng lại rất nhanh nhẹn." Sau đó không cần Tiền Thiên đáp lời đã trực tiếp hỏi một loạt vấn đề, ví dụ như nhà ở đâu, tuổi thế nào, trong nhà có bao nhiêu người, sao lại muốn đến Trạng Nguyên Lâu làm việc, không khác vấn đề phỏng vấn ở hiện đại, chỉ là được hỏi kỹ hơn.

Đội Tiền chương quỹ hỏi xong, Tiền Thiên đã nói ra mười tám đôi tổ tông của Trương Ngũ Nương. Ngoại trừ chuyện cô là nữ, những thứ khác đều ăn ngay nói thật. Hỏi xong, Tiền chương quỹ gật đầu, hài lòng với hành vi khai báo thành thật của cô, sau đó cho cô hai lựa chọn.

Thứ nhất: Làm công việc tạp dịch, từ tạp dịch bếp làm lên, phụ trách chọn đồ ăn, chú ý công việc quét dọn, tiền công mỗi tháng là một trăm văn tiền, tháng đầu tiên chỉ được một nửa số tiền. Về sau nếu làm tạp dịch nhà bếp giỏi, có thể thăng chức thành tạp dịch ở nhà kho hoặc tạp dịch dọn bàn, tiền tháng sẽ tăng, là một công việc có tiền đồ tốt.

Thứ hai: Làm một học đồ tiểu nhị chạy đường, đương nhiên trong lúc làm học đồ sẽ không có tiền công! Sau ba năm học tập sẽ độc lập chạy đường. Tiền công mỗi tháng là hai trăm văn, nếu khách có tiền thưởng, nộp cho quán bảy thành, có thể giữ lại ba thành, là một công việc tiền đồ vô cùng rộng mở!

Trạng Nguyên Lâu cho Tiền Thiên hai lựa chọn này nói thật ra đã rất tốt. Tiền Thiên là một người không có chỗ dựa mới vào thành, Trạng Nguyên Lâu chịu thu nhận cô đã là một vận may cực lớn. Nhưng Tiền Thiên có chút không biết tốt xấu phiền muộn. Thật lòng cô không biết chọn thế nào,

Theo kế hoạch ban đầu của Tiền Thiên, trước tiên cô tới Trạng Nguyên Lâu làm việc, làm gì cũng được nhưng không thể làm công việc chạy đường, khỏe mạnh chơi lên hai tháng, cho chương quỹ và ông chủ thấy thái độ làm việc tốt đẹp, sau đó đổi loại công việc sang chạy đường. Nhưng cô ngàn vạn lần không ngờ tới làm tiểu nhị chạy đường cũng cần học đồ!

Với nhiệm vụ của Tiền Thiên mà nói, cô hẳn là không chút do dự chọn công việc học đồ, được hay không tốt hay xấu chỉ bày trên mặt, đến khi tìm được cơ hội nói xong lời kịch, việc lớn thành công, hoàn mỹ đánh mất việc của mình. Cô cảm thấy nam chính sẽ không vì chuyện tiền cơm mà giết người diệt khẩu. Vậy nên, cô đích xác cần chọn đi làm học đồ.

Khiến cô do dự không vì gì khác mà cô thật sự muốn dựa vào mình nuôi sống Trương thị. Song làm học đồ chạy đường ba năm không có tiền công, sao cô giảm bớt gánh nặng cho Trương thị được? Còn nữa, Vương Thuận đã cố gắng giúp cô có cơ hội vào Trạng Nguyên Lâu bởi vì Tiền Thiên nói phải nuôi sống Trương thị.

Trước đó Vương Thuận đã nói để cô tới hiệu cảm đồ học việc, cô từ chối, làm hết cách để Vương Thuận tiến cử cô vào Trạng Nguyên Lâu. Nếu giờ cô vào Trạng Nguyên Lâu, vẫn làm học đồ, thấy thế nào cũng không nói được với Vương Thuận. Vậy nên Tiền Thiên do dự, phiền muộn, nghĩ nửa ngày không biết làm gì.

Tiền chương quỹ nhìn dáng vẻ xoắn xuýt của cô, biết cô do dự, bèn nói thật: "Ta thấy ngươi biết chữ, lại là người Đồng Tam giới thiệu nên mới bằng lòng để ngươi làm học đồ chạy đường. Chạy đường ở nơi này của chúng ta đều là chọn một trong ngàn vạn người, tiểu tử ngươi có cơ hội thì vui thăm đi."

Tiền Thiên biết Tiền chương quỹ có ý muốn cô chọn chạy đường, nhưng cô vẫn do dự như cũ, cuối cùng đành phải mở miệng: "Chương quỹ, ta có thể thương lượng với người nhà một chút không? Ta muốn hỏi ý mẹ ta."

Tiền chương quỹ nhìn sắc trời còn sớm, liền gật nhẹ đầu, nói: "Được, ngươi đi đi. Nhất định phải nghĩ kỹ trong hôm nay, rồi cho ta đáp án. Mặc kệ chọn gì sáng mai đều phải bắt đầu công việc, nghe rõ chưa? Không phải ta ở chỗ này chờ ngươi đâu, sáng mai ngươi không đến thì đừng bao giờ đến nữa."

Thấy Tiền Thiên gật đầu đồng ý, Tiền chương quỹ quay người rời đi. Tiền Thiên không vội về nhà mà do dự nhìn Đồng Tam: "Tam ca, ngài thấy sao?"

Đồng Tam thở dài: "Đúng là khó chọn. Chương quỹ chúng ta nói, học đồ chạy đường là cơ hội tốt, tùy tiện sẽ không rơi trên đầu ngươi, cũng uống cho ngươi biết chữ. Nhưng tình hình nhà ngươi Tiểu Thuận Nhi đã nói với ta, học đồ không có lương tháng, ngươi không thể nuôi gia đình. Ta thấy ngươi vẫn nên về thương lượng với mẹ ngươi một chút, tranh thủ thời gian, tính tình chương quỹ chúng ta hơi nóng vội."

Tiền Thiên đồng ý rồi chạy ra ngoài, Đồng Tam đứng sau dặn dò: "Quay về thì vào từ cửa này, tìm người hỏi ta là được, ta sẽ dẫn ngươi đến gặp chương quỹ..."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đại gia, ta là chạy đường (17)

Dịch: Lạc Đình Đăng

Rời Trang Nguyên Lâu, Tiền Thiên bắt đầu có thời gian cãi nhau với 7788. Từ này giờ 7788 vẫn làm âm lên: "Tiền Xuyên Từ! Rốt cuộc cô đang nghĩ gì vậy?! Chúng ta đến chạy đường! Cơ hội làm học đồ tốt như vậy sao cô không nhận?! Hãy nghĩ đến nhiệm vụ đi! Nhiệm vụ!!!"

"Tao biết, tao biết, mày yên tĩnh đi!" Tiền Thiên bị nó làm cho đau đầu: "Tao đâu nói không làm học đồ, mày âm ỉ cái gì."

"Vậy sao khi này cô không đồng ý luôn? Cô là người đóng vai phụ tiểu nhị, không chạy đường thì làm sao đóng được vai phụ? Không ổn, không ổn..." 7788 tiếp tục lên án.

"Tao biết. Nhiệm vụ thứ nhất của tao là đến đây làm tiểu nhị ở Trang Nguyên Lâu, lấy thân phận tiểu nhị đóng vai phụ, góp một viên gạch vào cuộc gặp của nam nữ chính. Mày không cần nói nhiều, tao không mất trí nhớ." Tiền Thiên lầm bầm.

"Vậy sao cô không trực tiếp đồng ý làm học đồ, do dự cái gì! Cô có ý gì thì nói đi! Nói đi!" 7788 tức giận bắt bình.

"Từ đầu mày đã nói ta phải ở đây thay Trương Ngũ Nương sống cả đời, không thể chạy đường xong rồi rời về. Trong nhà tao còn một người mẹ hỏi phải quan tâm, học đồ không có tiền công, sao tao có thể nuôi sống bà ấy?" Tiền Thiên nói.

"Như vậy..." 7788 liền mềm lòng, sau đó lập tức phản ứng: "Vậy tôi không xen vào, nhưng thế nào thì cô nhất định phải làm học đồ! Tôi nhất định không đi Thế giới trừng phạt! Nếu cô làm hại tôi tôi sẽ không để yên cho cô!"

"Được rồi! Đã nói với mày là sẽ có biện pháp, mày yên tĩnh chút đi, chờ tao thương lượng xong rồi nói tiếp." Tiền Thiên vát và dỗ dành 7788.

"Cái đó... được rồi. Cô đã nói vậy thì nhất định sẽ có cách, dù sao cô cũng phải đi chạy đường." 7788 cường điệu một lần cuối rồi ngậm miệng.

Tiền Thiên thở phào, cuối cùng cũng được yên tĩnh đi tìm Vương Thuận. Không sai, Tiền Thiên quyết định tạm hoãn về nhà là muốn tìm tiểu nhị chuyên nghiệp cao cấp Vương Thuận trước. Cô cảm thấy đề nghị của nhân sĩ này tương đối đáng tin. Hơn nữa, liên quan đến chuyện làm học đồ chạy đường, Tiền Thiên cũng không muốn giấu Vương Thuận. Bất kể thế nào, Vương Thuận đã thật lòng giúp, cô nên thông báo với hắn.

Vương Thuận vẫn đứng trước cửa nhà trọ Duyệt Lai chào khách. Tiền Thiên thấy hắn có phần giống NPC trong trò chơi, mỗi ngày đều đứng ở một địa điểm cố định, chờ người đến tìm hắn lấy nhiệm vụ. Từ xa, thấy Tiền Thiên tới, Vương Thuận chủ động đưa tay chào hỏi: "Tiểu Ngũ Từ, bên này."

Tiền Thiên chạy tới, mỉm cười: "Tiểu Thuận Nhi ca ca, ta có chuyện tìm người."

"Thế nào? Có chuyện gì sao? Hôm nay người không theo chân Đồng lão Tam nhà ta đến Trang Nguyên Lâu gặp chương quỹ à? Không thành công?" Vương Thuận nghe vậy điều chỉnh sắc mặt.

"Gặp rồi, ta trực tiếp từ Trang Nguyên Lâu đến đây, muốn mời Tiểu Thuận Nhi ca ca giúp ta một việc." Sau đó Tiền thiên cẩn thận kể lại những gì ở Trang Nguyên Lâu cho Vương Thuận, những lời Tiền chương quỹ nói sau đó cô cũng nói cho Vương Thuận. Nói xong, cô đứng một bên chờ tiểu nhị Vương Thuận có thâm niên cho ý kiến chuyên nghiệp.

Vương Thuận nghe Tiền Thiên nói, cúi đầu suy nghĩ, nửa ngày không lên tiếng. Tiền Thiên nghĩ hắn sẽ phản đối việc cô làm học đồ, không ngờ Vương Thuận nghĩ nửa ngày rồi ngẩng đầu, nghiêm túc nói với cô: "Tiểu Ngũ Từ, hay người nghe lời ca ca, chọn làm học đồ đi."

Tiền Thiên có chút giật mình, không khỏi do dự mở miệng: "Nhưng... làm học đồ không có tiền công, mà trước đó Tiểu Thuận Nhi ca ca có nói ta làm học đồ ở tiệm cầm đồ là thích hợp nhất."

Vương Thuận đưa tay vò đầu Tiền Thiên: "Người là một tên ngốc, làm học đồ cũng phải có cơ duyên, nào dễ vào mắt sư phụ như vậy. Người đi làm sẽ biết, mười năm chưa chắc có thể học xong. Bây giờ coi như người may mắn, khiến Tiền chương quỹ muốn cho người làm học đồ. Nghe ca ca, đừng nhìn chằm chằm vào tiền tháng hai trăm văn kia, học được việc mới tốt. Người làm tạp dịch thì cả đời cũng chỉ làm tạp dịch, cao nhất ba trăm văn một tháng, chỉ đủ ăn một bữa no."

"Lại nói," Vương Thuận nhìn thoáng qua Tiền Thiên: "Ba năm học đồ chạy đường này nhất định sẽ thành, người và Trương thâm cũng không phải chịu khổ lâu. Ra vào Trang Nguyên Lâu đều là quý nhân, nếu hầu hạ tốt sẽ khen thưởng không ít tiền, coi như chỉ có được ba thành cũng đủ cho người và mẹ người sống tốt qua ngày."

Nghe Vương Thuận nói, Tiền Thiên cúi đầu. Vương Thuận không biết cô là nữ, cô sẽ không làm nổi ba năm học đồ, cũng không thể chạy đường quá lâu. Trương thị sẽ không cho phép cô lớn tuổi còn mặc nam trang chạy loạn bên ngoài. Cô trở thành học đồ, ngoại trừ có thể có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ thì không có ý nghĩa gì.

Vương Thuận nhìn bộ dáng này của cô, còn tưởng cô phát sầu vì sinh kế, không khỏi cười: "Người cứ yên tâm đi, sư phụ người sẽ không để người chết đói. Mặc dù học đồ không có tiền công nhưng sẽ bao ăn bao ở, nếu chịu khó làm đồ đệ, bình thường sư phụ đều phát tiền tiêu vặt cho đồ đệ, dù không bằng tiền tháng nhưng dùng trợ cấp cho mẹ người cũng đủ. Tiền thưởng ở Trang Nguyên Lâu không ít, chắc hẳn sư phụ người sẽ không hẹp hòi quá."

Nghe hắn nói như vậy, Tiền Thiên có chút yên tâm. Lúc đầu cô cũng không trông cậy vào việc kiếm nhiều ít, tốt xấu mỗi tháng có chút tiền giảm bớt gánh

nặng cho Trương thị là được rồi. Cô tính toán sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ nghiêm túc kiếm tiền nuôi gia đình.

Nghĩ tới đây, cô hạ quyết tâm, nói cảm ơn với Vương Thuận. Vương Thuận cười hi hi: "Tiểu Ngũ Tử, sau này có tiền đồ đừng quên ca ca ta nha."

"Nhất định rồi!" Tiền Thiên tạm biệt hắn, về nhà tìm Trương thị.

Tiền Thiên về đến nhà, báo cáo chuyện tìm được việc làm với Trương thị. Cô không nói đi chạy đường, sợ Trương thị phản đối, chỉ nói Trương Nguyên Lâu tìm học đồ, bao ăn bao ở, không có tiền công.

Có lẽ Trương thị cho rằng việc cô tìm được chính là học đồ sau bếp, không quá phản đối, chỉ thấy phần công việc này không tệ lắm. Với gia đình bà mà nói, bao ăn trong tiệm coi như đã giảm bớt gánh nặng.

Chỉ có điều, Trương thị không cho Tiền Thiên ở lại tiệm, bắt cô phải về nhà mỗi ngày. Với việc này, Trương thị cực kỳ cố chấp. Bản thân Tiền Thiên cũng không nghĩ sẽ ở lại trong tiệm, một nữ tử như cô ở lại sớm muộn cũng lộ tẩy, vậy nên thoải mái đồng ý, chuẩn bị về Trương Nguyên Lâu thương lượng với Tiền chương quỹ.

Một đường chạy về Trương Nguyên Lâu, Tiền Thiên nhờ Đồng Tam tìm Tiền chương quỹ, nói cho hắn biết cô đã thương lượng xong với người nhà, quyết định làm học đồ chạy đường. Tiền chương quỹ nghe vậy hài lòng đến gật đầu.

"Nhưng mẹ ta không cho phép ở lại trong tiệm, ngại có thể thu xếp không? Ngai cũng biết, mẹ ta là quả phụ, nếu ta ở lại tiệm, trong nhà chỉ còn mình bà, ta cũng không yên lòng. Mỗi ngày ta đều đến sớm làm việc, được chứ?" Tiền Thiên cẩn thận xin.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đại gia, ta là chạy đường (18)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền chương quỹ nghe xong nhủ mảy, hắn chưa thấy ai nói điều kiện trước khi làm việc. Trước đó còn thấy tiểu tử này tháo vát, giờ nhìn lại cũng là dạng không biết tốt xấu. Nếu hắn từ chối, lại thấy tìm một học đồ chạy đường biết chữ không dễ dàng, nhưng nếu dễ dàng đồng ý, thì cảm thấy thực sự nên đập cô một phen.

Hơi suy nghĩ một chút, Tiền chương quỹ quyết định trước tiên ra oai phủ đầu: "Trong tiệm không chỉ có mình người học đồ. Vào ban đêm học đồ đều phải luân phiên trông tiệm, người làm vậy khó tránh khỏi khiến người khác nghĩ người chưa bái sư đã dùng mách lới, sao chủ tiệm dám yên tâm dùng người."

"Chương quỹ, ta đi sớm về muộn, làm nhiều việc hơn bổ sung cho phần trông tiệm kia, ngại thấy có được không?" Tiền Thiên cẩn thận đáp.

Đồng Tam đứng sau Tiền Thiên nghe được toát một thân mồ hôi lạnh. Sao trước đây hắn không thấy lá gan tiểu tử này lớn vậy, dám nói điều kiện với chương quỹ. Hắn vội vàng cười làm lành: "Chương quỹ, ngài đừng nóng giận, trẻ con nhỏ tuổi không hiểu chuyện, ngài đừng so đo với hắn. Một mình mẹ Tiểu Ngũ Tử mang theo hắn không dễ, vậy nên Tiểu Ngũ Tử mới không yên lòng để mẹ hắn ở nhà một mình. Ấu cũng là một đứa con hiếu thuận, chỉ ít chứng minh nhân phẩm đứa nhỏ này không tệ lắm."

Đồng Tam cho Tiền chương quỹ bậc thang cũng vì biết học đồ chạy đường mà biết chữ rất khan hiếm, vậy nên Tiền chương quỹ ho một tiếng, nghiêm mặt nói: "Nếu Đồng Tam đã cầu tình cho người, ta cũng không so đo với một đứa nhỏ. Chỉ là bây giờ tiệm mở lệ này cho người, sợ về sau ta cũng khó làm. Như người nói, đi sớm về muộn làm nhiều việc là không thể thiếu, nếu không các học đồ khác sẽ thấy không công bằng. Như vậy đi, từ ngày mai, người phải làm việc bắt đầu từ giờ Dần, ngày ngày như thế không được sai sót. Trễ một ngày lập tức cắt khỏi tiệm cho ta."

Tiền Thiên chỉ có thể gật đầu đồng ý, trong lòng lại oán mủi phần. Thời đại này không có quy định cấm đi lại vào ban đêm, tiệm cơm sẽ mở đến khi trời tối, sau khi thu dọn xong ít nhất phải 7h tối mới có thể về đến nhà. Cô bị yêu cầu đi sớm về muộn, thật sự là một thời gian làm việc dài. Mỗi ngày tới làm từ rạng sáng 3h không có ai, cô đứng là liều mạng vì chức tiểu nhị.

Tiền chương quỹ thấy Tiền Thiên không nói hai lời, liền thôi quở trách cô, quay đầu bảo Đồng Tam gọi chạy đường trong tiệm tới xem ai muốn nhận Tiền Thiên làm đồ đệ.

Trương Nguyên Lâu có tổng cộng ba tầng, ở thời đại này xem như một lầu lớn. Vì khách đến Trương Nguyên Lâu phần lớn không thích ồn ào nên mỗi tầng chỉ an bài ba người chạy đường. Quý tính bất quý đa*, Trương Nguyên Lâu nhiều người như vậy nhưng công việc vẫn rất nặng. Giờ Tiền Thiên đã tin chạy đường ở Trương Nguyên Lâu đều tử tử. Ba người có thể hầu hạ tốt khách nhân trong một tầng lầu quả thật có chút tài năng.

*Quý tính bất quý đa: Quý chất lượng hơn số lượng.

Trong chín người này, có hai người mang theo đồ đệ, còn lại bảy người đều dò xét khắp người Tiền Thiên. Ở thời đại này, thu đồ đệ là một chuyện lớn

nghiêm túc, sự phụ phải phụ trách đồ đệ như cha mẹ, vậy nên chọn học đồ đều rất cẩn thận.

Tiền Thiên có cảm giác mình giống dưa hấu, ngo ngác đứng đó cho người ta bình phẩm từ đầu đến chân. Vài tiểu thị có thâm niên còn thảo luận về cô một hồi, người này nói "quá gầy", người kia nói "không đủ nhanh nhẹn", có người còn bình luận "không biết nhân phẩm thế nào, chẳng may phải người không hiếu thuận hoặc kẻ tàn nhẫn hung ác, kẻ vong ân bội nghĩa thì quả là chuyện xui."

Tiền Thiên nhìn những chạy đường có thâm niên vây quanh cô, đều là đáng vẽ không đến ba mươi, thăm nghĩ những người này tìm đồ đệ y như chọn con, không ngờ đã tính đến việc cô có hiếu thuận hay không, không sợ quá sớm à...

Thực ra mấy người chạy đường này đều là người tài. Họ sớm nghe nói có đứa nhỏ biết chữ muốn tới học đồ chạy đường, trong lòng đều cảm thấy Tiền Thiên có chút ngốc, đã biết chữ còn đến hầu hạ người ta. Nhưng có đồ đệ biết chữ cũng rất có mặt mũi, huống chi vì Tiền Thiên biết chữ, sau này học thành nhất định sẽ được chưởng quỹ trọng dụng. Đồ đệ có tiền đồ thì sư phụ sẽ có nhiều chỗ tốt, cho nên mấy người chạy đường đều nguyện ý thu cô làm đồ đệ.

Chỉ là mấy vị kia sợ Tiền Thiên biết chữ nên trong lòng xem thường bọn họ, sau đó không nghe lời, vậy nên không hẹn cùng làm bộ thả vãi cái đĩnh mềm, chèn ép cô một chút. Những điều này Tiền Thiên không biết, cô ngoan ngoãn đứng giữa phòng, tùy cho mấy người chạy đường dò xét. Mấy người chạy đường có thâm niên thương lượng một lúc lâu, cuối cùng người có kinh nghiệm nhiều năm nhất ra nhận Tiền Thiên làm đồ đệ, những người còn lại cũng không dám đoạt với hấn.

Sư phụ mới của Tiền Thiên họ Lý, mọi người đều gọi hấn là Hi Từ, hơi gầy, nhưng tướng mạo không độc địa. Hi Từ phụ trách tầng hai Trạng Nguyên Lâu, hai vị chạy đường còn lại ở tầng hai đều nghe hấn sai bảo. Tiền Thiên thăm nghĩ, vị sư phụ Lý này đại khái chính là quản lý phiên bản cổ đại, theo hấn cũng không tệ.

Thời đại này, sư phụ thu đồ đệ là một chuyện nghiêm túc. Hi Từ còn hỏi đại chưởng quỹ, nghiêm túc chọn ngày hoàng đạo mấy ngày sau làm lễ bái sư. Mặc dù chưa làm lễ bái sư nhưng Tiền Thiên đã được coi là đồ đệ của Hi Từ, vừa rạng sáng ngày thứ hai đã phải đến lao động miễn phí.

Hi Từ rất hài lòng với tiểu đồ đệ của mình, dặn Tiền Thiên vài câu rồi cho cô về. Tiền chưởng quỹ thấy cô ra ngoài, cảm thán một câu phía sau: "Vẫn phải rèn luyện thật tốt mới được." Tiền Thiên không biết, một câu nói kia quyết định thời gian khổ cực mấy tháng tới của cô.

Tiền Thiên chào Đồng Tam rồi về. Khi kể lại mọi chuyện với Trương thị, nghe Tiền Thiên nói mỗi ngày phải làm từ giờ Dần, Trương thị cảm thấy vô cùng đau lòng, muốn ngăn cô, lại cảm thấy cô không chịu nghe, chỉ đành thở dài một hồi, rồi vội vàng ra cửa mua cho Tiền Thiên một cái đèn lồng và dầu thắp.

Tiền Thiên nhìn chiếc đèn lồng mới tinh, không khỏi có chút áy náy. Gia đình cô như vậy thật ra không cần mua đèn lồng, dầu thắp lại càng là đồ xa xỉ. Nhưng Trương thị thương nữ nhi mỗi ngày đều phải làm việc từ khi trời tối đen, vẫn quyết định mua.

Gần chạng vạng tối, ăn xong cơm tối, là một nhân sĩ phải làm việc ở chỗ khổ cực, Tiền Thiên định đi ngủ sớm. Sau khi rửa mặt, đột nhiên cô nghĩ đến một vấn đề quan trọng, không có đồng hồ báo thức! Sao sáng mai cô rời giường đúng giờ được đây? Thật là một tin tức hồng bét!

Trương thị thấy cô chau mày khổ não liền hỏi một câu, nghe thấy cô sợ không dậy đúng giờ, Trương thị cười: "Không sao, con an tâm ngủ đi, có mẹ đây, mẹ nghe gõ mõ cầm canh, chắc chắn không để con muộn giờ."

"Còn tôi, còn tôi!!!" 7788 lại chạy đến xác nhận sự tồn tại. Từ khi Tiền Thiên quyết định làm học đồ chạy đường, nó vẫn luôn vui vẻ: "Ta có thể làm đồng hồ báo thức, yên tâm đi Tiền Xuyên Từ." 7788 vỗ ngực cam đoan.

Cuối cùng Tiền Thiên cũng yên tâm, nằm trên giường chuẩn bị ngủ. Trong lòng có chút cảm khái, ở xã hội hiện đại có khi vào 3h sáng, cô đang xem phim lướt web ầy chữ, hiện giờ lại đảo ngược, ba giờ sáng đã phải rời giường làm việc. Quả nhiên là phong thủy luân chuyển, bắt đầu từ ngày mai, nữ nhà giàu Tiền Thiên chính thức trở thành một học đồ chạy đường

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cùng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Đại gia, ta là chạy đường (19)

Dịch: Lạc Đình Đang

Ngày hôm sau, cuối cùng 7788 đáng tin đánh thức Tiền Thiên đúng giờ. Tiền Thiên vừa mở mắt đã thấy Trương thị dậy rồi. Bà ăn mặc chỉnh tề đứng bên giường định gọi cô dậy. Cô tranh thủ thời gian xuống giường, hỏi: "Mẹ, mẹ dậy sớm vậy?"

Trương thị cười nhẹ, vừa chỉnh y phục cho cô vừa nói: "Mẹ nghe tiếng gõ mõ cầm canh, bốn canh vừa rồi mẹ không dám ngủ sâu, sợ con muộn giờ."

Vì quen ý lại vào đồng hồ nên từ khi xuyên qua, Tiền Thiên không có khái niệm chuẩn xác về thời gian, cô cũng không biết mình có tính là muộn không, tranh thủ thời gian đứng lên, vội vàng thu dọn đồ rồi lao ra cửa. Đang muốn tạm biệt Trương thị, cô lại thấy Trương thị cũng thu đồ gọn gàng, đáng vẽ

muốn ra ngoài, mang theo đèn lồng đứng sau cô.

Tiền Thiên không kịp phản ứng hỏi một câu: "Mẹ, mẹ cũng ra ngoài à?"

Trương thị gật đầu, nói: "Con là một bé gái, trời chưa sáng đã ra ngoài, mẹ không yên lòng. Để mẹ đưa con đi."

"Mẹ! Không cần đâu ạ! Hiện giờ mọi người đều nghĩ con là bé nam, không có chuyện gì đâu!" Tiền Thiên vừa nói vừa đón đèn lồng trong tay Trương thị: "Giờ còn sớm, mẹ mau về nằm một lát, đợi trời sáng rồi dậy."

Trương thị lui về sau một bước, né tay Tiền Thiên, kiên quyết nói: "Không được, con không để mẹ đưa thì mẹ sẽ không cho phép con ra khỏi cửa."

Tiền Thiên không còn cách nào đành đồng ý để Trương thị đưa tới Trạng Nguyên Lâu. Chưa tới canh năm, trời còn chưa sáng, trên đường cơ bản không có ai, tối đen như mực, chỉ có đèn lồng trong tay Trương thị phát ra ánh sáng yếu ớt. Trương thị và Tiền Thiên một trước một sau yên lặng bước tới.

Tới khi ra khỏi khu bình dân thành Nam, đến gần thành Bắc, trên đường bắt đầu xuất hiện ánh sáng. Có rất nhiều phủ đệ của quý nhân hoặc cửa hàng tài đại khí khô chong đèn lồng rực sáng. Tiền Thiên thấy ánh sáng, có tâm bảo Trương thị không cần tiền nữa, nhưng Trương thị vẫn không nghe, kiên trì muốn đưa cô đến gần Trạng Nguyên Lâu.

Vừa đến hẻm phía sau đường Chu Tước, từ xa Tiền Thiên đã thấy cửa sau Trạng Nguyên Lâu đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người bận rộn từ sớm, ra ra vào vào vô cùng náo nhiệt. Tiền Thiên thấy thế quay đầu nói với Trương thị: "Mẹ, con vào đây, mẹ về đi, trên đường cẩn thận một chút."

Trương thị gật đầu, nhẹ giọng dặn dò Tiền Thiên: "Đi đi, đừng để mình chịu thiệt." Nói xong thổi tắt đèn lồng, quay người sò soạn trở về. Tiền Thiên biết bà không nở thấp đầu, cũng không cách nào khuyên bà, chỉ có thể tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ, sau đó nghĩ biện pháp kiếm tiền nuôi gia đình.

Tiền Thiên đưa mắt nhìn Trương thị đi xa, tranh thủ chạy đến cửa sau Trạng Nguyên Lâu. Chỉ thấy rất nhiều người dân gánh rau xanh chờ ngoài cửa, Tiền chương quý tự mình đứng ngoài, cầm sổ tính toán, bên cạnh có hai tạp dịch, một người báo số liệu cho Tiền chương quý, một người phân loại rau xanh, chờ người đến chuyển vào.

Tiền Thiên đến bên cạnh Tiền chương quý, lên tiếng chào hỏi. Tiền chương quý nhìn cô một cái, gật đầu nói: "Canh giờ không tính là muộn, tôi giúp một tay đi." Sau đó không để ý tới cô nữa. Tiền Thiên cũng không phải người kém linh hoạt, hỏi xem muốn chuyển đồ đến nơi nào rồi bắt đầu theo các tạp dịch khác khuôn vác đồ.

Việc chuyển đồ này cứ vậy chuyển một tháng. Chính Tiền Thiên cũng không biết trong một tháng này cô làm thế nào sống qua được. Cô chỉ nhớ, ngày tiếp đó, cô thấy toàn thân như nát thành từng miếng, sáng hôm sau suýt nữa không đứng dậy được. Mỗi ngày sau đó, cô đều trôi qua giống như tận thế, toàn thân trên dưới không chỗ nào không đau nhức. Mỗi sáng rời giường từ sớm, trong lòng cô đều ngập tràn tuyệt vọng, phải lấy nghị lực vô hạn để thuyết phục mình nhanh chóng rời ổ chăn đi làm việc.

Sáng sớm chuyển đồ ăn, sau đó thái đồ ăn với tạp dịch sau bếp, rồi rửa sau, tiếp đó là quét rác, sau đó mang đĩa đi rửa sạch, giúp phòng tạp dịch tính sổ, ngẫu nhiên còn ra ngoài làm chân chạy, buồn bức nhất là, mỗi ngày cô đều phải đẩy thùng nước rửa chén đến cửa sau, chờ người đến dọn nước rửa chén.

Ngày nào Tiền Thiên cũng gào với 7788 nói bà đây không làm! Nhưng không biết vì sao, cô không làm như vậy. Mặc dù mỗi ngày lượng công việc cần làm khiến cô muốn khóc nhưng vẫn cố chịu đựng. Có lẽ vì cô cũng không một mối đến cực hạn, hoặc có lẽ vì trong tiềm thức cô vẫn quý công việc này, muốn nghiêm túc làm tiếp, cũng có thể vì tạp dịch xung quanh cô đều vất vả như vậy, cô cảm thấy mình không nên phàn nàn. Tóm lại, Tiền Thiên chịu đựng. Tới khi chịu đựng thành thói quen, đột nhiên có một ngày, cô thấy mình thích ứng, hoặc nên nói là chết lặng.

"Tiền Xuyên Từ, tâm lý và tố chất của cô rất mạnh mẽ, tính kháng cự cũng rất mạnh." 7788 cảm thán tổng kết.

"Đúng vậy! Tao là người ba mươi mấy tuổi, không phải Trương Ngũ Nương mười mấy tuổi, không gì không thể nhin. Không nỗ lực làm sao có kết quả, tao luôn tin thế giới này công bằng. Ít nhất thì giờ tao đã biết thế nào là tiệm cơm ở cổ đại, so với tương tượng còn phức tạp hơn nhiều." Tiền Thiên vừa bình tĩnh rời giường mặc quần áo, vừa tám chuyện với 7788 trong khi chờ Trương thị cùng ra ngoài. "Hơn nữa nhận việc rồi thì nên cố gắng làm, đây là đạo đức nghề nghiệp cơ bản, cô nương tao đây vốn là một nhân sĩ ưu tú ở chỗ làm."

Trương thị vẫn kiên trì đưa cô đi làm mỗi ngày. Khoảng thời gian trước, bà thấy ngày nào Tiền Thiên cũng mệt mỏi đi sớm về trễ, sớm đau lòng không thôi, khuyên Tiền Thiên không nên đi, nhưng Tiền Thiên kiên trì không chịu. Hai mẹ con vì chuyện này mà cãi nhau không ít lần, sau đó Tiền Thiên nói với bà, ba bữa ở Trạng Nguyên Lâu đều được ăn thịt, Trương thị mới thôi không nói.

Trong lòng bà biết rõ, nếu Tiền Thiên về nhà để bà nuôi sống, chưa chắc một tháng có một bữa ngon. Nhưng bà vẫn rất thương nữ nhi, ngày ngày sầu lo nhìn Tiền Thiên, còn liều mạng nhận một đồng đồ may vá về làm.

Cứ như vậy, Tiền Thiên được Trương thị đưa đến gần Trạng Nguyên Lâu. Đã bắt đầu vào đông, thời tiết rất lạnh, Tiền Thiên thấy Trương thị thở ra khói trắng mà có phần thương yêu bà. Mấy ngày trước Trương thị đưa Tiền Thiên áo bông nhưng chính bà thì mặc rất ít. Tiền thiên thức giục Trương thị nhanh về, mình thì chạy đến cửa tiệm, chuẩn bị chuyển đồ ăn.

Tiền chương quý thấy cô đến, vẫy tay gọi qua, Tiền Thiên vội vàng chạy tới nghe dặn. Tiền chương quý cười với cô, dáng vẻ có chút hiền lành, sau đó nói với cô: "Bắt đầu từ hôm nay người không cần khuôn thức ăn, người giúp tính sổ."

Điều này không khác gì bánh từ trên trời rơi xuống, đập cho Tiền Thiên choáng váng mặt mày, cô lắp bắp hỏi: "Thật... Có thật không? Hôm nay ta không

cần chuyển hàng?"

Tiền chương quỹ vui vẻ, hần quan sát Tiền Thiên tròn một tháng, thấy cô không giờ thủ đoạn gian trá, ngày nào cũng làm việc nghiêm túc, giao thêm việc cho cô, cô cũng không hai lời hoàn thành. Hần cảm thấy, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của mình, nhìn người vẫn chuẩn, Tiền Thiên xem như là một đứa bé không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đại gia, ta là chạy đường (20)

Dịch: Lạc Đình Đang

Từ ngày đó, nội dung công việc của Tiền Thiên thay đổi, biến thành buổi sáng đến tiệm, giúp Tiền chương quỹ tính sổ sách. Sau khi làm xong, cô sẽ đến lầu hai, dỡ ghế gác trên bàn xuống, lau bàn một lần, chuẩn bị kinh doanh.

Sau khi mở cửa, cô sẽ đi theo sự phụ mình, công việc chủ yếu là chạy đường và lau bàn. Các loại công việc to lớn như rửa chén đĩa, mang thức ăn hay thu sổ sách chưa tới phiên cô.

Chờ tới đóng cửa, Tiền Thiên lại lau một lượt bàn ghế ở lầu hai, sau đó gác ghế lên bàn, lại quét sàn và lau một lần, công việc một ngày liền hoàn thành. So với trước kia, không biết đơn giản hơn bao nhiêu lần.

Với nội dung công việc trước mặt, Tiền Thiên không thể hài lòng hơn! Sự phụ của cô đối xử khá tốt với cô, không hề sai sử cô ngoài định mức, có khi còn ban tiền thưởng, cho cô mười tám đồng mua đồ ăn vặt. Toàn bộ số tiền này Tiền Thiên đưa lại cho Trương thị.

Cuối cùng cũng có thể đưa chút tiền về nhà, Tiền Thiên và Trương thị đều rất vui mừng. Trương thị cầm tiền, mua một tấm vải xanh và bông mới, làm cho ông nội Đồng Tam một chiếc mũ ấm. Đồng lão rất vui vẻ, liên tục bảo Đồng Tam giúp đỡ Tiền Thiên một chút.

Dần dần, Tiền Thiên cũng có chút bóng dáng của một người chạy đường, trên vai vắt khăn vải, lưng dắt khăn tay, tay chân nhanh nhẹn. Hi Từ càng ngày càng hài lòng với đồ đệ này.

Yến Hành hẹn gặp biểu ca hần tại Trạng Nguyên Lâu, sớm đã đặt nhà gian ở lầu ba. Khi đi qua lầu hai, Yến Hành liếc mắt đã thấy Tiền Thiên đứng cạnh Hi Từ, mặc một thân chạy đường, đang bận chỉnh khăn vải trong tay.

Yến Hành lập tức có chút giật mình, gần đây sao không thấy tiểu nha đầu này? Lại còn có bản lĩnh đến chạy đường ở Trạng Nguyên Lâu! Bước chân hần xoay chuyển, bước đến chiếc bàn cạnh cửa sổ lầu hai, vừa đi vừa sai người hầu bên cạnh: "Xuống cửa chờ, đón Trần Tĩnh Hòa đến thẳng đây." Người hầu nhận lệnh xuống lầu.

Yến Hành vừa đến, Hi Từ đã dò xét hần một lần. Gương mặt có chút lạ mắt, cảm bào màu lam trên người tựa như không đáng chú ý, nhưng Hi Từ đã nhanh chóng nhận ra, đó là đồ đặc chế, là loại trang phục người bình thường không có khả năng mặc. Lại thấy bên hông Yến Hành đẹp cực phẩm Dương Chi Ngọc, Hi Từ lập tức phán đoán, đây tuyệt đối là người không thể đắc tội. Không chừng là tử đệ quan lớn vừa mới tiến kinh, hoặc là công tử thế gia lớn.

Thấy Yến Hành đến bàn bên cửa sổ ngồi xuống, Hi Từ không dám thất lễ, vội bước đến chào hỏi, lại giao cho Tiền Thiên: "Người tranh thủ thời gian xuống lầu tìm chương quỹ, nói có khách quý tới, bảo hần dâng trà ngon và điểm tâm."

Tiền Thiên nghe xong gật đầu, tranh thủ chạy xuống. Yến Hành thấy cô ngay cả mí mắt cũng không nâng, không khỏi có phần bức mình. Ăn điểm tâm của hần lại dám trở mặt không quen biết!

Trần Tĩnh Hòa vừa mới lên lầu đã thấy gương mặt lạnh lùng của biểu đệ nhà mình ngồi cạnh cửa sổ. Người ngoài nhìn không ra, nhưng từ nhỏ làm bạn với Yến Hành, sao Trần Tĩnh Hòa lại không biết. Tâm tình Yến Hành bây giờ... quả thực chẳng ra sao cả. Y bước nhanh tới, ngồi đối diện Yến Hành, cười hỏi: "Lục... công tử, ai chọc ngươi mất hứng vậy? Chắc không phải ta chứ?!"

Yến Hành chau mày, nói: "Đã ra ngoài rồi thì xưng huynh đệ đi."

Trần Tĩnh Hòa biết ý gật đầu một cái, hỏi: "Sao lại ngồi đây? Không phải đặt nhà gian ở lầu ba sao?"

Yến Hành không trả lời, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, đáng vẻ buồn bực. Trần Tĩnh Hòa thấy hần như vậy, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ ngồi cùng hần.

Hi Từ thấy Trần tiểu Tướng quân trong kinh thành đến, lại ngồi đối diện với vị công tử lạ mặt kia, không khỏi khen ngợi ánh mắt của mình. May là hần đã nhìn ra vị công tử kia không phải người thường, không thờ ơ với công tử đó. Nếu không, chỉ bằng giao tình của vị công tử kia và Trần tiểu Tướng quân, mình đắc tội hần, mười cái đầu cũng không đủ chém.

Tiền Thiên xuống lầu tìm đại chương quỹ lấy trà, vừa quay người đã gặp một người chạy đường khác cũng tới tìm đại chương quỹ, trong miệng la: "Đại chương quỹ, Trần tiểu Tướng quân đang ở lầu hai, Hi Từ ca bảo ta xuống hỏi, ngài có muốn lên đó chào hỏi không?"

"Cái gì?" Đại chương quỹ Trang Nguyên Lâu nghe vậy vội đẩy sổ sách trong tay ra, vội vã theo chạy đường kia ra ngoài, bỏ Tiền Thiên ở sau. Người chạy đường kia không quên cô, quay đầu dặn dò: "Tiểu Ngũ Từ, người nhanh lấy trà đi, Trần tiểu Tướng quân đang đợi trà, đưa muện khách quý sẽ không vui."

Tiền Thiên gật đầu, ôm lá trà chạy về. Đại chương quỹ chân tay vung về còn chạy nhanh hơn cô, Tiền Thiên thầm nghĩ, vị Trần tiểu Tướng quân này không biết là con lớn nhà ai, lại khiến chương quỹ sợ như vậy.

"Thế tử Hộ Quốc Công, Hộ Quốc Công là nhà ngoại Tinh Quý phi. Nói ngắn gọn, đó là biểu ca ruột của nam chính, hiểu chưa?" 7788 giải thích cho Tiền Thiên.

Thì ra là vậy, Tiền Thiên bừng tỉnh đại ngộ. Tiền Thiên biết phủ Hộ Quốc Công, ngày nào đám tiểu nhị ở Trang Nguyên Lâu cũng tám chuyện về những thế gia cao quý này. Nghe nói cha ruột của Tinh Quý phi là nho tướng nổi danh Đại Tàn, nhưng ca ca Tinh Quý phi, tức Hộ Quốc Công đương nhiệm lại là một quan văn.

Có lẽ là di truyền cách đòi, vị Trần tiểu Tướng quân này rất có thiên phú về hành quân đánh trận, từ nhỏ đã bị tổ phụ tự mình nuôi dạy, mười năm tuổi nhập ngũ, không đến mười tám đã một trận thành danh, từ đó không hề thua trận, không đến hai mươi đã được phong làm Tướng quân. Có tiền đồ, có năng lực, có bối cảnh, có giá trị nhan sắc, nghe nói trước mắt Trần tiểu Tướng quân là hôn phu đệ nhất trong lòng các quý nữ triều Đại Chu.

"Tao thấy đây là tiêu chuẩn thấp nhất của nam chính. Tướng quân bất bại, bàn tay vàng thô to như thế mà không phải của nam chính, điều này không khoa học." Tiền Thiên vừa chạy lên lầu hai vừa yên lặng cảm thán.

"Cũng không hẳn vậy." 7788 đã kích Tiền Thiên. "Nói hán là bàn tay vàng của nam chính còn tạm được."

"Điều mày nói cũng đúng." Tiền Thiên gật đầu đồng ý, có biểu ca là Tướng quân bất bại, núi dựa này muốn cứng cao nhiều có bấy nhiêu.

Tiền Thiên lên lầu hai, thấy Tiền chương quỹ cũng ở đó, đang cùng đại chương quỹ khom lưng chào hỏi Yến Hành và Trần Tĩnh Hòa.

Giai cấp xã hội tàn ác!!! Trong lòng Tiền Thiên cảm thán, quay người lặng lẽ pha trà. Dù sao cô là học đồ chạy đường, trong này cũng không có chuyện của cô.

Đại chương quỹ chấp tay với Trần Tĩnh Hòa: "Trần tiểu Tướng quân, gần đây không thấy ngài. Tiểu điểm chiều đãi không chu đáo, mong ngài rộng lòng tha thứ."

Trần Tĩnh Hòa nghe vậy vui vẻ: "Phùng chương quỹ không cần khiêm tốn, Trang Nguyên Lâu còn tự xưng là tiểu điểm, vậy toàn triều Đại Chu có quán cơm nào dám ở trên. Người chê ta tới ít hả? Gần đây ta phải rời kinh một chuyến, không phải vừa về đã vội chạy tới nơi này của người ăn một bữa ngon sao, còn mang theo biểu đệ của ta đến."

"Thì ra là biểu thiếu gia! Thất kính!" Phùng chương quỹ lập tức khom người chào Yến Hành, Yến Hành gật nhẹ đầu.

"Nói đơn giản thôi." Trần Tĩnh Hòa biết Yến Hành sẽ không mở miệng nhận lời, liền tiếp tục cười nói với đại chương quỹ: "Biểu đệ ta vừa mới vào kinh, người phải chiều đãi thật tốt cho ta, đừng làm ta mất mặt."

"Đó là tất nhiên, hôm nay nhất định sẽ khiến ngài hài lòng." Đại chương quỹ và Tiền chương quỹ lại khom người chào, nói "Không quấy rầy" rồi lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đại gia, ta là chạy đường (21)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên thấy những người xung quanh đã tản đi, vội mang trà cho sư phụ mình. Hi Từ lập tức bùng ầm trà chuẩn bị rót trà cho Yến Hành và Trần Tĩnh Hòa.

Lúc này Yến Hành quay đầu, tay cầm một cây quạt, nói: "Người, tới rót trà!"

Một câu này khiến tất cả mọi người sững sờ. Trần Tĩnh Hòa nhìn hành vi không giống bình thường của biểu đệ nhà mình, trong lòng có chút lẩm bầm. Hi Từ dò xét trên dưới Tiền Thiên, nghĩ thầm không biết tiểu tử này có chỗ nào vừa mắt quý nhân. Mà Tiền Thiên thì không hiểu sao mình lại bị nam chính chỉ định rót trà. Không phải cô là học đồ chạy đường sao? Hôm nay nữ chính không ở đây, nam chính lại đi cùng biểu ca, rõ ràng có người tính tiền, vậy

nên cô không hiểu sao mình lại ra mặt trước dự tính.

Nhưng mà người dưới mái hiên, không cúi đầu không được. Thấy Tiền Thiên không nhúc nhích, Hi Từ đi qua đập gáy cô một cái, mắng: "Phát ngốc cái gì vậy, quý nhân bảo ngươi rót trà, không mau qua đó."

Thấy Tiền Thiên bị đánh, Yến Hành nhìn chăm chăm vào Hi Từ, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía. Rõ ràng đây là tiểu nha đầu lần đầu tiên hấn cho ăn, muốn đánh cũng là hấn đánh, giờ một tên chạy đường cũng dám động thủ, nha đầu xấu này thật không có tiền đồ! Nghĩ tới đâu Yến Hành rất hài lòng, vậy là ánh mắt chuyển qua nhìn Tiền Thiên có thêm mấy phần hung ác.

Tiền Thiên xoa gáy, chậm chạp nhận ấm trà, trong lòng nghĩ quả nhiên hôm nay nam chính phát bệnh, không chỉ bắt cô rót trà mà còn hung tợn trừng mắt nhìn cô. Chẳng lẽ... trong lúc không biết cô đã đắc tội nam chính? Tiền Thiên nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không thể! Không phải cô chỉ ăn mấy khối điểm tâm của hấn sao, hơn nữa là hấn chủ động cho.

Mặc kệ thế nào, rót trà trước, Tiền Thiên thu lại suy nghĩ, mang gương mặt tươi cười tiến lên châm trà. Theo Hi Từ âm thầm ra hiệu, đầu tiên cô rót cho Trần Tĩnh Hòa một ly, sau đó chạy sang rót cho Lục hoàng tử cái trang một ly. Vì sao lại cảm thấy ánh mắt nam chính càng thêm hung ác?! Tiền Thiên không khỏi sờ cổ, rụt người cách Yến Hành xa một chút, trong lòng không ngừng an ủi: Chỉ là ảo giác thôi! Ảo giác!

Trần Tĩnh Hòa dùng ánh mắt thú vị quan sát Yến Hành một hồi, y phát hiện hôm nay Yến Hành không giống bình thường, lại quay đầu xem tiểu tử bên cạnh, à? Không ngờ là một nha đầu nữ giả nam trang, đáng đập gáy như một con khỉ nhỏ. Người bình thường đúng là không nhìn ra đây là một cô bé, nhưng không lừa được Trần Tĩnh Hòa y. Từ nhỏ đã theo danh sư học võ, y cũng không phải học cho không.

Trần Tĩnh Hòa sờ cằm, mắt liếc Yến Hành. Y biết võ công Yến Hành không thấp hơn y, loại người bình thường không trải qua huấn luyện như Tiền Thiên, chỉ cần nhìn hô hấp và xương cốt là có thể phân biệt nam hay nữ, nguy trang bình thường vốn không qua được ánh mắt của họ. Không biết tại sao tên này lại nhìn tiểu nha đầu như thế? Trần Tĩnh Hòa tỏ vẻ, y nghĩ nát đầu cũng không nghĩ được.

Rót trà xong, Tiền Thiên vội vã chạy tới sau sư phụ mình. Cô quyết định vẫn nên cách xa nam chính một chút, tránh cho xảy ra sự cố đột ngột gì, cũng tránh bị động tới. Cô chỉ là diễn viên quần chúng, tính mạng thật sự không cứng.

Hi Từ nhìn hai người Yến Hành uống trà, nhanh bước tới, vừa cúi đầu vừa chào hỏi: "Trần tiểu Tướng quân, hôm nay ngài muốn ăn chút gì không?"

Trần Tĩnh Hòa lập tức nhìn về phía Yến Hành, y không dám trước mặt Hoàng tử biểu đệ gọi món ăn trước. Kết quả Yến Hành không hề nhìn Hi Từ mà ánh mắt dừng trên người Tiền Thiên, nghiêng đầu, ngắn gọn nói: "Gọi món ăn!"

"A?!" Trong nháy mắt Tiền Thiên choáng váng, đây là nam chính muốn náo loạn hả! Cô thấy rõ ánh mắt có chút ghen ghét của Hi Từ, chậm rãi bước tới, cúi đầu khom lưng cười hiền: "Vị đại gia này, tiểu nhân chỉ là một tên học đồ, đề sư phụ tiểu nhân hầu hạ ngài gọi món ăn đi."

Yến Hành không để ý tới cô, lại trừng mắt nhìn cô lặp lại một lần: "Gọi món ăn!"

Trong lòng Tiền Thiên có một vạn con thần thú gào thét, mẹ nó!!! Vị này nghe không hiểu tiếng người sao?! Nhưng tình thế còn mạnh hơn người, cô không đắc tội nổi nam chính không đứng đắn, vậy là đành cúi đầu nhận tội: "Đại gia thứ tội, tiểu nhân học đồ đến nay chỉ hai tháng, sư phụ chưa dạy nhớ thực đơn."

"Ồ? Chưa nhớ thực đơn sao?" Yến Hành nghe vậy thì cười, nghiêng cặp mắt đào hoa của hấn nhìn về phía Tiền Thiên, lại như có mấy phần phong tình vạn chủng. "Vừa lúc, dưới lầu có treo bảng ghi chép tạm thời, ngươi đi xem rồi đọc cho ta."

"Hả?" Tiền Thiên nhất thời ngẩn ra, bảng ghi chép thực đơn tạm thời dưới lầu treo trọn một mặt tường, nhìn sao cũng phải trên trăm món, sao mà nhớ được! Cô đâu phải thần tiên.

Thấy Tiền Thiên há hốc mồm đứng ngây ra, Yến Hành đột nhiên cảm thấy tâm tình của mình không phiền muộn như vậy, thế là hấn gạt đầu sai: "Nhớ bao nhiêu đọc bấy nhiêu, một chuyển không đủ thì hai chuyển, lúc nào đọc đủ thì thôi. Sao? Ngươi sợ gia giữ chân ngươi?"

"Dạ, đại gia ngài chờ một chút." Tiền Thiên nhận mệnh đi xuống lầu nhìn thực đơn, trong lòng khẳng định, cô nhất định đã đắc tội Yến Hành. Nếu không sao vị đại gia này rảnh rỗi như vậy, không có việc gì thì giày vò cô chơi.

Yến Hành thấy Tiền Thiên lác khuôn mặt nhỏ nhắn, một bộ biểu cảm không may đi xuống lầu, tâm tình lập tức tốt đẹp. Hấn nâng chén trà lên che khuất ý cười nơi khóe môi, nghĩ thầm quả nhiên tự mình bắt nạt cô hay hơn nhiều.

Trần Tĩnh Hòa mang về mặt sét đánh nhìn hành vi quý dị của Yến Hành, nghĩ thầm đây là tâm tư quỷ quyết của hấn sao, hà biểu đệ tình tảo cần thận? Sao đột nhiên lại biến thành thiếu gia ăn chơi không có gì thì kiếm chuyện vậy? Nghĩ nghĩ, y vẫn quyết định mở miệng hỏi một chút.

"Ngươi biết tiểu nha... A... Tiểu tử kia?" Trần Tĩnh Hòa do dự mở miệng.

Yến Hành bung chén trà nhìn y, không trả lời.

"Vậy sao ngươi biết nàng biết chữ? Vừa lên đã sai nàng đi xem bảng ghi chép tạm thời? Đầu năm nay, chạy đường biết chữ cũng không nhiều."

"Gặp rồi." Yến Hành ngắn gọn trả lời, không giải thích gì thêm, chỉ cúi đầu uống trà. Trần Tĩnh Hòa thấy thế cũng bỏ qua không nhắc nữa, bắt đầu thảo luận chính sự với Yến Hành.

"Vâng! Đại gia!" Mặc dù ngoài miệng Tiền Thiên đồng ý rất thoải mái, nhưng thật ra không muốn tới gần chút nào. Mẹ nó, ai biết vị Hoàng tử đại nhân này và Tướng quân biểu ca của hắn đang nói cái gì. Chẳng may không cẩn thận nghe phải thứ không nên nghe, bị diệt khẩu thì làm thế nào!

"Ngươi chậm vậy? Đứng xa thế sao nghe thấy lời sai bảo." Yên Hành thấy Tiền Thiên xê tới từng chút, lập tức nhủ mày, vẻ mặt không vui. Tiền Thiên nhìn thấy giống như bị đập vào đuôi, xê một chút chạy tới trước bàn, nhìn chăm chăm Yên Hành chờ sai phở. Ai ngờ chờ nửa ngày cũng không thấy Yên Hành sai cái gì. Vị đại gia này chỉ nhìn cô một cái, sau đó quay đầu tiếp tục nói chuyện với Trần Tĩnh Hoà, để mình Tiền Thiên đứng cạnh bàn, đi cũng không được, ở cũng xấu hổ.

Yên Hành dùng ánh mắt còn lại nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của Tiền Thiên, cảm thấy tiểu nha đầu này thật sự là càng chơi càng tốt, không khỏi tiếp tục nôi lên tâm tư trên đầu cô. Nghĩ sơ qua, hắn lại mở miệng sai: "Đến Lưu Vân Trai mua một hộp bánh ngọt Sơn Dược nhân hạt thông về đây. Phải là đồ mới ra lò, trong một khắc đồng hồ (15 phút) nhất định phải trở về."

Tiền Thiên gật đầu, vô cùng sung sướng xoay người rời đi. Cô thầm nghĩ, coi như làm chân chạy cũng tốt hơn thành cái cọc gỗ đâm cạnh bàn nhìn Yên Hành ăn cơm nói chuyện phiếm.

Tới chỗ sổ sách kế toán lấy tiền, Tiền Thiên nhanh như chớp chạy đến Lưu Vân Trai. Thật ra Lưu Vân Trai cũng nằm trên đường Chu Tước, cách Trạng Nguyên Lâu không xa, chỉ chênh phía đối diện mà thôi. Yên Hành tựa bên cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài, hứng thú xem tiểu nha đầu như một con thỏ chạy đến Lưu Vân Trai.

Trần Tĩnh Hoà có chút không hiểu, hỏi: "Sao lại muốn ăn bánh ngọt, nếu không để Phùng chương quỹ mang một bàn bánh ngọt Trạng Nguyên."

Yên Hành lắc đầu, đáp: "Không có gì, thú vị mà thôi."

"A?" Trần Tĩnh Hoà cảm thấy đáp án này có chút không tương tượng nổi. Ăn bánh ngọt có gì thú vị, trừ khi... thú vị không phải là bánh ngọt, mà là tiểu nha đầu vô vị kia? Nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra cách giải thích nào hợp lý hơn, Trần Tĩnh Hoà cảm thấy chán tướng của mình...

Tiền Thiên vừa chạy đến cửa Lưu Vân Trai, thứ đầu tiên nhìn thấy là một thân váy sa màu xanh nhạt, thanh lệ động lòng người như hoa sen mới nở... Bạch Lưu Sương! Bên người nàng ta vẫn mang theo nha hoàn không biết lễ phép kia, cũng đứng ngoài cửa Lưu Vân Trai định vào. Ngoài ra Bạch Lưu Sương còn mang nữ trang màu trắng, nhìn xinh đẹp hơn một chút, nếu không Tiền Thiên cũng không rảnh mà nhìn nhiều. Trong Trạng Nguyên Lâu còn một vị đại gia chờ hành cô kia kia.

Bởi vậy bước chân Tiền Thiên vẫn không ngừng, trực tiếp chạy vào cửa, nói với tiểu nhị trước quầy: "Mau mau, cho ta một hộp bánh ngọt Sơn Dược nhân hạt thông mới ra lò, ta phải về ngay."

Tiểu nhị Lưu Vân Trai thấy Tiền Thiên mặc một thân chế phục chạy đường của Trạng Nguyên Lâu, biết cô bị người sai đến, không nói nhiều, nhanh tay nhanh chân đưa bánh ngọt cho cô.

Đúng lúc này, Bạch Lưu Sương cũng tiến vào, không nhìn về phía Tiền Thiên và tiểu nhị Lưu Vân Trai mà nói với chương quỹ: "Chương quỹ, cho hai hộp bánh ngọt, một hộp bánh ngọt Sơn Dược nhân hạt thông, một hộp bánh ngọt Dụ Nê hoa sen."

Chương quỹ Lưu Vân Trai tự mình đi tới quầy nhìn một chút, cười nói với Bạch Lưu Sương: "Tiểu thư, xin lỗi, hiện nay bánh ngọt Sơn Dược nhân hạt thông không đủ một hộp, ngài có muốn uống một ngụm trà của tiểu điểm, chờ một lát không, sau hai khắc sẽ có bánh ngọt mới."

Bạch Lưu Sương chưa nói gì, tiểu nha hoàn bên người nàng đã thấy tiểu nhị Lưu Vân Trai đưa hộp bánh ngọt cho Tiền Thiên chính là bánh ngọt Sơn Dược nhân hạt thông. Có lẽ vì đang trong cửa hàng Lưu Vân Trai, hoặc có lẽ là vì Tiền Thiên đang mặc chế phục tiểu nhị của Trạng Nguyên Lâu, lần này, tiểu nha hoàn kia không quát cô ngay mà chỉ vào Tiền Thiên, ra hiệu với Bạch Lưu Sương: "Tiểu thư, ngài xem..."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đại gia, ta là chạy đường (23)

Dịch: Lạc Đình Đang

Bạch Lưu Sương nhìn thoáng qua Tiền Thiên, không thèm đáp lời nàng ta, quay đầu nói với chương quỹ Lưu Vân Trai: "Chương quỹ, ta thấy bánh ngọt Sơn Dược vẫn đủ." Nói xong nhìn thoáng qua hộp bánh của Tiền Thiên.

Chương quỹ biết ý tứ nàng ta, lập tức có chút khó xử, Tiền Thiên tới trước, theo lý hắn phải để Tiền Thiên mua trước. Nhưng nhìn tư thế này Bạch Lưu Sương là biết vị đây cũng không dễ nhượng bộ. Vậy là chương quỹ suy nghĩ một chút, nói: "Vị tiểu thư này, đó là tiểu nhị Trạng Nguyên Lâu, có lẽ trong tủ lâu có khách sai hắn tới đây. Nếu không để ta thương lượng với hắn một chút, xem có thể đưa ngài trước hay không."

Chương quỹ Lưu Vân Trai suy nghĩ, Tiền Thiên nhất định là chân chạy được phải tới, nếu khách nhân không vội thì có thể thương lượng, để cô chờ thêm

chút cũng không sao. Dù sao khi tiểu nhị quay về cũng có lý do ở đây chờ điểm tâm, nói không chừng có thể trộm lười một lát.

Vậy là chương quỹ chuẩn bị tới chỗ Tiền Thiên thương lượng một chút. Ai ngờ còn chưa mở miệng, Tiền Thiên đã khoát tay trước: "Không được đầu chương quỹ, nếu là bình thường, nửa khắc ban đêm cũng không quan trọng, nhưng hôm nay khách nhân yêu cầu trong vòng một khắc đồng hồ nhất định phải đưa lên bàn. Ngài làm hai lô mới đi, ta về trễ sẽ không gánh nổi trách nhiệm đâu."

Chương quỹ nghe vậy hiểu ý gật đầu, loại chuyện này thường có, điểm tâm trong tiệm họ được xưng danh đệ nhất kinh thành, vài bữa lâu bên cạnh thường xuyên có khách sai tiểu nhị tới mua, gặp phải khách nhân nóng tính, tiểu nhị làm chân chạy đích thực không đắc tội nổi. Vậy nên hẳn không dây dưa nhiều, quay đầu về phía Bạch Lư Sương, hỏi: "Vị tiểu thư này, ngài xem..."

Bạch Lư Sương thấy thế, đành phải tự mình nói với Tiền Thiên, giọng ôn nhu ấm áp: "Vị tiểu ca này, ta vốn không muốn tranh chấp với người, nếu không phải hôm nay đúng thực có việc gấp, ta để người đi cũng không sao. Nhưng là, để người về trễ cũng làm khó người. Như vậy đi, khi về người nói, điểm tâm đưa cho tiểu thư Bạch Thượng thư là được, ta nghĩ khách nhân của người sẽ không làm khó người đâu."

Tiền Thiên: Ha ha ha... Nữ chính thật biết nói chuyện. Cái gì gọi là "Vốn không muốn tranh chấp với người"? Cái gì gọi là "Để người đi cũng không sao"? Rõ ràng là tui mới là người tới trước ả, là ả bảo ai mới đúng. Cái gì gọi là "Tiểu thư nhà Bạch Thượng thư thì khách nhân sẽ không làm khó"? Dù sao thì cô cầm bánh đi, tui bị làm khó cô cũng không phụ trách. Lại nói, cô cũng không nói mình là tiểu thư thứ mấy nhà Bạch Thượng thư, nếu khách nhân ở Trạng Nguyên Lâu thật sự không dễ chọc, chẳng may đâm không bùng, cô vừa vịn chụp mũ lên đầu đích tỳ cô đúng không. Tui hiểu!

Mặc dù oán than trong lòng, trên mặt Tiền Thiên vẫn là dáng vẻ kính cẩn nghe theo như cũ. Cô thấy Bạch Lư Sương không phát hiện ra mình là kẻ cản đường nàng ta, còn không công bị mắng. Thù mới hận cũ, bà đây... tuyệt đối không bỏ qua cho nhà người! Dù bà đây là một diễn viên quần chúng không dám đắc tội công khai với nữ chính, nhưng không phải hoàn toàn không có cách nào tranh với nhà người.

Nghĩ tới đây, Tiền Thiên nhe răng cười một tiếng với Bạch Lư Sương, dáng vẻ rất chân chó, cúi đầu khom lưng nói: "Bạch tiểu thư, tiểu nhân chỉ là kẻ dưới mồi hiên. Tiểu thư khuê các như Bạch tiểu thư ngài tự hạ thấp địa vị thương lượng với tiểu nhân, tiểu nhân sao dám không nhìn mặt mũi ngài..."

Bạch Lư Sương nghe Tiền Thiên nói vậy, trên mặt lộ ra thần sắc hài lòng. Đang muốn cất lời để người ta gói bánh lại, Tiền Thiên đã mở miệng.

"Nhưng chuyện hôm nay, tiểu nhân cũng khó xử. Thực không dám giấu, bánh ngọt Sơn Dược này là Trần tiểu Tướng quân bảo ta tới mua, hiện giờ ngài ấy đang chờ trong quán ta." Tiền Thiên dừng một chút rồi nói tiếp: "Nhưng Bạch tiểu thư đã lên tiếng, đương nhiên tiểu nhân sẽ giúp Bạch tiểu thư nghĩ cách. Trạng Nguyên Lâu chúng ta ở ngay phía đối diện, ta mang điểm tâm về báo trước, chắc hẳn Trần tiểu Tướng quân cũng không muốn tranh chấp với tiểu thư, tất sẽ bảo ta mang điểm tâm về cho tiểu thư ngài."

Vừa nghe Tiền Thiên nói vậy, trên mặt Bạch Lư Sương lập tức hiện ra vài phần xấu hổ, ôn nhu nói: "Phiền phức như vậy thì bỏ đi, người cứ mang điểm tâm về, ta chờ một chút."

Tiền Thiên nghĩ thầm, sao giờ lại muốn đợi? Muốn đợi bà đây cũng không cho đợi. Vậy là Tiền Thiên lại cười tủm tỉm nói: "Không phiền, Bạch tiểu thư, tiểu nhân chạy rất nhanh, lập tức có thể vừa đi vừa về, ngài không cần chờ lâu đâu. Chỉ là muốn thỉnh giáo Bạch tiểu thư, nhà Bạch đại nhân có bốn vị tiểu thư, tiểu thư là vị tiểu thư thứ mấy của Bạch gia xin cho tiểu nhân biết. Chẳng hay Trần tiểu Tướng quân muốn hỏi, tiểu nhân có thể trả lời tốt."

Nghe Tiền Thiên nói, Bạch Lư Sương càng thêm xấu hổ, trong lòng không khỏi có chút hối hận vì đã chọc phải tiểu nhị này. Nàng ta vốn không có việc gấp, chỉ là không muốn chờ mà thôi. Chỉ nghĩ một tiểu nhị thì tất nhiên sẽ để lại cho nàng ta, không ngờ lại là người Trần Tĩnh Hòa sai tới. Mà tiểu nhị này lại mang bộ dáng rất nhiệt tình, muốn nhào đến chỗ Trần tiểu Tướng quân hỏi, khiến nàng ta đâm lao phải theo lao.

Bạch Lư Sương cũng không muốn bắt chước nguy hiểm. Nàng ta không thể vì chút chuyện nhỏ này mà để lại ấn tượng gì xấu trong lòng "Vị hôn phu lý tưởng nhất kinh thành" Trần Tĩnh Hoà. Trước mặt Trần Tĩnh Hoà, nàng ta cần một phương thức ra sân hoàn mỹ. Đúng vậy, Bạch Lư Sương cũng cảm thấy bối cảnh của Trần Tĩnh Hoà thường giống nam chính, mà nàng ta, là một người phụ nữ xuyên qua, nhất định là nữ chính đúng không? Điều kiện của Trần Tĩnh Hoà hoàn mỹ như thế nhưng đến nay vẫn một thân một mình, Bạch Lư Sương cảm thấy, nhất định là vì nàng ta còn chưa xuất hiện.

Thấy dáng vẻ tích cực của tiểu nhị, trên nhảy dưới tránh yêu cầu báo cho Trần Tĩnh Hoà, Bạch Lư Sương không khỏi tức giận. Nàng ta giận tái mặt, quay người bước ra cửa. Tiền Thiên quyết không tha, đứng sau lưng ồn ào: "Nếu Trần tiểu Tướng quân nghe thấy là tiểu thư muốn điểm tâm, tất nhiên sẽ bảo tiểu nhân trả lại, tiểu thư ngài cứ yên tâm đi!" Giọng to đến mức khách đi đây đường đều nghe thấy. Bạch Lư Sương không khỏi vừa tức vừa gấp, trong lòng còn cảm thấy có chút mất mặt.

Yến Hành và Trần Tĩnh Hoà đều là người tập võ, đương nhiên nhĩ lực phi phàm, Trạng Nguyên Lâu chỉ ở chệch phía đối diện Lư Văn Trai, khoảng cách không xa. Hai người xuyên qua cửa sổ, sớm nghe thấy Tiền Thiên lớn giọng. Trần Tĩnh Hoà mang vẻ mặt hiếu kỳ, thăm thẳm trong miệng: "Sao thế? Mua điểm tâm thì có chuyện gì liên quan đến ta?"

Yến Hành cũng ngoái ra nhìn, chỉ thấy Tiền Thiên đứng sau lưng một nữ tử áo xanh đoan trang, tay cầm hộp bánh. Cách ăn mặc của nữ tử kia khá giống quý nữ nhà nào đấy, dáng dấp xinh đẹp, chỉ là trên mặt có vài phần tức giận, nhìn có chút dữ tợn. Nhìn kỹ lại thấy có chút quen mắt, đây không phải người liếc mắt đưa tình với tên Thế tử Quảng Bình Vương ngu xuẩn kia sao? Xem ra nhà đầu nhà hẳn đang báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đại gia, ta là chạy đường (24)

Dịch: Lạc Đình Đang

Thấy Bạch Lưu Suong mang về mặt không vui lên xe ngựa nhanh chóng rời đi, Tiền Thiên cười vô cùng hạnh phúc nhìn nàng ta. Chọc nữ chính bức mình thật là sung sướng!!!

Yến Hành nhìn xuyên qua cửa sổ thấy dáng vẻ ngu ngốc của Tiền Thiên, không khỏi bật cười một tiếng, tự nhủ: “Vui như vậy sao? Thật là ngốc.”

Tiền Thiên vui vẻ mang điểm tâm về Trạng Nguyên Lâu, chút buồn bực trong lòng cô dường như bị quét sạch trong nháy mắt, qua đó nhìn Yến Hành cũng thuận mắt hơn. Chẳng qua với điểm tâm cô thiên tâm vạn khổ mang về, Yến Hành không ăn lấy một miếng. Trong lòng Tiền Thiên thở dài, quả thật hoàng tử được nuông chiều từ bé, thật lãng phí!

Tới khi Tiền Thiên hầu hạ nhóm Yến Hành thêm hai tuần trà, hai huynh đệ này cuối cùng cũng quyết định đi. Trần Tĩnh Hòa vừa đứng dậy, Yến Hành đã bắt đầu gọi Tiền Thiên. Tiền Thiên nghĩ thầm, trước khi đi còn không yên tĩnh, nhưng vẫn mang về mặt ngoan ngoãn đi qua.

Yến Hành thấy Tiền Thiên đến, ngắn gọn nói một câu: "Hầu hạ không tệ!" Sau đó chỉ thức ăn trên bàn, nói: "Con cá này, thịt bò và vịt Bát Bảo, còn có hộp điểm tâm này, thưởng người."

Nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu: "Đều chưa chạm tới, bỏ đi lãng phí."

Tiền Thiên giật mình, đây là... muốn thưởng cô? Thế nhưng vì sao vậy? Rõ ràng vừa rồi còn muốn hành cô, giờ lại đập đĩa bánh cho cô. Dù trong lòng Tiền Thiên có chút lăm lăm, nhưng vẫn tỏ vẻ cảm kích tạ thưởng.

Trần Tĩnh Hòa nhìn qua, Yến Hành tặng thưởng, y cũng phải bày tỏ một chút, vội vàng sờ loạn trong túi, lấy một khối bạc vụn đưa cho Tiền Thiên. Tiền Thiên bị đĩa bánh liên tiếp đập cho có chút choáng váng, lập tức tranh thủ thời gian cảm tạ Trần Tĩnh Hòa.

Trần Tĩnh Hòa không lộ sắc mặt, bình tĩnh gật đầu. Nhưng giờ nội tâm y nước mắt giàn giụa. Không phải y đau lòng ít bạc này, mấu chốt là y chưa ăn no.

Mặc dù Yến Hành là biểu đệ Trần Tĩnh Hòa, nhưng hắn là hoàng tử. Ngay cả một bàn cơm với Yến Hành, Yến Hành không động tới đồ ăn, một Tam phẩm Tướng quân như y càng không dám đi quá giới hạn. Một võ tướng như y, vừa buổi sáng huấn luyện, giữa trưa liền theo Yến Hành ăn mấy đĩa rau xanh, vốn không đủ no. Y đã nói hôm nay Yến Hành chọn thức ăn rất khả nghi, thì ra vấn đề ở chỗ này.

Trần Tĩnh Hòa lắc đầu thở dài, cảm thấy mình thật khổ cực, đường đường là thế tử Hộ Quốc Công, Tướng quân Tam phẩm, lại phải tiết kiệm cơm trưa để thưởng tiểu nhị. Sớm biết vậy y nên gọi nhiều thức ăn hơn... Trần Tĩnh Hòa hối hận không thôi.

Trần Tĩnh Hòa không vui, nhưng Tiền Thiên lại rất vui vẻ. Cô đã rất lâu! Rất lâu!!! Chưa ăn thịt bò. Nhìn đĩa thịt bò tinh xảo trên bàn, mắt Tiền Thiên tỏa sáng.

Yến Hành nhìn lướt qua Tiền Thiên, thấy cô nhìn chằm chằm thịt bò trên bàn, mắt sáng như sao, không khỏi hài lòng gật đầu. Quả nhiên vẫn thích ăn thịt, bảo sao lần trước ăn thịt thỏ nướng cũng vui vẻ như vậy.

Tiền Thiên thu hoạch lớn nên vô cùng vui vẻ đưa tiền hai huynh đệ Yến Hành. Cô không có nhiều lòng tham, quay người nộp tiền Trần Tĩnh Hòa thưởng cho Hi Từ. Trần Tĩnh Hòa cho cô tiền thưởng trước mặt bao người, cô giao cho quán bảy thành, còn lại là của mình, người khác cũng không làm gì được cô. Nhưng Tiền Thiên không ngốc, hiện giờ cô chỉ là học đồ.

Theo quy định, sau năm đầu tiên, học đồ còn phải giao cho sư phụ một nửa tiền công, nếu giờ cô giữ lại chút tiền thưởng đó, Hi Từ nhất định sẽ có ý kiến. Lại nói, Tiền Thiên xuất thân nữ nhà giàu, coi như thân phận bây giờ là thôn cô nghèo thì mí mắt cũng không hẹp như vậy.

Quả nhiên Hi Từ lộ ra 200 ngàn phần hài lòng với việc Tiền Thiên thức thời như vậy. Hắn bảo cô giữ lại đồ ăn và điểm tâm Yến Hành thưởng, không cần chia cho những người khác. Tiền Thiên nghe hắn, hân hoan mượn hộp đựng thức ăn của nhà kho, sắp xếp đồ ăn gọn gàng, chuẩn bị mang về cho Trương thị cải thiện sinh hoạt. Mặt khác tìm hai tấm giấy dầu, nhật ra mấy khối điểm tâm, bọc thành hai bọc nhỏ, một bọc định mang về cho Vương Thuận, một bọc khác tìm cơ hội sẽ lặng lẽ đưa cho Đồng Tam, nói cho hắn biết là điểm tâm Lưu Vân Trai do khách nhân thưởng, để hắn mang về cho Đồng lão gia tử ném thư.

Đồng Tam nghe nói là điểm tâm Lưu Vân Trai, quả nhiên vô cùng kinh hi. Điểm tâm Lưu Vân Trai xếp đầu kinh thành, giá cả cực kỳ đắt đỏ, bình thường chỉ có quan lại quyền quý mới có thể mua. Gia đình thường thường bậc trung như Đồng gia bình thường tuyệt đối không mua nổi. Hắn cẩn thận nhét bọc giấy vào ngực, cảm ơn Tiền Thiên.

Tiền Thiên vội vàng làm xong, ngoan ngoãn về lau bàn, trong lòng tính toán, thừa dịp tâm tình Hi Từ tốt, có thể xin buổi chiều về sớm một chút được không, kịp trước giờ Trương thị ăn cơm chiều.

Vất vả bề bộn đến quá trưa, Tiền Thiên chưa tìm Hi Từ mở miệng đã thấy Hi Từ vui mừng vây cô, Tiền Thiên thấy thế tranh thủ thời gian chạy tới. Thì ra khối bạc Trần Tĩnh Hòa thưởng, Hi Từ giao đến phòng thu chi tính toán, còn nhiều hơn một lượng. Coi như giao cho quán bảy thành thì Hi Từ cũng được gần bốn trăm văn. Dù Hi Từ chạy đường nhiều năm, kiến thức rộng rãi, cũng rất ít thấy khen thưởng lớn như vậy.

Hi Từ nghĩ đến, đây cũng vì tiểu đồ đệ nhà mình hiếu thuận, chịu gầy vò nửa ngày mà cuối cùng còn ngoan ngoãn giao tiền thưởng cho hắn. Bởi vậy hắn

cũng hào phóng đưa Tiền Thiên năm mươi đồng, còn chủ động bảo hôm nay có thể cho cô về sớm. Tiền Thiên nghe xong đương nhiên vui mừng hơn hớn..

Nơi này Tiền Thiên vui vẻ. Cùng một thời gian, Trương thị phát hiện có khách đến cửa. Mà vị khách này còn là người quen.

Người tới chính là Âm Nhất, đương nhiên không phải y ngẫu nhiên xuất hiện. Dù sao Yên Hành cũng là người tâm cơ thâm trầm, gặp chuyện khó tránh khỏi nghi nhiều. Hôm nay ở Trạng Nguyên Lâu thấy Tiền Thiên nữ giả nam trang làm chạy đường, trong lòng hẳn liền có chút lăm lăm, nghĩ trong đầu sao có thể thấy nha đầu xấu ở chỗ này.

Mặc dù Yên Hành không có ác cảm với Tiền Thiên, cũng thích trêu đùa cô, nhưng thực chất bên trong để cẩn thận hẳn vẫn quyết định điều tra Tiền Thiên một chút, xem tiểu nha đầu này nữ giả nam trang xuất hiện tại Trạng Nguyên Lâu, có thật là trùng hợp hay còn mục đích khác.

Bởi vậy vừa ra Trạng Nguyên Lâu, Yên Hành liền gọi Âm Nhất đến, sai y đi tra rõ ngọn nguồn Tiền Thiên. Dù Âm Nhất cảm thấy chủ tử nhà mình cẩn thận quá mức, nhưng cũng thật lòng đi tra mấu tử Trương thị một chút.

Sau khi Tiền Thiên vào kinh, cũng chỉ có vài việc. Mạng lưới tin tức âm vệ dùng để điều tra cô quả có chút đại tài tiểu dụng. Không tới một canh giờ, từ lúc Trương Ngũ Nương sinh ra tới giờ đều bị Âm Nhất tra rõ ràng.

Âm Nhất bắt mắt nhìn tư liệu về Trương Ngũ Nương chỉ đơn giản một trang giấy, trong lòng biết rõ mẹ con Trương thị xuất thân thôn dã tuyệt đối không có mục đích gì. Yên Hành thấy Tiền Thiên ở Trạng Nguyên Lâu đến tám phần là trùng hợp.

Nhưng mà, Âm Nhất hơi trầm ngâm, điều này không thể giải thích vì sao Trương Ngũ Nương nhất định phải sống nữ giả nam trang, còn to gan lặn lội đến Trạng Nguyên Lâu chạy đường. Âm Nhất nghĩ, có lẽ y nên tới cửa bái phỏng, tự mình hỏi một chút.

Lúc đó, Trương thị đang từ nhà Lý đại nương về, trong tay còn ôm đồ mới nhận. Vừa đến cửa nhà, thấy có người đứng đó, Trương thị nhìn kỹ, phát hiện chính là vị đại gia hào tâm trước kia trên đường lên kinh giúp đỡ mình. Trương thị nhanh tới chào: "Vị đại gia này, ngài còn nhận ra ta không? Trên đường lên kinh mẹ con chúng ta nhận ân huệ của ngài còn chưa cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đại gia, ta là chạy đường (25)

Dịch: Lạc Đình Đang

Âm Nhất vừa thấy Trương thị hành lễ với y, vội giả thành dáng vẻ tình cờ gặp, cười nói: "Thì ra là Đại tẩu Trương gia! Từ biệt ở cửa thành tới nay không ngờ lại gặp nhau ở đây, xem ra đã thu xếp ổn thỏa rồi. Đại tẩu không cần khách khí, vốn là tiện tay mà thôi, sao nhận được lễ lớn như vậy của Đại tẩu."

Trương thị nghe vậy gật đầu đáp: "Khéo thật, đại gia đang đứng trước cửa nhà ta. Sau khi vào kinh ta và Tiểu Ngũ Tử vẫn luôn thuê nhà này ở lại."

"Ồ?" Lão hồ ly Âm Nhất ra vẻ ngạc nhiên, cười nói: "Hôm nay ta tới đây chơi với bạn, không ngờ hụt mất, đang tính thất vọng quay về, không ngờ lại tình cờ gặp Đại tẩu, xem ra chuyện này không mất công."

Trương thị nghe y nói vậy liền có chút khó xử. Bà muốn mời y vào cửa, lại cảm thấy một quả phụ như mình mà chủ động mời nam nhân tới cửa thì thật không hợp. Nhưng Âm Nhất đã giúp đỡ hai mẹ con bà, nếu cửa nhà cũng không cho vào thì quá tuyệt tình rồi.

Nghĩ một lát, Trương thị vẫn cười nói với Âm Nhất: "Nếu đại gia không chê, mời ngài vào uống chén nước nghỉ chân một chút." Dứt lời mở cửa, mời Âm Nhất vào nhà.

Âm Nhất không khách khí chút nào, ôm quyền với Trương thị rồi ngênh ngang bước vào sân. Dường như y vốn không cân nhắc việc mình là một nam nhân lại tùy tiện chạy tới nhà quả phụ thì có gì không ổn.

Sau khi Trương thị mời Âm Nhất vào cửa liền bày ghế trong sân mời hẳn ngồi. Vì tránh hiềm nghi, Trương thị đẩy rộng cửa lớn ra cho người qua đường bên ngoài nhìn rõ từng cử động của người trong sân. Âm Nhất thấy bà làm vậy, biết bà muốn tránh hiềm nghi, cũng cười cười không nói lời nào, yên lặng ngồi trong sân.

Trương thị quay người vào phòng bếp, nhìn khắp xung quanh. Nhà chỉ có bốn bức tường, không có gì có thể chiêu đãi Âm Nhất, chỉ có thể đun ấm nước, dùng bát bưng ra cho Âm Nhất.

Âm Nhất cũng không chê, vừa bưng bát lên uống vừa cười nói: "Đại tẩu Trương gia, Tiểu Ngũ Tử nhà ngươi đi đâu rồi?"

Thấy Âm Nhất hỏi con mình, trên mặt Trương thị lộ ra nụ cười ôn nhu, đáp: "Nó bắt đầu đi học việc, đứa bé kia sợ ta quá vất vả nên tìm một chân làm học đồ ở Trạng Nguyên Lâu, ngày nào cũng đi sớm về trễ, bảo là muốn kiếm tiền nuôi sống ta."

"Ồ? Làm học đồ à..." Âm Nhất đặt bát xuống, mắt không nháy một cái nhìn chăm chăm khuôn mặt Trương thị, đột nhiên hỏi: "Ta rất muốn biết, cô bé là nữ hài tử trong nhà thì làm... học đồ thế nào?"

Trương thị nghe vậy sắc mặt đại biến, lao tới trước sân "Rầm" một tiếng đóng chặt cửa lớn, sau đó quay người dựa lưng vào cửa, về mặt căng thẳng nhìn chăm chăm Âm Nhất, không nói một lời, trên trán toát mồ hôi.

Âm Nhất chăm chú nhìn mặt Trương thị, không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào, hai người cứ yên lặng giằng co như vậy. Sau nửa ngày, Trương thị phá vỡ trầm mặc trước. Bà có phần cầu xin nhìn Âm Nhất, trong mắt rung rung, có chút nghẹn ngào cất tiếng: "Đại gia, chuyện này đều là lỗi của ta. Nếu không phải do ta vô dụng, chuyện này cũng không..."

Âm Nhất không nói lời nào, gật đầu nhìn Trương thị, đợi bà nói tiếp. Nhưng y không ngờ Trương thị đột nhiên bùng măt, suy sụp khóc lớn, vừa khóc vừa nói một cách mơ hồ: "Đều tại ta! Đều tại ta! Ta khắc chết cha con họ, còn hại nữ nhi bị lui hôn vô cơ!! Ta vô dụng không bảo vệ được nữ nhi của ta, cũng không bảo vệ được chính mình! Ta không có năng lực nuôi sống con mình..."

Âm Nhất vừa thấy đáng về suy sụp khóc lớn của Trương thị lập tức luống cuống. Từ khi sinh ra y đã được Âm Vệ Doanh thu nuôi huấn luyện, từ lúc bắt đầu có ký ức đã không ngừng vượt qua huấn luyện. Trong Âm Vệ Doanh, Âm Nhất không những phải vượt qua huấn luyện sát thủ tàn nhẫn, còn phải thành thạo kỹ năng như thi thư, lễ nghi, độc thuật, dịch dung, thậm chí trộm vặt móc túi. Cuối cùng, y trở thành sát thủ xuất sắc nhất Âm Vệ Doanh, rồi nguy trang, bắt đầu làm ám vệ trong phủ Hộ Quốc Công, sau đó được đưa cho Yên Hành, trở thành Thống lĩnh Âm vệ phủ Lục Hoàng tử.

Từ khi có ký ức, bốn mươi mấy năm tôi luyện giúp Âm Nhất có đủ loại kỹ năng, nhưng không ai dạy y an ủi một nữ nhân khóc lớn như thế nào. Y nhìn khuôn mặt Trương thị dính vào một chỗ, miệng há ra, mũi sưng đỏ, nước mắt nước mũi trộn lẫn vào nhau đầy đầy mặt, nhìn rất xấu.

Không phải Âm Nhất chưa từng thấy nữ nhân khóc, nhưng y chưa bao giờ thấy nữ nhân có thể khóc lớn một cách thoải mái như vậy. Bình thường đi theo Yên Hành ra vào cung đình hoặc những thế gia quý tộc, đa phần là nhìn thấy quý nữ thế gia rơi lệ cũng có thể tràn ra phong tình vạn chủng, người thấy là yêu. Nhưng giờ lại thấy Trương thị khóc tới nấc lên, Âm Nhất đột nhiên muốn cười mình. Bởi vì y phát hiện, trước kia y không sợ chút nào, mà bây giờ, dường như y có phần sợ Trương thị khóc.

"Cái đó... Đại tẩu Trương gia." Âm Nhất lúng túng an ủi: "Người đừng khóc." Y vốn chỉ thăm dò, không ngờ lại chọc Trương thị khóc thành bộ dạng thế này, vừa nghĩ thì dường như đây là lỗi của mình? Đều do bệnh đa nghi nặng của chủ tử, đã khẳng định với ngài ấy là không có vấn đề, ngài còn bắt người ta đến tra xét. Đây là lần đầu Âm Nhất sinh ra chút oán trách với Yên Hành.

"Đại tẩu Trương gia, người bình tĩnh một chút. Lúc đầu ở miếu hoang ta đã nhìn ra Tiểu Ngũ Tử là một nữ nha đầu, nhưng cũng đâu có làm gì các người!" Âm Nhất có chút đau đầu mở miệng. Bảo sao người ta đều nói nữ nhân làm bằng nước, khóc nhiều như vậy cũng không cần nghĩ sao?

Trương thị nghe hán vậy, lập tức giật mình, khuôn mặt kèm nước mắt sững sờ nhìn Âm Nhất, bộ dáng không kịp phản ứng. Âm Nhất thấy bà khóc tới đỏ bùng măt mũi, không khỏi thở dài một hơi, lại an ủi bà: "Đại tẩu Trương gia, người đừng sợ, khóc đến đáng thương như vậy, người đi rửa mặt trước đi rồi ta nói kỹ với người sau."

Trương thị vội vàng lấy nước, vội vàng lau mặt, đứng trước mặt Âm Nhất với vài phần bất an, bộ dạng như chờ tuyên án.

Âm Nhất thấy bộ dạng này của bà, không khỏi mềm lòng vài phần, hòa nhã nói: "Người đừng sợ. Ta nói là sự thật, trước đó ở trong miếu ta đã phát hiện Tiểu Ngũ Tử là nữ nha đầu. Đáng người con bé nhỏ gầy, mặc y phục nam nhân vào có vài phần giống bé nam, nhưng không thể giấu được người tập võ chúng ta. Ở trong miếu, không chỉ ta nhìn ra con bé là tiểu nha đầu, công tử chúng ta và những huynh đệ kia đều biết, chẳng phải không ai làm hại mẹ con hai người sao?"

"Thì ra là thế..." Trương thị nghe Âm Nhất nói vậy, tâm tình buông lỏng vài phần, càng cảm kích với nhóm Âm Nhất hơn, lại thì lễ với Âm Nhất, trong miệng không ngừng cảm tạ: "Đại gia, thật sự là tạ ơn ngài trông nom! Ta và Ngũ Nương nhà ta... Chính là Tiểu Ngũ Tử, chúng ta vô cùng cảm kích."

Âm Nhất gật đầu, cũng không có khách khí tới lui với bà, hỏi: "Sao Tiểu Ngũ Tử chạy thế nào mà tới Trạng Nguyên Lâu làm chạy đường vậy? Tiểu nha đầu còn nhỏ mà lá gan rất lớn."

Trương thị thở dài một hơi, đáp: "Chuyện này thật ra toàn đều tại ta..."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Đại gia, ta là chạy đường (26)

Dịch: Lạc Đình Đang

Trương thị kể cho Âm Nhất nghe trọng phụ bà chết thế nào, con gái bị lui hôn vô cơ thế nào, trong thôn bị ức hiếp thế nào, cuối cùng mẹ con bà vì không bảo vệ được mình nên mới lên kinh. Chuyện bà nói Âm Nhất đều tra được, nhưng khi nghe Trương thị dùng giọng điệu bình thản kể những chuyện

khó cực mà bà đã trải qua, Ám Nhất rất khó liên hệ bà với nữ nhân vừa khóc đến không còn hình tượng kia.

Vị Trương đại tẩu này thật sự là một nữ nhân kiên cường, Ám Nhất nghĩ, chỉ tiếc chưa bao giờ được đối xử tử tế, tuổi tác không quá lớn nhưng đã bị cuộc sống gian nan mài mòn không đến không còn hình dáng.

"Vì vậy," Trương thị buồn bực thở dài: "Sau khi đến kinh thành, Ngũ Nương không chịu mặc váy, nói muốn ra ngoài làm thuê. Ta biết con bé thương ta, cảm thấy một mình ta nuôi gia đình vất vả. Ta... quả thực khó khăn... Không biết nên làm gì... Vì khi dọn nhà, ta đều bỏ đồ cưới đã tích góp cho con bé ra, không biết tới khi nào mới góp lại đủ."

Ám Nhất nhìn Trương thị đến gần người, thấy bà thở dài, vội lấy lại tinh thần: "Sao đứa bé kia lại tới Trạng Nguyên Lâu học đồ vậy?"

"Ngũ Nương muốn tìm việc có tiền công cao, nghe ngóng trên đường, nghe nói tiền công ở Trạng Nguyên Lâu cao hơn một thành so với những nơi khác, con bé chưa bàn bạc với ta đã chạy đi tìm Tiểu Thuận Nhi của nhà trọ Duyệt Lai, nhờ Tiểu Thuận Nhi tìm cách giúp con bé." Trương thị lại thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Lúc đầu ta nghĩ chắc chắn sẽ không thành, không ngờ Tiểu Thuận Nhi tìm Đồng Tam làm thuê ở Trạng Nguyên Lâu, giới thiệu Ngũ Nương cho Nhị chương quý Trạng Nguyên Lâu."

"Ngũ Nương nói với Nhị chương quý là con bé biết chữ nên được giữ lại. Lúc đầu ta không đồng ý, nhưng lại không lay chuyển được Ngũ Nương, chỉ bảo được con bé không ngủ lại quán. Nhưng mà làm vậy, đứa bé sẽ khổ hơn một chút..." Trương thị thanh âm thấp xuống.

"Người có biết con bé làm học đồ gì ở Trạng Nguyên Lâu không?" Ám Nhất đột nhiên hỏi một câu.

Trương thị lắc đầu, đáp: "Kiểu gì cũng là một loại học đồ sau bếp, dù nghề đầu bếp là hạ cữu lưu* nhưng con bé là một nữ hài, có thể học một chút trù nghệ cũng không sao. Ta định qua vài năm sẽ để con bé về nhà, bình yên gả cho một gia đình tốt!"

*Cữu lưu dùng để phân chia tầng lớp ngành nghề trong xã hội phong kiến, chia làm ba loại thượng, trung, hạ.

Nghe bà nói, Ám Nhất cúi đầu thở dài một hơi, mở miệng nói: "Con bé đang chạy đường."

"Cái gì?!" Trương thị nghe vậy kinh hãi, một tay túm chặt tay áo Ám Nhất, vội vàng hỏi: "Chuyện người nói là thật chứ?!"

Ám Nhất gật đầu, giải thích: "Hôm nay công tử chúng ta tới Trạng Nguyên Lâu nhìn thấy con bé."

Nghe thấy lời này, Trương thị ngờ ngác nhìn Ám Nhất, bộ dáng có phần không kịp phản ứng. Đột nhiên bà hất tay áo Ám Nhất chạy ra cửa. Ám Nhất thấy thế vội vàng kéo bà về: "Trương tẩu, người đi đâu? Chẳng lẽ giờ người muốn tới Trạng Nguyên Lâu tìm Tiểu Ngũ Tử?!"

Trương thị có phần không thờ được, gạt mạnh đầu với Ám Nhất. Ám Nhất dùng sức kéo bà, không ngừng an ủi: "Không nên đi, người đi thì làm được gì. Đường như Tiểu Ngũ Tử đã ở đó hơn hai tháng rồi sao, vẫn khỏe mạnh đầy thôi, người làm ăn lên không tốt."

Trương thị nghe Ám Nhất nói vậy, có chút bối rối trở tay nắm tay y, giống như túm được cây cò cứu mạng, hỏi: "Vậy... Vậy... Phải làm sao? Đứa bé này lá gan quá lớn! Sau này ta sẽ không cho con bé ra khỏi cửa nữa! Nếu không mai ta tới xin nghỉ cho nó?"

"Người cứ yên tâm đi!" Ám Nhất nhìn hai tay túm chặt cánh tay y, cũng không đẩy ra, làm như không thấy tiếp tục an ủi Trương thị: "Tiểu Ngũ Tử lớn như vậy rồi, người có thể giam lỏng con bé sao? Dựa vào việc con bé đi làm tiểu nhị chạy đường là biết nó có chủ kiến. Sau hôm nay công tử chúng ta thấy con bé đã cho người chú ý tới nó, nghe ta, không có việc gì."

"Chuyện này... Vậy... Đại gia, ngài quay về thay ta tạ ơn công tử ngài, con bé Ngũ Nương này thực sự là... Lá gan quá lớn! Từ khi cha nó mất, không ai quản được nó." Trương thị vẫn là đáng về rất không yên lòng.

Ám Nhất đang định tiếp tục an ủi nàng, Trương thị đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, ngẩng đầu nói với Ám Nhất: "Đại gia, chuyện này thật sự là tạ ơn ngài đã báo cho ta, nếu không ta vẫn mơ màng không biết. Hôm nay ngài ở lại ăn cơm với nhà ta, ta sẽ chiêu đãi ngài thật tốt."

Ám Nhất cười cười không nói, không đồng ý cũng không phản đối.

Đường như Trương thị cũng cảm thấy mình có chút bốc đồng, cúi đầu ngượng ngùng mời: "Sau bữa cơm tối Ngũ Nương sẽ xong việc về nhà, ngài có thể giúp ta khuyên con bé một chút không. Từ khi cha con bé mất, đứa nhỏ này gan to bằng trời, ta nói cái gì nó cũng không để ý. Ngài là ân nhân của chúng ta, Ngũ Nương rất tôn kính ngài, ngài chỉ dạy con bé vài câu, nhất định nó sẽ nghe lời."

Khi Tiền Thiên mang hộp cơm về nhà, giật mình phát hiện Ám Nhất đang ngồi trong sân nhà cô, mà mẹ cô thì từ khi Tiền Thiên vào cửa bắt đầu trừng mắt tức giận nhìn cô. Tiền Thiên sờ mặt, không khỏi nghĩ xem mình đã chọc giận nẫu thân nhà mình chỗ nào...

Buồng hộp cơm xuống, Tiền Thiên cười hi hi chào hỏi Ám Nhất: "Đại thúc, sao ngài tới đây vậy? Thật sự là khách quý ít gặp!"

Ám Nhất vừa vui vẻ nhìn Tiền Thiên chào hỏi, vừa âm thầm quan sát sắc mặt Trương thị, mở miệng trả lời cô: "Đừng nhìn nữa! Chuyện người chạy đường bị lộ ra, mẹ người đang tức giận đấy."

(๐๐๐)!!! Biết ngay lão hồ ly này bô bô cái miệng ra!!! Tiền Thiên tức giận bắt bình nhìn Ám Nhất, phàn nàn: "Nhất định là đại thúc ngài bán đứng ta! Nếu không sao buổi trưa thấy công tử nhà ngài, chàng vạng tối mẹ ta đã biết chuyện rồi!"

"Con... con còn nói!!! Nha đầu chết tiệt nhà con, sao lá gan lại lớn vậy!" Trương thị tức giận xông lên, một tay túm chặt lỗ tai Tiền Thiên. Bình thường rất khiếm khi Trương thị nổi cáu, có thể thấy lần này tức đến hung ác, Tiền Thiên cũng không dám phản kháng, vừa kêu to một tiếng "Mẹ", vừa liên tục nháy mắt với Ám Nhất bên kia.

Trương thị tức giận hất lỗ tai Tiền Thiên ra, mắng: "Con còn giả bộ gì nữa, người ta sớm đã biết con là tiểu nha đầu! Con lại càng coi trời bằng vung, còn đi chạy đường, có phải tức chết ta thì con mới hài lòng không!"

Hả? Tiền Thiên rất bất ngờ, mình lộ từ khi nào vậy?! Quay đầu dùng hồi thẩm ánh mắt nhìn thoáng qua Ám Nhất, thấy y gật đầu. Cô đang định hỏi rõ hơn, Trương thị lại bắt đầu mắng cô.

"Con nói xem một cô nương trong nhà như con thì chạy đường cái gì?! Dù mẹ vô dụng cũng không muốn con đi làm loại việc hầu hạ người khác như thế! Sao con không khiến ta đỡ lo hãi, từ khi cha con mất, không ai quản con, chủ ý càng ngày càng lớn, dám gạt cả mẹ..." Trương thị nói tới đau lòng, bắt đầu lau nước mắt.

Tiền Thiên thấy thế đành phải đỡ Trương thị trước, cũng may Ám Nhất ở một bên cùng giúp khuyên giải, Trương thị dần tỉnh táo lại. Tiền Thiên thấy Trương thị không tiếp tục mắng cô nữa, liền quay đầu hỏi Ám Nhất: "Đại thúc, sao người phát hiện là là nữ tử?"

Ám Nhất bật cười, đáp: "Người chỉ gạt được số ít người bình thường thôi, người có võ trong người chỉ cần nghe hô hấp nhìn xương cốt là biết người nhất định không thể là một bé nam. Trong miếu ta đã phát hiện, không nói mà thôi, không nghĩ người còn đặc ý, gan lớn đi làm chạy đường."

"Thì ra là thế!" Tiền Thiên bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng có chút sùng bái, thì ra võ công cổ đại lại thần kỳ như vậy. Chờ sau khi cô chạy đường xong sẽ về học võ, biến nó thành kỹ năng chuyên nghiệp áp đáy hòm... Trong lòng Tiền Thiên thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đại gia, ta là chạy đường (27)

Dịch: Lạc Đình Đang

"Mẹ à..." Tiền Thiên nhìn Trương thị, năn nỉ: "Mẹ xem, đại thúc cũng nói đấy, con cái trang giấu được người bình thường là đủ rồi, chẳng phải con làm hai tháng ở Trạng Nguyên Lâu vẫn chưa xảy ra chuyện gì sao!"

Nói xong Tiền Thiên vội móc túi, đưa Trương thị tiền thưởng hôm nay Hi Từ cho cô, cười làm lành nói: "Mẹ nhìn xem, hôm nay có khách thưởng lớn, sư phụ chia cho con những năm mươi văn, mẹ có thể làm áo bông mới."

Nói rồi Tiền Thiên lại bê hộp đựng thức ăn, vừa đưa cho Trương thị vừa nói: "Mẹ xem con mang đồ ăn về cho mẹ nè, có cá có thịt, còn có điểm tâm Lưu Văn Trai. Cái này phải cảm tạ công tử nhà đại thúc đấy, đây đồ ngài ấy thưởng hôm nay."

Trương thị nhìn Ám Nhất, nhận hộp cơm, thờ dãi một hơi, nói với Tiền Thiên: "Mẹ không cần tiền, mẹ muốn con sống tốt... Bây giờ con không xảy ra chuyện gì, nhưng chẳng may..."

"Không có chuyện chẳng may!" Tiền Thiên kiên định nhìn Trương thị: "Mẹ tin con, con không có chuyện gì."

Ám Nhất nghe nửa ngày, cũng mở miệng cười nói với Trương thị: "Đúng vậy Trương đại tẩu, người cứ yên tâm đi, công tử chúng ta đã sai người trông nom con bé, bà không tin Tiểu Ngũ Từ, chẳng lẽ cũng không tin ta?"

"Cái này... Ai da!" Trương thị nghe Ám Nhất nói vậy, đành phải lui một bước, thành khẩn nói với y: "Chuyện này phiền đại gia nói hộ lời cảm tạ với công tử nhà ngài. Nhưng đại gia ngài cũng giúp ta dạy dỗ đứa nhỏ này một chút, để con bé ra ngoài phải nhất nhất cẩn thận, đừng tự chọc phiền toái gây họa cho mình."

Dứt lời Trương thị cầm hộp cơm bước vào phòng bếp, Tiền Thiên nhìn Ám Nhất, cười hi hi cảm ơn: "Đa tạ đại thúc giúp ta khuyên mẹ ta, nếu không nhất định mẹ ta sẽ không chịu để yên."

Ám Nhất nghe vậy nghiêm mặt, nói: "Người còn dám nói! Tiểu nha đầu người lá gan quá lớn! Nơi như Trạng Nguyên Lâu kia cũng dám chạy đường. Người có biết nếu bị người ta phát hiện sẽ xảy ra tai họa lớn thế nào không?"

"Chắc không bị phát hiện đâu." Bộ dáng Tiền Thiên chẳng thèm quan tâm "Đại thúc ngài đã nói là ta cái trang có thể giấu được người thường."

"Hừ!" Ám Nhất hừ một cái, dạy bảo Tiền Thiên: "Ta cũng nói, người có võ tùy tiện nhìn một cái là biết người là bé gái! Người có biết Trạng Nguyên Lâu là chỗ nào không, công tử tiểu thư ra vào Trạng Nguyên Lâu đều không phải người bình thường, ai chẳng có vài thị vệ trong tối ngoài sáng, người có thể qua mắt được nhiều cao thủ như vậy sao?"

Tiền Thiên nghe y nói vậy lập tức có chút lo lắng, cúi đầu không nói.

"Cũng may," Âm Nhất bổ sung: "May là hôm nay công tử chúng ta thấy người trước, ngài đã bí mật giao người trông coi. Từ mai trở đi, dù có người nhận ra người là nữ cũng không nhiều lời."

Ồ? Không ngờ mình phải có nam chính che chở mới có thể theo đuổi sự nghiệp chạy đường tót cùng!!! Tiền Thiên có chút thụ sủng nhược kinh, nam chính đúng là một người cực kỳ tốt nha! Trong lòng Tiền Thiên cho Yến Hành một cái "Like" to.

Giờ Tiền Thiên đã xếp Yến Hành vào hàng ngũ "người tốt", âm thầm quyết định lần sau gặp Yến Hành ở Trạng Nguyên Lâu, nhất định cô sẽ phục vụ tốt, bất kể hấn dày vò thế nào cũng không nói hai lời, tranh thủ thành lập mối quan hệ tốt đẹp với nam chính. Dù sao cùng lắm Yến Hành coi cô là chó chạy đường, chạy thêm vài chuyến cũng không mất miếng thịt nào.

Hon nữa... Tiền Thiên có vài phần tính toán, kiểu gì mình cũng phải đắc tội nam chính một lần, sự nghiệp thu tiền com vĩ đại trong tương lai không thể bỏ, chỉ bằng xây dựng tốt quan hệ với Yến Hành, phòng khi hấn then quá hóa giận một đao phập cổ mình.

Vĩ đại thúc hồ ly có bản lĩnh này cũng phải nịnh thật tốt, trong lòng Tiền Thiên suy tính, khi Yến Hành muốn phạt mình, không chừng có thể nhờ đại thúc hồ ly xin giúp. Đến bây giờ cô vẫn không biết Âm Nhất có thân phận gì, nhưng cũng không ngu ngốc hỏi linh tinh. Nhìn dáng điệu, tất nhiên là một dạng thân tín của Yến Hành, Tiền Thiên đoán.

"Đại thúc, hôm nay ngài ở lại nhà ta ăn cơm đi? Ta mang đồ ngon về, hon nữa mẹ ta nấu ăn rất ngon!!!" Tiền Thiên nhiệt tình mời Âm Nhất.

Âm Nhất gật đầu, đáp: "Mẹ người mời ta rồi, tiểu tử người bớt khiến người khác lo lắng đi, mẹ người đã tốn hết lòng rồi."

Nhìn Trương thị đi từ bếp ra, Tiền Thiên nghĩ nghĩ, mình tranh thủ thời gian mượn cớ ra ngoài lượn một vòng, tránh cho Trương thị thấy cô lại nổi giận. Vậy là cô cười nói: "Mẹ, hôm nay con kiếm tiền về, vừa hay đại thúc ăn cơm nhà mình, mẹ làm vài món ngon, con đi mua rượu cho đại thúc."

Trương thị gật đầu, định đưa tiền cho cô, Âm Nhất đã cười, moi thẻ gỗ lần trước từng đưa cho Tiền Thiên, nói: "Được rồi, người kiếm tiền khó khăn, để lại mà hiếu kính mẹ người, ta không cần rượu của người. Người tìm chương quỹ nhà trọ Duyệt Lai, đưa thẻ gỗ này cho hấn, bảo hấn đưa ta một vò rượu. Tiền kia thì giữ lại cho mẹ người làm áo bông mới, còn một tháng nữa là tới tết, trông mẹ con người ăn mặc vẫn đơn bạc lắm."

Tiền Thiên nghe vậy cười hì hì, đưa tay nhận thẻ gỗ, lại cảm thêm điểm tâm cho Vương Thuận rồi lao ra cửa nhanh như chớp. Ra khỏi cửa Tiền Thiên mới kịp phản ứng, lời vừa rồi đại thúc hồ ly nói có ý tứ nha... Dường như rất quan tâm dáng vẻ Trương thị. Tiền Thiên thầm quyết định khi về nói bóng gió hỏi thăm xem, kiểu gì đại thúc tặc tinh kia cũng hon bốn mươi, trong nhà nhất định có người, quan tâm một quả phụ thế này, rốt cuộc có ý đồ gì đây...

Tiền Thiên đến nhà trọ Duyệt Lai, vừa thấy Vương Thuận liền lấy điểm tâm cho hấn. Vương Thuận nghe nói là điểm tâm Lưu Vân Trai, quả nhiên vui muốn đập đầu, lập tức hỏi thăm cẩn thận, cười nói: "Tiểu Ngũ Tử, tiểu tử người đúng là nghĩa khí, có đồ tốt còn chia cho ca ca."

Tiền Thiên cười gật đầu, đáp: "Ta có thể vào Trạng Nguyên Lâu chẳng phải nhờ Tiểu Thuận Nhi ca ca giúp sao, có đồ tốt tất nhiên muốn chia cho người." Nói xong, Tiền Thiên nhắc chân muốn vào nhà trọ.

Vương Thuận khó hiểu hỏi một câu, Tiền Thiên cười nói: "Nhà ta có khách, là người quen từng giúp đỡ lúc lên kinh, người kia bảo lấy rượu ở nhà trọ các người, đưa ta tám thẻ gỗ để ta bảo với chương quỹ một tiếng."

Vương Thuận nghe vậy "A" một tiếng, hỏi: "Là một thẻ gỗ màu lam đúng không?"

Tiền Thiên gật đầu, hỏi: "Đúng vậy, sao Tiểu Thuận Nhi ca biết?"

Vương Thuận vỗ đùi, nói: "Ai nha, tiểu tử là số gì vậy! Người quen này của người không phải người bình thường đâu, đặc biệt là khi chương quỹ chúng ta thấy thẻ gỗ này, bất kể yêu cầu gì cũng đồng ý."

Tiền Thiên cười nói: "Thẻ gỗ đầu phải của ta. Nhưng ta đúng là may mắn, lúc lên kinh được quý nhân giúp đỡ, nhưng dù vậy, nhà ta và người kia cũng không quen thân."

Vương Thuận vẫn trưng ra dáng vẻ cực kỳ hâm mộ giống như Tiền Thiên ôm được chân to. Tiền Thiên cũng không để ý tới hấn, quay người đi vào tìm chương quỹ.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Đại gia, ta là chạy đường (28)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên cầm tấm thẻ gỗ, tìm chương quỹ nhà trọ Duyệt Lai, nói muốn lấy một vỏ rượu. Chương quỹ thấy tấm thẻ gỗ, không hỏi nhiều đã lập tức đưa Tiền Thiên một vỏ Trạng Nguyên Hồng thượng hạng. Tiền Thiên chạy đường ở Trạng Nguyên Lâu, đương nhiên biết loại rượu này, cô thầm nghĩ đại thúc hồ ly thật giàu, không ngờ lại cất rượu đắt tiền ở nhà trọ nhỏ này.

Tiền Thiên ôm vỏ rượu về nhà, vừa vào cửa đã thấy Ám Nhất vẫn ngồi trong sân như cũ, trước mặt vẫn là một bát nước trắng, nhưng y lại mang dáng vẻ hài lòng, dường như rất thích ý.

Tiền Thiên bước tới đặt vỏ rượu xuống, trả thẻ gỗ lại cho Ám Nhất. Lúc này Ám Nhất không đưa tay nhận mà nói với Tiền Thiên: "Đưa cho mẹ ngươi cất kỹ. Ngươi làm chạy đường bên ngoài khiến bà ấy luôn lo lắng, đưa cái này cho bà ấy, bảo bà ấy chẳng may có chuyện gì lại không có người giúp thì có thể cầm nó đến tìm chương quỹ nhà trọ Duyệt Lai."

Lần này Tiền Thiên không từ chối, gặt đầu thu lại tấm thẻ gỗ. Cô đảo mắt vài vòng, ngồi trước mặt Ám Nhất, làm như đang nói chuyện phiếm, cười hi hi hỏi: "Đại thúc, sắp hết năm rồi, gia quyến nhà ngài cũng ở kinh thành à? Ngài giúp chúng ta lên kinh, chúng ta vẫn chưa cảm ơn ngài. Mẹ ta may và không tệ, nếu ngài không chê, mẹ ta sẽ làm cho phu nhân ngài một chiếc mặt ngọc, tạm thời coi như mẹ con chúng ta tạ lễ."

Ám Nhất phì cười lẫn lộn, chỉ Tiền Thiên mắng: "Tiểu nha đầu ngươi cũng dám nói lời đó thăm dò ta, với công phu đó của ngươi, nếu ta muốn lừa ngươi sợ là cả đời ngươi cũng không phát hiện ra."

Tiền Thiên cũng biết lời này của mình quá cứng, vậy là gãi đầu cười hi hi.

Ám Nhất cười đủ rồi nói với cô: "Ta biết ngươi có ý gì, đứa trẻ nhà nào mà làm vậy cũng là quan tâm hết mực. Ta quen một thân một mình nhiều năm rồi, nói như vậy ngươi đã yên tâm chưa?"

Tiền Thiên nghe y nói vậy, lập tức yên tâm, cũng không hỏi tới chuyện riêng của Ám Nhất nữa, bắt đầu líu ríu nói chuyện phiếm với Ám Nhất.

Ám Nhất đột nhiên cảm thấy mình có chút ngẩn ngơ. Trong phòng bếp, Trương thị đang bận làm đồ ăn, thi thoảng truyền đến tiếng nồi bát vang lên đinh đang. Trong sân, tiểu nha đầu hoạt bát vừa khoe với y mẫu thân mình nấu ăn ngon thế nào, vừa nhanh nhẹn đưa giúp Trương thị chút đồ linh tinh.

Ám Nhất nhận ra dường như mình chưa bao giờ tiếp xúc loại sinh hoạt tràn ngập khói lửa này, so ra, hơn bốn mươi năm cuộc sống trước đó của y trôi qua vô cùng nhàm chán và bình thản. Y chưa từng nghĩ tới việc thành gia lập thất, cũng không yêu thích cái gì. Đa số ngày làm nhiệm vụ, y ngủ trên cây trước cửa phòng chủ tử, hoặc yên tĩnh hoặc ồn ào vượt qua một đêm. Vào những ngày nghỉ, y cũng không có nơi để đi, chỉ có thể liên tục lau thanh trường đao đi theo y mấy chục năm trong nhà mình.

Lúc này, y nhìn nữ nhân bận rộn trong bếp và tiểu nha đầu chạy tới chạy lui trong sân... Y nghĩ, đây mới là cuộc sống sao?! Đây mới là cuộc sống của người bình thường?! Ám Nhất cười. Y cảm thấy mình cũng muốn sống như vậy, cũng muốn... người nhà hoạt bát mà tràn ngập khói lửa thế này.

Dọn món lên bàn, Tiền Thiên nhanh chóng bốc một vốc rau quả đưa lên miệng, vừa nhai vừa nói: "Ăn ngon thật, đồ ăn mẹ ta làm vẫn là ngon nhất."

Trương thị đang bày bát đĩa, thấy vậy lập tức lấy đĩa đập tay Tiền Thiên, quở trách: "Khách chưa động đĩa con đã ăn trước, còn ra thể thống gì nữa."

Ám Nhất vội ngăn bà, cảm râm trong miệng: "Con nó còn nhỏ, sao bà lại đánh nó." Vừa dứt lời, Ám Nhất và Trương thị đều sững sờ.

Lời này nói quá tự nhiên, Ám Nhất kịp phản ứng, lung túng xấu hổ, mà hốc mắt Trương thị có phần đỏ lên. Khi còn sống trượng phu cũng che chở con gái thế này, cách vài ngày sẽ nghe được lời y hết như vậy. Giờ nghe từ miệng một nam nhân chưa quen thuộc, trong lòng bà không khỏi xuất hiện vài phần buồn bã, nhưng cũng không phản cảm.

Dường như Trương thị làm cơm thật sự rất ngon. Ám Nhất gần như ăn hết đồ ăn bà làm, mà đồ ăn tinh xảo Tiền Thiên mang về từ Trạng Nguyên Lâu, một đĩa y cũng không động tới.

Ám Nhất không nhớ rõ đã bao lâu mình không ăn đồ nhà làm, tựa như nguyên liệu đơn giản bình thường càng khiến người ta nghiện hơn thức ăn tinh xảo trong tửu lâu. Có lẽ y nên tìm nhiều cơ hội đến ăn chực thế này, trong lòng Ám Nhất tính toán.

Ám Nhất đến thăm khiến chuyện Tiền Thiên chạy đường ở Trạng Nguyên Lâu phơi ra trước mắt Trương thị. Lúc đầu Trương thị phản đối đủ đường, nhưng một lúc sau cũng từ từ tiếp nhận. Thời gian cứ vậy trôi qua như nước chảy, chớp mắt đã sắp hết năm.

Thực tập chạy đường Tiền Thiên cảm thấy việc là hoàng tử nước Đại Tàn là một nghề nghiệp có đãi ngộ cao, áp lực thấp, tiền đồ tốt! Cường độ công việc nhất định không lớn, nếu không nam chính đại nhân này sao có thể rảnh rỗi như vậy, thường xuyên xuất hiện ở Trạng Nguyên Lâu. Có đôi khi hần đi cùng biểu ca Trần tiểu Tướng quân trừ danh, cũng có khi đi một mình.

Trần Tĩnh Hòa tiểu Tướng quân gần đây thường xuyên đến Trạng Nguyên Lâu, kéo theo việc làm ăn ở Trạng Nguyên Lâu tăng mạnh. Rất nhiều quý nữ thế gia đều tới đây ngồi trọn một ngày, mong không hẹn mà gặp vị hôn phu đệ nhất kinh thành, trong đó cũng gồm cả nữ chính Bạch Lưu Sương.

Tiền Thiên vẫn không nghĩ ra rốt cuộc Bạch Lưu Sương vì ai mà đến. Theo lý mà nói, với tư cách là người sánh đôi với nam chính, kiểu gì thì kiểu cũng phải na ná như vừa thấy đã yêu Yên Hành. Nhưng theo tình huống trước mắt Tiền Thiên quan sát được, dường như Bạch Lưu Sương không có hứng thú gì đặc biệt với vị "Biểu thiếu gia phủ Hộ Quốc Công mới lên kinh".

Ngoại trừ lúc mới gặp nàng ta giống người bình thường, bị giá trị nhan sắc Yên Hành làm kinh động, gần như không rời mắt được, dưới đa số tình huống, dường như Bạch Lưu Sương vẫn thấy hứng thú với thế tử phủ Hộ Quốc Công, Trần tiểu Tướng quân nổi tiếng khắp kinh thành. Điều này biểu hiện rõ

ràng khỏi nói, cái nhìn gửi tình kia vẫn chăm chăm tập trung trên người Trần Tĩnh Hòa.

Tiền Thiên nhìn thấy, trong lòng không khỏi thương cảm cho Trần Tĩnh Hòa tội nghiệp, chỉ mong ông trời phù hộ cho thằng bé xui xẻo này, tuyệt đối đừng để y bị nữ chính trêu ghẹo. Phải biết nữ chính là của nam chính, ngoài nam nhân là nam chính, không ai có khả năng làm le động chạm.

Ngoại trừ việc đồng cảm sâu sắc với Trần Tĩnh Hòa, Tiền Thiên còn rất lo lắng cho nam chính Yến Hành trong tương lai. Không nói những thứ khác, cứ phát triển thế này, chẳng may chờ tới ngày Yến Hành ăn com không mang theo tiền, Bạch Lư Sương không chịu ngó ngang thì xử lý thế nào bây giờ...

Một ngày nào đó trong tương lai, nam chính ăn com không mang theo tiền, diễn viên quần chúng như mình đuổi theo đòi nợ, mà nữ chính cũng không nhảy ra xen vào chuyện bao đồng, sau đó nam chính không có bậc thang đi xuống... Vậy lúc đó mình sẽ có kết cục gì?! Tiền Thiên nghĩ thôi đã cảm thấy hóng hớt, vội vàng túm 7788 tới bàn bạc.

"Hệ thống nào đó tự xưng là vạn năng có thể giải thích một chút hộ tao không, vì sao nữ chính lại nhìn chăm chăm biểu ca nam chính?" Thật sự Tiền Thiên nghĩ mãi mà không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đại gia, ta là chạy đường (29)

Dịch: Lạc Đình Đang

Nhưng 7788 bày tỏ, nó cũng không biết: "Trong nội dung cốt truyện, nam chính và Trần Tĩnh Hòa không thường xuyên xuất hiện ở Trạng Nguyên Lâu, toàn bộ chỉ có hai lần. Lần đầu là lúc cô khiến Bạch Lư Sương hậm hực bỏ đi ở Lưu Vân Trai, sau đó hai người họ không tới nữa. Lần xuất hiện tiếp theo là khi chúng ta đóng vai phụ. Vậy nên cô hỏi tôi tôi cũng không biết, đây là thể giới tự do, thay đổi một chút cũng là chuyện bình thường... Cô đừng lo lắng quá nhiều."

Tiền Thiên tỏ vẻ cô không được an ủi chút nào, đành phải cố gắng xây dựng quan hệ tốt với nam chính. Chẳng may nghiệp lớn đòi nợ của cô xảy ra sơ suất gì, xây dựng quan hệ tốt với người trong cuộc sẽ dễ xoay chuyển tình hình hơn, đúng không? Lại nói, với Tiền Thiên, tạo mối quan hệ tốt với nam chính cũng không phải chuyện quá khó chấp nhận.

Qua thời gian này tiếp xúc, Tiền Thiên cảm thấy tên Yến Hành này không tệ, quả thật cách làm người hơi ngạo kiều một chút (Người ta là hoàng tử mà! Chuyện bình thường), nhưng tính cách coi như ôn hòa, không khó ở chung. Trừ việc thích dằn vò người khác, thì thoảng bịp bợm để cô ra ngoài chơi thì không có tật xấu nào khác. Tiền Thiên bày tỏ, không phải thích việc chơi đùa với cô sao, cái này là chuyện nhỏ, có thể nhẫn. Đương nhiên, những chuyện trên là dưới cái nhìn của Tiền Thiên.

Trong mắt những chạy đường khác của Trạng Nguyên Lâu, vị "Biểu thiếu gia phủ Hộ Quốc Công" này chính là một nhân vật khó hầu hạ cấp Ma vương, chưa thấy kẻ nào như hắn. May là hắn chỉ trêu chọc một người Tiểu Ngũ Tử! Cũng không biết Tiểu Ngũ Tử xui xẻo chọc vị đại gia này không vui chỗ nào, lần nào tới cũng hành người một trận. Trong lòng tất cả mọi người đều tranh nhau rơi một giọt nước mắt đồng tình cho Tiền Thiên.

Nhưng dù là Hi Tử hay với toàn bộ chạy đường, họ đều cảm tạ Tiền Thiên. Dù sao ai cũng không biết nếu không có Tiền Thiên ngăn hóa lực ở tiền tuyến, người xui xẻo tiếp theo có phải là mình không.

Bởi vậy, tuy mọi người rất đồng tình với Tiền Thiên nhưng không hề muốn giải cứu cô. Ngược lại vừa nhìn thấy Yến Hành đến Trạng Nguyên Lâu đã lập tức đẩy Tiền Thiên ra vị trí dễ thấy, tiện cho Yến Hành phát hiện và trêu chọc. Cho nên trong khoảng thời gian này Tiền Thiên đã bị mặc nhận là chạy đường riêng của Yến Hành.

Với sự đồng tình của mọi người, Tiền Thiên bày tỏ, chưa điều tra nghiên cứu kỹ đã tùy tiện kết luận là chuyện rất không đáng tin. Trên thực tế, gần đây Tiền Thiên sống khá thoải mái. Nếu cho cô chọn, so với việc mệt mỏi gặp cả người lau bàn rồi thu bàn thì chào hỏi Yến Hành tương đối nhẹ nhàng.

Huống chi, tuy mặt ngoài nam chính quân vừa thấy cô là bày dáng điệu dằn vò, nhưng trên thực tế trong phạm vi Trạng Nguyên Lâu hai người có thể coi là đồng bọn nhỏ.

Ví dụ như, trên thực tế, đối thoại của hai người là thế này...

Tiền Thiên (nói nhỏ tiếng): "Hôm nay đại gia chọn thịt dê hầm đi, ta nghe nói thịt dê hôm nay rất tốt."

Yến Hành (lớn tiếng răn dạy): "Người muốn chết phải không! Sao thiếu gia ta lại ăn đồ thô này!" (Người xung quanh khẽ run rẩy, trốn xa hơn.)

Tiền Thiên (vừa nhỏ tiếng vừa cúi đầu khom lưng): "Dù sao mấy thứ này thiếu gia ngài chỉ bày ra nhìn..."

Yến Hành (nói nhỏ tiếng): "Người muốn ăn thịt dê đúng không?"

Tiền Thiên cười hi hi không nói lời nào, Yến Hành thu quạt đập một cái vào đầu Tiền Thiên, tiếng vang cực lớn, dọa cho những người xung quanh đều rụt cổ co đầu, sau đó lớn tiếng răn dạy: "Đám đưa nã động tới đầu gia! Nếu không ăn được gia lộc đa người!"

Trong mắt người ngoài là tên Tiểu Ngũ Tử xui xẻo lại chọc vị kia Đại Ma Vương không vui, không chỉ bị dạy bảo còn bị đánh, thật sự là rất không tốt đâu!!!

Tuy mỗi lần vị đại gia này về, kiểu gì cũng thưởng khoảng hai món ăn cho Tiểu Ngũ Tử. Nhưng bị dày vò nửa ngày như vậy mới nhận được hai món ăn thừa, nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất đáng thương! Làm hại bọn họ không dám có ý đòi chia đồ ăn với Tiểu Ngũ Tử.

Cho nên gần đây tần suất bạn học Tiền Thiên mượn hộp cơm rất cao!

Đương nhiên, trong mắt người ngoài, nhân viên phục vụ thực tập Tiền Thiên đâu chỉ chịu chút áp lực này. Theo mọi người quan sát, gần đây vị gia này rất thích dày vò chân chạy Tiểu Ngũ Tử, đuổi cậu ta đi mua đồ, những đồ này thì khỏi nói, càng ngày càng hiếm lạ.

Tiểu Ngũ Tử vất vả mua về, tám chín phần mười vị kia vẫn không hài lòng. Cho nên bây giờ, chỉ cần Yến Hành vừa móc tiền từ túi ra, tiểu nhị cả lầu đều âm thầm đổ mồ hôi cho Tiền Thiên.

Nhưng Tiền Thiên lại rất thích loại trò chơi mua đồ này. Trong tình huống mọi người không nghe rõ, cô mang về mặt chân chó thương lượng với Yến Hành: "Đại gia, thương lượng một chút, hôm nay có thể không mua đồ chơi làm bằng đường không, thứ kia ăn không ngon, tô trát xanh đỏ như vậy không biết có độc không."

Yến Hành nghiêm mặt, kẹp mấy đồng tiền trong tay, trách mắng Tiền Thiên: "Bảo người đi mua, sao người nói nhảm nhiều vậy!!! Lăn đi mua mứt quả đi, một dây sáu viên, thêm một viên hay thiếu một viên cũng không được!"

Tiền Thiên gật đầu nhận tiền trong tay Yến Hành, quay người xuống lầu. Ai cũng không phát hiện, trong tay Tiền Thiên trừ tiền được đưa còn có hai hạt ngân châu nhỏ.

Qua mấy ngày hôm nay, Tiền Thiên đã tích được mười hạt ngân châu nhỏ này. Quả nhiên nam chính là người hào phóng, Tiền Thiên vừa cười tít mắt vừa nắm tiền và hạt châu trong tay, cười như một con chuột trộm dầu nhỏ.

Yến Hành thấy vẻ mặt của cô, không khỏi bật cười một tiếng: "Mí mắt đúng là thiên cận." Dù ngoài miệng nói vậy nhưng thật ra hắn rất hài lòng với phản ứng của Tiền Thiên, không uống công hắn đặc biệt tìm người chế tác nhiều hạt châu nhỏ không nhìn thấy, chuyên dùng để khen thưởng.

Tiền Thiên làm chân chạy đi mua mứt quả, đương nhiên như thường lệ Yến Hành không hài lòng, không ghét màu sắc xấu thì ghét đầu quả Mận Bắc méo. Tiền Thiên cũng không để ý tới hắn, kệ cho Yến Hành cãi nhai, vẫn cười tủm tỉm thêm nước cho Yến Hành và Trần Tĩnh Hòa.

Trần Tĩnh Hòa tiểu Tướng quân ngồi đối diện Yến Hành bày vẻ mặt trấn định. Từ lúc phát hiện màn kịch này, y cảm thấy nhất định biểu đệ hoàng tử của mình bị yêu quái nhập người. Sống hai mươi mấy năm, y chưa từng thấy bộ dáng miệng mồm khinh rẻ này của Yến Hành. Sau đó gặp nhiều, y dần dần bình tĩnh, chỉ cảm thấy quả nhiên biểu đệ nhà mình không giống người thường, phương thức mua vui cũng đặc biệt hiếm lạ.

Đương nhiên, với Tiền Thiên, Trần Tĩnh Hòa cũng âm thầm tra xét ngọn nguồn tránh phiền toái không cần thiết. Với một người có thể tùy ý tiếp cận Yến Hành y sẽ không phớt lờ, dù sao thân phận của Yến Hành quá đặc thù.

Khi phát hiện thân phận của Tiền Thiên thật sự hoàn toàn bình thường, mà tiểu nha đầu này cũng biết đúng mực, thức thời không mượn cán bò cao, Trần Tĩnh Hòa dần yên tâm với Tiền Thiên, cũng không để ý sở thích kỳ dị của Yến Hành nữa.

Trong mắt Trần Tĩnh Hòa, hành động của Yến Hành bây giờ không khác bé trai thích ức hiếp người khác là bao, nhưng y cũng hiểu, biết cô mục Quý phi mình giáo dục quản lý Yến Hành nghiêm ngặt thế nào.

Bởi vậy, y nghĩ, có lẽ Yến Hành cần đền bù tuổi thơ, chẳng hạn như... Tùy hứng bắt nạt tiểu bằng hữu như một đứa trẻ. Mà học đồ chạy đường Trạng Nguyên Lâu này chính là tiểu bằng hữu. Nhưng hiển nhiên nhóc chạy đường này rất thông minh, vậy mà dần dần tạo được vài phản trạng thái huynh đệ tốt với Yến Hành, khiến Trần Tĩnh Hòa không khỏi lau mắt mà nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đại gia, ta là chạy đường (30)

Dịch: Lạc Đình Đang

Bước vào tháng Chạp, không xa nữa là tới Tết, Yến Hành và Trần Tĩnh Hòa đều cực kỳ bận rộn, số lần tới Trạng Nguyên Lâu cũng dần giảm bớt.

Bạch Lư Suồng một thân nam trang sau một ngày chờ đợi dai dẳng quyết định tới hỏi tiểu nhị hôm gặp ở Lưu Vân Trai một chút. Hôm đó lúng túng khó

xử ở Lưu Vân Trai khiến Bạch Lưu Sương vẫn nhớ rõ tới nay, nhưng nàng ta không có ý muốn so đo với Tiền Thiên, ngược lại, nàng ta cảm thấy hơi may mắn vì ngày đó mình cẩn thận.

Thật ra hôm đó Bạch Lưu Sương không tin Tiền Thiên là chân chạy Trần Tĩnh Hòa đuổi tới, Trần tiểu Tướng quân nổi danh kinh thành sao lại giống một người tham ăn điểm tâm như vậy. Nhưng xuất phát từ cẩn thận, tránh xảy ra khả năng một phần mười, tránh để lại ấn tượng xấu với Trần Tĩnh Hòa, vậy nên nàng ta không dây dưa nhiều với Tiền Thiên.

Mà bây giờ, Bạch Lưu Sương cảm thấy cực kỳ may mắn vì quyết định ngày đó. Thời gian này nàng ta canh giữ ở Trạng Nguyên Lâu đã gặp Trần Tĩnh Hòa vài lần, nhưng vẫn không tìm được cơ hội tốt để bắt chuyện.

Qua khoảng thời gian này quan sát, nàng ta phát hiện, tiểu nhị chân chạy kia rất hợp mắt Trần Tĩnh Hòa và biểu đệ y. Mà biểu thiếu gia phủ Hộ Quốc Công cũng có thói quen đuổi tiểu nhị kia đi làm chân chạy. Có lẽ ngày đó ở Lưu Vân Trai, tiểu nhị kia thật sự vâng lệnh huynh đệ Trần tiểu Tướng quân tới mua.

Bạch Lưu Sương nghĩ, biết đâu lại moi được tin hữu dụng từ miệng tiểu nhị đó. Nhưng đó chỉ là một tên hạ đẳng. Nhìn biểu hiện lần trước của tiểu nhị ở Lưu Vân Trai, giống như là loại lâu cá có tâm cơ. Loại người này chỉ cần có đủ tiền thưởng chắc chắn có thể moi được tin! Bạch Lưu Sương tự tin nghĩ.

Tiền Thiên vừa dọn xong một cái bàn, đang dựa cột gần người, nghĩ xem hạt ngân châu dạo này mình tích góp có đủ tiêu Tết không, phải tìm thời gian hỏi mẫu thân nhà mình một chút. Cuối năm là lúc cửa tiệm bận rộn nhất, ngày nào cô cũng đi sớm về trễ, không có cơ hội nói thêm vài câu với Trương thị.

Đúng lúc này, đột nhiên Tiền Thiên phát hiện nữ chính đang vẫy gọi cô. Trong lòng Tiền Thiên có chút không tin, gần đây nữ chính đều coi giữ ở đây, cô cũng chưa thấy nàng ta có hành động nào, sao hôm nay lại đột nhiên gọi mình đến.

Bất kể thế nào, Tiền Thiên vẫn nhanh chân chạy tới, cười nói: "Vị công tử này xin chờ một chút, ta gọi sư phụ ta tới hầu hạ ngài."

Bạch Lưu Sương cười quẹo rừ một tiếng, lắc đầu, nàng ta đã biết rõ nhất định tiểu nhị này không nhận ra nàng ta chính là Bạch tiểu thư ở Lưu Vân Trai. Điều này tự nhiên khiến Bạch Lưu Sương có vài phần cảm giác an toàn, dường như nỗi xấu hổ gặp lại Tiền Thiên cũng giảm bớt.

Nàng ta dịu dàng nhìn Tiền Thiên, nhẹ nhàng nói: "Tiểu ca không cần phiền phức như vậy, ta chỉ có vài câu muốn hỏi." Dứt lời phát tay bảo tiểu nha hoàn. Tiểu nha hoàn thấy thế vội vàng lấy một khối bạc vụn từ khăn tay đặt vào tay Tiền Thiên.

Tiền Thiên không biết Bạch Lưu Sương muốn làm gì, vội vàng bày ra dáng vẻ tham tiền, cười hi hi nhận bạc, gật đầu đáp: "Tạ công tử ban thưởng, tiểu nhân biết gì nhất định sẽ nói."

Bạch Lưu Sương thấy thế hài lòng gật đầu, hỏi: "Ta là bằng hữu trước đây của Trần tiểu Tướng quân, nghe nói gần đây hẳn thường đến Trạng Nguyên Lâu thì muốn tới gặp mặt, nhưng sao mấy nay lại không thấy?"

Bạch Lưu Sương cũng biết câu nói đó của mình rất giả dối, phải xem tiểu nhị này có khôn ngoan hay không.

Tiền Thiên nghĩ thầm, móa, cái gì mà bằng hữu trước đây, bằng hữu trước đây mà mỗi ngày đều phải chờ ở quán cơm để gặp? Lần trước hai huynh đệ Trần Tĩnh Hòa tới sao nàng ta không chào hỏi luôn đi?

Nhưng cô không lộ vẻ gì trên mặt, cười gật đầu đáp: "Bẩm công tử, Trần tiểu Tướng quân đúng thật là khách quen của bản điểm, nhưng từ khi vào tháng Chạp đã tới đây ít hơn. Tuy vậy vài ngày trước biểu thiếu gia phủ Hộ Quốc Công có tới một mình. Vị đó có nhắc tới chuyện sắp hết năm cũ, triều đình bận chuyện. Có lẽ Trần tiểu Tướng quân không đến là vì nguyên nhân này."

Bạch Lưu Sương nghe, trong lòng thầm khen tiểu nhị này khôn khéo thức thời, vậy là không che giấu hỏi thăm tiếp: "Nếu Trần tiểu Tướng quân đã là khách quen vậy chắc tiểu ca rất hiểu rõ hẳn?"

Tiền Thiên vội cúi đầu đáp: "Không dám, tiểu Tướng quân là quý nhân, chạy đường chúng ta đều làm việc theo sai bảo, sao hiểu rõ được."

Bạch Lưu Sương cười, tựa như an ủi nói: "Tiểu ca đừng căng thẳng, ta không có ý xấu. Chẳng qua tiểu ca thường hầu hạ Trần tiểu Tướng quân, mong tiểu ca biết thì có thể chỉ điểm một hai với những thứ tiểu Tướng quân yêu thích."

Tiền Thiên nghĩ thầm, quả nhiên nữ chính có vấn đề, không quan tâm nam chính cho tốt, suốt ngày nhìn chăm chăm biểu ca nam chính làm gì. Lại nói, nghe ngóng sở thích riêng tư của khách nhân là phạm vào kỵ húy, Tiền Thiên hơi do dự một chút, không trả lời ngay.

Bạch Lưu Sương thấy Tiền Thiên do dự, tưởng cho bạc không đủ, lập tức đưa mắt ra hiệu cho tiểu nha hoàn của nàng ta. Tiểu nha hoàn thấy thế lại móc ra một thỏi bạc nhét vào tay Tiền Thiên, cười nói: "Nếu công tử chúng ta thành tâm xin biết thì tiểu ca nên trả lời thật tốt, có nhiều chỗ tốt lắm đấy!"

Lời này có vài phần uy hiếp, vậy là Tiền Thiên nghĩ nghĩ, vẫn đưa tay nhận bạc, cười nói: "Công tử đã hỏi, theo lý tiểu nhân biết gì nói đó. Nhưng tiểu nhân chỉ là tên chạy đường, biết cũng có hạn, chẳng hạn như..."

Bạch Lưu Sương nghe xong gật đầu, đáp: "Cứ tự nhiên, người nói là được."

Tiền Thiên nghe nàng ta đáp vậy, đành phải nói trước vài điều không quan trọng: "Chắc công tử cũng biết mấy tháng gần đây Trần tiểu Tướng quân đều đi cùng biểu thiếu gia phủ Hộ Quốc Công. Mỗi lần hai người tới đều thích ngồi cạnh cửa sổ, phương diện ăn uống cũng không thích gì đặc biệt, phần lớn

là để chương quỹ chúng ta tự thu xếp, ngẫu nhiên gọi món ăn cũng là vị biểu thiếu gia kia làm chủ."

"Công tử cũng biết, Trần tiểu Tướng quân nổi tiếng là vị hôn phu đáng chọn nhất kinh thành, gần đây quý nữ chuyên tới tiệm chúng ta chờ ngài ấy cũng không ít, nhưng tiểu Tướng quân đều đối xử với mọi người như nhau, không đặc biệt xem trọng ai." Tiền Thiên biết Bạch Lư Surong muốn nghe cái gì nhất, vậy là dâng lên toàn bộ tin tức nàng ta muốn nhất.

Tiền Thiên thấy sắc mặt Bạch Lư Surong khi nghe xong lộ mấy phần hài lòng, nghĩ nghĩ, quyết định nên nhắc nhở nàng ta một chút, vậy là bổ sung: "Ta thấy quan hệ giữa Trần tiểu Tướng quân và biểu thiếu gia phủ Hộ Quốc Công không tệ, rất nhiều chuyện đều do vị biểu thiếu gia làm chủ, mọi chuyện Trần tiểu Tướng quân đều có ý lấy hắn làm chủ."

"Vậy à..." Quả nhiên Bạch Lư Surong rất xem trọng tin này, nghĩ một chút, hỏi: "Nghe nói vị biểu thiếu gia kia mới lên kinh gần đây?"

Tiền Thiên nghĩ nghĩ, đáp: "Dù lời đồn là vậy nhưng tiểu nhân không hỏi, cũng không nghe chính miệng Trần tiểu Tướng quân chứng thực."

Thật ra lời này đã rất rõ, nhưng đáng tiếc Bạch Lư Surong không bắt được trọng tâm trong lời Tiền Thiên, nàng ta chỉ nghe "lời đồn là vậy" đã cảm thấy đó nhất định là sự thật. Về phần tại sao Tiền Thiên không nghe được Trần Tĩnh Hòa chính miệng chứng thực, quá đơn giản, ai lại nói những lời này với tên hạ đẳng đâu.

Bởi vậy, nữ chính quân tự xưng là thông minh không hề nghĩ tới thực tế Tiền Thiên đang ngầm nói cho nàng ta biết, Yến Hành chính là biểu đệ ruột thịt duy nhất của Trần Tĩnh Hòa ở kinh thành - Lục hoàng tử Yến Hành.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đại gia, ta là chạy đường (31)

Dịch: Lạc Đình Đang

Bạch Lư Surong phát tay đuổi Tiền Thiên đi, sau đó rơi vào trầm tư. Tuy nàng ta không bắt được trọng tâm lời Tiền Thiên nói nhưng lại rất coi trọng tin "Trần Tĩnh Hòa rất xem trọng biểu đệ hắn".

Nhớ tới dung mạo, thanh niên kia còn xuất sắc hơn Trần Tĩnh Hòa, Bạch Lư Surong có chút đỏ mặt, không biết vị biểu thiếu gia này xuất thân từ nhà nào.

Bạch Lư Surong liên tục phân tích tin gần đây thu được về phủ Hộ Quốc Công, người có thể được gọi là "Biểu thiếu gia", xuất thân cũng chỉ giới hạn trong vài nhà.

Vị cô mụ trong cung của Trần Tĩnh Hòa không tính, y còn hai vị cô thứ xuất, con cái trong nhà miễn cưỡng được coi là biểu đệ Trần Tĩnh Hòa.

Trong hai người này, một người gả tới Đỗ gia Kinh Triệu, dù cũng là thế gia huân quý nhưng kém xa phủ Hộ Quốc Công. Người kia kém hơn, gả cho một quan văn Ngũ phẩm kinh kỳ xuất thân bình dân. Nhưng hai nhà này đều ở kinh thành, nếu trong hai nhà có một vị công tử tư dung rỗng phượng như vậy nhất định phải có tiếng tăm.

Nếu thật sự là biểu thiếu gia mới tiến kinh... ánh mắt Bạch Lư Surong sáng lên. Mẫu thân của Trần Tĩnh Hòa xuất thân từ Lang Gia Vương thị, thế gia huân quý nhất đẳng, Vương khác họ đứng thứ nhất ở Đại Tàn, phong tại Bình Dương.

Nếu vừa tiến kinh thật, lại là biểu đệ ruột thịt Trần Tĩnh Hòa, rất có thể hắn là Vương thế tử xuất thân từ Lang Gia Vương thị ở Bình Dương. Dù không nắm giữ thực quyền huân quý nhưng không chênh lệch bao nhiêu với gia thế Trần Tĩnh Hòa! Dù không phải Vương thế tử, công tử Lang Gia Vương thị cũng rất đáng kết giao! Bạch Lư Surong nghĩ tới đây, lộ ra nụ cười nhất định phải có.

Tiền Thiên không biết Bạch Lư Surong đã đẩy thân phận Yến Hành lệch tới ngoài ngàn dặm Bình Dương. Cô ngoan ngoãn giao cho Hi Từ số bạc Bạch Lư Surong thưởng, đồng thời kể lại đối thoại của hai người với Hi Từ.

Hi Từ nghe xong thờ dãi, nhớ tới tính tình vị biểu đệ kia của Trần tiểu Tướng quân không khỏi bồn chồn, vậy là dặn dò: "Gặp loại chuyện này người khó xử đều là đám chạy đường chúng ta. Hai bên đều là quý nhân không đắc tội nổi, cũng may coi như Tiểu Ngũ Từ người nhanh trí. Người phải nhớ rõ, chớ khi hai huynh đệ Trần tiểu Tướng tới, người nhất định phải thành thật kể lại những gì hôm nay nghe thấy. Người không đắc tội nổi với Trần tiểu Tướng quân, tuyệt đối đừng rước họa vào thân..."

Tiền Thiên vội gật đầu vâng lời, trong lòng cảm thán, quả nhiên làm quan thế yếu thế không dễ lẫn lộn ở cổ đại. May là nữ chính đại nhân vung tay vô cùng hào phóng, hai thỏi bạc cộng lại còn nhiều hơn hai lượng. Hi Từ lại có lòng phát cho cô 100 đồng tiền khiến Tiền Thiên cảm thấy được an ủi trong nháy mắt.

Hai mươi tháng Chạp, còn ba ngày nữa là tới tết ông Táo, Trần Tĩnh Hòa và Yến Hành lại tới Trạng Nguyên Lâu. Tiền Thiên nhanh chân tới chào hỏi

như ngày thường.

Trời tuyết rơi, hai người đều mặc áo khoác lông ấm áp cao quý, Trần Tĩnh Hòa nghiêm chỉnh cởi áo khoác giao cho Tiền Thiên, Yến Hành thì lập tức ném áo khoác lên đầu Tiền Thiên. Tiền Thiên vừa ôm áo Trần Tĩnh Hòa, vừa luống cuống tay chân gỡ áo trên đầu. Yến Hành cười với chút ác ý, ngăn người khác tới giúp cô.

Đám người Hi Từ nhìn thấy không khỏi lại thờ dài một hơi, xem ra hôm nay không tránh được ác ý từ vị đại gia này rồi. Những người khác thấy vậy cũng mượn cớ bận rộn lùi xa một chút.

Đợi khi Tiền Thiên giỡn khời cái áo khoác, Yến Hành liếc cô một cái, nhận xét một từ: "Ngốc."

Tiền Thiên cười hi hi một tiếng, cất quần áo đi không để ý tới hân. Thấy người khác tránh ra xa, cô cảm ấm trà lên, vừa rót vừa nói: "Mấy ngày nay hai vị đại gia không tới."

"Làm sao? Ta không đến thì người nhắc à?" Yến Hành cầm cây quạt nhẹ nhàng chọc đầu Tiền Thiên, nhìn qua tâm tình rất tốt.

"Đương nhiên, đại gia không đến tất nhiên tiểu nhân sẽ nhắc tới, mong ngày nào hai vị cũng tới cửa." Tiền Thiên lập tức vuốt mông ngựa.

"Khéo nói." Yến Hành vừa cười vừa nhắc chén trà, lại như đang giải thích bổ dung thêm một câu: "Tết tới nhiều việc, không mấy khi nhàn rồi."

Trần Tĩnh Hòa nghe vậy bật cười "ha" một tiếng, thâm nghĩ chẳng phải bạn thế này rồi người vẫn kéo ta đến sao...

Tiền Thiên thấy Trần Tĩnh Hòa cười vui vẻ, cũng quay đầu cười hi hi với y: "Không chỉ có ta nhắc tới hai vị, mấy ngày trước có người tìm ta nghe ngóng, hỏi sao nhiều ngày không thấy Trần tiểu Tướng quân."

Trần Tĩnh Hòa nghe vậy sắc mặt cứng đờ, Yến Hành càng cười vui hơn, hỏi: "Là quý nữ nhà ai đặc biệt tới hỏi "Hôn phu đệ nhất kinh thành" vậy?"

"Ây..." Tiền Thiên thấy hân hỏi vậy, ngược lại ghen hờn, vô cùng xoắn xuýt tính xem có nên bán nữ chính không. Nói thật thì sợ nam nữ chính cấu kết... A không... Quen biết... sau này lại tính sổ với cô. Nhưng nếu không khai báo thành thật thì bây giờ rất có khả năng bị liên lụy, dù sao tiết lộ tin tức khách nhân là tội kỵ.

Cô vừa do dự, Yến Hành đã không kiên nhẫn, nói: "Được, nha đầu người quý quái đấy, biết là ai còn không ngoan ngoãn nói!"

Tiền Thiên nghe xưng hô "nha đầu" của hân, giật nảy người, hận không thể lao tới bịt miệng. Cô vội nhìn quanh xem có ai nghe thấy không.

Yến Hành thấy bộ dáng cẩn thận của cô, lại cười "Phỉ" một tiếng, cầm quạt nhẹ đập xuống đầu cô, thúc giục: "Nhanh nói đi, nếu không gia vạch trần người cho toàn kinh thành đều biết."

Tiền Thiên nghe xong, tranh thủ thời gian mượn gió bẻ măng, thành thật khai báo: "Mấy ngày trước có người đặc biệt tới tìm tiểu nhân hỏi..."

Tránh đề liên lụy, Tiền Thiên kể hết toàn bộ những gì Bạch Lưu Sương hỏi và lời cô đáp. Yến Hành nghe xong gật đầu, hỏi: "Người vẫn chưa nói đó là ai?"

"Ây... Là một tiểu thư mặc nam trang." Tiền Thiên cẩn thận đáp.

Yến Hành cười cười, nói: "Là ai? Đừng để ta hỏi lần nữa."

"Là thứ tiểu thư Bạch Lưu Sương nhà Hộ bộ Bạch Thượng thư." Tiền Thiên bị dọa cho khai ngay lập tức.

"Bạch Lưu Sương?" Yến Hành và Trần Tĩnh Hòa đều ngẩn người, dường như chưa từng nghe qua...

Yến Hành lại lờm Tiền Thiên một cái, Tiền Thiên vội bổ sung: "Tiểu nhân có thể nhận ra nàng ấy là vì từng gặp trước đó. Lần ngài bảo ta tới Lưu Vân Trai mua điểm tâm, vừa lúc gặp vị Bạch tiểu thư này. Dường như Bạch tiểu thư rất nóng vội, bảo tiểu nhân đưa điểm tâm cho nàng ấy trước. Nhưng ngài quy định thời gian nên tiểu nhân không dám tự làm chủ."

Yến Hành gật đầu, thản nhiên đáp: "Ta tưởng là ai, thì ra là nàng ta."

Trần Tĩnh Hòa nghe hân nói vậy, càng tò mò hơn, vội hỏi: "Sao thế, người biết Bạch tiểu thư kia?"

Yến Hành cười xòa một tiếng: "Chỉ là một nữ nhân không biết tự kiểm điểm, lễ nghi gia giáo không có gì đặc biệt. Vậy mà tên thế tử Quảng Bình Vương ngu xuẩn còn liếc mắt đưa tình với cô ta."

Tiền Thiên: (◕◕)!!! Chuyện này mà nam chính cũng biết!!! Nữ chính thật không cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đại gia, ta là chạy đường (32)

Dịch: Lạc Đình Đang

"Hả?" Trần Tĩnh Hòa nghe vậy lộ biểu cảm bị sét đánh ngang tai, hỏi: "Người ta liếc mắt đưa tình mà ngươi cũng biết? Ngươi trông thấy thế nào vậy? Không biết kiêng kỵ chút nào!"

"Không chỉ ta nhìn thấy, " Yên Hành tỏ vẻ không quan tâm chỉ Tiền Thiên: "Nha đầu này cũng thấy, muốn trách phải trách họ liếc mắt đưa tình giữa đường, không thêm che giấu."

Dứt lời hần quay đầu nhìn Tiền Thiên, nói: "Là lần trước ở ngõ hẻm sau đường Chu Tước, ngươi còn bị nha hoàn của nữ nhân đó mắng một trận."

Ta hoàn toàn bất lực rồi!!! Tiền Thiên bày vẻ mặt sống không còn gì lý thú... Nữ chính nàng ta bại lộ!!! Nam chính quân, sao chỗ nào cũng có ngươi vậy!!! Làm như ngươi sẽ không lấy được vợ đâu...

Dưới ánh mắt trấn áp của Yên Hành, Tiền Thiên đành phải gật đầu khẳng định với Trần Tĩnh Hòa, chứng thực lời Yên Hành nói là sự thật.

Trần tiểu Tướng quân được đổi mới tam quan nhìn Tiền Thiên và Yên Hành bằng ánh mắt sùng bái. Người ta liếc mắt đưa tình bên đường mà hai người cũng xem được... Nhân phẩm bậc này đây!

Về mặt Yên Hành ác độc tổng kết: "Loại nữ nhân đó cũng dám nhớ thương cửa lớn phủ Hộ Quốc Công, nghĩ cũng đừng nghĩ. Ngay cả làm thiếp nàng ta cũng không đủ tư cách."

Tiền Thiên trầm nghĩ, đương nhiên người ta sẽ không vào cửa lớn phủ Hộ Quốc Công, đó là vợ tương lai của ngươi. Nói vợ mình như vậy, cẩn thận sau này bị phạt quỳ bần tính đó.

Nghĩ tới đây, Tiền Thiên cười với Yên Hành, nói: "Sao biết người nàng ấy nhớ thương là Trần tiểu Tướng quân chứ, hai vị đại gia đều có phong thái rồng phượng, không chừng Bạch tiểu thư nhìn trúng ngài cũng nên."

Lần này, ngay cả Trần Tĩnh Hòa cũng cười âm lên, hai người trăm miệng một lời, nhẹ nhàng nói: "Chuyện đó càng si tâm vọng tưởng hơn!" Giọng điệu vô cùng kiên định.

Tiền Thiên cười cười không nói, trong lòng thì nghĩ, nữ chính có bàn tay vàng đó, có nó thì làm gì cũng thành công, bà đây ngồi chờ tại đây bị vả mặt.

Giống như nói xấu sau lưng người khác có thể cải thiện tâm trạng, Yên Hành cười nhạo vợ kết duyên với mình xong, tâm trạng tốt lên ăn không ít đồ, đương nhiên cuối cùng đều lợi cho Tiền Thiên đóng gói mang về. Lúc gần đi hần còn bày vẻ mặt cao thâm khó lường với Tiền Thiên: "Sắp hết năm nhớ về cúng ông Táo."

Tiền Thiên lập tức ngậy ra, nhà cô mẹ góa con cô, làm gì có nam nhân chủ trì lễ cúng ông Táo, hơn nữa nhà nghèo không chú ý nhiều như vậy, uống công tiêu tốn thôi.

Nhưng dù nhà cô có cúng ông Táo hay không, gia đình huân quý người ta vẫn làm lễ cúng. Người người đều cúng ông Táo ở nhà, vậy nên trong ngày ông Táo, việc làm ăn của Trạng Nguyên Lâu rất quạnh quẽ. Chương quỹ sớm đã đoán trước, sau trưa liền đóng cửa ngừng kinh doanh, Tiền Thiên cũng bị đuổi về nhà từ sớm. Hiếm khi kết thúc công việc sớm, Tiền Thiên cũng rất vui vẻ.

Quả nhiên cô về tới nhà thấy chỉ có mình Trương thị, hai mẹ tính toán một chút, dù sao cũng là lễ tết, không thể quá keo kiệt. Thật ra gần đây Tiền Thiên cảm không ít tiền khen thưởng về nhà, đủ cho họ ăn tiêu thoải mái một chút. Tiếc là Trương thị vẫn tập trung tích góp đồ cưới cho cô, bình thường rất keo kiệt trong việc tiêu tiền.

Trương thị nghĩ, con gái ngày nào cũng dậy kiếm tiền từ lúc trời chưa sáng cố gắng nuôi gia đình, hiếm khi có cơ hội về nhà ăn một bữa cơm, thế nào cũng phải làm một bữa ngon cho con bé, vậy là tính làm sùai cáo bao mừng cho con. Bà lấy mười mấy đồng tiền, chuẩn bị mang Tiền Thiên ra phố mua ít bột mì và thịt thì bất ngờ có người gọi cửa.

Trương thị và Tiền Thiên đều có chút kỳ quái, cuối năm mọi người đều bận ở nhà cúng ông Táo, sao lại có người tới thăm hỏi? Tiền Thiên nghi ngờ bước ra mở cửa.

Cửa vừa mở, chỉ thấy Âm Nhất ôm đầy đồ trên tay đang đứng trước cửa nhà cô, cười tủm tỉm với cô: "Tiểu nha đầu, hôm nay nhóc tan việc sớm thật."

Móa!!! Ai nói cho cô biết vì sao đại thúc hồ ly lại xuất hiện trước cửa nhà cô vào dịp lễ tết này không?! Trong lòng Tiền Thiên vô cùng khó hiểu.

Thấy vẻ ngậy ra của Tiền Thiên, Âm Nhất không để ý tới cô, tự nhiên vòng qua cô bước vào trong sân, miệng còn lớn tiếng gọi: "Trương tiểu tử, ta tới rồi!"

Trương thị đáp một tiếng rồi chạy ra, nhìn thấy Âm Nhất, nói một cách rất quen thuộc: "Sao hôm nay đại ca tới đây, không phải đi trực à?"

"Hự..." Tiền Thiên lập tức kinh hãi! Hít sâu một hơi. Sao mẹ cô lại gọi đại thúc hồ ly là "Đại ca" hả?! Hai người họ thân quen như vậy từ lúc nào?! Mẹ cô là quả phụ đấy?! Lễ tết tới nhà quả phụ là có ý gì?! Có phải cô sắp có cha không?!

Ám Nhất thấy ánh mắt Tiền Thiên như gặp quỷ, trong lòng đã cười đến tức bụng, quay đầu đáp lời Trương thị: "Hôm nay ta không trực bạn, lại vừa lúc hết năm nên tới xem có giúp được gì không."

Trương thị hơi do dự, không tiếp tục nói nữa. Tiền Thiên lập tức lấy lão hồ ly Ám Nhất này bày ra vẻ vô cùng đáng thương nhìn mẹ cô, lải nhải trong miệng: "Trương tâu tử, một người cô đơn như ta, vào lễ tết cũng không có nơi đi nên mới tới chỗ bà ăn chực, bà không chào đón à?"

Tiền Thiên cảm thấy thế giới thật huyền ảo, đại thúc hồ ly này muốn làm gì vậy?! Lại thấy mẫu thân cô bày vẻ không tiện từ chối, rõ ràng đã chịu lời vị này rồi.

Quả nhiên, Trương thị do dự giây lát rồi gật đầu, đáp: "Nếu đại ca không chê thì vào nhà ta đón lễ tết đi, cũng không có gì bề bộn cần giúp..."

Trương thị chưa nói xong đã bị Ám Nhất ngắt lời, y đặt đồng đồ lớn trong tay xuống sân, tự nhiên vẫy Tiền Thiên: "Nha đầu mau tới đây giúp mẹ nguoi một tay. Đã qua trưa rồi, tranh thủ thời gian làm đồ cúng lễ đi."

M* nó!!! Tiền Thiên đen mặt nhìn chằm chằm túi đồ đựng giày mũ ông Táo và đủ các đồ cúng như kẹo mạch nha. Muốn giúp đỡ của vị này là giúp nhà cô làm lễ cúng ông Táo hả... Đây rõ ràng là ý để nhà cô có nam nhân!!!

Tiền Thiên có chút mờ mịt nhìn mẹ cô, kết quả phát hiện ánh mắt Trương thị cũng dừng trên túi giày mũ ông Táo. Bà nhìn một lát, không nói gì đã bước vào bếp, dường như còn đỏ mặt.

ㄟ(̄ ㄔ ̄?) Thật sự sắp có cha!!! Tiền Thiên cảm thấy thế giới biến đổi quá nhanh, cô sắp không theo kịp...

Ám Nhất tới xoa đầu Tiền Thiên đầu, thúc giục: "Nha đầu đơ gì đấy, nhanh giúp mẹ nguoi một tay. Ta mua chút thịt, nguoi đưa vào bếp cho mẹ đi."

Tiền Thiên lặng yên nhìn Ám Nhất, quyết định vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời, nhặt vài đồ đưa vào bếp. Đồ Ám Nhất mua rất đầy đủ, có thịt, có rau quả, có bột, đủ làm sủi cảo.

Tiền Thiên đưa đồ vào bếp, nhìn mẹ cô một chút, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Mẹ à, mẹ rất quen thân với đại thúc kia?"

Trương thị đỏ mặt, đáp: "Sau lần tới nhà mình thì có qua lại, gần đây có tới vài lần, giúp mẹ không ít. Con đi sớm về trễ làm việc nên không gặp."

"Ồ." Tiền Thiên gật đầu, tỏ vẻ không có việc gì cất bước ra ngoài. Trương thị hai mắt nhìn cô, muốn mở miệng giải thích một chút, lại cảm thấy vốn không có chuyện gì, càng giải thích càng có vẻ che giấu nên ngậm miệng lại. Bà giả bộ lượn tay bận rộn, trong lòng lại có vài phần xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đại gia, ta là chạy đường (33)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên lên nhìn sắc mặt mẹ mình, trong lòng nhanh chóng cười bò, ngoài mặt tỏ vẻ không biết cái gì ra ngoài tìm Ám Nhất.

Ám Nhất đang ngồi trong sân sắp xếp mấy túi giấy mình mang tới. Tiền Thiên bước tới, cười đến vô cùng đắc tiện, hỏi: "Đại thúc, ngài đã làm tới bước nào rồi?"

Ám Nhất nhìn dáng vẻ dung tục bỉ ổi của cô, không nhịn được bật cười, hỏi ngược lại: "Nguoi nói xem ta làm tới bước nào rồi?"

Tiền Thiên không trả lời, vẻ mặt cao thâm khó lường nhìn Ám Nhất, đột nhiên hỏi: "Đại thúc nguoi họ gì? Quen biết lâu như vậy vẫn chưa hỏi tên họ của ngài."

Ám Nhất nghe cô hỏi vậy, sắc mặt nghiêm túc, đáp: "Ta xuất thân cô nhi, vốn là người không tên họ, theo chủ tử đương nhiên cùng họ chủ tử. Ban đầu chủ tử ta họ Trần, ta là đứa bé đầu tiên được chọn trong đám trẻ nên lúc đó được gọi là Trần Nhất. Nhưng cái tên này đã nhiều năm không ai gọi, chỉ sợ ngày cả các huynh đệ ta cũng không nhớ rõ."

Tiền Thiên nghe Ám Nhất nói, trong lòng có chút cảm thán, vị này đại thúc hồ ly này cũng có thành ý, thứ gì có thể nói đều nói hết. Nhưng tới bây giờ chủ tử hiện tại của y và công việc của mình y vẫn chưa lộ chút nào, đạo đức nghề nghiệp thật tốt đẹp.

Vậy là Tiền Thiên quan sát Ám Nhất, nói: "Thì ra là vậy. Nói như thế, hiện giờ đại thúc ngài vẫn không tên không họ nhì."

Ám Nhất gật đầu một cái: "Có thể nói như vậy. Vốn không có chỗ ở, tên họ gì cũng không quan trọng, họ Lý họ Vương đều như nhau." Dứt lời y nhìn Tiền Thiên một chút, bổ sung: "Theo họ Trương nhà người cũng được."

Tiền Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn y, làm bộ quan sát túi giấy trong tay y. Ám Nhất cũng không nói thêm điều gì, tiếp tục sắp xếp đồ đạc. Sau nửa ngày, Tiền Thiên không ngẩng đầu lên, buông một câu: "Vậy ngài họ Trương đi."

Ám Nhất nghe xong nở nụ cười, mặt mày giãn ra, có vẻ tâm tình rất tốt, đưa cho Tiền Thiên một bọc giấy: "Ăn điểm tâm đi, ta mua ở Lư Vân Trai đó."

Thấy Tiền Thiên nhận đồ, Ám Nhất lại bổ sung một câu: "Không ngọt. Mẹ người nói người không thích ăn đồ ngọt."

Dứt lời lại cầm một túi khác, giống như lắm bầm nói: "Nếu ngọt người cũng ăn một miếng đi, người không ăn, mẹ người nhất định không chịu ăn trước."

Tiền Thiên ôm điểm tâm cười khi khi, cười đến vô cùng thật lòng, vừa cười vừa trêu chọc Ám Nhất: "Mẹ ta chính là nữ nhân tốt nhất thiên hạ, hời cho ngài."

Ám Nhất không phản bác, ngược lại cười cười gật đầu.

Hai người thấy Trương thị đi từ bếp ra, vội dừng câu chuyện lại. Tiền Thiên ôm điểm tâm chạy tới trước mặt Trương thị, nhét vào miệng bà một miếng, nói: "Mẹ, đại thúc mang điểm tâm tới, mẹ con mình cùng ăn."

Trương thị cười rồi ăn, xoay người cảm ơn Ám Nhất: "Đại ca, lại khiến ngài tốn kém rồi."

Ám Nhất cười tủm tỉm đáp: "Việc nên làm thôi, gần đây ta đều nhờ đại tẩu may và quần áo, nếu không một đại nam nhân độc thân như ta sao có thể lo cho bản thân tốt được."

Nếu các huynh đệ của Ám Nhất nghe y tào lao nói loạn ở đây, nhất định đều thổ huyết ngã xuống đất mà chết. Ám vệ bọn họ huấn luyện cả ngày, quần áo rách hỏng là bình thường, chủ gia cũng không hẹp hòi cái này, từ trước đến nay rách rồi là vứt đi.

Ai ngờ gần đây Ám Nhất nảy ra tật xấu và quần áo, dù ngoại bào của y không rách thủng cũng phải lấy đao quơ một cái, sau đó hấp tấp chạy đi may vá. Các vị huynh đệ đều cảm thấy y vui buồn thất thường, tiếc là không ai dám hỏi, sợ hỏi xong sẽ bị ăn đập.

Tiền Thiên nghe xong, thì ra tình cảm của vị này dựa theo chiều bài tới cửa may và nha, quả nhiên không hổ là lão hồ ly. Cô bật ngón tay cái với Ám Nhất, Ám Nhất giả bộ không nhìn thấy.

Thấy Trương thị lại nhìn Ám Nhất, Tiền Thiên rất có mắt đứng lên, nói với Trương thị: "Mẹ, con vừa xem nhà ta không còn nhiều giấm, không phải hôm nay làm sủi cảo à, con ra quán một chuyến."

Trương thị gật đầu, tính quay người lấy tiền đưa cho Tiền Thiên đã thấy Ám Nhất lấy túi ra, cầm một nắm tiền đồng đưa Tiền Thiên. Tiền Thiên không chút khách khí nhét vào ngực, vừa chạy như bay vào bếp lấy bình gốm, vừa ồn ào: "Vừa hay, con tới tìm Tiểu Thuận Nhi ca ca sẽ mua chút quà mời hân ăn."

"Ai da! Nhóc con nhà con, sao lại tự tiện cầm tiền người khác..." Trương thị muốn đuổi theo túm Tiền Thiên nhưng bị Ám Nhất cản lại. Tiền Thiên cười hi hi một tiếng, chạy như một làn khói.

Đợi khi Tiền Thiên lượn đủ bên ngoài thì ôm một bình dấm về nhà, Ám Nhất và Trương thị đã bắt đầu bày đồ cúng ông Táo. Thấy cách ở chung hài hòa của hai người, Tiền Thiên đứng ở cửa vào cười hi hi.

Trương thị quay đầu thấy cô, mặt đỏ hồng, dạy dỗ: "Bảo con đi mua giấm lại chạy biến mất tăm"

Tiền Thiên vừa đặt bình gốm xuống vừa giải thích: "Chẳng phải con bảo với mẹ là tới chơi một lúc với Tiểu Thuận Nhi sao. Tiểu Thuận Nhi ca mời con ăn đậu phộng nên chơi hơi lâu. A, đúng rồi..."

Tiền Thiên quay đầu nói với Ám Nhất: "Ta thấy chương quỹ nhà trọ Duyệt Lai, hỏi ta có phải tới lấy rượu không ta mới nhớ hôm nay nhà mình cúng ông Táo, không biết đại thúc có mang rượu tới không. Nếu không mang, ta đi thêm một chuyến."

Ám Nhất vừa nghe hai chữ "nhà mình" trong lời Tiền Thiên, trong lòng âm thầm vui vẻ, lập tức đáp: "Trong nhà có hai người lớn đấy, chút chuyện nhỏ này đâu cần tiểu nha đầu người quan tâm. Nhanh vào bảo mẹ người đưa quần áo khác cho thay, dù sao hôm nay cũng hết năm, cô nương trong nhà đừng có mặc trang phục chạy đường lượn lờ lung tung." Giọng điệu kia có vài phần tư thái cha quan tâm con.

Trương thị nghe Ám Nhất nói kiểu này cũng không để tâm thâm ý trong lời y, chỉ kịp phản ứng con gái thường xuyên mặc trang phục chạy đường, vậy là đưa tay túm chặt Tiền Thiên áp giải vào phòng thay quần áo, chỉ chừa một người Ám Nhất ở ngoài vui vẻ cười tới cười lui.

Ngày lễ ông Táo ở Trương gia trôi qua cực kỳ náo nhiệt. Ám Nhất thực sự như nam chủ nhà chủ trì lễ cúng ông Táo Trương gia, còn ăn sủi cảo Trương thị tự tay làm. Xong, y hài lòng chuẩn bị rồi đi, trước khi đi vẫn không quên dặn Trương thị gói cho y vài nắm thức ăn, nói là hôm sau sẽ ăn trong lúc trực như lương khô.

Trương thị thuận thực tìm được một lưng vải, nhanh tay nhanh chân xếp món ăn và dưa muối vào nắm, đuổi Ám Nhất đi. Tiền Thiên yên lặng nhìn không

nói, đợi khi Âm Nhất đi rồi cô mới hỏi: "Mẹ, mẹ thường xuyên chuẩn bị đồ ăn cho đại thúc à? Động tác rất thuần thực..."

Trương thị đỏ mặt, mắng: "Con đứa nhỏ này, nói cái gì đó. Người ta giúp đỡ chúng ta không ít, lấy chút đồ ăn nắm lại cũng không đáng gì."

Tiền Thiên không nói tiếp, chỉ là ánh mắt sáng rực nhìn bà chăm chăm trong chốc lát, thốt ra một câu: "Mẹ, con cảm thấy cho đại thúc làm cha con rất tốt."

"Con!" Đột nhiên trên gương mặt Trương thị hiện ra vài phần tức giận, khiển trách: "Con nói như vậy làm sao xứng với cha con. Mẹ chưa từng nghĩ tới chuyện tái giá. Chưa từng nghĩ... mẹ có thể nuôi con..." Dứt lời trong mắt ngấn lệ.

Tiền Thiên tới gần bà, ôm eo của bà, nhẹ nhàng nói: "Mẹ, con biết mẹ không quên được cha con, ta cũng biết mẹ có thể nuôi nổi con. Nhưng mẹ à, mẹ mới ba mươi hai tuổi, còn rất nhiều thời gian, con không muốn mẹ chịu đựng vì con..."

Trương thị không nói, chỉ ôm Tiền Thiên rơi nước mắt. Tiền Thiên nghĩ thầm, coi như mình đã cố giúp rồi, phần còn lại phải xem tự thân Âm Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đại gia, ta là chạy đường (34)

Dịch: Lạc Đình Đang

Sau lễ ông Táo chỉ còn vài ngày là tới Tết, Trương Nguyên Lô chuẩn bị nghỉ kinh doanh, nghỉ thẳng tới mừng sáu mới khai trương, tiếp tục mở cửa kinh doanh. Không ngờ lại có một tuần lễ Tết vàng, nhân viên thực tập Tiền Thiên tỏ vẻ vô cùng hân hoan.

Trước một ngày đóng cửa quán, Yên Hành lại đại giá quang lâm, ngồi xuống đã cười hỏi Tiền Thiên: "Ngày lễ ông Táo thế nào?"

Tiền Thiên nhìn hai bên một chút, thấy những người khác cách khá xa, vội vàng hỏi: "Ngài đã biết từ sớm đúng không?"

Yên Hành cảm chén trà liếc Tiền Thiên một cái, hỏi: "Ta biết cái gì?"

"Biết đại thúc hồ ly nhà ngươi coi trọng mẹ ta, muốn làm cha hời của ta!" Tiền Thiên tròn mắt nhìn hấn.

Yên Hành so tính sự vô lý của cô, ngược lại gõ tay xuống bàn, nói: "Đại thúc hồ ly à? Đúng là không sai! Thật chuẩn xác!"

"Có phải ngài đã sớm biết không?" Tiền Thiên vội vàng hỏi.

"Sao, ngươi phản đối à?" Yên Hành không trực tiếp trả lời mà cười cười nhìn Tiền Thiên.

"Không phải. Nhưng đại thúc kia có đáng tin cậy hay không?" Trong tiềm thức Tiền Thiên vẫn rất tin tưởng Yên Hành. Lại nói Âm Nhất là thuộc hạ Yên Hành, hỏi càng nhiều Tiền Thiên càng cảm thấy yên tâm hơn.

"Đáng tin cậy?" Yên Hành có chút hoang mang "Đáng tin cậy là cái gì?"

"Ây... Chính là có đáng tin hay không, nhân phẩm thế nào, có thể đối xử với mẹ ta tốt không, v...v... Chỉ cần ngươi nói tốt thì ta sẽ tin!" Tiền Thiên xoắn xuýt giải thích.

Yên Hành bị câu "Chỉ cần ngươi nói tốt thì ta sẽ tin" lấy lòng, tâm tình cực tốt vỗ gáy Tiền Thiên, nói: "Yên tâm đi, Âm Nhất rất đáng tin. Hấn cô đơn nhiều năm mới cưới vợ, tất nhiên sẽ một lòng một ý với thê tử."

"Thì ra đại thúc tên Âm Nhất à..." Tiền Thiên lắc đầu như một ông cụ non: "Tên gì thế này, bảo sao hấn nói với ta là hấn không tên không họ."

"Chờ chút..." Tiền Thiên đột nhiên sợ hãi ngẩng đầu, hỏi: "Không phải hấn là ám vệ trong truyền thuyết chứ?"

Yên Hành vẫn duy trì khuôn mặt cười cười nhìn cô nhưng không trả lời, dường như vốn không nghe thấy. Tiền Thiên cúi đầu thờ dài: "Ai da! Coi như ta không nói! Ta lại hỏi thử không nên hỏi rồi. Nhưng nếu thật sự là ám vệ thì thảm rồi, nghề nghiệp nguy hiểm cao như vậy, nhờ ngày nào đó mẹ ta lại thành quả phụ thì sao bây giờ."

Yên Hành có chút dở khóc dở cười nghe Tiền Thiên lái nhái, sao hấn không phát hiện nha đầu này lo lắng như thế. Hơn nữa còn nói cái gì kia, "Nghề nghiệp nguy hiểm" à, nghe qua rất có đạo lý đó chứ.

"Được rồi!" Sau một nén nhang, cuối cùng Yên Hành không nhịn được chọc đầu Tiền Thiên đầu, lắc đầu thờ dài: "Tuổi không lớn nhưng sao lái nhái như bà già vậy, chưa thấy ngươi lo lắng như vậy bao giờ. Ngươi cứ yên tâm đi, những năm gần đây Âm Nhất rất ít khi ra tay, không mấy ai có thể là đối thủ

của hắn."

"Ngài nói như vậy ta yên tâm rồi!" Tiền Thiên ngẩng mặt cười tin nhiệm với Yến Hành, sau đó có chút ngượng ngùng nói: "Ta lái nhai gây phiền rồi, rất xin lỗi đại gia."

Yến Hành cười cười không nói. Hắn rất hoan nghênh việc Âm Nhất muốn cưới Trương thị. Âm Nhất là thủ lĩnh ám vệ, đương nhiên giống như người thân của hắn. Nếu Tiền Thiên thành người nhà Âm Nhất, hắn thực sự rất vui vẻ, thậm chí trong lòng còn cảm thấy mình và Tiền Thiên thân cận hơn một chút.

"Dù sao sau này đều là người phủ Lục Hoàng ta, để ý một chút cũng là việc nên làm." Yến Hành nhìn Tiền Thiên bận rộn, tâm tình rất tốt nghĩ.

Ngày hôm đó Yến Hành phát lì xì cho từng tiểu nhị chạy đường trong quán, đương nhiên Tiền Thiên cũng có một phần. Lì xì cho Tiền Thiên làm chân chạy đi phát, đương nhiên cô biết Yến Hành có ý giữ lại lì xì dày nhất cho cô.

Lúc gần đi, Tiền Thiên cười tủm tỉm nói lời cảm tạ với Yến Hành, đang chuẩn bị chúc mừng năm mới thì Yến Hành đã lên đưa cô một túi vải nhỏ. Nhìn cô sung sướng nhận, Yến Hành cũng mang đầy ý cười lên ngựa.

Tiền Thiên tới chỗ không người mở túi vải Yến Hành cho cô. Mở ra phát hiện là một cây trâm hoa nhỏ, dù nhỏ nhưng cực kỳ tinh xảo, nhìn cũng rất quý giá.

Tiền Thiên cười, trong lòng thật sự có vài phần cảm động. Vương triều này có một phong tục ăn tết đó là cô nương chưa xuất giá trong nhà vào mừng một đầu năm, nam tử lớn tuổi trong nhà sẽ cài châm hoa lên đầu cô bé đó, coi đó là lời chúc phúc, cũng mong muốn tương lai bé gái có thể gả cao.

Vào mừng một đầu năm các cô nương đều phải cài hoa trên đầu ra cửa chạy một vòng, ý là mang may mắn cho nhà. Phần lớn gia đình không có bé gái sẽ cho bé trai cài tượng trưng vài đoá hoa ra ngoài mang may mắn.

Đây là phong tục cực kỳ quan trọng ở Đại Tần, nhà nhà đều rất coi trọng. Bởi vậy, phụ thân có con gái trong nhà và các huynh trưởng có muội muội đều chuẩn bị hoa cho bé gái từ trước. Những năm trước, dù nhà Trương Ngũ Nương nghèo không mua được hoa lụa, nhưng hàng năm Trương thư sinh đều mua tơ lụa vụn từ trước để Trương thị làm hoa cài đầu cho con.

Những năm trước hoa cài đầu của Trương Ngũ Nương đều là dạng tốt nhất trong thôn, nhưng mừng một đầu năm ra ngoài vẫn bị người ta chê cười vì, người Trương gia ít miệng, Trương Ngũ Nương chỉ có cha, trên đầu lẻ loi trơ trọi một đoá hoa, đương nhiên không so được với các cô nương nhiều huynh trưởng, trên đầu rực rỡ sắc màu.

Ăn Tết năm nay Trương thư sinh đã qua đời, lúc đầu Tiền Thiên chuẩn bị trơ trọi qua Tết, cô vốn không phải dân bản địa ở đây, không quá coi trọng, chỉ là có phần lo Trương thị sẽ buồn thương.

Nhưng giờ nhìn trâm hoa nhỏ tinh xảo Yến Hành đưa, Tiền Thiên không khỏi cảm kích sự cẩn thận của hắn. Đây đúng là một lễ vật ăn tết cực tốt, vừa nhìn đã biết có dụng tâm để ý. Tiền Thiên cầm hoa cười tới ngu người...

Gần kết thúc việc, Tiền Thiên bái lạy sư phụ mình rồi về nhà ăn tết. Về tới nhà cô móc lì xì Yến Hành đưa, là hai thỏi bạc nhỏ, không chờ Tiền Thiên nhìn nóng mắt đã bị Trương thị đập vào bồ sung đồ cưới đã tiêu hết. Tiền Thiên không khỏi cảm thán, Trương thị có một loại cổ chấp khác thường với đồ cưới của con gái.

Nháy mắt đã tới ba mươi, dù Trương gia ít người nhưng Trương thị cũng nghiêm túc chuẩn bị ăn Tết, nhưng càng tới gần giao thừa, sắc mặt bà càng uất ức.

Tiền Thiên biết bà đang nghĩ gì, lấy trâm hoa Yến Hành tặng đưa cho Trương thị, cười nói: "Mẹ, mẹ nhìn xem, vị công tử trong miếu lần trước mua đồ dùng Tết cho con đó, mừng một đầu năm mẹ giúp con cài lên thay hẳn là được. Năm nay con vẫn cài hoa trên đầu, vẫn giống những năm trước."

Trương thị bình tĩnh nhìn trâm hoa tinh xảo một lát, cuối cùng cười, xoa đầu Tiền Thiên, thở dài: "Là mẹ cứ chi tiền rồ rồ. Ngũ Nương nhà chúng ta là cô nương có vận may vô cùng tốt, dù năm nay không có cha nhưng vẫn có công tử bằng lòng làm huynh trưởng mua hoa cho con. Sáng sớm đầu năm mẹ sẽ giúp con cài đầu, nhất định năm sau Ngũ Nương sẽ tràn đầy may mắn."

"Đúng vậy mẹ, đương nhiên con có vận may rất tốt, mẹ cũng có vận may tốt! Chúng ta đứng thẳng chân ở kinh thành còn hơn nhiều so với trong thôn. Mẹ yên tâm, chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn." Tiền Thiên cười tủm tỉm nói.

Dường như châm hoa kia thực sự an ủi Trương thị, bà bắt đầu bắt đầu lên tinh thần nấu nướng. Dù là giao thừa hai người cũng làm cực kỳ phong phú. Hai người uống rượu Đồ Tô, nghiêm túc đón giao thừa và tràn đầy hi vọng nói về năm tới.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đại gia, ta là chạy đường (35)

Dịch: Lạc Đình Đang

Khác Tiền Thiên đoán trước đó, năm nay là lần đầu tiên trên đầu cô có hai đoá niên hoa. Sáng sớm mừng một, Âm Nhất hứng sương xuất hiện trước nhà cô, tay cầm đầy đồ Tết, vừa vào đã xin lỗi Trương thị: "Hôm qua đang trực, để hai mẹ con bà tui thân đón giao thừa rồi."

Dứt lời thấy Tiền Thiên ăn mặc chỉnh tề giữa nhà, y đi vội mấy bước, cẩn thận lấy một túi vải nhỏ trong ngực ra. Mở ra, bên trong cũng là một đoá niên hoa tinh xảo, màu đỏ chót, xung quanh viền tơ vàng rất xinh đẹp, nhưng cũng cực kỳ dễ thấy.

Tiền Thiên nhìn đoá niên hoa xong đen mặt, la lên: "Đại thúc! Hôm nay ta phải ra cửa chúc Tết, ăn mặc trang phục bé trai! Đoá hoa đỏ lớn như vậy làm sao mang ra ngoài được..."

Âm Nhất cười ha ha, đáp: "Hôm nay nhất định phải mang nó ra ngoài. Trước đây ta sống một mình, cũng không để ý mua niên hoa cho con gái, năm nay là năm đầu đặt mua, người không được ghét. Lại nói, những nhà không có con gái hôm nay cũng cho bé trai cài hoa chúc phúc, người sợ cái gì."

Âm Nhất kéo Tiền Thiên qua, tay chân hơi luống cuống cài hoa trên búi tóc nam của Tiền Thiên, vừa cài hoa vừa đọc: "Búi tóc cài hoa, mang phúc đủ đầy, năm sau gả cao, đeo vàng đeo bạc."

Cài hoa xong y nhìn kỹ một chút, vỗ tay cười nói: "Cái này rất tốt đó chứ! Ông chủ tiệm niên hoa nói phải vừa đỏ vừa lớn mới tốt!"

Trương thị ở cạnh bên cười không nói, đưa trâm hoa nhỏ Yến Hành chuẩn bị cho Âm Nhất, Âm Nhất nhìn một cái rồi cười hỏi: "Công tử chúng ta chuẩn bị há? Đây là vật quý giá, hôm nay dùng xong phải cất đi cẩn thận, sau này có thể làm đồ cưới áp đáy hòm." Y vừa nói vừa cài trâm hoa nhỏ lên đầu Tiền Thiên.

Tiền Thiên cài hai đoá niên hoa trên đầu xong luôn cảm thấy nặng đầu, vừa lắc đầu vừa nói với Trương thị: "Mẹ, mẹ nhìn con này, năm nay con có hai đoá niên hoa, nhiều hơn năm khác một đoá. Con đã nói mọi thứ sẽ tốt lên mà."

Vành mắt Trương thị đỏ lên, gật đầu: "Vẫn là mẹ vô dụng để hoa trên đầu con là ít nhất, khiến con tui thân."

"Chuyện này có gì đâu!" Âm Nhất khoát tay: "Năm tới để các huynh đệ của ta mua niên hoa cho tiểu nha đầu, để con bé cài hoa đầy đầu. Hơn nữa, trâm hoa năm nay công tử chúng ta chuẩn bị, một đoá này đã hơn vạn đoá khác, chúng ta ít mà tinh."

Trương thị nghe vậy bật cười, nhưng Tiền Thiên ăn mặc một thân nam trang phát sần chọc hai đoá hoa trên đầu, thực sự có chút ngượng ngùng khi gặp người khác.

Ăn xong điểm tâm, quả nhiên Vương Thuận tới gọi Tiền Thiên cùng đi Đồng gia chúc Tết. Vừa vào cửa hán đã chỉ đầu Tiền Thiên cười ha ha: "Ta đoán trước rồi. Người là con một, hôm nay không thể không cài hoa nên sáng sớm ta đã chạy tới đây xem"

Sau khi cười đủ, Vương Thuận ngoan ngoãn thi lễ chúc Tết Âm Nhất và Trương thị. Âm Nhất ngông nghênh đón lễ như gia chủ, lại móc một bao lì xì đỏ từ ngực ra cho Vương Thuận, lễ độ nói: "Vài ngày trước phiền tiểu huynh đệ giúp đỡ hai mẹ con bà ấy rồi, tại hạ cảm ơn."

Vương Thuận cũng không hỏi nhiều, cười hi hi nhận lì xì đỏ, túm Tiền Thiên ra cửa. Tiền Thiên lại có chút ngạc nhiên, không ngờ Trương thị nghĩ thông suốt nhanh vậy, với một loạt hành vi rõ ràng của Âm Nhất đều làm như không thấy. Xem ra chẳng mấy chốc cô sẽ có cha.

Kinh thành không thể so với nông thôn, dù quả phụ tái giá không phổ biến nhưng cũng không phải hành vi kinh hãi thế tục gì. Những ngày gần đây Âm Nhất ra ra vào vào, thật ra hàng xóm láng giềng đều có vài phần vui thay. Dù sao tuổi Tiền Thiên còn nhỏ, cô nhi quả phụ Trương thị sống qua ngày rất gian nan.

Mấy ngày trước ngay cả Lý đại nương cũng tới khuyên Trương thị tái giá, chẳng qua Tiền Thiên không biết mà thôi. Cho nên, Vương Thuận tới nhà Tiền Thiên chúc Tết, nhìn thấy Âm Nhất chẳng những không thấy kỳ quái mà còn thấy đó là đương nhiên.

Tiền Thiên cũng không biết, Âm Nhất sớm đã được lòng hàng xóm láng giềng, cô chỉ thấy Vương Thuận bình tĩnh khác thường nên ra khỏi cửa liền hỏi: "Tiểu Thuận Nhi ca, sao người không hỏi nhà ta nhiều người vậy?"

"Có gì phải hỏi, đó không phải là cha người à? Hàng xóm láng giềng đều biết cả, mỗi lần cha người gặp chúng ta đều chủ động chào hỏi, sáng nay cũng vậy." Vương Thuận chẳng hề để ý nói.

Đậu má!!! Tiền Thiên nghĩ thầm, mình có cha sao mình không biết!!! Quả nhiên vẫn là đại thúc hồ ly ẩn tàng sâu!!!

Trong cả lễ Tết, chỉ cần Âm Nhất không đi làm thì sẽ xuất hiện ở nhà Tiền Thiên, đón tiếp người chúc Tết như chủ nhà, còn giúp Trương thị làm việc, trời tối mới đi.

Tiền Thiên cảm thán, mẹ của cô không phải đối thủ của đại thúc hồ ly, sợ là không lâu sau sẽ làm đám cưới.

Chớp mắt một cái, tuần lễ vàng mừng Tết đã qua, sáng mừng sáu khai trương, Tiền Thiên mặc đồ mới chúc Tết chường quý và sư phụ mình, lấy về hai bao lì xì. Một năm mới bắt đầu, kiếp sống chạy đường của Tiền Thiên vẫn tiếp tục như cũ. Đường như cuộc sống Trương gia thật sự tốt lên, nhưng Tiền Thiên vẫn đợi cơ hội hoàn thành nhiệm vụ.

Thời gian cứ như vậy tiếp tục an ổn qua đi, quả nhiên đầu tháng ba, Âm Nhất phái bà mối đưa sính lễ tới cửa cầu hôn mẹ Tiền Thiên. Hai người tìm ngày

đẹp, lên quan làm thủ tục, viết hôn thư, coi như đã kết hôn.

Vì là quả phụ tái giá nên không làm hôn lễ long trọng gì, Âm Nhất và Trương thị chỉ phát kẹo mừng cho hàng xóm láng giềng.

Tiền Thiên cũng mang một phần kẹo mừng tới Trạng Nguyên Lâu, vừa lúc gặp Yến Hành và Trần Tĩnh Hòa tới dùng cơm, cô liền đưa cho hai người. Yến Hành lộ vẻ cực kỳ vui mừng, bắt Trần Tĩnh Hòa và hai người họ ăn sạch kẹo mừng nhìn không hề tỉnh xảo kia.

Tiền Thiên thành đứa bé có cha. Nhưng cô không ngừng đi sớm về trễ cả năm thực tập chạy đường, trong nhà có thêm một người cũng không ảnh hưởng lớn tới cô. Chỗ khác lớn nhất là, chỉ cần Âm Nhất không trực đêm thì nhiệm vụ đưa Tiền Thiên đi làm mỗi ngày đều rơi xuống đầu y.

Với Âm Nhất mà nói, sinh hoạt bắt đầu thay đổi lớn! Y bắt đầu mang lương khô từ mình làm đi trực ban; thời gian nghỉ ngơi cũng không ngồi ngây ra lau trường đao; lúc rảnh làm việc còn nhớ mua cho con gái hời đặc sản; ngày nào cũng cười; cứ ba câu lại nói "Vợ ta" và "Nha đầu nhà ta", đáng vẻ đắc ý như gió xuân thổi tới khiến một đám huynh đệ cẩu độc thân vô cùng ghen tỵ!

Trong nhà không có áp lực kinh tế, Trương thị bắt đầu kêu Tiền Thiên về nhà. Tiền Thiên cứng cổ phản đối một trận mới khiến Trương thị buông lòng, cho phép cô làm tới đủ 14 tuổi, đương nhiên đương nhiên trong đó cũng có công lao Âm Nhất. Tiền Thiên bẻ ngón tay tính toán, thời gian sắp tới rồi, đủ cho cô hoàn thành nhiệm vụ.

Nói đến, Tiền Thiên chạy đường đã một thời gian, gần đây nữ chính Bạch Lưu Sương thường xuất hiện ở Trạng Nguyên Lâu ngó theo Yến Hành và Trần Tĩnh Hòa, đáng tiếc không tìm được cơ hội bắt chuyện.

Mà Yến Hành, nói đến khiến Tiền Thiên muốn thờ dài. Hắn tới thường xuyên đấy, tiếc là đam mê đuổi Tiền Thiên đi mua đồ vẫn còn nên hắn không thể quên tiền được. Cho dù không mang tiền thì hắn cũng không quên mang túi tiền đi động Trần Tĩnh Hòa. Tiếp tục như vậy, lúc nào cô mới hoàn thành nhiệm vụ! Tiền Thiên có chút sầu lo..

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Dạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đại gia, ta là chạy đường (36)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tục ngữ nói, cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị. Trong sáu tháng, cuối cùng Tiền Thiên cũng chờ được cơ hội để hoàn thành nhiệm vụ. Trương tự, nữ chính Bạch Lưu Sương luôn chuẩn bị cuối cùng cũng chờ được cơ hội bắt chuyện hoàn mỹ.

Một ngày, Yến Hành một mình tới Trạng Nguyên Lâu, vẫn như thường ngày móc vài đồng tiền sai chân chạy Tiền Thiên đi mua đồ. Thấy hắn móc tiền ra, Tiền Thiên đã không trông mong hôm nay có thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy nên chạy xong cũng không tính gì khác, vẫn bụng âm thầm nói chuyện phiếm câu được câu không với Yến Hành.

Khi Yến Hành cơm nước xong xuôi, chuẩn bị rời đi, Tiền Thiên vẫn như ngày thường đặt bình trà xuống chạy tới tính tiền, thuận tiện tiền hắn xuống lầu. Nhưng bị gia này đột nhiên giờ què.

Chỉ thấy Yến Hành lười biếng nghiêng người trên ghế, đột nhiên bật thốt một câu khỏi miệng: "Không có tiền!" Nói xong vẻ mặt cao ngạo bề ngẩng nhìn Tiền Thiên, bên miệng còn treo ý cười ác miệng.

Lúc đó Tiền Thiên hiểu ngay là con hàng này lại là muốn hành nàg! Cô nhìn quanh thấy nữ chính cách đây không xa, tên gốc mới bỏ cơ hội tốt thế này.

Vậy là Tiền Thiên vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt, bước lên một bước, nghiêm túc nói lời thoại định sẵn: "Đại gia, nhìn ngài ăn mặc sang trọng như vậy, sao có thể ăn cơm không trả tiền chứ. Thật là không thể nhìn người qua tướng mạo được!" Không những giọng nói cực lớn mà còn thành thật gật đầu hùng dũng định hiệu quả.

"Phi." Yến Hành thấy cô có đức hạnh này, thiếu chút thì há miệng cười lớn, cuối cùng vẫn nhịn cười nói: "Bảo không có tiền là không có, ngươi muốn thế nào?"

Ya ya! Nam chính chịu hợp tác quá dễ!!! Trong lòng Tiền Thiên cảm động tới rơi nước mắt, nhanh chóng tiến tới theo hướng người ta đã vạch!

Vậy là Tiền Thiên ưỡn ngực ngẩng đầu, ăn nói chính trực, tiếp tục to giọng quát: "Muốn trốn nợ cũng không dễ như vậy!!!"

Đình – cô nghe thấy tiếng Hệ Thống báo hoàn thành nhiệm vụ. A ha ha ha, sau này cô tự do rồi nhá!!! Tiền Thiên vui vẻ điên cuồng trong lòng.

Yến Hành che mặt, có chút không đành lòng nhìn thẳng bộ dáng đắc ý kia của Tiền Thiên... Hắn cảm thấy mình sắp không diễn nổi nữa rồi, sao lại có người dở hơi như này!!!

Người xung quanh nghe thấy động tĩnh đều tròn mắt há mồm nhìn Tiền Thiên và Yến Hành, không biết vị gia kia định chơi trò gì hôm nay, ngoại trừ một người...

Bạch Lư Suông cũng nghe thấy động tĩnh! Khác phản ứng ngay ra của người xung quanh, trong lòng nàng ta vui mừng hân hoan! Chờ ở Trạng Nguyên lâu đã nửa năm, dù nàng ta thường gặp huynh đệ Trần Tĩnh Hòa nhưng vẫn chưa có cơ hội tiếp cận.

Công sức không phụ lòng người, cuối cùng hôm nay nàng ta cũng chờ được cơ hội gặp mặt hoàn mỹ. May là tên tiểu nhị kia mắt không trông dám đuổi theo biểu thiếu gia phủ Quốc Công đòi tiền com. Bạch Lư Suông nhanh chóng sửa sang quần áo, nhanh chóng tới gần Yến Hành và Tiền Thiên.

Lúc này Tiền Thiên đã không chờ được, trong lòng nghĩ sao nữ chính đại nhân không mau mau ra trận!

Ngay khi Tiền Thiên vội tới lên trời, Yến Hành nhìn cười suốt tất thờ, Tiền Thiên thoáng thấy nữ chính lao tới...

Cứu tinh!!! Tiền Thiên thiếu chút chảy hai dòng nước mắt to như mỳ sợi bày tỏ sự xúc động của mình!!!

"Tiền com vị công tử này hôm nay tính trên đầu ta." Bạch Lư Suông điều chỉnh biểu cảm và góc độ tốt nhất, vừa mỉm cười vừa nhìn Yến Hành đang che mặt.

Yến Hành vốn không chú ý tới nàng ta, nghe thấy thanh âm tức thì sững sờ. Hắn đưa mắt nhìn lên, sao lại là nữ nhân này!!!

Yến Hành có chút ghét bỏ liếc mắt nhìn Bạch Lư Suông, quay đầu tiếp tục nhìn Tiền Thiên hỏi: "Ăn com không trả tiền thì sao?"

Mẹ nó!!! Trong lòng Tiền Thiên có hàng vạn con thần thú chạy qua sông lớn: Nữ chính ở đây này, đây này, có phải nam chính nhà mi bị mù không mà cần mãi không tha nhân vật quần chúng là ta!!! Nhà mi đâu phải họ chó!!!

Tiền Thiên tròn mắt một cái, vấn đề này chỉ có thể chờ nữ chính tới cứu trận. Nữ chính là người lương thiện, làm có chuyện thấy chết không cứu.

Quả nhiên không để cô thất vọng, Bạch Lư Suông thấy Yến Hành không để ý nàng ta, lập tức nhảy ra tức giận xoát cảm giác tồn tại: "Công tử gặp phải chuyện khó xử gì mà không bỏ qua, coi như hôm nay ta làm chủ, tiền bữa com này ta bỏ ra."

Đáng tiếc Yến Hành vẫn không đi theo kịch bản, hắn không để ý tới Bạch Lư Suông, ngược lại xích gần hướng Tiền Thiên một chút, nhìn chăm chăm mắt cô, nói: "Ta muốn ăn com chùa!"

"Công tử, ngài..." Bạch Lư Suông nói phân nửa thì không nói nữa. Nàng ta không ngốc, đương nhiên nhìn ra hôm nay vị này muốn gây chuyện, chỉ hận mình tìm cơ hội tốt nửa ngày mà vẫn tính sai. Đồng thời trách tên tiểu nhị kia rảnh rỗi tìm việc, không đừng trách móc to tiếng như vậy làm gì! Nghĩ tới đây, Bạch Lư Suông giận dữ trừng Tiền Thiên.

Nếu biết Yến Hành muốn gây chuyện, đương nhiên Bạch Lư Suông thông minh này sẽ không ở lại đứng hòng súng, vội nói một câu: "Nếu công tử có việc, tại hạ không quấy rầy." Nói xong lại trừng Tiền Thiên một cái rồi vội bỏ đi.

Tiền Thiên ngu người đứng một chỗ. Đậu xanh, có ai làm như nữ chính nàng ta không? Nàng ta chạy thì ai tính tiền!!! Làm chuyện gì cũng phải đến nơi đến chốn chứ!!!

Quay lại hiện tại, không ai có thể cứu vớt diễn viên quần chúng không may Tiền Thiên. Nam chính quân nhìn cô bằng ánh mắt nguy hiểm, liên tục lặp lại một câu trong miệng: "Không có tiền! Người muốn như thế nào?"

"Vây... vây..." Tiền Thiên không có cách, đành phải xấu hổ cười theo: "Nếu không ngài tạm ghi vào sổ sách của phủ Quốc Công nhé?"

"Không được! Ta ăn com không nợ tiền!" Yến Hành cự tuyệt.

"Không... Nếu không thì..." Tiền Thiên bắt đầu nói lắp, không nợ tiền, tức là muốn miễn phí? Chẳng phải đó là ăn com chùa sao? Chẳng lẽ muốn cô bỏ tiền?

"Ta hỏi người muốn như thế nào, sao người còn hỏi ngược lại ta?" Yến Hành nghiêm trang đằng hoàng chơi xấu.

Thấy bộ dáng này của hắn, Tiền Thiên cảm thấy, hôm nay con hàng này muốn láo loạn một trận lớn đây. Được rồi được rồi, không nên tính toán với bệnh nhân tâm thần, nếu không thì cô đi hỏi chương quỹ xem có miễn phí được không!!!

Tiền Thiên càng nghĩ càng thấy đến tìm chương quỹ hỏi miễn phí là ý kiến hay. Nhìn dáng vẻ Phùng chương quỹ nịnh bợ Trần Tĩnh Hòa như vậy, mời biểu đệ y ăn bữa com cũng không phải chuyện lớn gì. Vây là cô vui vẻ đề nghị: "Nếu không ta đi báo với đại chương quỹ, hôm nay miễn phí cho ngài."

Cô tự thấy cách này đã hoàn thành tốt đẹp nguyện vọng ăn com chùa của Yến Hành. Đáng tiếc, quy tắc trò chơi không do cô quy định. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn khuôn miệng duyên dáng của Yến Hành phun hai chữ khỏi miệng: "Không được!"

Mẹ nó!!! Quả nhiên tên này bị tâm thần!! Tiền Thiên phút chốc đã xù lông nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại. Kinh nghiệm thâm dày đau đớn của người khác cho chúng ta biết, tốt nhất không nên đắc tội với tên điên!

Vây là Tiền Thiên nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, lộ ra một nụ cười chân chó, ôn tồn hỏi: "Vây đại gia ngài nói nên làm thế nào? Không ghi nợ, không

miễn phí, chẳng lẽ muốn tiểu nhân tính tiền giúp ngài? Tiểu nhân đâu có tiền..."

Cô chưa nói xong đã thấy vẻ mặt thành thật gật đầu của Yến Hành, ngắt lời cô: "Ý này không tệ!"

"Ý gì?! Không phải để ta tính tiền chứ?!" Tiền Thiên suýt không phản ứng kịp, thầm nghĩ có lẽ mình tiếp thu sai ý người ta... rồi?!

Đáng tiếc, trời không thỏa lòng người, Yến Hành gật đầu khẳng định với cô, khen ngợi nói: "Đúng! Chính là ý đó, người đi tính tiền đi."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đại gia, ta là chạy đường (37)

Dịch: Lạc Đình Đang

(? ㄟ?) Đậu xanh! Mi không biết bà đây là người nghèo à?! A, không đúng, giờ bà đây có cha, không tính là nghèo! Không đúng, đây không phải trọng điểm! Vì cái lông gì một chạy đường như ta phải tính tiền cho hoàng tử hả!!! Tiền Thiên điên cuồng gào thét trong lòng.

"Cái kia... Đại gia... Tiểu nhân không có tiền." Tiền Thiên hít sâu một hơi, quyết định vẫn nên nhỏ nhẹ thương lượng với tên thần kinh này.

"Sao lại không có tiền, nhà người đâu nghèo." Yến Hành tỏ vẻ "người không được lừa ta".

"Đại gia, đúng thực là không có tiền. Nhà ta không nghèo nhưng tiểu nhân ra ngoài làm học đồ không hết bao nhiêu tiền, nên mỗi ngày mẩu thân ta chỉ cho vài đồng mua đồ ăn vặt." Tiền Thiên móc móc túi, móc được năm sáu đồng tiền, đưa đến trước mũi Yến Hành: "Ày, chỉ có ngần này, hết rồi."

"Ồ ~ hết rồi." Đột nhiên Yến Hành cười đến cực kỳ xán lạn khiến Tiền Thiên có dự cảm xấu trong lòng.

"Hết tiền thì đi xin cha người đi." Yến Hành vui vẻ dùng quạt gỗ trần Tiền Thiên một cái: "Ta sẽ nói cho người biết một cách xin thông minh. Hôm nay cha người đang trực, đang ăn nấp ở cạnh đây. Người chỉ cần ra cửa Trạng Nguyên Lâu, đứng giữa đường Chu Tước gọi to một tiếng "Cha", hẳn sẽ đến tính tiền giúp người."

=,=# Biết ngay tên này giấu đại chiêu!!! Không chơi cô thế này!!! Tiền Thiên có thể tưởng tượng người qua đường sẽ nhìn cô như một tên thần kinh. Vậy mà tên điên này cũng nghĩ được, thật là một thiên tài!!!

Tiền Thiên trừng Yến Hành một giây, không nói lời nào, quay người lừa giận đầy đầu xuống lầu. Không phải cô sợ, là vì cô biết, nếu cô không làm theo, nhất định Yến Hành chủ ý độc đáo nào đó đến hành mình.

Hi Từ thấy khuôn mặt u ám lăm lăm bước xuống lầu của Tiền Thiên, không biết xảy ra chuyện gì, lại sợ cô gây chuyện nên đuổi theo sát. Dưới lầu Tiền chương quỹ đang bận rộn, vừa quay đầu cũng thấy cả người Tiền Thiên phủ đầy khí đen ra ngoài, phía sau là Hi Từ đuổi theo, không biết xảy ra chuyện gì, tranh thủ thời gian cũng chạy tới nhìn.

Bọn tiểu nhị đứng cạnh thấy Tiền chương quỹ và Hi Từ vội vã đuổi theo Tiền Thiên, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lập tức có người đi theo. Mà những khách nhân tò mò cũng sai nha hoàn, gã sai vặt nhà mình tới xem một chút...

Đợi khi Tiền Thiên ra cửa Trạng Nguyên Lâu, phía sau đã có một đoàn người đi theo, tất cả mọi người đều không hiểu chuyện gì nhìn Tiền Thiên lao tới chính giữa đường Chu Tước náo nhiệt.

Một đám người đứng đầy cửa Trạng Nguyên Lâu nhìn một tiểu nhị, đương nhiên hành động khác thường như vậy cũng thu hút sự chú ý của những người khác. Rất nhanh, cửa hàng khác cũng có người ra vây xem, người đi đường cũng bước chậm lại.

Tiền Thiên không để ý việc cô khiến một lượng lớn người vây xem, cô còn đang bận cúi đầu vận khí. Hành động gọi cha giữa đường mắt mặt thế này tốt nhất phải làm nhanh gọn một chút, tranh thủ hét lớn một chút, tránh cho Âm Nhất không nghe được rồi phải gọi thêm vài tiếng thì càng giống tên tâm thần hơn.

Hi Từ nhìn Tiền Thiên cúi đầu nắm quyền đứng giữa đường lớn, bộ dáng ngập ngừng, trong lòng càng lo lắng hơn. Không biết đứa nhỏ này gặp phải chuyện gì, chuyện lớn gì cũng có thể bàn bạc với sư phụ nhà, vậy là hẳn cất tiếng gọi Tiền Thiên: "Tiểu Ngũ Từ, mau quay về, tới đây sư phụ..."

Hi Từ còn chưa nói xong, chỉ thấy tư thế Tiền Thiên thay đổi, hai tay chống nạnh, dòn khí đan điền, ngửa đầu hét to một tiếng lên trời: "Cha!!!"

Chung quanh lặng yên tĩnh mịch... Sau đó... Sau đó... Thật sự có một người cha từ trên trời giáng xuống!!! Mọi nó, còn linh hơn triệu hồi thần long!!!

Hi Từ ngu người, Tiền chương quỹ cũng ngu người, cả đám người vây xem trước Trạng Nguyên Lâu cũng ngu người, đám người đường Chu Tước vây xem cũng ngu luôn... Mẹ nó đây là chuyện thần kỳ gì hả!!! Gọi một tiếng ở đường cũng triệu hồi được cha!!!

"Tiểu... Tiểu Ngũ Tử..." Ánh mắt Tiền chương quỹ luôn sắc bén cũng có chút cà lăm, người cha tiểu nhị nhà hắn gọi ra cũng không đơn giản đâu... Không chỉ mặc một thân cẩm bào tốt, quan trọng là ánh mắt hắn rất tinh, vị này cha này đeo lệnh bài đấy!! Là một quan võ có phẩm cấp!!

Tiền chương quỹ rất muốn giả bộ là ánh mắt mình không tốt, làm sao bây giờ!!! Hắn kêu bé con nhà quan võ đi làm học đồ chạy đường!!! Vậy phải làm sao bây giờ! Đều do tên Tiểu Ngũ Tử thôi kia! Nói cái gì mà mình là con nhà nghèo! Sao hắn chưa xác minh đã tùy tiện tin thế này!!! Có con cái nhà nghèo nào mà biết chữ đâu!!! Đám con cháu quan gia này không ngồi im một ngày sẽ chết sao!!!

Tiền Thiên cũng không có thời gian quán suy nghĩ trong lòng Tiền chương quỹ, cô cũng có chút giật mình với hành động giáng xuống từ trên trời của Âm Nhất. Theo nhận biết của cô ở xã hội hiện đại, cô vẫn cho rằng sự thần kỳ của võ công là nói ngoa. Thì ra thật sự lợi hại như này!!! Ánh mắt sùng bái của Tiền Thiên rơi xuống người Âm Nhất, ngay cả tức giận cũng quên.

Âm Nhất thấy Tiền Thiên há hốc mồm miệng, có chút ngờ ngác nhìn cô, cười ha ha, con gái mình thật đáng yêu!!! Y bước nhanh tới xoa gáy cô, hỏi: "Sao thế? Không phải con gọi cha ra à?"

A, đúng! Tranh thủ thời gian làm xong việc, tránh mất mặt giữa đường giữa chợ! Tiền Thiên chỉ tay về phía cửa sổ lầu hai Trạng Nguyên Lâu: "Hắn bảo gọi cha tới tính tiền!"

Âm Nhất vừa nhìn lên cửa sổ, chỉ thấy Yến Hành đang cầm một chén trà, mặt đầy ý cười nhìn chằm chằm con gái nhà y. Ánh mắt Âm Nhất lóe lên, Yến Hành rất ít khi lộ vẻ mặt này. Quay đầu lại, y cười nói với Tiền Thiên: "Cha biết rồi." Dứt lời liền dẫn Tiền Thiên vào Trạng Nguyên Lâu.

Tiền chương quỹ thấy Âm Nhất vào Trạng Nguyên Lâu, vội vàng đi lên phía trước thở dài: "Vị đại nhân này, đắc tội, trước kia không biết Tiểu Ngũ Tử là ngài là công tử..."

"Chương quỹ không cần căng thẳng, việc này không liên quan tới ngài." Không đợi Tiền chương quỹ nói xong, Âm Nhất đã cười hiền hòa ngắt lời.

Tiền Thiên thấy vậy chạy lên phía trước nói: "Chương quỹ, cha ta tới giúp vị biểu thiếu gia phủ Hộ Quốc Công kia tính tiền, hắn nói hắn không mang tiền, bảo ta gọi cha ra."

Thì ra là vị đại gia kia gây sự!!! Tiền chương quỹ nghe xong đập trán một cái, cách mấy ngày lại giày vò một trận, thật sự là không dứt!!! Hơn nữa giày vò một người Tiểu Ngũ Tử như trước đây không tốt à, cần gì tạo động tĩnh lớn thế! Thật sự là đau đầu!!!

Nhưng cho Tiền chương quỹ ba lá gan hắn cũng không dám phản nản công khai, cung kính tính sổ sách cho Âm Nhất, nhìn Âm Nhất và Yến Hành rời đi.

Trước khi đi Âm Nhất dặn dò Tiền Thiên: "Ồ đây chờ cha, sau khi giao ban cha sẽ tới đón con." Tiền Thiên ngoan ngoãn gật đầu vâng dạ.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đại gia, ta là chạy đường (38)

Dịch: Lạc Đình Đang

Yến Hành nghe thấy Âm Nhất dặn dò Tiền Thiên, sau khi ra cửa, không đợi Âm Nhất mở miệng đã chủ động nói: "Dạ yến trong phủ Tứ ca tới nay bảo Âm Tam và Âm Thất đi theo."

Âm Nhất đáp lời: "Tạ chủ tử, lát nữa ta bàn giao xong sẽ tới đón con gái ta."

Yến Hành chỉ gật đầu không nói. Âm Nhất nhìn hắn một cái, nói như lầm bầm: "Ai da! Con gái lớn rồi, qua mấy ngày nữa vẫn nên bảo con bé xin nghỉ, về nhà ngoan ngoãn theo đồ cưới, đỡ khiến ta và mẹ con bé lo hơn."

Yến Hành nhìn y một cái, hỏi: "Không phải vẫn chưa lập gia sao?"

Âm Nhất lên quan sát sắc mặt Yến Hành, cười đến vô hại, đáp: "Qua vài tháng nữa là mười bốn, ta và thê tử ta định tìm cho con bé một nhà gia thế bình thường, đính hôn trước, qua vài năm nữa mới gả đi."

Yến Hành nghe vậy ánh mắt lóe lên, hỏi: "Nhà khác đều nghĩ trăm phương ngàn kế để khuê nữ gả vào vọng tộc, sao ngươi lại muốn tìm nhà bình thường?"

Âm Nhất cúi đầu cười: "Người khác không biết, chẳng lẽ ta lại không biết sao, vọng tộc nhà cao cửa rộng nào tốt như thế, dù ta có bổng lộc Kim Ngô Vệ tứ phẩm, nhưng chấp chương Âm Vệ Doanh, không có chức thật bên ngoài, trong mắt người ngoài không được coi là có bối cảnh vững chắc. Chính thê của thê gia vọng tộc mà không có nhà mẹ đẻ chống lưng sẽ chịu không ít đau khổ. Hai chúng ta không muốn con bé chịu tội này. Nếu là tiểu thiếp thì

càng không có khả năng, ta quyết không để con ta làm thiếp."

Yến Hành im lặng nghe y nói, nhanh chóng trèo lên xe ngựa, vung màn xe vụt một cái, cũng không biết ai chọc hấn giận. Âm Nhất cũng không để ý tới hấn, tự mình ẩn đi, âm thầm bảo vệ.

Bên kia Yến Hành và Âm Nhất đi rồi, bên này Tiền Thiên lại cảm thấy ánh mắt mọi người xung quanh nhìn cô có phần là lạ.

Chẳng phải là triệu hồi cha ở trên đường một lần sao, có gì mà ngạc nhiên, Tiền Thiên có chút cáu giận nghĩ. Cô không biết là, triệu hồi cha ở bên đường là một phần, khiến người ta tò mò hơn là một tiểu nhị chạy đường triệu hồi được người cha đeo lệnh bài Kim Ngõ Vệ tứ phẩm. Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến cô bị người ta vây xem.

Âm Nhất đi theo Yến Hành đã lâu, sau khi nắm Âm Vệ Doanh, không chỉ âm vệ phủ Lục hoàng tử mà bộ phận Ảnh Vệ trong cung cũng do y huấn luyện. Bởi vậy không ít người phe Lục hoàng tử từng gặp Âm Nhất. Mọi người đều biết Âm Nhất là người thân Yến Hành, rất tôn trọng y.

Tiền Thiên vừa quay về lầu hai thì có một công tử hiền lành đang ăn cơm chào hỏi cô: "Thì ra cô là người nhà tướng Tả Vệ Trung lang... Ó... Trẻ nhỏ à? Bảo sao Lục... Công tử buông lời che chở người."

Tiền Thiên quay đầu nhìn vị công tử này, cũng không nhận ra, nhưng chức vụ cha cô ở Kim Ngõ Vệ đích thật là tướng Tả Vệ Trung Lang. Mà giờ nghe giọng điệu nói chuyện của vị công tử này, dường như biết Yến Hành là Lục hoàng tử, cũng biết cô là nữ tử.

Hơn nữa dường như người này cũng là khách quen. Thấy bình thường Yến Hành tới dùng cơm nhưng hấn chưa bao giờ tới quây rầy, nghĩ là biết người một nhà.

Nghĩ tới đây, Tiền Thiên nhếch môi cười cười, gật đầu về phía vị công tử kia, đáp: "Đúng vậy! Công tử ngài quen cha ta?"

Vị công tử lạ mặt kia gật đầu đáp: "Từng gặp vài lần." Nghĩ nghĩ vừa cười vừa nói một câu: "Chẳng trách lần nào Lục công tử đến cũng do người hầu hạ."

Người nói vô ý, người nghe có tâm, người biết thân phận Yến Hành nghe lời này, trong lòng đều có một cảm giác bùng tỉnh đại ngộ. Đúng nha!!! Hoàng tử cao cao tại thượng đột nhiên chạy tới từ lầu thường dân dùng cơm, hơn nữa ngày nào cũng chỉ định một tiểu nhị hầu hạ. Chuyện này nghĩ thế nào cũng thấy kỳ quái.

Hiện giờ biết rồi, tiểu nhị lần nào cũng hầu hạ Lục hoàng tử là người thân Tướng Tả Vệ Trung Lang của Lục hoàng tử, mọi người lập tức nào bỏ được một câu chuyện gián điệp lớn. Đã nói rồi, sao Lục hoàng tử anh minh thần võ lại nhầm chán như vậy, vì giầy vò tiểu nhị này mà thường xuyên tới đây, nhất định là có chuyện lớn gì đó!!!

Không thể không nói, năng lực nào bỏ của nhân loại thật sự là dũng mãnh. Dưới tình huống không biết gì, Tiền Thiên đã bị một đám nhân mã phe Lục hoàng tử nào bỏ thành gián điệp nằm vùng. Đợi khi cô biết chuyện, đã chậm! Cô đã bị sự nào bộ quá hạn này hớ cho một mẻ...

Tới giờ Tiền Thiên cũng không ngờ một diễn viên quần chúng như cô lại là nghề nghiệp nguy hiểm như vậy. Hiện giờ cô bị trói trên một chiếc ghế, bao tải bịt kín đầu. Loại chuyện bị trói này không phải luôn là đồ độc quyền của nam nữ chính hã, sao lại dính tới cô?

"7788, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tiền Thiên thật sự là quá hoang mang.

"Trong nội dung chính tuyến không hề có chuyện người bị bắt cóc. Đây là thế giới tự do, không thể không chế sự phát triển, cho nên, Tiền Xuyên Tử, cô vẫn nên nhắm lại xem mình đã đắc tội ai đi." 7788 buông tay không chịu trách nhiệm.

Tiền Thiên: "Đã hiểu! Câu nói này có nghĩa là, “Không biết vì sao cô lại bị bắt cóc tổng tiền”, nói nhảm nhiều như vậy làm gì!"

7788: "Đã nói tất cả đều là thế giới tự do, thế giới tự do, nó xảy ra chuyện bất thường nào tôi cũng không biết..."

Tiền Thiên (? ㄟ?)... Rất muốn đập 7788 câm miệng cho hả giận...

Tiền Thiên bắt đầu liều mạng nhớ lại chuyện trước khi mình bị bắt cóc. Vài ngày sau chuyện gọi cha bên đường, tháng ngày của cô vẫn trôi qua bình thường, Yến Hành cũng không tới chọc ngoáy.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, Tiền Thiên còn đang tính có nên đòi công tác không. Lúc mới tới 7788 từng dặn cô phải cố gắng học thêm chút kỹ thuật chuyên nghiệp hữu dụng, giữ lại sau này dùng. Kế hoạch của cô là tới tiệm thuốc làm học đồ, hoặc là theo Âm Nhất học chút võ công gì đó, nhưng chưa kịp thực hiện đã bị người ta bắt cóc tổng tiền.

Đậu xanh! Vừa hoàn thành nhiệm vụ hệ thống thì gặp xui! Ngay cả thời gian giảm xóc cũng không cho! Tiền Thiên oán giận lắm lắm, vẫn không nghĩ ra mình đã đắc tội ai.

Khiến người ta ghét là, ngày qua ngày bận rộn công việc chạy đường cũng không giúp cô học được kỹ năng bảo mệnh nào, bởi vậy chuyện duy nhất Tiền Thiên có thể làm hiện giờ là, là... chờ bọn cướp tới hỏi, xem chúng có bắt nhầm người không...

May mắn là không để Tiền Thiên chờ quá lâu, đã có người tới tiếp đãi nàng. Bao tải trên mặt bị vạch ra, sau khi Tiền Thiên thích ứng ánh sáng thì vội vã quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Rất tốt! Một căn phòng trống trải, cửa sổ đóng kín, trong phòng chỉ có một cái ghế và một cái bàn. Trên mặt bàn không đặt gì, ngay cả một chén trà đồ cũng không có. Đứng trước mặt cô là một nam nhân dáng người bình thường nhưng trong mắt tinh quang bắn bốn phía, nhìn qua cũng biết không phải loại lương thiện. Bởi vậy kết luận là... Tuyệt đối cô không thể tự mình chạy thoát được!

Tiền Thiên chăm chú nhìn nam nhân trước mắt, xác định quả thật mình chưa nhìn thấy gã, cũng không cảm thấy mình có khả năng nào đặc tột gì, nên cân nhắc một chút rồi mở miệng hỏi: "Vị đại gia này, ta cũng không nhận ra ngài, có phải ngài đã bắt nhầm người không? Ngài muốn tiền chuộc hả? Nếu đúng như vậy, ngài đừng tìm nhầm người. Ta là học đồ chạy đường Trạng Nguyên Lâu, nhà ta ở thành Nam, ngài phải tới Trương gia thành Nam tìm cha ta đến chuộc ta mới được."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Năm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đại gia, ta là chạy đường (39)

Dịch: Lạc Đình Đang

Nam nhân kia nghe Tiền Thiên nói vậy, cười: "Quả nhiên tiểu nha đầu rất tinh quái. Sao, muốn ta tìm người cha là thống lĩnh Âm Vệ tới cứu người?"

Tiền Thiên nghe gã nói như vậy, trong lòng lộp bộp một cái, biết chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng. Người này còn nói tới cha hồi là thống lĩnh Âm Vệ của cô, chức vụ chính cô cũng không biết. Có thể đây là một thân phận của Âm Nhất, khẳng định không phải người bình thường, cũng tuyệt đối không có khả năng bắt nhầm người.

Nghĩ tới đây, Tiền Thiên cũng bỏ ý nghĩ mưu mẹo với bọn cướp, im lặng không nói lời nào nhìn nam nhân kia. Đối đầu với loại người này, nói nhiều sai nhiều, Tiền Thiên vẫn quyết định theo dõi kỳ biến.

Người kia thấy phản ứng của Tiền Thiên, gật đầu cười nói: "Quả nhiên thông minh, không hổ là do Âm Nhất dạy dỗ. Đã như vậy, ngươi cũng thức thời một chút, tự nói rõ đi."

Tiền Thiên nghe vậy trên mặt hiện ra vài phần mờ mịt, bảo cô nói rõ cái gì vậy? Cô là một chân chạy đường chứ không phải nhân vật quan trọng nào, nhiều nhất được cái danh cha hồi là thống lĩnh Âm Vệ. Nhưng nếu dùng cô uy hiếp cha cô thì có mấy phần khả thi, gã này bảo cô tự nói rõ cái gì?!

Tên kia thấy Tiền Thiên không trả lời ngay, lập tức hừ mạnh một tiếng, uy hiếp nói: "Làm sao? Chẳng lẽ muốn ăn chút thiệt mới chịu nói?"

Tiền Thiên nghĩ nghĩ, cảm thấy tin tức mình biết có hạn, không gì không thể nói, liền hỏi: "Đại gia, ngài muốn ta nói cái gì?"

"Còn giả ngu với ta!" Tên đó lập tức giận tái mặt, tát một cái lên mặt Tiền Thiên. Tiền Thiên chỉ cảm thấy lỗ tai vang ong ong, trong miệng vương mùi máu tươi.

Tiền Thiên sống tới tuổi này vẫn chưa bị ai đánh đầu. Dù ở thế ban đầu của cô, khi bé không nghe lời chỉ bị ba mẹ cô vỗ mông hai cái coi như xong, Trương thị ngay cả một đầu ngón tay cũng không động tới cô. Giờ đột nhiên ăn một cái tát này, Tiền Thiên lập tức máu xông lên đầu, nước mắt cũng dâng lên, nhưng may mắn thay, cô vội tìm lý trí về.

"Đại gia, ta thật sự không biết ngài muốn cái gì. Nếu không thì ngài hỏi ta đáp, ngài thấy thế nào?" Tiền Thiên nuốt ngụm máu trong miệng xuống, cố gắng thả lỏng ngữ điệu.

"Vậy cũng được!" Tên kia cũng không làm khó cô quá, thoải mái gật đầu, hỏi: "Vậy ngươi nói xem, ngươi ẩn nấp ở Trạng Nguyên Lâu để làm gì? Truyền tin gì? Truyền tin cho ai? Mỗi lần Lục hoàng tử tới thì giao những việc gì cho ngươi? Hẳn thường đuổi ngươi ra ngoài làm gì?"

Tiền Thiên nghe một mớ vấn đề của gã thì có chút dờ khóc dờ cười, đây là cái gì thế này?! Không biết những người này nghĩ thế nào, quan hệ đơn giản giữa phục vụ và khách quan lại bị phân tích phức tạp như vậy.

Nhưng mà đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là, nếu cô không muốn bỏ mạng, hiện tại nhất định phải trả lời tốt những vấn đề này. Coi như không trả lời được những vấn đề này, cô cũng phải đưa ra đáp án hoàn mỹ khiến người ta tin phục!!!

Cho tới giờ Tiền Thiên cũng không biết chạy đường cho Yên Hành lại kéo theo nhiều chuyện như vậy. Cô cảm thấy cái thân phận Lục hoàng tử của nam chính liên lụy đến mình. Vậy là cô thoải mái quyết định quăng nòi cho Yên Hành!

Nghĩ tới đây, Tiền Thiên thận trọng sắp xếp ngôn ngữ, cuối cùng nói: "Đại gia, ngài cũng biết, một nhân vật nhỏ như ta, dù cha ta lợi hại hơn nữa, ta cũng chỉ là một đứa bé chưa tới mười bốn tuổi, điều ta biết là có hạn. Những vấn đề ngài hỏi, ta biết, nhất định sẽ không giấu diếm, nhưng đúng là ta không biết thật, mong đại gia thông cảm."

Tên kia nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy Tiền Thiên nói cũng rất có lý. Đúng vậy! Bất kể là ai cũng không thể nói hết bí mật cho một đứa bé chưa đến

mười bốn tuổi, huống chi là Lục hoàng tử Yến Hành xưa nay cực kỳ cẩn thận chu toàn.

Vậy là gã đáp: "Ngươi cứ nói điều mình biết trước đi."

Đầu óc Tiền Thiên nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ cách sắp xếp mọi chuyện để giọt nước cũng không lọt, cũng cố gắng kéo dài thời gian. Cô cảm thấy Ám Nhất sẽ không mặc kệ cô. Nhưng nhìn tên trước mặt cũng rất có bản lĩnh, không biết Ám Nhất có thể thuận lợi tìm được cô không...

Cứ cố gắng kéo dài thời gian thôi! Trong lòng Tiền Thiên động viên mình, cố gắng khiến tâm trạng mình bình tĩnh một chút, bắt đầu nửa thật nửa giả nói hươu nói vượn: "Đầu tiên trả lời vấn đề thứ nhất của ngài, tới Trạng Nguyên Lâu chạy đường là do ta chọn. Cha ta chỉ kêu ta theo học một nghề. Mà học đồ bên ngoài, ta không muốn làm ở tiệm Đông y, cũng không muốn tới hiệu cầm đồ, nên chọn làm chạy đường ở tiệm cơm. Chẳng phải Trạng Nguyên Lâu là tiệm ăn lớn nhất kinh thành sao? Ta đoán nhất định là thứ vị, vậy nên chọn Trạng Nguyên Lâu..."

"Ồ? Thật sao? Ngươi nhìn thấy Lục hoàng tử ở Trạng Nguyên Lâu lúc nào?" Tên kia nghe Tiền Thiên nói như vậy, nghĩ thầm Lục hoàng tử thật quá cẩn thận, để đứa bé chọn địa điểm rồi tùy cơ hội, quả nhiên cao minh.

"Không lâu lắm... Ta chuyển đồ ăn ở nhà bếp một tháng, sau đó được phân tới làm học đồ chạy đường ở lầu hai. Ta làm mặt ngoài tiệm chưa tới nửa tháng thì gặp Lục hoàng tử..." Tiền Thiên ngoan ngoãn kể. Chuyện này không gạt người, có thể tra được.

Tên kia nghe cô nói vậy, quả nhiên hài lòng gật đầu, trùng khớp với điều gã tra được, coi như tiểu nha đầu này trung thực.

"Ngươi chủ yếu làm gì ở Trạng Nguyên Lâu?" Người kia lại hỏi.

"Không có gì đặc biệt, chỉ là lau bàn thu chén đĩa, sau đó Lục... Lục hoàng tử tới thì chủ yếu hầu hạ bàn hân." Tiền Thiên bày ra dáng vẻ sợ hãi nhìn tên kia, sau đó lại thêm một câu: "Đại gia, ta thực sự nói thật."

Tên kia gật gù đầu, lại hỏi: "Mỗi lần tới hân đi cùng ai? Nói chuyện gì?"

Tiền Thiên nghĩ một chút thấy không có gì để nói, lại thành thật đáp: "Có đôi khi là một mình, có đôi khi là đi cùng cùng Trần tiểu Tướng quân. Hai người bọn họ nói gì ta cũng không nghe được, ta nghĩ đại khái là chút chính sự... Kỳ thật dù nghe được ta cũng không hiểu..."

Người kia cũng không hỏi nội dung cuộc nói chuyện của Trần Tĩnh Hòa và Yến Hành, ngược lại hỏi: "Vậy mỗi lần đến hân thường giao cho ngươi làm gì? Nói lời gì?"

Tiền Thiên giả bộ nghiêm túc suy nghĩ, sau đó mới trả lời: "Cũng không nói gì đặc biệt, đều là lời nói thông thường của khách nhân. Muốn nói đặc biệt thì là mỗi lần đều đuổi ta ra ngoài mua đồ."

"Ồ? Mua đồ sao? Mua cái gì? Mua nơi nào?" Đường như tên kia cảm thấy rất hứng thú, hỏi.

"Mua đồ không cố định, có khi là đồ ăn, có khi là đồ dùng. Bất kể mua ăn hay dùng, hân đều không chạm vào, mua về thì bày biện ra nhìn một chút là thôi." Tiền Thiên trả lời như vậy.

Tên kia nghe Tiền Thiên nói như vậy, càng khẳng định Yến Hành tới Trạng Nguyên Lâu có mục đích khác. Khép mắt roi vào trầm tư, dường như muốn phân tích ra quy luật hành động của Yến Hành.

Đúng lúc này, cửa ầm một tiếng bị phá tan, một nam nhân khác tay bị bắn tên, mặc trang phục thị vệ vàng tiến đến, nói với nam nhân trong phòng: "Tìm đến đây rồi, mau dẫn người rút lui."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đại gia, ta là chạy đường (40)

Dịch: Lạc Đình Đang

Sau khi nghe xong, người trong phòng lập tức cời dây trói trên người Tiền Thiên, kéo cô khỏi ghế và vội vã trói hai tay cô ngược ra sau, túm người đi. Tiền Thiên phen muộn phát hiện, mình thật sự là không có chút lực phản kháng nào.

Tiền Thiên bị kéo một cách thô bạo, xuyên qua một sân nhỏ, lại đi qua một đầu hẻm nhỏ. Mới ra hẻm nhỏ, nam nhân kéo cô đã dừng lại, túm lấy Tiền Thiên, lấy đao sắc kề cổ cô.

Tiền Thiên định thần nhìn lại, thì ra xung quanh đã vây kín đầy người. Ám Nhất đang đứng chính giữa, mặt trầm như nước, tay cầm một thanh trường đao, vừa thấy Tiền Thiên bị đao kề cổ, lập tức vội nhìn người sau lưng cô, dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Thả con gái ta ra, ta bảo đảm ngươi không chết."

Tên kia nghe lời y xong thì bật cười: "Ám Nhất, không ngờ ngươi tới nhanh vậy. Tiếc là điều kiện ngươi đưa ra không tốt đâu, đều là người quen cũ, ngươi không có thành ý như vậy, bảo ta đàm phán thế nào đây."

"Vậy ngươi nói đi." Ám Nhất gật đầu, vẫn là dáng vẻ bình tĩnh.

"Ta nói? Đơn giản thôi! Giao chứng cứ hôm trước ngươi tới Giang Hán cho ta, ta lập tức thả tiểu nha đầu này." Tên sau lưng Tiền Thiên quả quyết đưa yêu cầu.

Khi gã đưa ra yêu cầu, Tiền Thiên cũng biết mình là ai. Đồng thời cô cũng biết, sợ rằng hôm nay cô rất khó toàn mạng rời khỏi đây.

Chứng cứ Giang Hán là chứng cứ quan trọng trong nội dung chính tuyến mà Yến Hành dùng để lật đổ Hoàng hậu và Tứ hoàng tử, hẳn không thể lấy ra trao đổi với tính mạng của bất kỳ kẻ nào.

Trong kịch bản, người của Tứ hoàng tử bắt nữ chính Bạch Lư Surong muốn trao đổi phần chứng cứ này, Yến Hành cũng không tùy tiện đồng ý. Cuối cùng nhờ hào quang nữ chính của Bạch Lư Surong phát huy tác dụng, dùng một hạt ám khí Phịch Lịch Châu do bằng hữu trên giang hồ tặng cho mới thành công thoát thân.

Diễn viên quần chúng Tiền Thiên không có ám khí nghịch thiên như vậy, cũng không có vàng sáng quý gì, vậy nên cô chỉ có thể chờ chết.

Quả nhiên vừa nghe yêu cầu này, Ám Nhất trầm mặc một giây, lập tức quả quyết gật đầu một cái: "Được! Ngươi đợi ta nói một tiếng với chủ tử." Sau đó Ám Nhất lập tức sai người hồi báo Yến Hành.

Tiền Thiên biết rõ những điều y làm đều vô dụng. Biết mình phải chết, thật ra cô rất sợ, nhưng cô vẫn điều chỉnh biểu cảm trên mặt, nhếch miệng cười nói với Ám Nhất: "Cha, cha đừng mất công, nhất định chủ tử cha sẽ không đồng ý. Không sao đâu cha, chỉ là mẹ con phải nhờ cha rồi, cha phải đối xử với mẹ thật tốt... Còn phải sinh thật nhiều em bé rồi nuôi dưỡng thật tốt, nếu không mẹ sẽ cảm thấy mình lại khác thân..."

Ám Nhất nghe xong lời này của Tiền Thiên, lập tức nghiêm nghị quát lớn: "Con nít nhỏ tuổi suốt ngày nói nhăng nói cuội! Con ngoan ngoãn đứng đó, cha sẽ lập tức cứu con ra!"

Gã sau lưng Tiền Thiên nghe Ám Nhất nói xong, cười ha ha: "Xem ra thống lĩnh Ám Vệ rất tự tin đấy, vậy mượn cát ngôn của ngươi. Chúng ta đều mong chủ tử ngươi có lòng tốt đưa chứng cứ ra, dạng này ngươi tốt mà ta cũng tốt..."

Không lâu sau, chỉ thấy một đội tinh binh mũ sắt giáp sáng xếp hàng đứng nghiêm trang, đi về hướng bên này. Hai người cầm đầu ngồi trên lưng ngựa, một vị bạch bào ngân giáp, là Trần Tĩnh Hòa, một người khác mặc cẩm bào đỏ sẫm, mặt mày nghiêm túc, chính là Yến Hành.

Gã sau lưng Tiền Thiên thấy Yến Hành mang binh mã tới, ngược lại cười với Ám Nhất: "Xem ra chủ tử ngươi cũng không hợp tác nha, vậy không trách ta được rồi."

Trên mặt Ám Nhất hiện ra thần sắc lo lắng, quay đầu nhìn Yến Hành. Yến Hành lạnh lùng nhìn chằm chằm tên kia, nói: "Thả nàng, bảo đảm ngươi không chết."

Tên phía sau Tiền Thiên phì cười: "Lục hoàng tử, lời này thống lĩnh Ám Vệ của ngài đã nói rồi, ngài không cần lặp lại. Điều kiện của ta rất rõ, đưa chứng cứ cho ta, ta thả đứa nhỏ này, như thế nào?"

Yến Hành chưa nói, Trần Tĩnh Hòa bên cạnh đã hừ lạnh một tiếng: "Si tâm vọng tưởng!"

"Vậy như vậy, thật xin lỗi rồi." Dao trên cổ Tiền Thiên nhích gần hơn chút.

"Chủ tử!" Ám Nhất lập tức ngừng đầu nhìn Yến Hành, trong mắt lộ ra vài phần cấp bách: "Chứng cứ chúng ta có thể tìm lại, thần chỉ có một đứa con gái, mong chủ tử thương xót!"

"Ám Nhất, ngươi vượt khuôn!" Trần Tĩnh Hòa lạnh lùng nói: "Ngươi biết rõ chứng cứ kia quan trọng thế nào. Hơn nữa sao ngươi có thể cam đoan sau khi có chứng cứ con gái ngươi sẽ an toàn?"

Ám Nhất không nhìn Trần Tĩnh Hòa, vẫn trông mong nhìn chằm chằm Yến Hành. Đáng tiếc Yến Hành không nói một lời, nhìn thẳng vào cây đao trên cổ Tiền Thiên.

Thật ra lúc thấy Yến Hành tới, trong lòng Tiền Thiên sinh ra chút hy vọng, có lẽ... Có lẽ Yến Hành có thể nhìn trên cha cô, đổi cô về? Cô cũng chăm chú nhìn mắt Yến Hành, đáng tiếc không nhìn ra chút cảm xúc nào từ đó.

Tiền Thiên nhìn một lát rồi thôi, có chút tự giễu cười cười. Sao có thể chứ, ngay cả nữ chính hẳn cũng không đổi, diễn viên quần chúng như mình thì tính là gì. Cô nhắm mắt lại, có chút không đành lòng nhìn dáng vẻ Ám Nhất cầu xin Yến Hành. Cô muốn nói, đừng cầu xin, vô dụng. Nhưng cuối cùng cô vẫn không mở miệng, dù sao cũng mạng của cô, cô vẫn chưa muốn bỏ...

"Chủ tử!" Ám Nhất thấy Yến Hành vẫn trầm mặc như trước, trong lòng không khỏi có chút khủng hoảng. Y hạ quyết tâm, quỳ xuống nói: "Chủ tử! Chỉ cần hôm nay ngài có thể cứu tính mệnh tiểu nữ, đợi cho tiểu nữ đến tuổi cập kê, thần lập tức đưa con bé vào phủ Lục hoàng tử, làm... Thị thiếp!"

Sau khi nói ra miệng, Âm Nhất thở dài một hơi, trong lòng không ngừng an ủi mình, chỉ cần con gái còn sống thì chẳng có gì ghê gớm. Chỉ cần con gái còn sống, làm thị thiếp cũng được, thật sự có thể!

Yến Hành nghe Âm Nhất nói, bỗng quay đầu nhìn y, trên mặt hiện ra vài phần kinh nghi, sau nửa ngày mới nói: "Người..."

Một bên Trần Tĩnh Hòa thấy thần sắc trên mặt Yến Hành, cấp tốc hạ phán quyết, vung tay lên, lớn tiếng ra lệnh: "Bắn tên!"

"Không!!! Chờ một chút!!!" Âm Nhất vội phi từ dưới đất lên, vội vã chạy về phía Tiền Thiên, muốn cố gắng thêm một chút cứu lấy con mình.

Trên mặt Yến Hành hiện ra vài phần kinh hoảng, chăm chú nhìn hai người Tiền Thiên bị vây quanh, nhìn chằm chằm lưỡi đao trên cổ Tiền Thiên. Ban đầu hấn suýt chút nữa xông ra, nhưng Trần Tĩnh Hòa bên cạnh luôn chăm chú nhìn đã kéo lại.

Nhưng mà, tất cả đều chậm rồi, Tiền Thiên nghe thấy âm thanh tiếng tên xé gió và tiếng đao rạch cổ mình trước khi tên lao tới.

Bị một đao cắt cổ thật sự coi coi là trải nghiệm tốt đẹp gì, mỗi tế bào trên người đều khó chịu như thiếu dưỡng khí. Cô nằm trên đất lặng lẽ nghĩ, sao không thể chết ngay trong một giây, còn phải kéo thân thể khó chịu nằm đây nửa một hơi tàn... Dù sao cũng không sống được, làm gì phải chịu tội nhiều như vậy.

May mắn... May mắn ý thức đã có chút mơ hồ, thực sự là... chấm dứt nhanh đi... Dường như cha hờn đang khóc... Khóc gì chứ... Người kia giống như là Yến Hành... Hấn đến xem mình chết hay chưa à...

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đại gia, ta là chạy đường (Hoàn)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên ngồi xuống giường, ngây ra đến một phút. Đây là nhà mình, giường của mình, mơ phải ác mộng sao?! May quá, là ác mộng... Trải nghiệm bị cắt cổ thật sự là quá thảm!!!

"Mơ gì mà mơ! Chưa thấy ai đàn như cô! Nhiệm vụ thứ nhất đã sớm tìm đường chết cho mình! Giờ thì hay rồi, ký thể không chết già, phải trừ điểm tích lũy; cuối cùng nam nữ chính không thể thuận lợi ở bên nhau, nhận được một cảnh cáo màu lam! Cô biết làm việc quá coi! Phán thưởng! Thu được! Thật phong phú nha!" Tiếng 7788 nghe có vài phần nghiêng nể nghiêng lợi.

"Cái gì? Trừ điểm tích lũy? Vì sao?" Tiền Thiên không hiểu, rõ ràng cô đã rất cố gắng, hơn nữa không phải Trương Ngũ Nương đã chết từ trước rồi à?

"Đúng vậy đấy! Theo quy định của Cục Quản Lý, đúng là ký thể chúng ta dùng đều chết oan chết uổng, nhưng chúng ta dùng cơ thể người ta cũng phải dùng không, dù không có văn bản quy định rõ nhưng phải cố gắng sống tới hết thọ là nhận thức ngầm chung. Quan hệ xã hội của ký thể cũng do chúng ta xử lý, đây là đạo đức nghề nghiệp cơ bản cô hiểu không?" 7788 hàm hồ dạy dỗ Tiền Thiên.

"Giờ thì hay rồi, Trương Ngũ Nương chỉ sống lâu hơn trước một năm, vẫn không ai chăm sóc mẹ cô ấy lúc già yếu. Mặc dù cô tìm cho bà ấy một ông chồng coi như đền bù, nhưng vẫn không đền được sai lầm của cô. Vậy nên theo quy định, cô chỉ nhận được tám phần điểm tích lũy, chỉ có 40 điểm tích lũy. Cô cứ tiếp tục như vậy thì lúc nào tôi mới đủ điểm tích lũy để thăng cấp đây!!!" 7788 có chút phát điên.

"Há, thật xin lỗi nha! Tao đâu biết là mình sẽ bị bắt cóc, việc này thật sự là quá hồ người. Nhưng lần sau tao sẽ chú ý. Mà cảnh cáo màu lam mày nói là gì vậy?" Tiền Thiên ngoan ngoãn xin lỗi 7788, nghiêm túc mà nói, đúng là kinh nghiệm của cô không đủ dùng.

"À, nó không quan trọng, có thể dùng 100 điểm tích lũy để triệt tiêu, không cần để ý nó, cảnh cáo màu lam không bị xử phạt. Nhưng tích đủ mười cảnh cáo màu lam sẽ thăng cấp thành cảnh cáo màu cam, lúc đó sẽ bị phạt. Vậy nên chúng ta phải cẩn thận, cố gắng để không bị cảnh cáo nữa. Lần này của chúng ta chủ yếu do nam nữ chính không đến với nhau." 7788 đáp.

"Ó? Sao lại vậy? Tao đã hoàn thành tốt nhiệm vụ rồi, không ở cùng nhau thì liên quan gì đến tao?" Tiền Thiên cảm thấy không công bằng.

"Cô chờ tôi chút, tôi đi tra chuyện này xem." 7788 cũng cảm thấy Tiền Thiên có phần oan uổng.

"Thật ra tôi cũng cảm thấy chuyện này không liên quan tới cô. Lúc cô đi làm nhiệm vụ vừa đúng có người tới du lịch, nam chính và nữ chính đều là du khách, dù ký ức bị che lại nhưng đặc tính nhân vật chính sẽ bị tính cách họ ảnh hưởng, nên không về bên nhau không phải lỗi của cô. Nhưng nhiệm vụ đánh giá nói, cô và nam chính đi lại thân mật, sau khi cô chết nam chính luôn xuất hiện ở Trạng Nguyên Lâu, mơ hồ có hành động tưởng niệm cô. Đơn giản mà nói, cô cũng nài* rồi!" 7788 tổng kết nói.

*Công nài: Một thuật ngữ Trung Quốc, nghĩa là mang tiếng oan.

"Cái gì? Có thể đi du lịch hả?"

"Đúng vậy, phần lớn vị diện tự do đều mở du lịch, nhưng dưới đa số tình huống, chỉ có nhân vật nam chính và nữ chính mới chứa được du khách."

"Vì sao lại vậy?" Tiền Thiên khiêm tốn học hỏi.

"Linh hồn mà các cô nói thật ra là một dạng năng lượng. Sau khi thể giới diễn sinh, dựa theo bảo toàn năng lượng, sau khi chết linh hồn con người sẽ bị thể giới sử dụng. Nói cách khác, năng lượng trong một thể giới là dạng tuần hoàn, cho nên cái gọi là chuyển thể đầu thai kỳ gì đó đều là tuần hoàn. Bình thường linh hồn của con người tuần hoàn như vậy, không thể cưỡng ép rút ra, cho nên cô đi làm nhiệm vụ chỉ có thể chọn người chết làm túc thể." 7788 lại bắt đầu hóa thân Đường Tăng.

"Nhưng trong ý thức diễn sinh, linh hồn nam chính và nữ chính là dạng đặc thù, pháp tắc thể giới biết họ, họ là một bộ phận của pháp tắc, có thể rút ra, cố định và bảo tồn. Vậy nên chúng ta có thể rút linh hồn nam nữ chính ra, cố định ở một thời điểm nào đó, sau đó để du khách tới du lịch rồi lại trả linh hồn của họ về. Vậy là tất cả lại như cũ. Chuyện này giải thích trên Vật lý học khá phức tạp, chính là..."

"Dừng dừng dừng! Im! Mày không cần nói!" Tiền Thiên nghe thấy nhức đầu, đổi đề tài: "Vậy sau đó thể giới kia thế nào?"

7788 tuân tra một phen, nói cho Tiền Thiên. Thì ra nữ chính Bạch Lư Sương không biết dùng thủ đoạn gì thuyết phục Bạch Thượng thư dẫn nàng ta với cung yến, ở nơi đó, nàng ta nhìn thấy Lục hoàng tử Từ Yên Hành.

Nhưng trong lòng nàng ta biết ấn tượng của Lục hoàng tử với mình không tốt, vậy nên không tùy tiện tới gọi chuyện. Lúc này, hào quang nữ chính có tác dụng, Từ hoàng tử lộ hứng thú mãnh liệt với nàng ta.

Bạch Lư Sương là một nữ tử thông minh, nàng ta biết rõ nắm lấy Từ hoàng tử cũng là một lựa chọn tốt, vậy là nàng ta dứt khoát quyết định đứng bên Từ hoàng tử. Từ trong miệng nàng ta, Từ hoàng tử biết gần đây Yên Hành thường xuất hiện ở Trạng Nguyên Lâu, khá nhiều lời qua tiếng lại với một tiểu nhị.

Từ hoàng tử trời sinh tính đa nghi, vậy là sai thủ hạ dò xét, càng tra càng cảm thấy có vấn đề, sau đó thì có chuyện bất cóc Tiền Thiên.

Bạch Lư Sương toại nguyện gả cho Từ hoàng tử làm Trắc phi, nhưng chưa ngồi vững vị trí, toàn bộ phe phái Từ hoàng tử đã bị Yên Hành diệt hết.

Diệt xong Từ hoàng tử, dường như Yên Hành đã mất hứng thú với ngôi vị Hoàng đế, ngày ngày ngồi bên cửa sổ Trạng Nguyên Lâu uống rượu. Khi hấn hai mươi lăm tuổi, bị Tĩnh Quý phi buộc cưới một nữ tử thế gia, tình cảm hai người không tốt, cứ tương kính như băng qua một đời, ngay cả đứa bé cũng không có.

Sau khi bè phái Từ hoàng tử bị diệt, Âm Nhất mang Trương thị rời khỏi kinh thành, hai người cả đời đều không sinh con, hoài niệm Trương Ngũ Nương, hai bên cùng hưởng thọ chết già.

Tiền Thiên nhìn diễn biến sau nhiệm vụ của cô, mặt dần ra, sao trông ai cũng không may vậy, chẳng lẽ do cô hồ người??? Không! Cô nhất định không thừa nhận, tuyệt đối, tuyệt đối là trùng hợp... đúng không?! Hoặc là du khách gây ra! Nhất định là như vậy!

Dù cô không thừa nhận trách nhiệm mình thế nào, trong lòng Tiền Thiên vẫn không thoải mái, dường như có một câu chuyện mỹ mãn, vì sai lầm của cô mà rơi tung hết lên. Đây đều là những người tồn tại chân thật, thật sự trong lòng Tiền Thiên có vài phần tự trách.

Cô âm thầm quyết định, nhiệm vụ kế tiếp, cô nhất định phải cẩn thận gấp bội, cố gắng không ảnh hưởng đến cuộc sống người khác.

"Được rồi." Khi xem hết diễn biến tiếp theo của nhiệm vụ, Tiền Thiên miễn cưỡng đứng dậy khỏi giường: "Tao muốn đi ăn bánh gato an ủi tâm tình uất ức này, sau đó có thể làm nhiệm vụ tiếp theo."

7788 bày dáng vẻ ghét bỏ với Tiền Thiên: "Không phải cô không thích đồ ngọt sao? Vậy mà lãng phí thời gian ăn bánh gato, rõ ràng cô là đồ lười!"

"Không giống mà! Bánh gato của tao là vận chuyển từ Hokkaido đến, hơn ba trăm một miếng nhỏ, nếu mày có miệng, tao sẽ cho mày nếm thử. Quan trọng là, tao làm người nghèo hơn một năm ở cổ đại, giờ nhìn cái gì cũng thấy ngon!" Tiền Thiên hưng tơn đi mở tủ lạnh.

Tiền Thiên ăn uống no đủ xong vỗ vỗ tay: "Đi thôi 7788, mày giới thiệu nhiệm vụ tiếp theo được rồi. Nhưng thương lượng một chút nha, nhiệm vụ tiếp theo đừng tới cổ đại được không? Nơi không có bồn cầu tự hoại và giấy vệ sinh sống rất tội!"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (1)

Dịch: Lạc Đình Đang

7788 giã nây: "Hoàn thành nhiệm vụ thôi còn đòi chọn tôi chọn lui, nhưng coi như cô may, vừa lúc có vị diện hiện đại thiếu diễn viên quần chúng. Chẳng qua tôi phải báo trước, chính cô muốn đi thế giới hi, tiếp nhưng không cho lui!"

Nghe 7788 vừa nói như vậy, Tiền Thiên đột nhiên có dự cảm không tốt mạnh mẽ. Nhưng làm thế nào bây giờ, cô thật sự không muốn tới chỗ đại chịu tội. Vậy là cô cắn răng: "Tiếp nhận!"

7788 lập tức lấy ra một quyển sách nhét vào đầu Tiền Thiên.

Sau hai giờ...

"7788 tôi hỏi hạn rồi, có thể rút không?"

"Đã bảo cô từ trước là không được rồi mà!"

"Được rồi!" Tiền Thiên hít sâu một hơi, bắt đầu chỉnh lý kịch bản, vừa sắp xếp vừa phì nhỏ, đây là kịch bản thần kinh gì thế này!

Theo nguyện vọng của Tiền Thiên, đây đúng là thế giới hiện đại, trình độ khoa học kỹ thuật không khác thế giới Tiền Thiên là bao. Đương nhiên, bối cảnh thế giới cmn không có vấn đề, vấn đề là kịch bản!

Đây là một cốt truyện tổng tài hồ cha đầy biến máu chó! Sao lại máu chó như vậy, dung tục như vậy chứ!

Nữ chính Lâm Du Du là một Tiểu Bạch hoa kiên cường thiện lương, dù nghèo khó cũng không khom lưng vì năm đấu gạo, kiên trì làm công nuôi sống mình. (Tiền Xuyên Từ: Bà đây cảm thấy câu này thật nhảm nhí, người trưởng thành bình thường hẳn nên tự nuôi sống mình.)

Nam chính Đường Ngự, tổng tài bá đạo, không còn gì để nói, chính là loại rạch đá phá trời kia.

Lâm Du Du làm thuê ở một quán cà phê cạnh công ty Đường Ngự. Đường Ngự thường đi uống cà phê, gặp gỡ thường xuyên nên Lâm Du Du cảm mến thanh niên kiêu lòi tuần mỹ này. Nhưng địa vị hai người chênh lệch rất lớn, Lâm Du Du vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để thổ lộ.

Cuối cùng đến một ngày, thừa dịp Đường Ngự tới quán cà phê, Lâm Du Du gom hết can đảm thổ lộ với Đường Ngự, nhưng Đường Ngự không đáp lại cô.

Sau đó, Lâm Du Du bị từ chối đến mất hồn mất vía không cẩn thận hát đồ cà phê vào người Đường Ngự (Tiền Xuyên Từ: Tình tiết máu chó cũ rích). Lúc đầu Đường Ngự vô cùng bức mình, nhưng thấy thái độ chân thành của Lâm Du Du thì không so đo nữa, cũng sinh ra ấn tượng tốt với cô gái này.

Đúng lúc hôm đó Đường Ngự cần tham gia một yến hội, vẫn không có bạn gái đi cùng nên mời Lâm Du Du đi cùng hẳn. Đường Ngự dẫn Lâm Du Du tới salon cao cấp làm đẹp một phen, có chút kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô.

Trên yến hội, Đường Ngự dẫn Lâm Du Du lên sân một cách lộng lẫy, thu được ghen ghét của đám thiên kim tiểu thư luôn thầm mến Đường Ngự, vậy là diễn ra tiết mục nữ phụ ức hiếp nữ chính, nam chính anh hùng cứu mỹ nhân. (Tiền Xuyên Từ: Đậu xanh thật là một chậu máu chó.)

Tiếp sau đó, trong một lần tham gia yến hội nam chính không cẩn thận bị người hạ thuốc, vừa lúc gặp Lâm Du Du làm phục vụ tạm thời ở yến hội, hai người mơ mơ hồ hồ lẫn giường.

Vậy là hai người chính thức yêu thích nhau, trải qua một đám tiết mục máu chó như nhóm lớn nữ phụ hãm hại cầu xé, mẹ nam chính ném chi phiếu,... người có tình cuối cùng đến với nhau.

"Cmn! Hết chậu máu chó này tới chậu máu chó khác đội tao đến bản thân cả người, mày nói xem lần này tao là nhân vật gì?" Tiền Thiên nhìn danh sách nhân vật có phần cam chịu.

"Yên tâm yên tâm, lần này thật sự rất đơn giản. Cô nhìn ngay phần mở đầu đi, có phải Lâm Du Du nhìn thấy một thiếu nữ thân mật kéo tay Đường Ngự gọi "Ngự ca ca" không? Kéo tay thôi, rất đơn giản." 7788 vỗ ngực cam đoan.

"A? "Ngự ca ca" là cái quỷ gì, nhân vật này không gặp nguy hiểm chứ?" Tiền Thiên không tin nó cho lắm.

"Không, không hề. Tôi đã xác minh rồi, cô bé này tên Mạc Tĩnh, là hàng xóm trước kia của nam chính, phụ nhị đại, điều kiện sinh hoạt của cô sẽ không tệ. Quan trọng là, cô ấy không liên quan gì với mớ máu chó này, cô bé chỉ tình cờ gặp nam chính ở quán cà phê mà thôi, sau đó không xuất hiện nữa." 7788 tiếp tục cam đoan.

"Áy... Nếu mày đã nói vậy thì tao tin mày một lần. Tuyệt đối đừng lừa tao!!!" Tiền Thiên dạn đi dạn lại.

"Yên tâm, yên tâm! Nhất định không hớ người." 7788 thiếu chút thề thốt.

"Mà tôi nghĩ rồi," 7788 lại bổ sung: "Cái cảnh cáo màu lam ở nhiệm vụ trước chúng ta nằm không cũng trúng đạn, có thể vì trước thời điểm nhiệm vụ cô quá thân cận với nam chính. Lần này để tránh sơ hở, tôi sẽ cố điều chỉnh trực thời gian tới gần lúc thực hiện nhiệm vụ. Vừa lúc không lệch bao nhiêu với thời gian chết của nguyên chủ."

"Được đó, như vậy là tốt nhất. Hoàn thành nhiệm vụ sớm thì sớm bớt việc, sau đó tôi sẽ có thời gian học tập hàng ngày, phần đầu cho tương lai phía trước. Như mày nói, cố gắng học nhiều tri thức và kỹ năng, tích vốn liếng làm nhiệm vụ." Tiền Thiên nói.

"Đúng đúng, chính là như vậy, chúng ta đi thôi!"

Tiền Thiên còn chưa tỉnh ngủ. Cô cảm thấy mí mắt mình cực kỳ nặng, ồ chần thật là ảm áp, khiến cô muốn tiếp tục vui đầu ngủ...

"Tiền Xuyên Từ! Tiền Xuyên Từ! Tỉnh lại nhanh!! Không còn kịp rồi! Chỉ còn 30 phút là tới thời gian làm nhiệm vụ, không đứng dậy sẽ lỡ mất!" 7788 đột nhiên điên cuồng kêu to.

Tiền Thiên nhảy dựng từ trên giường xuống, trong mắt vẫn còn vài phần ngờ ngàng, đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh.

"Mau dậy thay quần áo đi, không kịp tiếp nhận ký ức, trước tiên thay đồ hoàn thành nhiệm vụ đã!!! Qua thời gian này nhiệm vụ sẽ tính là thất bại!!!" 7788 vội vàng thúc giục.

Tiền Thiên nghe xong điều này cũng bất chấp những thứ khác, lao về một tủ đồ nhìn như tủ quần áo, tùy tiện chọn vài bộ trong đó mặc vào, sau khi ăn mặc tử tế bắt đầu vội vã tìm Toilet đánh răng rửa mặt.

May là phòng nguyên chủ ở không lớn, Tiền Thiên thuận lợi hoàn thành công việc đánh răng rửa mặt, chạy tới cửa thay một đôi giày thể thao rồi ra ngoài.

Đợi khi cửa lớn đóng rầm một tiếng, cô mới nhớ ra hỏi: "7788, tao phải đi đâu? Địa điểm nhiệm vụ ở đâu? Tôi không biết đường, cũng chưa tiếp nhận ký ức đâu!"

"Quán cà phê CoffeeCo ở đường Kính Hồ số 632, cô biết hay không không quan trọng, đón xe đi." 7788 vội vã báo địa chỉ.

"Ồ há." Tiền Thiên sờ sờ túi, phát hiện không mang ví tiền, vậy là quay đầu định về lấy ví, vừa quay đầu lại đứng đờ ra...

Không có chìa khoá...

"Không có ví tiền, không gọi được xe. Không có chìa khoá, không lấy được ví, không có điện thoại, không báo cảnh sát được. Điều tại mày cứ thúc giục không ngớt nên tao mới phạm phải sai lầm cấp thấp thế này! Mày nói xem bây giờ phải làm thế nào!!!" Tiền Thiên không biết xấu hổ quăng nòi cho 7788.

"Ó..." 7788 nghe thấy cô không có chìa khoá lấy ví tiền, lúc đầu muốn chửi mắng một phen, kết quả bị Tiền Thiên phủ đầu một trận, lời mắng kệt ngang miệng.

"Bằng không thì... cô chạy đi. Dù sao cũng không xa, coi như rèn luyện, tôi có thể hướng dẫn." 7788 đưa ra một ý kiến tự thấy rất đáng tin, đồng thời xung phong nhận nhiệm vụ hướng dẫn.

"Há? Bản thân tao thì không sao, nhưng ký thể này chịu được không?" Tiền Thiên đầy vẻ nghi ngờ.

"Đã nói từ trước rồi, cô là ký thể, ký thể cũng là cô, hai cô là một người. Cô mang suy nghĩ đầy bảo sao nhiệm vụ đầu tiên bị người ta giết về, hại chúng ta bị trừ điểm tích lũy." 7788 cực kỳ bất mãn.

"Được rồi được rồi, tao chạy là được chứ gì." Tiền Thiên bĩu môi. Không còn cách nào! Thời gian vội vã chỉ còn cách này, hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hơn! Tiền Thiên cam chịu lao như bay theo hướng dẫn của 7788.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (2)

Dịch giả: Lạc Đình Đang

Khoảng cách đúng thật không xa, nhưng cơ thể hiện giờ của cô lại không chịu được sức, chưa chạy được vài bước đã bắt đầu thở hồng hộc khiến Tiền Thiên có phần chán nản.

Lúc vệ sinh cá nhân trước khi ra ngoài, Tiền Thiên đã vội soi gương, tới giờ vẫn không thích ứng nổi hình tượng mới của mình. Hiện giờ cô là một em gái béo tròn, dáng người cũng gọi là thanh tú vừa mắt, chỉ hơi mập... Ừm... Được rồi, so với "hơi mập" thì béo hơn một chút. Nhưng khách quan mà nói cũng không quá béo, chỉ cách thon thả mười vạn dặm thôi. Cộng thêm khuôn mặt tròn vo khiến người ta ấn tượng đây chính là một Tiểu Bàn Từ (nhỏ mập mập).

Bỏ qua xu hướng thẩm mỹ, thật ra vóc người và tướng mạo này không có vấn đề quá lớn. Có lẽ vấn đề nằm ở xu hướng thẩm mỹ đang bị mỹ nữ nhỏ gầy

chiếm giữ.

Cũng may... Tiền Thiên vừa cố gắng di chuyển hai chân của Tiểu Bàn Tử vừa thở hồng hộc nghỉ. Cũng may lúc ra cửa chờ phước thần Phật nên cô đi một đôi giày đế bằng...

Nhưng có một sự thật càng thảm thương hơn, đó là buổi sáng bị giục gấp, cô chưa tiếp thu ký ức, không biết đồ vật đặt ở đâu, vậy là... cô không mặc nội y.

Tiền Thiên không dám thừa nhận thật ra cô đang tuyệt vọng kiểm soát ham muốn đưa tay lên đỡ ngực. Mẹ kiếp, không mặc áo lót còn phải chạy bộ, trên đời còn có chuyện khổ hơn thế này hả?

Thật ra vẫn có, chính là bị người ta một đao cắt cổ...

Không mặc nội y chạy vài bước thôi! Cô nhin được, dù sao còn tốt hơn bị cắt cổ nhiều, Tiền Thiên gắng sức an ủi mình.

Đường Kính Hồ... Đường Kính Hồ... cuối cùng cũng thấy cột mốc đường Kính Hồ. Tiền Thiên thở dài một hơi, cuối cùng cũng tới!

"7788, có đủ thời gian không, tao cần thở một chút." Tiền Thiên đứng ven đường cố gắng điều chỉnh hô hấp.

"Hừm, quán cà phê cách đây 80m, còn 10 phút, cô có thể từ từ đi tới, sau đó vào gọi một ly cà phê, tìm một vị trí có thể nhìn ra cửa. Hiện giờ đối tượng nhiệm vụ đang ngồi trong quán, chúng ta đợi hán tính tiền ra về rồi tóm lấy." 7788 chỉ thị nói.

Theo 7788 chỉ thị, Tiền Thiên thuận lợi tìm được một quán cà phê nhìn không tệ, bài trí rất có phẩm vị. Tiền Thiên cúi đầu nhìn quần áo thể thao và đôi giày đế bằng bình thường. Hự... May mà thoát nhìn quần áo thể thao cũng không rẻ...

Hơn nữa tập thể dục buổi sáng xong rồi mua một ly cà phê hương là rất bình thường, đúng không? Ai lại độc đáo như nam chính, vừa sáng sớm đã cố ý chạy đến quán cà phê ngồi uống cà phê, dân đi làm sợ đến muộn đều mua đồ ăn bên ngoài rồi cầm tay chạy đi đấy!

Tiền Thiên nghĩ tới đây, ưỡn ngực ngẩng đầu đi vào quán cà phê, không để ý tới bây giờ mà tập thể dục buổi sáng thì hơi muộn, cũng quên mất chuyện cô không mang ví tiền...

Đẩy cửa bước vào quán cà phê, Tiền Thiên nhìn quanh một vòng, chọn một vị trí chéo hướng cửa ngồi xuống. Ở đây dù bất kỳ ai ra khỏi quán cũng không thoát khỏi tầm mắt cô.

Sau khi chọn bừa một ly cà phê, Tiền Thiên bắt đầu ngồi chờ đối tượng nhiệm vụ. Cũng không lâu lắm, hai người đàn ông ngồi gần cửa sổ đứng lên. Hai soái ca cực phẩm, một người sắc mặt lãnh đạm nhưng có đôi mắt đào hoa, một người tuấn mã mây kiêu nhưng mang ý cười như gió xuân.

Đúng lúc này, 7788 bắt đầu nhắc nhở Tiền Thiên: "Hướng một giờ, đối tượng nhiệm vụ sắp rời đi rồi, Tiền Xuyên Tử nhanh nắm chặt cơ hội."

Tiền Thiên thuận theo nhìn về hướng một giờ. Cmn! Đúng là hai soái ca vừa đứng lên, đang đi tới cửa. Quan trọng là có hai người!!! Bà đây chưa tiếp nhận ký ức, không thể trên người bà như vậy!!!

Tiền Thiên đành phải vừa đứng dậy, vừa ra sức nhớ lại nội dung cốt truyện. Tiếc là trước đó nội dung cốt truyện chỉ nói nam chính là soái ca ít nói. Mọi nó, ít nói là tiêu chí gì, cô đâu thể nhìn mặt để tìm ra tên nào ít nói.

Kệ thôi! Tiền Thiên hạ quyết tâm, do dự nữa người ta sẽ đi mất. Tiền Thiên tóm người gần cô nhất. Soái ca mảy mẩy kiêu bị cô tóm được lập tức sững sờ, khó hiểu nhìn cô.

Lúc này, 7788 điên cuồng trách móc: "Sai rồi! Tiền Xuyên Tử! Là người khác!!!"

Tiền Thiên sợ tới mức khẽ run người, vội vàng buông cánh tay soái ca mảy mẩy ra, vội vã tóm tay soái ca khác, trong lòng liên tục phi nhỏ, cmn ai mà biết nam chính lại có cặp mắt đào hoa như vậy, đây đâu phải tướng mạo của người ít nói.

Tiền Thiên tóm tay nam chính, lấy lại bình tĩnh, quay đầu xin lỗi soái ca mảy mẩy trước: "Rất xin lỗi anh, khi nãy không nhìn rõ nên vô tình kéo nhầm người. Làm phiền anh rồi, rất xin lỗi."

Sau đó quay đầu, cười tủm tỉm nhìn nam chính, cố gắng chào hỏi một cách tự nhiên nhất: "Ngự ca ca, là anh sao? Lâu rồi không gặp, sao anh lại ở đây?"

"Cô là?" Đường Ngự nghe thấy Tiền Thiên gọi hán là "Ngự ca ca", cẩn thận nhìn kỹ cô một cái nhưng cũng không nhận ra, thậm chí cô gái này nhìn có phần quen thuộc, không lẽ là người từng gặp trước đó, hiện giờ tới bắt chuyện?

"Em là Mạc Tĩnh đây, Ngự ca ca anh không nhớ em sao? Anh trai em là Mạc Vũ, là người từng chơi với anh lúc nhỏ, anh luôn gọi anh ấy là Cá Mực đen." Con mắt Tiền Thiên cong thành hình trăng khuyết, mặt mày vui vẻ tự giới thiệu với Đường Ngự.

Rốt cuộc lần này 7788 cũng đáng tin, kịp thời gợi ý cho Tiền Thiên. Thì ra cô còn có anh trai ruột quen biết từ nhỏ với nam chính, ngay cả biệt hiệu cũng nói cho cô biết. Thật đáng khen!

Về mặt Đường Ngự bưng bình: "Tĩnh Tĩnh, thì ra là em hả? Em đã lớn thế này rồi sao?"

Lúc này 7788 nhắc nhở Tiền Thiên, nữ chính đang đến gần. Vậy là Tiền Thiên nhanh chóng kéo lại cánh tay Đường Ngự, vừa cười vừa nói: "Vâng ạ. Ngự ca ca, sau khi nhà anh dọn đi chúng ta vẫn chưa gặp lại, em đã tốt nghiệp đại học rồi đó nha. Hai người trước anh trai em còn nhắc tới anh nữa. Ngự ca ca, không ngờ hôm nay lại gặp anh ở đây."

Ngày nào Lâm Du Du cũng mong ngóng nhìn thấy nam thần của mình. Cuối cùng hôm nay hần cũng tới. Lâm Du Du vội vã tới chọn món, lúc hần trả tiền cũng tranh lên giúp hần tính tiền để nói thêm với hần vài ba câu.

Nhưng cô ta nhìn thấy cái gì đây, cô ta chỉ quay người tính sổ sách, sao lại có cô gái đứng cạnh kéo tay hần, cười ngọt ngào nói chuyện với hần? Lâm Du Du đến gần một chút, muốn nghe xem họ đang nói cái gì, tiếc là cô ta chỉ nghe được ngọt ngào gọi hần là "Ngự ca ca".

Lâm Du Du cảm thấy tâm trạng mình suy sụp. Cô ta thích hần lâu như vậy nhưng vẫn không có cơ hội quang minh chính đại gọi hần một tiếng "Ngự ca ca". Mà cô gái này, Lâm Du Du tới gần quan sát Tiền Thiên, cô gái này tướng mạo bình thường, thậm chí còn hơi mập, nhưng cô có thể gọi xưng hô thân mật một cách tự nhiên.

Nghĩ tới những điều này, Lâm Du Du cảm thấy trong lòng mình như bị thiêu đốt. Cô ta cảm thấy mình rất ảm ức: Tại sao chứ! Cô ta thích hần như vậy nhưng hần không chịu nhìn cô một cái, lại đi mỉm cười với cô béo đó.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (3)

Dịch: Lạc Đình Đang

Cảnh tượng hài hòa trước mắt khiến Lâm Du Du không nhận được muốn phá hỏng. Cô tôi rất muốn thiếu nữ mập kia buông tôi Đường Ngự ra. Vậy là cô tôi lấy thêm dũng khí, bước tới.

"Rất xin lỗi, làm phiền một chút." Lâm Du Du đứng sau lưng Đường Ngự rụt rè cất tiếng.

Soái ca mày kiến, Đường Ngự và Tiền Thiên nghe thấy tiếng cô tôi liền quay đầu lại. Lâm Du Du thấy vậy như bị kinh sợ, trong mắt chứa đầy nước mắt đầm đìa đáng yêu, hơi lắp bắp: "Rất... rất xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi một chút xem vị tiểu thư này muốn tính tiền chưa." Nói xong dùng một loại biểu cảm đáng thương sắp khóc hỏi Tiền Thiên.

Tiền Thiên có chút bất lực nhìn Lâm Du Du, trong lòng lặng lẽ kêu gào: Trời ạ... Không phải là tính tiền thôi sao! Chuyện này không thành vấn đề, nữ chính cô đừng dùng loại biểu cảm tiểu bạch thỏ kia nhìn tôi, tôi sẽ cho là tôi bắt nạt cô!

Tiền Thiên vừa định gạt đầu, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng. Cái gì?! Tính tiền!!! Cô không mang ví tiền!!!

Vậy là Tiền Thiên lộ ra vài phần xấu hổ nhìn Lâm Du Du, cực kỳ chân thành xin lỗi: "Ày... Rất xin lỗi. Sáng tôi vội ra ngoài nên quên mang ví. Tôi có thể mượn điện thoại trong tiệm để gọi người mang tiền tới không?"

"Phi." Bên cạnh Tiền Thiên truyền tới tiếng cười không chút che giấu. Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện là soái ca mày kiến. Cô cũng cảm thấy mình rất không đáng tin, vậy là xấu hổ nhìn soái ca mày kiến, giải thích: "Sáng đi vội quá, cả ví và điện thoại đều không mang..."

Vị soái ca kia cúi đầu ho một tiếng. Y che xúc động muốn cười to của mình, sau đó móc ví lấy một tờ tiền mặt đưa cho Lâm Du Du, nói một câu: "Không cần trả lại."

Đường Ngự nhìn soái ca mày kiến một cái, gạt đầu nói "Đi thôi."

Sau đó dẫn đầu đi về phía cửa, Tiền Thiên vội theo bước họ. Mẹ nó, uống cà phê không mang tiền, chuyện xấu hổ như này cô cũng đụng phải, nhanh nhanh chuẩn thôi.

Đường Ngự không nói lời nào, mặc cho Tiền Thiên kéo tay hần đi. Ra tới cửa quán cà phê, đi thêm vài bước nữa, Tiền Thiên đoán là trong quán cà phê sẽ không nhìn thấy tình huống bên này của họ, vậy là nhanh chóng buông tay Đường Ngự. Cô đứng trên đường, cười nói: "Ài... Ngự... Không... Đường... Không... Đường đại ca! Chuyện hôm nay cảm ơn anh, em không làm phiền nữa."

Loại xưng hô sến sẩm Ngự ca ca, mỗi lần Tiền Thiên gọi đều thấy khiêu chiến điểm máu chốt của mình. Vừa nghe tiếng nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, cô lập tức vứt loại xưng hô ngu ngốc này đi.

Đường Ngự nhử mày nhìn Tiền Thiên trước mắt. Hần đã sớm nhận ra cô gái này luôn có biểu hiện rất kỳ quái. Trong quán cà phê, thoát đầu cô giữ chặt tay anh em Kỷ Cảnh Ngôn của hần, sau đó như bị giật nảy mình buông ra, trên mặt có vài phần mờ mịt. Tiếp đó lại kéo hần, về mặt như quen thuộc đã lâu chào hỏi hần, sến sẩm gọi Ngự ca ca.

Nhưng ra khỏi quán cà phê chưa được hai bước, cô gái này lại biến thành đáng vẻ rất có chừng mực, thậm chí còn mang theo vài phần xa lánh. Vậy đáng vẻ sến sẩm kia là thế nào? Đường Ngự bày tỏ rất khó hiểu.

"Ồ kìa em gái Mạc, sao em vội đi vậy? Chẳng phải em không mang ví và điện thoại sao? Em định về kiểu gì?" Không đợi Đường Ngự nói, Kỷ Cảnh Ngôn đã nhiệt tình hỏi trước.

"Đúng nha!" Tiền Thiên vỗ trán một cái, không những không có ví và điện thoại, cô cũng không có chìa khóa, bây giờ về cũng không vào nhà được. Vậy là cô quay đầu đi về hướng quán cà phê, vừa đi vừa nói: "Em vẫn nên mượn điện thoại ở quán cà phê gọi anh tới cứu thôi."

"Trời ơi, này, này." Kỷ Cảnh Ngôn giữ tay cô, kéo cô về: "Sao em lại bỏ gần tìm xa thế, chúng tôi cũng có điện thoại." Nói xong thì móc điện thoại trong túi ra.

Nhanh hơn Kỷ Cảnh Ngôn một bước, Đường Ngự đã đưa di động tới trước mặt Tiền Thiên. Tiền Thiên không nhận điện thoại của Đường Ngự ngay, mà do dự hỏi: "Chuyện này không nên, phiền anh quá."

"Không có gì." Đường Ngự lạnh nhạt nói: "Lâu rồi không thấy anh trai em, vừa lúc liên lạc một chút."

"Ồ" Tiền Thiên nghe vậy thức thối cầm điện thoại, lén hỏi 7788: "Mày có biết số anh trai hời của tao không?"

"Biết, cô yên tâm gõ số đi." 7788 linh hoạt đọc một dãy số.

Tiền Thiên cầm điện thoại Đường Ngự gọi cho Mạc Vũ. Chuông reo tới bảy, tám lần đối phương mới lẽ mà lẽ mà nhận máy. Giọng điệu Mạc Vũ kèm theo vài phần hồ hững: "Alo? Ai vậy?"

"Anh, là em đây! Em để chìa khóa trong phòng, cũng không mang điện thoại và ví, anh mau ra ngoài cứu giúp." Tiền Thiên vừa nghe thấy tiếng Mạc Vũ liền vội nói. Chưa tiếp thu ký ức, cô không biết hình thức ở chung giữa nguyên chủ và anh trai. Nhưng cô không cần lo, bất kể thế nào nó cũng tốt hơn là ở chung với nam chính.

Kinh nghiệm thâm sâu đau đớn ở vị diện trước nói cho cô biết nhân vật chính luôn có những hành động phiền phức, một diễn viên quần chúng như cô nên cách xa một chút, tránh cho mạng nhỏ bị chơi rớt trong vài phút.

Mạc Vũ nghe tiếng Mạc Tĩnh truyền tới từ bên kia điện thoại, cực kỳ ngạc nhiên: "Tĩnh Tĩnh! Sao lại là em?! Em ở đâu, chờ anh."

Tiền Thiên nghe vậy thờ phào một hơi, may là anh ruột mới nhận chức của cô vẫn chịu bỏ sức: "Em ở đường Kính Hồ... ừm..."

Tiền Thiên cầm điện thoại ngắm nhìn bốn phía, muốn tìm một cửa hàng bên đường Kính Hồ ngồi một chút, vừa tiếp nhận ký ức vừa chờ anh trai. Nhưng lúc này, một tay đưa tới từ bên cạnh, lấy điện thoại trong tay cô. Tiền Thiên giật nảy mình, quay lại nhìn thì thấy Đường Ngự đã cầm điện thoại nói chuyện với Mạc Vũ đầu bên kia.

"Mạc Vũ à? Tôi là Đường Ngự. Đúng, là tôi." Đường Ngự vừa nói chuyện vừa ra hiệu "Chờ một lát" với Tiền Thiên.

"Đúng vậy, thật sự là đã lâu không gặp. Không có chuyện gì, cậu không cần vội đâu, tôi mang con bé về công ti trước, địa chỉ là..."

Tiền Thiên có chút trợn mắt há mồm nhìn Đường Ngự nói đám ba câu đã xếp xong chỗ cho mình, trong lòng sinh ra một chút bất đắc dĩ: Nam chính quần anh làm vậy có được không? Tôi thật sự chỉ là diễn viên quần chúng! Tôi không muốn đi theo anh đâu..

Nhưng Tiền Thiên không xu dính túi phát hiện tình thế còn mạnh hơn người, Kỷ Cảnh Ngôn cười như hoa đã sờ đầu kéo cô đi: "Em gái Mạc, nhanh nhanh đi thôi, anh trai em bảo em theo chúng tôi. Cách đây không xa đâu, Kỳ ca ca mời em ăn bánh gato."

Tiền Thiên bất lực, vị này liên tục xưng "Kỳ ca ca", anh làm như chúng ta quen thuộc lắm hả... Hơn nữa giọng điệu sói xám già dục tiểu bạch thỏ là sao đây... Anh ruột cô thật không đáng tin, chọn người ủy thác cũng không chọn người bình thường, không biết càng gần nhân vật chính thì chỉ số nguy hiểm càng cao à!

"Ố... Như vậy không hay đâu... Làm phiền các anh quá..." Tiền Thiên cứ như vậy một đường phản đối bị kéo vào cửa công ty Đường Ngự. Đậu xanh! Bản cô nương muốn cách nam chính xa một chút, trong lòng Tiền Thiên chảy dài hai dòng nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (4)

Dịch: Lạc Đình Đang

Bước vào cửa lớn công ty Đường Ngự, Tiền Thiên đứng ở quầy tiếp tân không chịu đi.

"Ừm... Đường... Đường tổng, Kỹ tiên sinh, em chờ anh trai ở bàn tiếp tân là được rồi. Cảm ơn các anh, em không làm phiền các anh làm việc nữa." Tiền Thiên khách sáo nói cảm ơn Đường Ngự và Kỹ Cảnh Ngôn.

Kỹ Cảnh Ngôn vừa định nói, Đường Ngự đã ngăn y lại, nói với Tiền Thiên: "Ừ, nếu em muốn vậy thì để anh bảo lễ tân đưa em đến phòng tiếp tân chờ."

Nói xong Đường Ngự nói với một nhân viên tiếp tân rất xinh đẹp ở quầy lễ tân: "Rót một tách trà cho Mạc tiểu thư." Sau đó dứt khoát rời đi cùng Kỹ Cảnh Ngôn.

Tiền Thiên nhìn bóng lưng hắt, lạnh lẽo thờ phào một hơi.

Lễ tân ở công ty Đường Ngự là một mỹ nữ có khí chất tươi mát thanh thuần, theo Tiền Thiên thấy, còn đẹp hơn nữ chính. Mỹ nữ lễ tân tò mò đánh giá Tiền Thiên vài lần, sau đó đưa cô đến phòng tiếp tân.

Sau khi thu xếp cho Tiền Thiên ngồi chờ ở phòng tiếp tân, mỹ nữ kia hỏi với nụ cười chuyên nghiệp: "Mạc tiểu thư, cô muốn uống gì?"

Tiền Thiên lắc đầu: "Không cần, làm phiền cô rồi. lát nữa có người tên Mạc Vũ sẽ tới tìm tôi, phiền cô dẫn anh ấy tới đây. Cảm ơn."

Mỹ nữ lễ tân mỉm cười gật đầu, khi rời khỏi phòng tiếp tân, cẩn thận đóng cửa lại. Tiền Thiên không khỏi khẽ gật đầu, quả nhiên là công ty nam chính, ngay cả chất lượng lễ tân cũng rất tốt.

Tiền Thiên không biết là, vị mỹ nữ thuần khiết này quay người một cái đã bắt quai, bắt đầu gào thét trong nhóm công ty.

Lễ tân A: Cmn! Đường tổng dẫn một cô gái tới công ty, đưa vào quầy tiếp tân rồi.

Thiết kế C: Mợ! Là dạng phụ nữ nào! Tôi không tin tôi không tin! Đường tổng nhà tôi đấy!

Lễ tân B: Không cần lo, đó là một viên bánh bao mập, không phải đồ cmn lăng lợ tí tiện.

Lễ tân A: Nhưng vào cùng với Đường tổng và Kỹ thiếu.

Marketing E: Thật là sấm sét giữa trời quang! Không ngờ lại có quan hệ với Kỹ thiếu!

Kỹ thuật C: Mấy người các cô! Làm gì phải chảy nước miếng nhìn Đường tổng và Kỹ thiếu! Bộ phận kỹ thuật chúng ta nhiều soái ca như vậy, các cô mù à.

Thiết kế A: Sao không ai quan tâm cô gái đó tới để làm gì?

Lễ tân A: Đang chờ một người họ Mạc.

Thiết kế C, Marketing E, Thiết kế A: Cắt! Thì ra không phải tìm Đường tổng..

Văn phòng Tổng giám đốc.

Kỹ Cảnh Ngôn đang tò mò hỏi Đường Ngự: "Lão Đường, cô bé họ Mạc kia thật sự là hàng xóm cũ của cậu à?"

Đường Ngự gật gù đầu: "Đã nhiều năm không gặp."

Kỹ Cảnh Ngôn tự cười: "Chưa thấy cô bé nào khuyết thiếu thông minh như vậy, một đồng không có còn dám tới quán cà phê. Lúc đầu tôi còn tưởng là thủ đoạn bắt chuyện vụng về nào đó, nhưng cô bé đó cũng rất biết điều, không mượn đường leo lên."

Đường Ngự liếc Kỹ Cảnh Ngôn một cái: "Tôi thấy cô ấy không muốn tiếp xúc quá nhiều với chúng ta."

Kỹ Cảnh Ngôn cười cười: "Có lẽ vậy, chờ anh trai cô ấy tới, tôi cũng nhìn xem."

Tiền Thiên ngồi trong phòng tiếp tân, từ từ nhắm hai mắt tiếp nhận ký ức. Ký ức lần này không có bối cảnh và trải nghiệm phức tạp gì. Ba mẹ đều đủ, có anh trai lớn hơn mình năm tuổi, quan hệ của hai anh em không tệ. Vấn đề duy nhất chỉ có, rõ ràng là anh em ruột nhưng dường như gen trội trong nhà đều tập trung hết lên người anh trai cô ấy, nên từ nhỏ ký ức đã có phần tự ti.

Vốn là, chút tự ti bé xíu này không thể gây ra bất kỳ vấn đề lớn nào. Nếu không so với anh trai Mạc Vũ, bản thân Mạc Tĩnh cũng không có gì phải tự ti. Dù ngoại hình không đủ xuất sắc, hơi mập và thành tích trung bình, nhưng mấy thứ này đều không phải vấn đề nghiêm trọng. Vấn đề là, Mạc Tĩnh có một cô "bạn thân" luôn muốn tốt cho cô ấy, ngày ngày nhắc cô ấy rằng cô ấy không hoàn hảo.

Dưới ảnh hưởng của cô bạn thân này, Mạc Tĩnh thành công uất ức. Sau đó vẫn do bạn tốt nhắc nhở, cô ấy bắt đầu cái gọi là kế hoạch giảm béo. Ăn kiêng, mất nước và uống thuốc giảm cân bất hợp pháp. Cuối cùng không giảm béo được, nhưng thành công tiền mất mạng nhỏ.

Mẹ kiếp! Có cần nào tàn thế không! Tiền Thiên tiếp nhận xong ký ức không khỏi phi nhỏ. Bảo sao lúc chạy bộ thể lực kém như vậy! Rõ ràng đáng đáp cũng dễ coi, chỉ không quá phù hợp với thẩm mỹ chủ đạo thôi sao, vì chút chuyện bé xui đó mà chơi mất cái mạng nhỏ của mình.

Tiền Thiên bày tỏ, lúc sáng soi gương vô còn rất thích hình tượng tiểu Bàn Tử này. So với loli Trương Ngũ Nương đen gầy ngực phẳng thì tốt hơn nhiều. Lại nói, rõ ràng ba mẹ nguyên chủ rất hài lòng hình dáng tiểu Bàn Tử của con gái mình, chơi đùa lung tung cái gì chứ!

Nhiệm vụ đã hoàn thành, Tiền Thiên cần phải suy nghĩ về cách học tập chăm chỉ trong tương lai. Thật ra trước đó nguyên chủ học không tệ lắm, nhưng lên đại học lại đâm vào chuyên ngành tiếng Trung hồ cha. Với công việc sau này của Tiền Thiên mà nói, ngành này không phải vô dụng bình thường.

Phải học cái gì mới tốt đây... Tiền Thiên chống tay nghiêm túc suy nghĩ.

Tiền Thiên đang nghiêm túc suy nghĩ, mỹ nữ lễ tân đang mắt sáng như sao nhìn Mạc Vũ, trong lòng điên cuồng gào thét: Đây chính là người họ Mạc con nhỏ mập kia chứ! Soái ca đó! So với Đường tổng cao lãnh dễ tiếp cận hơn nhiều!!!

Đúng vậy, Mạc Tinh ngoại hình không mấy nổi bật có một anh ruột cực đẹp trai. Thần kỳ nhất chính là, hai người có ngũ quan tương tự, nhìn một cái đã biết là anh em ruột.

Ngũ quan như nhau, đặt trên mặt tròn của Mạc Tinh, tổ hợp ra một tiểu Bàn Tử vui vẻ, đặt trên gương mặt góc cạnh rõ ràng của Mạc Vũ, tổ hợp ra một soái ca ôn hòa, khoe mắt đuôi mày đều lộ ra mấy phần âm áp sáng rõ.

Tiền Thiên nhìn gương mặt Mạc Vũ, đột nhiên hiểu phần nào tự ti của nguyên chủ. Rõ ràng gen giống nhau, ngũ quan giống nhau, mọc trên người Mạc Vũ lại đẹp hơn Mạc Tinh vài phần, càng khỏi nói dáng vóc người ta cao một mét tám mấy, vai rộng eo nhỏ, chân dài tiêu chuẩn. Tiền Thiên quay đầu nhìn đôi chân múp míp của mình.

Hơn nữa, khi còn nhỏ Mạc Vũ còn là một học bá, hiện giờ Mạc Vũ là một tinh anh xã hội. So với nguyên chủ Mạc Tinh học ngành tiếng Trung đại học hạng hai, hiện không có việc làm, quả thực là một trên trời một dưới đất. Tiền Thiên bắt đầu nghĩ dài, có anh trai như vậy rất đáng ghét đấy hiểu không hả!

"Tinh Tinh!" Tinh anh xã hội Mạc Vũ vừa nhìn thấy Tiền Thiên lập tức lao đến, có chút lo lắng đánh giá trên dưới: "Xảy ra chuyện gì vậy, sao không mang theo gì đã ra khỏi cửa? Em bị khóa bên ngoài lâu chưa? Sao không về nhà?"

Hự... Đúng! Quả nhiên là tinh anh xã hội, hỏi vấn đề hỏi trúng tim đen! Sau khi Tiền Thiên tiếp nhận ký ức mới biết, nhà trọ nhỏ lúc trước là ba mẹ nguyên chủ mua khi con gái học đại học, không ở thường xuyên. Cô bị khóa bên ngoài, phản ứng tự nhiên đầu tiên hẳn nên về nhà chứ không phải gọi cho Mạc Vũ.

Giờ thì hay rồi, anh trai hỏi vừa đến đã lập tức đưa ra câu hỏi sắc bén như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (5)

Dịch giả: Lạc Đình Đang

46

"Em không có tiền bắt xe." Tiền Thiên bình tĩnh nhìn Mạc Vũ, bắt đầu khua môi múa mép: "Em không có điện thoại, không biết trong nhà có ai không. Em sợ chẳng may không ai ở nhà, ngay cả tiền đi xe cũng không trả được nên đến quán cà phê gọi một ly, muốn mượn điện thoại gọi cho anh, sau đó gặp Đường Ngự, bạn anh ấy giúp em trả tiền rồi cho em mượn điện thoại."

"Em to đầu vậy sao còn để người ta quan tâm hả. Vội vã ra ngoài làm gì? Ví và điện thoại đều không cầm, may là gặp được Đường Ngự, nếu không khiến anh lo chết mất!" Mạc Vũ ấn đầu Tiền Thiên.

Nghe thấy Mạc Vũ tra hỏi, trong nháy mắt Tiền Thiên quyết định, quăng cái nôi cho cô "bạn thân" kia: "Vì trước đó Triệu Minh Huyền gọi tới. Em đang ngủ thì cậu ấy gọi em tới bar tìm cậu ấy, kêu là có việc gấp, bảo em nhanh chút. Em sợ cậu ấy xảy ra chuyện gì, sốt ruột nên cái gì cũng quên."

"Quán bar? Sáng sớm con bé bảo em tới bar làm gì?" Lòng mày Mạc Vũ nhanh chóng nhíu lại một đường.

"Cậu ấy không mang đủ tiền, gọi em tới trả giúp, nhưng trước đó cậu ấy không nói rõ, em lại quên cầm ví. Cậu ấy không vui nên bảo em về, chuyện sau đó em cũng không biết." Tiền Thiên nghiêm túc bịa chuyện. Thật ra cô không hoàn toàn nói bậy, loại chuyện tính tiền chui *** cho người ta, nguyên chủ thật sự đã từng làm.

Không phải do cái vị "bạn thân" kia thiếu tiền. Trên thực tế, Triệu Minh Huyền không nghèo. Theo Tiền Thiên phân tích, vị Triệu tiểu thư kia rất có thể là

cực kỳ hưởng thụ với Mạc Tĩnh kêu là tới bảo là đi. Có một “bạn thân” ngoại hình tầm thường lại vô cùng nghe lời, dường như sẽ mang tới thỏa mãn cực lớn trong lòng Triệu Minh Huyền.

Dường như Mạc Vũ không thân quen vị “bạn tốt” này của Mạc Tĩnh cho lắm. Cũng khó trách, tính cách Mạc Tĩnh khá bị động, tới giờ vẫn không có bạn bè thân thiết. Coi như khá thân thiết với vị Triệu tiểu thư này, nhưng hai bên lui tới đa số đều do đối phương chủ động, nhiều năm qua Mạc Tĩnh cũng không giới thiệu cô bạn này với người trong nhà.

Song, như vậy cũng là chuyện tốt. Chẳng phải tới giờ Triệu Minh Huyền vẫn không phát hiện Mạc Tĩnh là phú nhị đại ẩn hình sao? Soái ca Mạc Vũ thu hút ong bướm cũng tạm thời không bại lộ trong vòng tròn bạn bè của Mạc Tĩnh.

"Con bé Triệu Minh Huyền sao lại là người như vậy chứ! Vừa sáng sớm đã gọi người ta đến quán bar tính tiền cho nó, sau này em không cần để ý tới nó." Quả nhiên Mạc Vũ cực kỳ bất mãn với Triệu Minh Huyền.

Tiền Xuyên Từ bày vẽ mặt tiểu Bạch Hoa giải thích: "Cậu ấy không thường làm như vậy đâu, chỉ có vài lần mà thôi..."

"Còn vài lần?!" Mạc Vũ chỉ tiếc rên sát không thành thét: "Có phải em thiếu não không hả? Đối xử với em như vậy sao còn gọi là bạn! Anh cảnh cáo em, không được tiếp tục qua lại với nó nữa!"

Không sai! Dựa theo 7788 điều tra, dựa theo tuyến thời gian phát triển ban đầu, vị Triệu tiểu thư gặp soái ca Mạc Vũ ở tang lễ nguyên chủ, yêu Mạc Vũ từ cái nhìn đầu tiên, mượn bài là bạn tốt Mạc Tĩnh, quả thực dây dưa rất lâu. Tuy Tiền Thiên đã tới, cũng không có tang lễ gì, nhưng vì lý do an toàn, Tiền Thiên vẫn dán cho cô ta mác thượng hạng, miễn cho chẳng may hai người gặp mặt, cô ta lại quán tới.

Mạc Vũ dạy dỗ em gái xong, quyết định mang Tiền Thiên tự mình tới chỗ Đường Ngự cảm ơn. Mặc dù hồi nhỏ hai người là anh em chơi đùa nghịch ngợm, nhưng đã nhiều năm không gặp, hôm nay lại làm phiền người ta, khách khí một chút là việc nên làm. Tiền Thiên rất không muốn đi, chẳng qua Mạc Vũ nói đúng, nên đành thân cảm ơn.

Khi Mạc Vũ vừa đến, Đường Ngự đã nhận được tin, sớm kêu thư ký mời hai anh em tới văn phòng. Trên ghế sofa trong văn phòng còn có soái ca mây kiếm Kỳ Cảnh Ngôn trừng mắt chờ xem náo nhiệt.

Quả nhiên là bạn từ hồi còn còi trưỡng vui chơi, dù nhiều năm không có chút xa cách, nhưng rất nhanh, Mạc Vũ và Đường Ngự đã nhiệt tình hỏi han anh em tốt, trên mặt hai người đều lộ ra nụ cười thật lòng. Đường Ngự còn giới thiệu Mạc Vũ với Kỳ Cảnh Ngôn, ba người lập tức trò chuyện khí thế ngất trời.

Tiền Thiên ngu người đứng ngoài quan sát hồi lâu, ai bảo nam chính trăm mặt ít nói hả, lừa đảo!

Tiền Thiên chờ đợi, chờ thật lâu, ba tên vẫn không có dấu hiệu ngừng nói. Cô nghĩ nghĩ, quyết định nên cắt ngang một chút. Khi cô ra ngoài chỉ uống một ly cà phê, giờ đã tới gần giữa trưa, thật đói. Hơn nữa, đây là công ty nam chính, nàng thật sự không muốn ở lâu thêm một giây.

Tiền Thiên chọc chọc lưng Mạc Vũ: "Anh, sắp gần trưa rồi. Anh và Đường tổng nhiều năm không gặp, nhất định có nhiều lời muốn nói. Nếu không anh cho em ít tiền, em về trước, anh và Đường tổng tiếp tục ôn chuyện."

"Hử? Em có việc gì vào buổi chiều à?" Ba tên Mạc Vũ, Đường Ngự và Kỳ Cảnh Ngôn đều nhìn cô, trong mắt đều có câu hỏi tương tự.

"Ồ... Không ạ, em chạy về nhà ăn cơm trưa, chiều tìm người mở khóa lấy điện thoại. Điện thoại di động không có bên người, không biết có ai tìm em không." Tiền Thiên nuốt nước miếng, ba tên soái ca cùng trừng mắt nhìn cô, áp lực thực sự quá lớn.

"Em là một người thất nghiệp, trừ anh và ba mẹ còn ai tìm em nữa! Không phải Triệu gì đó chứ, đã bảo với em đó không phải dạng tốt lành gì, đừng qua lại với nó." Mạc Vũ nghiêm mặt, không bắt được trọng điểm của Tiền Thiên.

Kỳ Cảnh Ngôn lại cười: "Có phải Tĩnh Tĩnh đói bụng không?"

"Ừm, có chút." Tiền Thiên thật thà đáp, trong lòng phi nhỏ vị Kỳ đại thiếu gia này làm như quen cô từ rất lâu ấy, khi nãy còn em gái Mạc dài em gái Mạc ngắn, chưa bao lâu đã gọi "Tĩnh Tĩnh", không biết còn tưởng rằng quan hệ rất tốt.

Kỳ Cảnh Ngôn không phụ từ "Quen từ rất lâu" này, thấy Tiền Thiên đáp, y liền quay ra nói với Đường Ngự: "Lão Đường, nhanh thu dọn đi ăn cơm, Tĩnh Tĩnh đói rồi, Mạc Vũ cũng vậy." Cái bộ dáng đương nhiên kia, giống như y mới đúng là anh ruột Tiền Thiên.

"Tĩnh Tĩnh thích ăn gì?" Đường Ngự phản ứng rất nhanh, lập tức hỏi Tiền Thiên.

"... Em không muốn làm phiền, vẫn nên về nhà rồi ăn, anh trai và Đường tổng mọi người ăn là được rồi." Tiền Thiên thật sự không muốn ở lại.

Đường Ngự không để ý tới cô, ngược lại nhìn Mạc Vũ. Mạc Vũ cười tủm tỉm vỗ đầu Tiền Thiên, nói với Đường Ngự: "Tĩnh Tĩnh không kén ăn, cậu chọn chỗ đi."

"Anh..." Tiền Thiên có chút cảm lạnh nhìn Mạc Vũ.

Mạc Vũ không để ý tới ánh mắt u oán của Tiền Thiên, tùy tiện nói: "Làm gì! Giờ đã mấy giờ rồi, em bắt xe về mẹ cũng ăn xong rồi, nhất định em không kịp. Tranh thủ thời gian, anh mang em đi ăn. Đường Ngự đâu phải chỗ xa lạ, em khách khí như vậy làm gì."

Tiền Thiên đơ mắt nhìn ba tên đàn ông gọi điện thoại đặt hàng, mặc áo khoác, bàn giao thư ký... Một hồi bận rộn, sau đó túm cô hùng hổ oai vệ đi ăn.

Nói thật ra, ba siêu cấp soái ca phong cách khác nhau đi thành một hàng đứng là khí thế to lớn, chỉ cần xem nhẹ cái đuôi nhỏ Tiền Thiên với hình tượng một lời khó nói hết là được. Tiền Thiên nhìn ba tên trước mặt, nhìn lại bàn chân mập của mình, lại thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (7)

Dịch: Lạc Đình Đang

Ăn com với nam chính là một việc rất áp lực. Tiền Thiên có phần căng thẳng, chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng may mắn thay, khả năng gây chuyện của nhân vật chính không phải lúc nào cũng linh nghiệm. Ít nhất là Tiền Thiên đã an toàn ăn xong bữa com này, mặc dù hơi mệt.

Không khí trên bàn com rất hài hòa, trừ Kỳ Cảnh Ngôn liên tục bắt chuyện với Tiền Thiên và Đường Ngự thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt thăm dò nhìn cô.

Mạc Vũ thì cực kỳ vui vẻ, vừa gấp thức ăn cho Tiền Thiên đang ngoan ngoãn ngồi ăn, vừa nhanh miệng tám chuyện với Đường Ngự và Kỳ Cảnh Ngôn. Những câu Kỳ Cảnh Ngôn hỏi Tiền Thiên hơn phân nửa được anh đáp. Lần này thì hay rồi, Tiền Thiên không nói bao nhiêu nhưng lại bị Đường Ngự và Kỳ Cảnh Ngôn hiểu đến tận gốc rễ.

Đường Ngự và Kỳ Cảnh Ngôn đứng trước cửa nhà hàng, đưa mắt nhìn hai anh em Tiền Thiên rời đi. Sau khi xe Mạc Vũ khuất khỏi tầm mắt, đột nhiên Kỳ Cảnh Ngôn cười, quay đầu nhìn thoáng qua Đường Ngự: "Mạc Tình rất thú vị. Dường như cô ấy thật sự không muốn qua lại với chúng ta."

Đường Ngự không đáp. Kỳ Cảnh Ngôn xoa mặt mình, có phần bức mình: "Chẳng lẽ ngoại hình của tôi khiến người ta ghét bỏ thế sao?"

Đường Ngự liếc y một cái, nói: "Cô ấy rất lễ phép."

"Ừ, nhưng cũng không thấy nhiệt tình." Kỳ Cảnh Ngôn đáp: "Cho nên tôi mới thấy lạ, ở quán cà phê thì cô em đó thân thiết chào hỏi cậu, vội vàng lôi kéo, đáng vẻ như thể rất thân thiết, quay mặt một cái lập tức rũ sạch là sao? Không lẽ thật sự vì muốn chúng ta thanh toán giúp..."

Tiền Thiên cũng không rảnh để ý vấn đề Kỳ Cảnh Ngôn đang rối não. Cô bị Mạc Vũ trách mắng một đường cho tới khi về nhà, tổng kết lại chỉ có một câu: Không được chơi với cái đứa họ Triệu nữa.

Tiền Thiên tỏ vẻ vui mừng với sự giác ngộ của Mạc Vũ. Cứ tiếp tục như vậy, dù Triệu Minh Huyền vẫn có khả năng gặp Mạc Vũ cũng vô ích, Mạc Vũ sẽ không để cô ta có bất kỳ cơ hội nào quẩn lên người.

Về nhà lấy chìa khóa dự bị, Tiền Thiên lại bị Mạc Vũ đưa về chung cư nhỏ. Cô cầm điện thoại lên xem, đúng như dự đoán, tất cả cuộc gọi nhờ và tin nhắn đều là của Triệu Minh Huyền.

Tiền Thiên không gọi lại, thậm chí còn kéo vào danh sách đen. Cô nằm trên giường nhắm mắt, quyết định xây dựng nội dung học tập sắp tới. Tiền Thiên không định tiếp tục làm bạn với cô nàng Triệu Minh Huyền này, trả đũa hay gì đó cũng không cần thiết, cô không đến mức mang thù chút chuyện hừ hòng đó.

Triệu Minh Huyền thật sự rất thích sai bảo nguyên chủ, lần nào nói chuyện với nguyên chủ cũng tràn đầy ác ý. Nhưng vấn đề nhân phẩm của cô ta không phải thứ Tiền Thiên quan tâm, cô đâu phải mẹ Triệu Minh Huyền, dựa vào đâu mà đòi dạy dỗ cô ta. Đương nhiên, sau này Tiền Thiên sẽ không chiều ý cô ta. Làm bạn được với dạng người này ư, bản thân Tiền Thiên nhận thấy mình chưa hâm như thế.

Phải học cái gì, đây mới là vấn đề Tiền Thiên quan tâm nhất hiện giờ. Lúc này cô mới nhận ra, làm nhân viên quần chúng của Cục Quản Lý Thể Giới, ngay cả một kỹ năng áp thân cô cũng không có. Cô vốn là con gái nhà giàu, học đại học ngành thông tin, dù thành tích không tệ nhưng lại không có lý tưởng vĩ đại gì. Sau khi tốt nghiệp thi vào bộ phận tuyên truyền của một tập đoàn lớn ngồi ăn chờ chết, dù sao cô cũng không thiếu tiền.

Sau khi trở thành diễn viên quần chúng, thế giới đầu tiên còn chưa học gì cô đã tự chơi chết mình. Cùng lắm học được quá trình vận hành của tiệm com thời cổ đại... M* nó! Đây là kiến thức kỹ năng gì!

Hiện giờ tốt nghiệp ngành Trung văn không có việc làm. Thật sự là càng sống càng giống đồ bỏ đi.

Không thể tiếp tục thế này được, rùi mà đến thế giới có độ khó hơi cao một chút chẳng phải là tự mình hại mình sao? Khỏi nói đâu xa, ngay như bối cảnh nhà nghèo thì việc kiếm kế sinh nhai đã khó rồi. Tiền Thiên đột nhiên có cảm giác khủng hoảng mạnh mẽ.

"7788, đằng ấy nói xem tao học cái gì thì tốt đây? Nếu không tao học Taekwondo nhé, nhân tiện giảm cân luôn?" Tiền Thiên thực sự không biết nên lập kế hoạch học tập thế nào, đành xin trợ giúp từ 7788.

"Cô muốn giảm béo thì được, nhưng nếu cô muốn nhờ lực sát thương của Taekwondo để dùng sau này thì vô ích thôi." 7788 đã kích.

"Vì sao vậy..." Tiền Thiên không rõ, Taekwondo chẳng phải cũng là một kỹ năng võ học sao.

"Ha ha, trừ khi cô đạt tới mức chuyên nghiệp giống vận động viên, mỗi ngày huấn luyện tám giờ, hơn nữa còn phải tôi luyện thực chiến cường độ cao, nếu không thì vô dụng. Muốn thành cao thủ Taekwondo chỉ với hai giờ mô phỏng động tác mỗi ngày, sao cô không lên trời đi." 7788 khinh bỉ Tiền Thiên.

"Mày nói vậy là sao, chẳng lẽ xã hội hiện đại không có trang bị vũ lực nào khả quan?" Tiền Thiên tỏ vẻ không phục.

"Có mà, cô có thể cân nhắc huấn luyện của võ sĩ MMA, lính đặc chủng, lính đánh thuê, sát thủ,..." 7788 bày vẻ nghiêm túc.

"Này... Hay lắm! Những cái mày nói tao đâu thể chạm tới được, một người bình thường như tao tìm đâu ra huấn luyện viên chuyên nghiệp?" Tiền Thiên lập tức nhụt chí.

"Quan trọng là cô cũng không trả nổi học phí. Những thứ tôi nói kia có giá huấn luyện khá cao, điều kiện hiện giờ của cô không đủ trả. Chưa nói cơ thể này của cô cũng không làm được." 7788 ăn nói rất thành thật.

"Vậy mày nói xem với điều kiện hiện nay của tao thì học được cái gì? Chẳng phải mày là hệ thống toàn năng cái gì cũng biết sao?" Tiền Thiên học hỏi.

7788 nghiêm túc suy nghĩ một chút, đáp: "Hay là cô học ngoại ngữ trước đi, một môn học là một kỹ năng, học được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. À, còn phải học kỹ năng để làm giàu ở cổ đại nữa. Hiện giờ tôi cũng không dám cho cô tới sống ở cổ đại nữa, chẳng may ký thể là tiểu thư khuê khác thì cô lộ tẩy trong vài giây."

"Ừ, để tao báo danh lớp ngoại ngữ, học tiếng Anh thành thạo rồi nói cái khác. Mấy cái học hỏi đại học đa số đều chữ thầy trả thầy hết rồi..." Tiền Thiên thở dài: "Sau đó thì học cổ cầm, ít nhiều thì nhạc cụ cổ đại cũng phải có chỗ tương tự nhau, nhất định phải biết một cái."

"Thật ra tôi cảm thấy cô cũng nên học nhạc cụ hiện đại, nhưng chắc cô không cần nổi đâu. Từ từ sẽ ổn thôi. À mà, không phải nhà cô có công ty sao? Cô vẫn nên xin vào một phòng tổ nào đấy, ít nhiều cũng phải lăn lộn được tí kinh nghiệm." 7788 đầy lương tâm đề nghị.

"Ừ, được..." Tiền Thiên lại thở dài. Quả nhiên ăn một miếng thành người mập là chuyện không thể nào, muốn bàn tay vàng thì bản thân nhất định phải gom góp từng chút một.

Xác định phương hướng học tập tương lai xong, Tiền Thiên bày vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc. Chịu thôi, muốn tương lai sống an nhàn thì giờ có núi đao biển lửa cũng phải bỏ lên, không phải chỉ học tập thôi sao.

Sau khi đặt mua một đồng sách từ vừng trên mạng, Tiền Thiên gọi cho Mạc Vũ có tài năng bật hack. Mạc Vũ nghe máy xong liền ngu người: "Gi cơ? Em nói cái gì? Em bảo em muốn học cổ cầm á? Ừ, anh biết rồi, để anh hỏi thăm chút."

Mạc Vũ cúp máy xong vẫn cảm thấy không thể tin nổi, em gái bị cái gì kích thích mà đột nhiên muốn đi học cổ cầm thế này? Mà kệ đi, thích học thì học, cũng không phải không lo được học phí.

Năng lực của Mạc Vũ chuẩn bị lên làm tổng giám đốc bá đạo vẫn ở đấy, ngày hôm sau Tiền Thiên đã nhận được một chiếc cổ cầm nghe về rất đắt, ngày tới nữa thì an vị trong lớp học đánh đàn với giáo viên. Xung quanh đều là bạn học của cô, bình quân từ sáu tuổi trở xuống.

Ha ha ha, học đàn với một đám nhóc con, thật sự là... rất ngại...

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (7)

Dịch: Lạc Đình Đang

Cứ như vậy, bạn học Tiền Xuyên Từ tới lớp học đàn vào ba, năm, bảy trong tuần, những hôm khác thì luyện đàn học từ vựng trong chung cư nhỏ của mình.

Mạc Vũ thấy khá là kỳ lạ. Em gái nhà mình đã tốt nghiệp đại học, hẳn nên bắt đầu cân nhắc lấy chồng chứ nhỉ? Anh nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu sao em gái lại bắt đầu muốn làm học bá.

Tiền Thiên cảm thấy rất đau khổ. Chán ơi là chán!!! Ngày nào cũng muốn bỏ cuộc! Tiếc là cô không thể làm thế! Lúc học nhầm nhát Tiền Thiên đều tự an ủi mình, chẳng phải việc này so với vận chuyển đồ ăn sau bếp Trạng Nguyên Lâu sướng hơn rất nhiều sao?

Tiền Thiển thật lòng nhận thấy học hai môn đã bẽ bộn nhiều việc, kết quả 7788 còn liên tục lãi nhãi: "Tôi cảm thấy ngày hai, bốn, sáu không tới lớp rất lãng phí, chỉ bằng học luôn về tranh đi..."

Tiền Thiển vô cùng tức giận: "Lăn đi! Học tiếng Anh với luyện đàn không tốn thời gian hả? Về tranh đấu phải chỉ đi học là học được, còn phải tốn thời gian luyện tập đấy, ở đâu ra lắm thời gian thế hả?!"

Thế là, Tiền Thiển dựa trên nguyên tắc tham thi thâm, giải quyết một môn là một môn, tranh thủ học cái gì là tính thông cái đó, bỏ ngoài tai 7788.

Nhoáng một cái đã qua một tháng, Tiền Thiển chính thức trở thành trạch nữ. Từ Mạc Vũ thường xuyên tới gõ cửa lãi nhãi túm Tiền Thiển về nhà ăn cơm thì không có ai đến tìm cô. Cho đến khi Triệu Minh Huyền đến gõ cửa, Tiền Thiển còn chưa kịp phản ứng, cô đã sớm quên mất bà cô này.

"Có chuyện gì không?" Tiền Thiển đứng đung nhìn Triệu Minh Huyền trước mặt, còn tưởng cô ta không để ý tới việc cắt đứt liên lạc là xong rồi, ai ngờ còn tìm tới cửa. Thật phiền! Tiền Thiển có vài phần không kiên nhẫn.

"Mạc Tĩnh, sao cậu lại lạnh nhạt như thế chứ, tớ đã gọi rất nhiều cuộc cho cậu nhưng không ai bắt máy cả. Người ta thì lo sợ cậu xảy ra chuyện, kết quả cậu lại không biết ơn chút nào." Trong mắt Triệu Minh Huyền có vài phần bức mình nhưng giọng nói vẫn tỏ ra ôn hòa.

"À, hai ngày trước tôi mất điện thoại nên thay cái mới luôn." Tiền Thiển không buồn liếc mắt: "Cậu tìm tôi có chuyện gì không?"

"Chúng ta là bạn thân nhất mà, tớ nhớ cậu nên tới thăm cậu một chút không được ư? Sao cậu lại không mời tớ vào nhà, thật là không lễ phép mà. Không phải tớ thích nói đâu nhưng cậu vốn không thông minh cũng chẳng xinh đẹp, những chi tiết này cậu nên chú ý một chút, nếu không trừ tớ ra thì làm gì còn ai muốn kết bạn với cậu." Triệu Minh Huyền không khách khí đẩy Tiền Thiển ra.

Ha ha, nhớ tôi ấy hả, quý mới tin cô. Một tháng không liên lạc cũng đâu thấy cô tới cửa, hôm nay nhất định có chuyện mới trình tam bảo. Tiền Thiển đi sau Triệu Minh Huyền bĩu môi, nhìn cô ta không coi ai ra gì vào nhà ngồi trên ghế sa lon, giống như cô ta là chủ nhân căn phòng này.

"Minh Huyền, rốt cuộc hôm nay cậu đến đây có chuyện gì vậy, gần đây tôi hơi bận, lát nữa còn ra ngoài, thật sự không rảnh tiếp đãi cậu." Ngoài mặt Tiền Thiển vẫn cố tỏ ra lễ phép, trong lòng lại cực kỳ muốn hất cẳng con đi*o này ra ngoài.

"Ồ kia! Lâu ngày không gặp, cậu lại đối xử với tớ như vậy sao?" Triệu Minh Huyền chu môi, bày ra bộ dáng hờn dỗi, nhưng lời thốt ra từ miệng lại vô cùng độc địa: "Cậu thì có việc gì được chứ. Cái gì cậu cũng không biết, năng lực thì có hạn, cũng không tìm được việc thì bận ở đâu ra. Chỉ có tớ mới không chê cậu, còn làm bạn với cậu."

"Ừ, ừ, đúng là tôi đang bận tìm việc làm, cho nên Minh Huyền cậu có gì thì nói nhanh chút đi, tôi sắp phải ra ngoài rồi." Tiền Thiển lười so miệng lưỡi với cô ta, chỉ muốn mau mau đuổi đi cho xong việc.

"Tìm việc đâu phải chuyện quan trọng gì chứ, người như cậu cũng không tìm được công việc nào ra hồn. Lại nói, cậu đâu thiếu tiền, thấy cậu thuê căn chung cư này là biết rồi. Dù căn hộ không lớn nhưng giá nhà chỗ này rất đắt." Triệu Minh Huyền tỏ vẻ không thêm để ý.

"Ông chủ là người quen trong nhà nên cho tôi thuê với giá rẻ, chưa từng tăng giá." Tiền Thiển vẫn bình tĩnh.

Từ trước tới nay Mạc Tĩnh chưa bao giờ nói chuyện trong nhà với bạn bè cùng lớp nhưng Triệu Minh Huyền thông qua căn nhà cô thuê đoán được trong nhà Mạc Tĩnh không thiếu tiền. Giờ nghe Tiền Thiển nói vậy, trên mặt Triệu Minh Huyền có thêm vài phần khinh thường.

Tiền Thiển nhìn sắc mặt cô ta, im lặng không nói. Cô cũng không nói sai, ông chủ là bà cô, chẳng phải là người quen sao? Về phần Triệu Minh Huyền bỏ nã ra thứ gì thì không liên quan tới cô. Chẳng qua cô thật sự không muốn tiếp tục tám chuyện với Triệu Minh Huyền, phí thời gian!

"Minh Huyền, rốt cuộc cậu có chuyện gì vậy? Tôi sắp phải ra ngoài, nếu không có chuyện gì thì hôm khác nói sau." Gương mặt Tiền Thiển lạnh nhạt nhìn Triệu Minh Huyền.

"Chẳng phải tớ cũng vì cậu sao!" Triệu Minh Huyền liếc Tiền Thiển một cái: "Được rồi được rồi, tớ không muốn nói nhảm với cậu, trực tiếp bảo cậu vậy, xế chiều ngày mai đi với tớ một chuyến."

"Tôi không rảnh, nói với cậu rồi, gần đây tôi khá bận." Tiền Thiển trực tiếp từ chối.

"Cậu đừng có không biết tốt xấu, tớ giới thiệu bạn trai cho cậu đấy. Mặt mũi cậu không đẹp, đầu cũng không thông minh, công việc thì không có, dựa vào chính cậu có thể gả được cho ai chứ! Chỉ có tớ lo cho cậu, gặp đàn ông tốt lập tức giới thiệu ngay cho cậu." Triệu Minh Huyền bày ra bộ dáng cúi đầu nhân nhượng.

Tiền Thiển nghĩ một lát là biết chuyện gì xảy ra. Con nhỏ Triệu Minh Huyền này đúng thật là hàng hiếm thấy, cô ta cực kỳ hứng thú với việc giới thiệu người đàn ông thích cô ta cho Mạc Tĩnh, sau đó khi người kia gả mất Mạc Tĩnh rồi tỏ lộ với cô ta thì cô ta từ chối: "Rất xin lỗi, bạn thân tôi thích anh, tôi không thể tranh với cô ấy."

Tiền Thiển đoán tình trạng này thật sự là một loại bệnh tâm lý, có vẻ như đàn ông cô ta ghét mà ghét Mạc Tĩnh sẽ thỏa mãn tâm lý trong lòng Triệu Minh Huyền.

"Nếu tốt như vậy thì tự cậu giữ đi, tôi không vội đi tìm bạn trai, giờ tìm việc quan trọng hơn." Tiền Thiển bày vẻ mặt lạnh lùng.

"Ai nha, chẳng lẽ cậu nghĩ dựa vào bản thân mình có thể tìm được thứ gì tốt sao? Tớ đã nói với điều kiện này của cậu thì tìm được cũng không tệ rồi, đừng bày đặt kén chọn. Cậu nói mà xem, tớ đã tìm không ít người cho cậu, vậy mà chưa từng thành công một lần." Triệu Minh Huyền quan tâm da diết.

Ha ha... Giới thiệu đàn ông theo đuổi cô ta cho Mạc Tĩnh, thành công mới lạ. Trong lòng Tiền Thiên cười lạnh. Cô khá tò mò, sau khi cô tới đã quyết không chọc đến Triệu Minh Huyền, sao con nhỏ này không chịu bỏ qua? Chẳng lẽ nhất định phải xé rách da mặt mới được? Nhưng đôi co với loại con gái này rất mất mặt đấy! Tiền Thiên có chút bực mình.

"Tôi thật sự không..." Tiền Thiên há mồm muốn từ chối tiếp đã bị Triệu Minh Huyền cắt ngang.

"Tớ đã nói với cậu rồi Mạc Tĩnh, cậu nhất định phải đi. Tớ nói với cậu rồi, bỏ lỡ lần này nhất định cậu sẽ hối hận..." Triệu Minh Huyền không chịu bỏ qua, nhìn bộ dạng có lẽ cô ta định nói một tràng dài nữa.

"Dừng! Được, tôi đi, nhưng sáng mai tôi thật sự có việc, cho nên thời gian địa điểm thuận lợi tôi mới đi được." Tiền Thiên hít sâu một hơi.

Triệu Minh Huyền nghe vậy hài lòng cười một tiếng: "Vậy còn tạm được, cậu nói đi, nghe cậu một lần."

Không ngờ vẫn là tôi chiếm hời đúng không, trong lòng Tiền Thiên phỉ nhổ nhưng vẫn bình tĩnh cười nói: "Hai rưỡi chiều mai, quán cà phê CoffeCo đường Kính Hồ số 632. Sáng mai tôi có việc cạnh đường Kính Hồ, cửa tiệm kia không tệ, nhất định cô sẽ thích."

"Được, cứ như vậy, tới lúc đó gặp sau." Triệu Minh Huyền thoải mái gật đầu, đứng dậy chuẩn bị đi.

Tiền Thiên tiễn cô ta ra cửa, đóng cửa xoay người lại, trên mặt lộ ra một nụ cười gian trá, ha ha, là Triệu Minh Huyền cô tự tìm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Năm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (8)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên không định dùng thủ đoạn phức tạp gì để đối phó với Triệu Minh Huyền, cô chỉ đòi điểm hẹn thành nơi nữ chính Lâm Du Du làm việc mà thôi.

Trong phạm vi của nữ chính, tuyệt đối không có gái nào có tầm ảnh hưởng lớn hơn cô ta. Chỉ cần tạo cơ hội thích hợp để Lâm Du Du thấp sáng kỹ năng Bạc Liên Hoa trước mặt họ, Tiền Thiên nắm chắc đến bảy phần, bất kể đối tượng hẹn hò sáng mai thích Triệu Minh Huyền bao nhiêu thì khi thấy Lâm Du Du khóc lê hoa đài vũ cũng động lòng. Cái này đủ để đâm đau Triệu Minh Huyền.

Còn chưa nói đến... Tiền Thiên hí hửng, hai rưỡi chiều cũng không phải cô chọn bừa. Dựa trên kịch bản, trong lúc làm việc thi thoảng nam chính sẽ giải lao một chút, thuận chân tới quán cà phê uống ly cà phê, thời gian xuất hiện không lệch nhiều lắm, khoảng tầm ba giờ chiều.

Cái gì gọi là gặp phải nam chính sai một đời, Tiền Thiên cảm thấy cần để Triệu Minh Huyền cảm nhận một chút. Nếu cô ta có gan lớn muốn đoạt nữ chính với nam chính thì càng đẹp. Với trình độ của Triệu Minh Huyền chỉ sợ không chống được một đòn của Lâm Du Du, chưa cần Lâm Du Du động thủ đã bị tập đoàn họ hoa sứ giả của nữ chính chơi chết.

Mong ngày mai may mắn một chút để gặp được Đường Ngự, Tiền Thiên xấu xa nghĩ, như vậy Mạc Vũ cũng an toàn. Dưới ánh sáng nam chính chiếu rọi, dù Mạc Vũ đẹp trai hơn nữa cũng sẽ âm thầm lu mờ.

Tiền Thiên liên tưởng đến tình cảnh Triệu Minh Huyền đối đầu với nữ chính rồi vui sướng học hết từ vựng. Tất cả đều không liên quan tới cô, nhiệm vụ của cô là học cho giỏi, ngày ngày tiến về phía trước.

Hôm sau, Tiền Thiên ăn trưa xong rồi vui mừng đi xem mắt. Cô đến cửa quán cà phê CoffeeCo, nấp vào vị trí quan sát thích hợp, đầu tiên là xác nhận đúng ca trực của Lâm Du Du, sau đó chờ thêm một lát thì thấy Triệu Minh Huyền kéo một người đàn ông vào quán, xong hết cô mới đi ra từ chỗ vắng thoải mái tiến vào quán cà phê.

Triệu Minh Huyền thấy Tiền Thiên đến, trên mặt hiện ra vài phần thúc giục: "Mạc Tĩnh, sao cậu đến muộn vậy, chúng tớ đã phải chờ cậu hồi lâu."

M*! Lâu nhất được hai phút đồng hồ, bà đây nhìn thấy rõ ràng đấy! Trong lòng Tiền Thiên chửi thầm nhưng trên mặt tỏ vẻ xin lỗi với Triệu Minh Huyền và người đàn ông đối diện: "Thật ngại quá, đã khiến hai người chờ lâu, hai người gọi món chưa?"

"Chờ cậu tới đó!" Triệu Minh Huyền yêu kiều tròn mắt nhìn Tiền Thiên một chút, kéo kéo ống tay áo người đàn ông kia: "Xin lỗi nhiều nha Hàn Kiều, bình thường Mạc Tĩnh đều như vậy, không hề có quan niệm thời gian, em nói vài lần cô ấy cũng không nghe, anh thông cảm chút."

Hàn Kiều nhìn Tiền Thiên một chút, hờ hững gật đầu rồi nhìn Triệu Minh Huyền, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Huyền Huyền, em thích gì, Mocha được không?"

Triệu Minh Huyền làm bộ đẩy cánh tay Hàn Kiều: "Ai nha, hôm nay giới thiệu anh và Mạc Tình làm quen, sao anh lại hỏi em trước."

Hàn Kiều chỉ cười không nói, vẫn dửng dưng nhìn Triệu Minh Huyền. Đường như Triệu Minh Huyền chợt nhớ ra, nói với Tiền Thiên: "Trời ạ, hơn nửa ngày rồi mà vẫn chưa giới thiệu hai người với nhau."

Tiền Thiên ngồi đối diện thần nhiên nhìn. Ha ha, giới thiệu, nửa ngày cũng không thấy Triệu Minh Huyền nói ra một câu giới thiệu, còn thường xuyên liếc mắt đưa tình kia kia...

Triệu Minh Huyền đẩy nhẹ cánh tay Hàn Kiều, cơ thể hơi ngả về phía Hàn Kiều, cười nói: "Mạc Tình, đây là Hàn Kiều, là quản lý nghiệp vụ ở công ty mình. Anh ấy nổi danh là thanh niên tài tuấn trong công ty, là một người rất tài giỏi."

Sau đó cô ta nhìn Hàn Kiều cười nói: "Đây là bạn tốt Mạc Tình của em, anh đừng thấy cô ấy không xinh đẹp cũng không tìm được việc làm, tính tình cô ấy rất tốt..."

Tiền Thiên: A a a... Cô dính cứng trên người tên họ Hàn kia có hiệu quả rất tốt đấy...

Trong lúc Triệu Minh Huyền giới thiệu, Hàn Kiều không buồn liếc nhìn Tiền Thiên một cái, từ đầu tới cuối đều ngắm Triệu Minh Huyền. Triệu Minh Huyền thấy bộ dạng này của Hàn Kiều thì trong mắt dần hiện lên vẻ đắc ý. Tiền Thiên sờ sờ cằm, người đàn ông này có vẻ rất thâm tình nha, vậy được rồi, tung đại chiêu!

Tiền Thiên cười nói với Triệu Minh Huyền: "Minh Huyền, gọi món này trước đi, hôm nay đến muộn là tôi sai, để tôi mời khách." Nói xong thì ngẩng đầu tìm Lâm Du Du. Kết quả Tiền Thiên vừa ngẩng đầu đã phát hiện Lâm Du Du đi về phía này. Ha ha ha, trong lòng Tiền Thiên cười như điên, chưa thấy ai chịu hợp tác thế này! Tặng một like cho nữ chính đại nhân!

Lâm Du Du đã nhìn thấy Tiền Thiên từ lâu, liếc mắt một cái là nhận ra cô gái ngày đó kéo tay Đường Ngự. Cô ta không biết rốt cuộc cô gái này có quan hệ gì với Đường Ngự, nhưng hình ảnh hôm đó hai người thân mật dính vào một chỗ giống như đã in trong đầu cô ta, thỉnh thoảng lại nhảy ra kích thích cô ta.

Hôm nay lại nhìn thấy cô gái này xuất hiện ở quán cà phê, dường như là hẹn gặp với bạn bè, theo bản năng Lâm Du Du liền đi tới. Chỉ cần là người và việc có liên quan đến Đường Ngự cô ta đều muốn tới gần. Có lẽ... trong lòng Lâm Du Du mong muốn... Ở gần thêm một chút là có thể nghe được họ nhắc tới Đường Ngự. Như vậy có thể chứng minh rằng cô gái này không có quan hệ đặc biệt nào với Đường Ngự... Dù sao đó cũng là một cô gái ngoại hình bình thường lại hơi mập, Đường Ngự sẽ không để ý tới cô! Lâm Du Du tuyệt vọng an ủi mình.

Tiền Thiên thấy Lâm Du Du tới, trên mặt cười thành hoa luôn rồi. Hiện giờ rất cần nữ chính đại nhân dừng lại lâu một chút để tên họ Hàn từ té kia quan sát ngắm nhìn. Cô cười tùm tùm gật đầu với Lâm Du Du, gọi: "Xin chào, có thể giới thiệu đặc sản của cửa hàng cho chúng tôi biết được không?"

"À, vâng." Lâm Du Du có phần ngại ngùng gật đầu, trên mặt vương sắc đẹp đỏ như ráng chiều. Tiền Thiên như gã biến thái nhìn chằm chằm Lâm Du Du, híp mắt lại. Hoàn mỹ! Phải ngày ngộ đáng yêu thế này chứ!

Quả nhiên, lúc Lâm Du Du bắt đầu giới thiệu thực đơn, ánh mắt Hàn Kiều chuyển từ người Triệu Minh Huyền lên mặt Lâm Du Du. Lúc đầu chỉ để ý một chút, càng về sau thì càng không thể rời mắt.

Lâm Du Du nhận ra Hàn Kiều nhìn cô ta chằm chằm, trong lòng có chút bối rối, không khỏi ngại ngùng nhìn Hàn Kiều một chút, bộ dáng giống như con thỏ nhỏ mở to hai mắt, trong mắt long lanh như sắp khóc, ánh nước kinh động. Chỉ cần nhìn một cái, Hàn Kiều đã phát hiện tim mình đập thình thịch.

Lâm Du Du giới thiệu thực đơn xong thì nhận ra không khí trên bàn im phăng phắc, người đàn ông kia còn đang nhìn cô ta không chớp mắt. Mà hai cô gái bên cạnh anh ta, người thì tức giận nhìn cô ta, cô gái quen Đường Ngự thì híp mắt vô cùng vui vẻ nhìn cô ta.

Ba người trên bàn đều nhìn cô ta chằm chằm khiến trong lòng Lâm Du Du vừa ngại vừa sợ. Cô ta nhìn một vòng, quyết định nói chuyện với Tiền Thiên nhìn như bình thường nhất. Cô ta hắng giọng một cái, có chút ấp úng hỏi Tiền Thiên: "Xin... Xin hỏi muốn gọi gì?"

"Ừm?" Tiền Thiên cười càng vui vẻ hơn, nhìn về phía Hàn Kiều và Triệu Minh Huyền phía đối diện rồi hất cằm: "Để họ chọn trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (9)

Dịch: Lạc Đình Đang

Nghe Tiền Thiên nói vậy, Lâm Du Du đành phải chuyển tới bên còn lại. Cô ta nhìn thoáng qua khuôn mặt đang hung dữ trừng mình của Triệu Minh Huyền, quyết định hỏi đối tượng để nói chuyện hơn là Hàn Kiều: "Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?"

"A?" Hàn Kiều hồi thần, nhìn cô gái má hồng xinh xắn trước mặt, đáp lại vô cùng dịu dàng: "Ừm, hay em chọn giúp tôi đi."

Mặt Lâm Du Du càng đỏ hơn, giọng nói nhỏ nhẹ: "Khi này tôi giới thiệu đặc sản của quán, ngài không thích thứ gì sao? Tôi không biết thứ ngài thích, nên..."

"Không sao." Trong mắt Hàn Kiều mang ý cười nhìn Lâm Du Du: "Chỉ cần là em chọn, tôi đều thích hết."

U ai, có thể làm đến mức này, họ Hàn sự rất cố gắng đấy! Tiền Thiên vui như điên, liếc nhìn sắc mặt đã đen lại của Triệu Minh Huyền, trong lòng thầm tính xem cô nàng có thể chịu được tới khi nào.

"Nhưng mà..." Lâm Du Du còn đang bị Hàn Kiều trêu chọc đến bối rối: "Tôi..."

Không đợi Lâm Du Du nói xong, Triệu Minh Huyền đã không thể nhịn thêm nữa. Cô ta dùng sức kéo một cánh tay Hàn Kiều, hung ác nói với Lâm Du Du: "Anh ấy không chọn sao cô không hỏi tôi? Nhân viên phục vụ cô bị sao vậy, để tôi chờ hơn nửa ngày rồi, cô có tỉnh phải không?!"

Lâm Du Du giật nảy mình, đôi mắt đầm đìa đáng yêu đọng đầy nước mắt, lúng túng giải thích: "Rất xin lỗi, tiểu thư, tôi không..."

"Cô gọi ai là tiểu thư hả, nói chuyện kiểu gì thế này! Còn khóc nữa, cô trung bộ đáng xui xẻo này cho ai nhìn đây!" Triệu Minh Huyền càng bức hơn.

"Minh Huyền!" Hàn Kiều cau mày hất tay Triệu Minh Huyền ra, không nhịn được nói: "Việc gì em phải làm khó một nhân viên phục vụ chứ, cô ấy có làm gì sai đâu? Em sao vậy, sao tức giận thế?"

Chắc chắn chắc, bầu không khí thật là căng thẳng nha. Tiền Thiên vui vẻ nhìn Lâm Du Du nước mắt đọng đầy có thể khóc bất cứ lúc nào, lại nhìn Hàn Kiều và Triệu Minh Huyền tranh chấp to tiếng. Cô bình tĩnh lấy điện thoại ra, sắp ba giờ rồi, không biết diễn viên số hai có kịp lên sân không đây.

Đúng lúc này, chuông gió treo ngoài quán cà phê vang lên, có người đẩy cửa bước vào. Tiền Thiên sáng mắt lên, ha ha ha! Quả nhiên là Đường Ngự! Hôm nay thật sự rất may mắn!!!

Đường Ngự vừa bước vào đã bị tiếng tranh cãi ồn ào ở một bàn thu hút, nghiêm túc nhìn lại, không ngờ là người quen. Sao lại là cô nhóc Mạc Tĩnh này nhỉ?

Tiền Thiên liếc Đường Ngự một cái rồi chuyển mắt, hần tới rất đúng lúc, nhưng giờ xem kịch quan trọng hơn, phải nắm bắt thời gian! Tuy giờ Lâm Du Du còn định rơi nước mắt không chú ý tới hần nhưng cảm giác tồn tại của Đường Ngự mạnh như thế, không lâu nữa lực chú ý của Lâm Du Du sẽ rời khỏi bàn họ. Đến lúc đó chỉ cần Lâm Du Du đảo quanh Đường Ngự, lập tức Triệu Minh Huyền sẽ chú ý tới người đàn ông rực rỡ lóa mắt này. Khi lực chú ý của hai người phụ nữ chuyển đi, một vở kịch khác sẽ mở ra.

Ha ha ha! Trong lòng Tiền Thiên cười to ba tiếng, cảm thấy ngọn lửa drama cháy ngùn ngụt.

Nhưng Tiền Thiên không ngờ rằng khi Đường Ngự thấy cô ngồi đó đã lập tức đi về phía này. Nam chính tự mang đặc hiệu thoáng cái đã tới, mấy người ồn ào tranh cãi lập tức im xuống.

Lâm Du Du hai mắt đầm lệ nhìn Đường Ngự, cảm thấy hần như thiên thần bước từng bước tới.

"Đường tiên sinh..." Cô ta có chút ảm ức, lại thêm vài phần si mê nhìn Đường Ngự, trong lòng còn nghĩ, nhất định Đường tiên sinh thấy mình rơi vào tình thế khó xử nên tới giúp mình.

Triệu Minh Huyền theo ánh mắt Lâm Du Du nhìn thấy Đường Ngự, lập tức cảm giác trái tim mình đập mạnh mẽ. Chính là người đàn ông này! Cô ta tự nhủ, phải là người đàn ông ưu tú bậc này mới xứng với mình! Hơi hoảng hốt nhìn khuôn mặt đẹp trai của Đường Ngự, cô ta cảm thấy cả người đều chấn động. Nhìn Đường Ngự từng bước tới gần, trong lòng Triệu Minh Huyền không khỏi nảy ra vài phần mong đợi, theo bản năng điều chỉnh thái độ với Đường Ngự, lộ ra một nụ cười xinh đẹp nhất.

Tiền Thiên nhìn chằm chằm phản ứng của hai người phụ nữ, trong lòng ngổn ngang, quả nhiên cô vẫn xem thường mị lực của nam chính, cảm giác tồn tại thực sự quá mạnh rồi! Vừa vào cửa đã hấp dẫn lực chú ý của Lâm Du Du và Triệu Minh Huyền, xem ra cuộc tranh cãi đến đây là kết thúc. Trong lòng cô hơi thất vọng, cảm thấy vẫn chưa đủ...

Tiền Thiên đang quan sát vẻ mặt rộn rạo của Triệu Minh Huyền, không để ý thấy Đường Ngự chạy tới bên cạnh nhìn cô chằm chằm.

"Tĩnh Tĩnh." Đường Ngự nhìn một lát rồi nhận ra Tiền Thiên không để ý tới mình, quyết định nhắc nhở cô nhóc ngốc nghếch này một chút.

"O? À! Sao ngài cũng tới đây?" Tiền Thiên giả bộ như vừa nhìn thấy Đường Ngự.

Đường Ngự bật cười, hần vừa vào đã thấy cô nhóc này liếc mình một cái, sau đó rời mắt làm bộ như không thấy. Không muốn chú ý tới hần như vậy sao?

Triệu Minh Huyền thấy Đường Ngự nói chuyện với Tiền Thiên, lập tức sáng mắt lên, vội vàng hỏi: "Mạc Tĩnh, cậu quen biết vị tiên sinh này hả, nhanh nhanh mời ngài ấy ngồi đi."

Tiền Thiên hướng mắt về phía Đường Ngự hỏi ý. Cô thì rất muốn Đường Ngự ngồi cùng với họ, để Triệu Minh Huyền có thể tiếp xúc gần với nam chính đại nhân, nhưng cô cũng không thể tự tiện làm chủ được.

Đường Ngự làm động tác "Ngồi dịch vào", Tiền Thiên lập tức nghe lời cầm túi sách chuyển vị trí ngồi. Vậy là tình thế trên bàn biến thành, Đường Ngự đối mặt với Hàn Kiều ngồi bên ngoài, Triệu Minh Huyền và Tiền Thiên mặt đối mặt ngồi bên trong, nữ chính Lâm Du Du đứng cạnh bàn giống như người chủ trì hội nghị.

Bàn bên cạnh có ba cô gái, hai người đang nhìn Đường Ngự, Hàn Kiều thì như si như say mà nhìn Lâm Du Du. Nhưng bây giờ Triệu Minh Huyền cũng không đoái hoài gì tới anh ta, bầu không khí trên bàn hài hòa kỳ lạ. Sau khi ngồi xuống Đường Ngự lễ phép gật đầu với Hàn Kiều và Triệu Minh Huyền phía đối diện. Triệu Minh Huyền lập tức đỏ mặt. Tiền Thiên thấy phản ứng của cô ta, cười đến híp cả mắt.

"Có chuyện gì mà vui thế, nhìn thấy Ngự ca ca cũng không chào hỏi." Đường Ngự mỉm cười nhìn Tiền Thiên.

Tiền Thiên thờ dài một hơi, nam chính anh là soái ca kiem lời đầy được không, làm ơn đừng phá hủy thiết lập nhân vật. Cô ngẩng đầu, nhếch miệng cười tươi rói, gọi: "Ngự ca ca."

Đường Ngự có chút giật mình nhìn Tiền Thiên, không ngờ cô sẽ nghe lời như vậy. Chỉ cần ở quán cà phê này, cô nhóc sẽ gọi "Ngự ca ca", dường như được ăn chót mỡ vậy, rất quái lạ. Nghĩ nghĩ, Đường Ngự như muốn kiểm tra ranh giới cuối cùng của Tiền Thiên, thuận tay vuốt tóc cô, phát hiện cô cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Thật sự là rất kỳ quái!!!

"Sao hôm nay Tinh Tinh lại rảnh rỗi tới đây?" Đường Ngự hỏi.

Tiền Thiên đưa mắt nhìn Triệu Minh Huyền phía đối diện, mặt mày lạnh tanh đáp: "Xem mắt!"

"Xem mắt?" Đường Ngự nheo mắt, ánh mắt sắc bén rơi xuống hai người đối diện.

Triệu Minh Huyền đối diện thấy Đường Ngự nhìn tới, lập tức lộ ra nụ cười ngại ngùng: "Đúng vậy tiên sinh, xin tự giới thiệu bản thân một chút, em tên Triệu Minh Huyền, là bạn tốt của Mạc Tĩnh. Xin hỏi tiên sinh họ gì? Ngài quen biết Mạc Tĩnh, vậy đều là bạn bè rồi."

"Tôi họ Đường. Xem mắt là thế nào?" Đường Ngự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Dạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (10)

Dịch: Lạc Đình Đang

Triệu Minh Huyền nghe thấy Đường Ngự hỏi thăm chuyện xem mắt, trong lòng không khỏi có vài phần mong đợi. Cô ta sợ Đường Ngự hiểu lầm cô ta là người xem mắt, lại mong có thể bày ra vẻ mặt tốt trước mặt Đường Ngự, vậy nên vội vàng giải thích: "Thật ra là giới thiệu bạn trai cho Mạc Tĩnh ạ. Ngài cũng biết điều kiện của Mạc Tĩnh đấy. Em là bạn tốt tất nhiên phải lo cho cô ấy, thấy chàng trai không tệ lập tức giới thiệu cho Mạc Tĩnh nhìn một chút, nếu có người nhìn trúng cô ấy cũng rất tốt."

"Ồ? Vậy à?" Bên miệng Đường Ngự lộ ra nụ cười châm chọc: "Vậy phải cảm ơn Triệu tiểu thư."

Tiếc là Triệu Minh Huyền không hiểu biểu cảm của Đường Ngự, ngược lại có vài phần phẫn khích nói: "Đều là bạn bè với nhau, đương nhiên..."

Đường Ngự đưa tay ngăn Triệu Minh Huyền đang không ngừng líu lo, nói với Lâm Du Du một câu: "Chọn món trước đi."

Lâm Du Du đã bị người ta gạt qua một bên rất lâu nhưng cô ta cũng không ngại. Cô ta đang dùng ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Đường Ngự, thậm chí không chú ý tới hai người trên bàn nói cái gì. Tới khi Đường Ngự lặp lại việc chọn món một lần nữa, cô ta mới phản ứng lại.

Lâm Du Du phản ứng lại đương nhiên chú ý tới nhu cầu của Đường Ngự đầu tiên. Cô cười ngại ngùng với Đường Ngự một tiếng, hỏi: "Đường tiên sinh vẫn như cũ à?"

Đường Ngự gật đầu, quay sang hỏi Tiền Thiên: "Tinh Tinh muốn uống gì?"

Tiền Thiên có vài phần tò mò hỏi: "Bình thường anh uống gì?" Từ kịch bản cô biết cả phê của Đường Ngự đều do tự tay Lâm Du Du pha, nghe nói Đường Ngự rất thích, lần nào cũng chỉ uống loại này. Cô rất tò mò! Là loại cà phê nào mà khiến nam chính chung lòng thế này.

Đường Ngự cười lắc đầu: "Không có gì đặc biệt, buổi chiều tôi còn công việc nên mỗi lần đều chọn loại giúp tinh thần tỉnh táo thôi. Nhất định em sẽ không thích, uống cũng không có gì tốt."

Ày... Được rồi! Tiền Thiên rút cổ lại, dường như cô đã làm bại lộ chân tướng khó lường gì đó. Tiền Thiên có phần áy náy liếc nhìn Lâm Du Du, quả nhiên phát hiện trên mặt cô ta có vài phần buồn bã. Nhìn bộ dạng này của cô ta, Tiền Thiên có chút hối hận mình lắm mồm lắm miệng.

Đường Ngự thấy Tiền Thiên không chú ý tới menu, vậy là tự mình làm chủ: "Tình Tình đừng uống cà phê, gọi Mạt Trà Cầm Sắt đi. Ngoài ra bánh nướng xốp vị Cheese nơi này rất nổi tiếng, Ký Cảnh Ngôn cũng rất thích, ăn cái này đi."

Tiền Thiên gật đầu không phản đối. Dù sao cô tới xem kịch là chính, ăn là phụ. Đường Ngự thấy Tiền Thiên gật đầu liền đưa menu cho Lâm Du Du, cũng không hỏi ý hai người đối diện.

Triệu Minh Huyền ngồi đối diện thấy Đường Ngự không hỏi xem cô ta muốn gì, có phần xấu hổ cười một tiếng, nói với Lâm Du Du: "Chúng tôi cũng giống Mạc Tĩnh."

Lâm Du Du nhìn Đường Ngự một chút, muốn nói lại thôi, cuối cùng cắn môi đi pha đồ theo theo menu.

Đường Ngự để ý sắc mặt Lâm Du Du, hần đang nhìn Tiền Thiên, nghiêm túc hỏi: "Anh trai em biết em đến xem mắt không?"

Tiền Thiên lắc đầu, nhìn sang Hàn Kiều đối diện, phát hiện anh ta đang ngây ngốc ngắm nhìn bóng dáng bận rộn của Lâm Du Du. Trong lòng Tiền Thiên cười xì một tiếng, đúng là đàn ông cùng một chỗ với Triệu Minh Huyền, đứng núi này trông núi nọ thật cmn không dễ mà, nửa giờ trước dụ dỗ gọi "Huyền Huyền" dài "Huyền Huyền" ngắn đấy.

Đường Ngự cũng thuận theo ánh mắt Tiền Thiên nhìn thoáng qua Hàn Kiều, đương nhiên cũng thấy ánh mắt si tình nhìn Lâm Du Du của anh ta. Trên mặt Đường Ngự lộ vẻ chán ghét, quay đầu dạy dỗ Tiền Thiên: "Bao nhiêu tuổi đã đòi đi xem mắt, bị lừa thì sao."

"Ai nha, em là bạn của Mạc Tĩnh, sao lại giới thiệu người không đáng tin cho cô ấy được chứ." Triệu Minh Huyền sợ để lại ấn tượng xấu với Đường Ngự, tranh thủ thời gian liếc mắt với Hàn Kiều bên cạnh. Tiếc là Hàn Kiều không để ý tới cô ta, vẫn chứa chan tình cảm nhìn bóng dáng bận rộn của Lâm Du Du.

Triệu Minh Huyền nhìn theo ánh mắt Hàn Kiều, oán hận nhìn thoáng qua Lâm Du Du, con nhỏ phiền phức này luôn gây chuyện xấu! Cô ta cúi đầu nghĩ nghĩ, lộ ra nụ cười khéo hiểu lòng người nhìn Đường Ngự: "Đường tiên sinh, Hàn Kiều là quản lý bộ nghiệp vụ ở công ty em, rất tài năng, khó tìm được đối tượng lý tưởng thế này nên em để Mạc Tĩnh có cơ hội tiếp xúc một chút."

Cô ta dừng một lát, thấy Đường Ngự và Tiền Thiên đều nhìn cô ta, không có ý phản đối nên nói tiếp: "Em thấy Mạc Tĩnh cũng không có ý gì, thế này đi, cảnh sắc đường Kính Hồ không tệ, để Mạc Tĩnh và Hàn Kiều ra ngoài đi dạo một chút. Hai người ở riêng với nhau sẽ hiểu nhau hơn. Chúng ta ở đây chờ họ, thế này ngài cũng yên tâm hơn, được chứ?"

Triệu Minh Huyền nói ra lời này khiến Tiền Thiên chỉ muốn vỗ tay khen. Quảng hai kẻ chứng mắt là cô và Hàn Kiều đi, lại được ở chung với Đường Ngự, chủ ý này tuyệt đến không thể tuyệt hơn! Tiếc là... Từ trên xuống dưới Hàn Kiều đều tỏ vẻ ghét bỏ Tiền Thiên, đương nhiên sẽ không hợp tác! Người ta còn muốn ở lại trong tiệm ngắm nhìn nữ chính cơ!

Triệu Minh Huyền vừa dứt lời, Hàn Kiều đã nhủ chặt lông mày, vừa định mở miệng phản đối thì Đường Ngự lên tiếng trước.

Đường Ngự mỉm cười, ánh mắt nhìn chằm chằm Triệu Minh Huyền: "Rất xin lỗi Triệu tiểu thư, sợ rằng Tình Tình không rảnh ở riêng với vị Hàn tiên sinh này được. Tối nay có yến hội, Tình Tình sẽ đi cùng tôi, một lát nữa chúng tôi sẽ rời đi."

Cái gì? Yến hội?! Mợ ơi! Không phải yến hội "kia kia" đó chứ?! Đừng có đen vậy chứ! Tiền Thiên sợ hãi cả kinh. Ông trời phù hộ tuyệt đối đừng là cái yến hội mà cô nghĩ đến, cô không muốn nhìn cả người Đường Ngự bị dội cả phê đầu.

Đáng tiếc ông trời không nghe thấy lời cầu khẩn của Tiền Thiên. Lúc này Lâm Du Du bung một cái khay trở về, mà Đường Ngự vẫn tiếp tục biểu thị sự bất mãn khi Triệu Minh Huyền kéo Tiền Thiên đến xem mắt.

"Triệu tiểu thư à, tôi thấy cần nói rõ ràng với cô, chuyện chung thân đại sự của Tình Tình có tôi và anh trai cô ấy quan tâm, không phiền cô đây nhọc lòng." Ngữ điệu Đường Ngự rất nặng nề.

Lâm Du Du bung khay tới, chỉ nghe thấy Đường Ngự nói chuyện chung thân đại sự của Tiền Thiên do hần lo. Thì ra... Bọn họ... Thật sự là dạng quan hệ thân mật này... Tâm tình Lâm Du Du suy sụp trong nháy mắt, mắt cô rung rung, nhìn bên mặt hoàn mỹ của Đường Ngự mà có phần tuyệt vọng.

Nhưng mà mình thật sự rất thích hần! Lâm Du Du nhìn gương mặt Đường Ngự, có phần cùng đường nghĩ: Ít nhất cũng phải để hần biết tình cảm của mình, tranh thủ một chút, chẳng phải cô bé kia rất bình thường sao? Không phải là không có cơ hội! Huống chi không ai yêu hần hơn cô ta!

Thần sắc Lâm Du Du dần trở nên kiên định, cô ta đi tới, đứng bên cạnh Đường Ngự.

"Đường tiên sinh!" Cô ta có phần luống cuống, nhưng vẫn kiên định nói: "Tôi... Tôi muốn nói với anh..."

Lập tức ánh mắt người trên bàn đều tập trung vào Lâm Du Du. Tiền Thiên nghĩ thầm, xong! Thật sự là thời gian này rồi...

Đường Ngự khó hiểu nhìn Lâm Du Du, chờ cô ta nói tiếp.

"Tôi... Tôi muốn nói... Tôi thích anh! Ta muốn đi cùng với anh!" Lâm Du Du vừa nhắm mắt vừa lớn tiếng thổ lộ.

Chương 52: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (11)

Dịch: Lạc Đình Đang

Trong nháy mắt cả quán cà phê đều im lặng, dường như tầm mắt mọi người đều nhìn về phía này.

Hàn Kiều: Hà? Cô gái tôi vừa thích đi tỏ tình với người khác?!

Triệu Minh Huyền: Mẹ nó con ti*n nhân này! Đó là người đàn ông của bà mày đấy!

Tiền Thiên: Tặng like! Phong thái can đảm của nữ chính rất hấp dẫn!

Đường Ngự sừng sốt trong giây lát, sau đó cười lịch sự: "Xin lỗi, tôi không thể nhận tình cảm này."

"Tại sao?" Đôi mắt Lâm Du Du ngập nước, xinh đẹp dịu dàng nhìn xem Đường Ngự.

Tiền Thiên đứng ngoài quan sát có chút cảm lạnh. Vừa rồi còn thấy nữ chính không tệ, giờ bày cái vẻ náo loạn không buông tha là thế nào? Thỏ lộ bị từ chối còn hỏi tại sao, đương nhiên là vì hiện giờ người ta chưa thích cô. Sớm muộn cũng là của cô, gấp cái gì...

Hiển nhiên người nghĩ như vậy không chỉ có mình Tiền Thiên, Lâm Du Du vừa mở lời "Tại sao", Triệu Minh Huyền lập tức đứng lên, tức giận mắng Lâm Du Du: "Tại sao cái gì? Ngứa mắt cô thì từ chối không được à? Ai nợ cô chứ, cô tỏ tình thì người ta phải đồng ý sao? Không vì cái gì cả! Người ta chỉ đơn giản là từ chối cô thôi..."

Triệu Minh Huyền thấy Lâm Du Du mơ tưởng người đàn ông cô ta nhìn trúng nên tâm trạng cực kỳ kích động, lúc mắng Lâm Du Du không cẩn thận va phải bàn. Còn đen hơn là, khi Lâm Du Du thổ lộ tình cảm thì đứng sát cái bàn cạnh người Đường Ngự, khay đồ trên tay có bốn thức uống.

Sau đó... sau đó Tiền Thiên liền tro mắt nhìn Triệu Minh Huyền va phải cái bàn, cái bàn đựng trứng Lâm Du Du, Lâm Du Du buông cái khay trong tay...

Trùng hợp làm sao, cái khay vừa lúc rơi xuống người Đường Ngự. Tất cả bốn thức uống đồng loạt dội lên người nam chính, trong đó có cả phê của Đường Ngự và Mật Trà Cẩm Sát của Tiền Thiên, một mảng đen xanh cực kỳ cay mắt. So với một ly trong nguyên tác còn thâm hơn nhiều...

Tiền Thiên thấy vậy siết chặt túi xách của mình, hiện giờ chạy trốn còn kịp không...

"Cái này... Rất xin lỗi a..." Lâm Du Du bật khóc, tay chân luống cuống muốn lau cho Đường Ngự. Tiền Thiên đứng ngoài quan sát không khỏi thờ dài. Vì nữ chính đại nhân này bị nhũn não à, ít nhất phải lấy khăn giấy hoặc dùng khăn tay lau chứ trực tiếp lau bằng tay là thế nào, ăn đậu hũ trắng trơn?

Quay đầu nhìn Triệu Minh Huyền, không chỉ mình Lâm Du Du muốn ăn đậu hũ, Triệu Minh Huyền cũng nhào người khỏi bàn. Quả nhiên do hào quang nam chính chiếu rọi, cái này gọi là gì? Jack Sue?

Lối ra bị Đường Ngự chặn, Đường Ngự thì bị hai cô gái vây quanh, Tiền Thiên muốn chạy cũng không có cửa. Cô đành co người vào trong góc, tỏ vẻ tất cả sự cố không hề liên quan tới mình, thiếu điều lấy bao che đầu. Mà Hàn Kiều đối diện bị hành động nhào lên của Triệu Minh Huyền đẩy cho lao đảo, vẫn duy trì trạng thái dờ dẫm.

Đường Ngự nhăn nhó giây lát rồi không kiên nhẫn hất tay Lâm Du Du ra, sau đó nhanh nhẹn tránh Triệu Minh Huyền chuẩn bị nhào lên. Hắn đứng dậy cời âu phục vo thành một cục, tùy tiện lau ngực áo bị dội hai màu đen xanh rồi túm Tiền Thiên đang co người trong góc, không nói một lời bước thẳng ra ngoài. Mọi người xung quanh đều sững sờ nhìn, không ai dám can.

Tiền Thiên bị Đường Ngự túm thẳng ra cửa. Cô rất muốn nhắc hắn, chúng ta bỏ quên nữ chính Lâm Du Du rồi, theo kịch bản hôm nay anh phải mang nữ chính tham gia yến hội đây. Nhưng thấy Đường Ngự đen mặt, Tiền Thiên sợ đến rớt đầu. Được rồi, loại chuyện này không đến lượt diễn viên quần chúng như cô quán... Đừng nên chọc nam chính thì hơn... Miễn cho bị giận chó đánh mèo...

Đường Ngự kéo Tiền Thiên, không trở về công ty và tới thẳng bãi đỗ xe. Trong bãi đỗ xe, thư ký Đường Ngự gọi điện tới đã chờ ở đó. Thư ký đại nhân với sắc mặt bình tĩnh đã kinh qua nhiều chuyện khi thấy Đường Ngự xanh xanh đen đen cũng không khỏi hãi hùng. Anh ta không hỏi bất kỳ cái gì, chỉ đưa chìa khóa xe cho Đường Ngự rồi nhanh chóng trở về chỗ làm.

Đường Ngự nhét Tiền Thiên vào ghế lái phụ rồi khởi động xe. Tiền Thiên không biết hắn định đi đâu nhưng nhìn gương mặt đen sì của Đường Ngự cô cũng không dám hỏi, đành co mình lại trên ghế lái phụ, cố thu nhỏ cảm giác tồn tại.

Đường Ngự lái xe rời khỏi gara tầng hầm, nhìn thoáng qua Tiền Thiên rồi bất chợt bật cười. Tiền Thiên ôm túi xách, co người trong góc, kết hợp với

ngoại hình tròn tròn mập mập của cô quả thực có vài phần hài hước.

"Tôi đáng sợ thế à?" Đường Ngự lườm Tiền Thiên một cái.

Nghe Đường Ngự hỏi vậy Tiền Thiên mới kịp phản ứng. Đúng rồi, sao cô phải sợ chứ! Giờ không còn là xã hội cổ đại, chẳng may đắc tội nam chính, hẳn cũng không "rắc rắc" cô được. Hơn nữa Đường Ngự là người có thể thương lượng được.

Tiền Thiên nhận thấy mình quả thực có chút kinh hãi. Có lẽ vì bị giết ngay từ thế giới đầu tiên nên cô bắt đầu có chứng sợ hãi với nam chính. Trên thực tế, một diễn viên quần chúng không có cảm giác tồn tại như cô, chỉ cần cô không dây vào thì nhân vật chính đâu rồi hoi để ý tới.

Nghĩ tới đây, Tiền Thiên đột nhiên bình tĩnh. Cô đã hoàn thành nhiệm vụ trong kịch bản rồi, chỉ cần cách nhân vật chính xa một chút thì cuộc sống cô sẽ an ổn, sau đó ngày ngày học tập tiến về phía trước. Hay nhất là, tranh thủ gả cho một người ở thế giới này, thoát khỏi hàng ngũ độc thân vạn năm.

"Không đáng sợ, em thấy anh có vẻ rất tức giận nên muốn chờ một lát rồi nói chuyện với anh sau." Tiền Thiên đã yên lòng trở lại liếc qua Đường Ngự, rất bình tĩnh trả lời.

"Giờ chúng ta đi đâu vậy?" Tiền Thiên hỏi.

"Tôi về thay quần áo trước, sau đó đưa em đi trang điểm thay đồ." Đường Ngự trả lời ngắn gọn.

"Đường tổng, anh thật sự muốn dẫn em cùng tham gia yến hội à? Em cần lý do." Tiền Thiên có chút giật mình nhìn Đường Ngự, cô tham gia yến hội thì nữ chính phải làm sao bây giờ.

"Có gì đó không đúng thì phải." Đường Ngự cười cười: "Tôi rất tò mò, tiêu chuẩn hoán đổi hai xưng hô 'Ngự ca ca' và 'Đường tổng' của em là gì? Lấy cửa quan cả phê làm ranh giới?"

"Ồ... Không phải đâu. 'Ngự ca ca' là xưng hô khi còn nhỏ mẹ em bảo gọi như vậy..."

"Nên?" Đường Ngự nhướn mày hỏi.

"Nên khi nhỏ em gọi anh như vậy, nhưng giờ em đang lớn, cảm thấy xưng hô thế này có phần sến súa giống xưng hô trong tiểu thuyết tình cảm." Trên mặt Tiền Thiên có vài phần ghét bỏ giải thích.

"Thì ra là vậy à..."

"Đúng ạ! Nghe giống phụ nữ cổ đại gọi người tình của mình, hoặc là bé gái gọi anh trai mình thâm thích, ngọt chảy nước." Tiền Thiên ra sức gật đầu.

"Nhưng tôi cũng không thích em gọi tôi là Đường tổng." Đường Ngự nhìn sang Tiền Thiên.

"..." Tiền Thiên có một thoáng đơ người.

"Đường tiên sinh?" Tiền Thiên đưa mắt hỏi ý Đường Ngự.

Đường Ngự lắc đầu: "Tôi là bạn Mạc Vũ, em gọi tôi là 'Đường tổng' hoặc 'Đường tiên sinh' mà không thấy có vấn đề sao?"

"Vậy 'Anh Đường' thì sao?!" Tiền Thiên nghĩ tới xưng hô an toàn nhất.

"Ừm, hay lắm. Nghe như đàn em trong xã hội đen gọi anh lớn vậy." Đường Ngự sờ cằm.

"Vậy em học Kỹ tiên sinh gọi 'Lão Đường' hoặc gọi như anh trai em là 'Đường Ngự' thì sao?" Tiền Thiên có phần bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (12)

Dịch: Lạc Đình Đang

"Có thể..." Đường Ngự thờ ơ gật đầu, lái xe vào bãi đậu xe ngầm của một chung cư.

"Hay rồi. Mẹ em mà nghe thấy nhất định sẽ nể em vô lễ." Tiền Thiên thở dài một hơi.

"Vậy nên là..." Đột nhiên Đường Ngự kẻ sát mặt tới gần Tiền Thiên, dọa Tiền Thiên nhảy dựng lên: "Tự em chọn đi, ngoan ngoãn gọi 'Ngự ca ca' hoặc

bất chấp gọi “Đường Ngự” với nguy cơ ăn mắng. Còn giờ thì xuống xe đi.”

Nói xong Đường Ngự đưa tay giúp Tiền Thiên tháo dây an toàn rồi mở cửa xuống trước.

Tiền Thiên đi sau Đường Ngự, nghiêm túc nghĩ một lát, đáp lại: "Em thấy mình không thể chịu được xưng hô “Ngự ca ca” chán ngấy này, đành phải hồn láo gọi tên đầy đủ của anh thôi. Xin hãy tha thứ cho sự vô lễ của em."

Đường Ngự hờ hững gật đầu, dẫn Tiền Thiên vào một gian chung cư. Tiền Thiên ngấm nhìn bốn phía mới đột nhiên nhận ra, đây là đưa cô về nhà rồi hả?

Chung cư rất lớn, đồ dùng trong nhà cũng không nhiều nên nhìn có phần trống trải. Tiền Thiên liếc mắt đã phát hiện, ghế sofa đặt giữa phòng khách nhìn như tầm thường nhưng lại mang nhãn hiệu trứ danh của Ý, ít nhất cũng phải mấy chục vạn. Trên bàn trà đặt một bình hoa bằng gốm sứ, tiếc rằng lại đề không, thật là lãng phí cái bình đồ sộ có hạn này của Hermes.

Đèn trên trần nhà là nhãn hiệu chiếu sáng dẫn đầu của Thụy Điển, rất có cảm giác thiết kế, đương nhiên giá cũng không rẻ. Không nhìn thấy đồ dùng rườm rà mang phong cách cổ điển Châu Âu khiến Tiền Thiên tỏ vẻ thoải mái! Cái này chứng minh thương thức của nam chính vẫn chấp nhận được.

"Chờ tôi một lát, tôi đi thay quần áo." Đường Ngự kêu Tiền Thiên ngồi xuống ghế sofa. Tiền Thiên đang hoang mang ngồi xuống, cũng không vô lễ đưa mắt nhìn lung tung.

Sau một lát, Đường Ngự thay một bộ quần áo mới đi ra, gọi Tiền Thiên: "Đi thôi."

Tiền Thiên tiếp tục ngoan ngoãn đi theo Đường Ngự ra cửa chung cư. Chuyển đạo chơi ngắm nhà nam chính tới đây là kết thúc, ngay cả nước cũng không mời lấy một chén. Quả nhiên là tiêu chuẩn đãi ngộ của diễn viên quần chúng mà!

"Không kịp giờ rồi, chờ lần sau em đến tôi sẽ đón tiếp em thật tốt." Đường Ngự cười cười nhìn Tiền Thiên.

Tiền Thiên:... Lời khách sáo thật thật giả giả, làm gì có diễn viên quần chúng nào luôn tới nhà nam chính làm khách.

"Ha ha ha, không sao, không sao." Tiền Thiên cũng cười tít mắt khách sáo với Đường Ngự.

Đường Ngự nhìn gương mặt tươi cười giả lả của Tiền Thiên cũng không giải thích gì, lái xe đưa cô đến khu mua sắm chuyên bán hàng hiệu để tự cô chọn lễ phục.

Tiền Thiên cực kỳ có kinh nghiệm với chuyện này, tốc độ chọn lễ phục cũng cực kỳ nhanh. Hàng hiệu ở thế giới này có một phần nhỏ trùng khớp với thế giới gốc của Tiền Thiên nên cô tùy tiện chọn một nhãn hiệu quen thuộc rồi bước vào. Sau khi hỏi rõ sản phẩm quý mới ở đâu thì bước tới lấy một chiếc váy đen, bảo nhân viên cửa hàng nhìn dáng người cô lấy size thích hợp rồi gói lại. Mặc thử cũng không mặc!

Ngay cả 7788 nhìn tốc độ của Tiền Thiên cũng không khỏi kinh ngạc: "Tiền Xuyên Tử, cô quá trâu rồi!!!"

"Đương nhiên!" Tiền Thiên đắc ý nhưn mày, "Nguyên tắc tham gia tiệc rượu của diễn viên quần chúng: Vừa vặn, bảo thủ, không nổi bật. Váy đen phổ thông là thích hợp nhất!"

"Vậy sao cô phải mua mới? Muốn không nổi bật thì chọn bừa một cái váy đen phổ thông là được rồi, kiểu gì trong tủ quần áo của nguyên chủ chẳng có thứ này." 7788 tỏ vẻ không hiểu.

"Mày không hiểu được nhì!" Cuối cùng Tiền Thiên cũng có một cơ hội khinh bỉ 7788: "Bảo Hệ Thống mày không bằng người mày còn không tin! Trong trường hợp trang trọng thế này, dù kiểu dáng tương tự cũng nhất định phải mặc kiểu mới ra của quý. Dù ông bố hời của tao không bằng nam chính nhưng ông cũng là tổng giám đốc bá đạo. Nếu kiểu dáng tao mặc bị đám đại tiểu thư phát hiện, hôm sau sẽ có tin đồn truyền ra nói tao không được cưng chiều, chẳng may có người truyền ra vấn đề kinh tế nhà tao thì xử lý thế nào."

"Lễ phục đất thế nào cũng rất quan trọng. Diễn viên quần chúng giống tao nếu không muốn chú ý thì càng phải thế. Thương hiệu vừa rồi là thích hợp nhất, kiểu dáng bảo thủ, tay nghề chế tác hạng nhất. Loại váy liền áo này từ hai vạn trở lên, ba vạn hất xuống, giá không đắt cũng không rẻ, thích hợp nhất! Loại đầu óc chết chỉ biết phân tích số liệu như mày không hiểu đâu!" Tiền Thiên quả thực đắc ý lên trời rồi! Cuối cùng cô mới có cơ hội đè bẹp 7788.

Cả quá trình Đường Ngự đứng ngoài nhìn quá trình Tiền Thiên chọn quần áo với tốc độ ánh sáng, nhứn mày cười. Cô gái này rất hiểu việc nhà! Váy mà không nhìn ra...

Chẳng phải Mạc Vũ nói cô không thích những trường hợp thế này sao, bình thường luôn chê mình béo, không chịu mặc váy. Quả nhiên không thể tin vào lời đồn, Mạc Vũ cũng không hiểu rõ em gái cậu ta.

Chọn xong quần áo giày guốc, Đường Ngự lại ném Tiền Thiên tới một salon làm đẹp thoạt nhìn rất tốt, nói: "Sáu rưỡi tới đón em." Rồi biến mất luôn.

Tiền Thiên nói đơn giản với thợ trang điểm, chăm sóc da tốt một chút, đừng trang điểm quá đậm rồi không xen vào nữa. Đã mập còn trang điểm đậm thì thành tranh nhĩ đồng treo cửa đón tết luôn mất.

Sáu rưỡi, Tiền Thiên nhìn mình trong gương, rất tốt! Rất hài lòng! Rất người qua đường Giáp!!!

Đường Ngự cũng không có ý kiến gì với tạo hình của Tiền Thiên. Hắn nhìn gương mặt tròn đánh má hồng tràn đầy sức sống của Tiền Thiên, đột nhiên

muốn đưa tay véo, nhất định cảm giác phình lên rất hay.

Nghĩ vậy, hắn liền đưa tay ra. Tiếc là Tiền Thiên không chịu hợp tác, cô nhảy xa ba bước, nghiêm túc từ chối: "Anh muốn véo mặt em hả?! Vừa trang điểm xong, anh véo là xong đấy!"

Đường Ngự vui vẻ, thì ra là một bánh bao năng động. Hắn ho khan một cái, giả bộ nghiêm mặt: "Đi nhanh thôi, trễ rồi."

Tiền Thiên ngoan ngoãn lên xe với hắn, chất đồng quần áo và túi xách vừa thay ra ghế sau xe Đường Ngự, chỉ lấy điện thoại bỏ vào túi dạ hội.

Lúc này Tiền Thiên mới nhớ, cô tham gia yến hội với Đường Ngự thì Lâm Du Du làm sao bây giờ...

Sự thật chứng minh, bất kể lúc nào thì nhân vật chính cũng không cần tới diễn viên quần chúng như cô quan tâm. Khi Tiền Thiên và Đường Ngự tới yến hội không lâu thì Lâm Du Du xuất hiện. Cô nàng cũng thu hút ánh mắt của bao người như nguyên tác, chỉ khác là lúc này đang khoác tay một người đàn ông lạ mặt. Dựa theo tình báo của 7788, đó là nam phụ si tình, là học trưởng của nữ chính, cũng là phú nhị đại xuất thân không tệ.

Tiền Thiên nhìn trang phục của Lâm Du Du, thực sự không khác nguyên tác miêu tả chút nào. Cô nàng mặc váy trắng viền ren bông bênh. Hự... Nhìn con chữ không trực quan như vậy đâu, chính mắt nhìn thấy ở hiện trường mới thật là một lời khó nói hết! Không biết tác giả có thù oán gì với Lâm Du Du mà biến một cô gái xinh đẹp thành cái dạng này. Má nó cái váy viền ren này... trang phục diễn xuất cosplay thiên nga nhỏ trên Taobao.

Đưa mắt nhìn quanh, Tiền Thiên nhìn trang phục bình thường của các cô gái xung quanh, Tiền Thiên chìm trong hoang mang vô tận. Nguyên tác nói bộ trang phục này của Lâm Du Du có giá trị mười mấy vạn, là Đường Ngự tự mình chọn... Thảm mỹ thật là mặt ngọt....

Tiền Thiên hôm nay vừa tham quan chung cư của nam chính cảm thấy, thương thức của nam chính không đến mức này chứ?! Mặc dù hôm nay Đường Ngự không chọn trang phục cho Lâm Du Du, nhưng trang phục thiên nga nhỏ hơn mười vạn vẫn hiện diện trên người Lâm Du Du. Tiền Thiên thật sự rất muốn biết cách nhìn của Đường Ngự về bộ trang phục này.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (13)

Dịch: Lạc Đình Đang

"Nhìn gì vậy?" Một âm thanh vang lên bên cạnh Tiền Thiên. Cô quay ra, không ngờ là Kỷ Cảnh Ngôn.

Tiền Thiên quay đầu về, hást cảm nhìn hướng Lâm Du Du: "Nhìn cô ấy."

"Ồ? Trông khá quen..." Kỷ Cảnh Ngôn sờ cằm.

"Tất nhiên rồi, vị tiểu thư đó chính là phục vụ trong quán cà phê CoffeeCo đấy." Tiền Thiên chỉ bảo.

"À... Thì ra là cô gái đó! Anh cũng không nhận ra đấy." Bấy giờ Kỷ Cảnh Ngôn mới bừng tỉnh: "Nhưng cô ấy có gì đáng xem? Có vẻ em rất hứng thú nhỉ, cứ nhìn chăm chăm người ta."

"Em chỉ đang nghĩ, không biết ai chọn quần áo cho cô ấy..." Tiền Thiên nghiêm túc sờ cằm.

Kỷ Cảnh Ngôn nghe cô nói vậy, cười đến phát điên: "Nhóc xấu tính thật nha! Nhưng quả thật là bộ đồ này rất lạ..."

Tiền Thiên trừng mắt nhìn Kỷ Cảnh Ngôn: "Em xấu tính chỗ nào, đâu phải em chọn quần áo đâu. Em chỉ tò mò nếu để Đường Ngự chọn quần áo cho cô ấy thì có chọn bộ này không."

"Không thể nào!" Kỷ Cảnh Ngôn khinh bỉ Tiền Thiên: "Lão Đường không có thẩm mỹ lạ đời như này... Mà khoan! Sao em lại hỏi vậy?! Tại sao lão Đường phải chọn quần áo cho cô ta?"

"À đúng, anh vẫn chưa biết!" Tiền Thiên vẽ mặt hóng hớt kề mặt lại gần Kỷ Cảnh Ngôn: "Xế chiều hôm nay, trong quán cà phê, cô gái này tỏ tình với Đường Ngự trước mặt mọi người."

"Không lạ!" Kỷ Cảnh Ngôn cực kỳ khinh bỉ Tiền Thiên: "Cứ mười ngày nửa tháng lão Đường lại được người ta tỏ tình, bắt đầu từ mười mấy tuổi đã vậy rồi. Đường nhiên là giá trị trường của anh trai nhà tôi cũng không kém."

Tiền Thiên kệ y lại nhai. Có gì lạ đâu, nhà cô cũng có nam thần Mạc Vũ đấy. Loại thể giới diễn sinh từ tiểu thuyết tình cảm máu chó thể này, xung quanh nhân vật chính không bao giờ thiếu người đẹp. Nam phụ vừa gặp đã thâm tình với Lâm Du Du, mà cô nàng cũng là hình tượng tiểu thít tươi của phái nam.

"À đúng rồi, sao không thấy Mạc Vũ?" Kỳ Cảnh Ngôn nhìn chung quanh. Sau khi quen Mạc Vũ ở văn phòng Đường Ngự, hai người đã nhanh chóng lẫn lộn thành anh em tốt.

"Đi công tác ở nước M. Chẳng phải anh trai em nói với các anh rồi sao?" Tiền Thiên nhớ một ngày trước khi đi Mạc Vũ đã chạy tới tụ hội với Đường Ngự và Kỳ Cảnh Ngôn.

"À, ừ, anh quên mất." Kỳ Cảnh Ngôn vỗ đầu một cái: "Này, khoan! Vậy em đi cùng ai tới, ba em và Mạc Vũ đều đi nước M mà? Chẳng lẽ hôm nay em đại diện cho Mạc thị?"

"Không phải." Tiền Thiên lắc đầu: "Em đi cùng Đường Ngự."

"Hả?" Kỳ Cảnh Ngôn không hiểu nói: "Sao hai người lại đi cùng nhau?"

Tiền Thiên phì cười thở dài, kể lại sự cố dở cả phê chiều nay cho Kỳ Cảnh Ngôn. Kỳ Cảnh Ngôn nghe xong không khỏi sùng sốt ghen tỵ với Tiền Thiên: "Anh và lão Đường quen biết nhiều năm còn chưa thấy hiện trường bày tỏ tình cảm náo nhiệt bậc này, sao em may mắn vậy..."

"Đang nói gì thế?" Đường Ngự đột nhiên yên lặng xuất hiện cạnh hai người.

Tiền Thiên và Kỳ Cảnh Ngôn đồng loạt lắc đầu, ánh mắt nhìn Đường Ngự vô cùng vi diệu. Nói xấu sau lưng bị người ta tóm được, còn chuyện nào nhức nhối hơn đây.

Đường Ngự nhìn gương mặt chột dạ của cả hai, cười đầy ẩn ý rồi tiếp tục rời đi chào hỏi người khác, để lại Tiền Thiên và Kỳ Cảnh Ngôn tiếp tục thì thầm tám chuyện.

Tiền Thiên đang nghĩ, nữ chính đã xuất hiện, không biết nữ phụ ác độc có ở cạnh đây không. Tình tiết lần đầu nữ chính có mặt ở yến hội rất quan trọng: Nữ phụ Tần Hàm đem lòng yêu Đường Ngự nhiều năm không có kết quả, nhìn thấy động tác Đường Ngự che chở Lâm Du Du thì sinh lòng ghen ghét, lập tức dẫn người tới làm khó Lâm Du Du. Sau đó Đường Ngự anh hùng cứu mỹ nhân, khiến tâm tư thiếu nữ của Lâm Du Du đắm chìm thêm một bước. Mà Đường Ngự cũng rung động trước ánh mắt kiên định của Lâm Du Du.

Dù tình tiết vô cùng máu chó nhưng nguyên nhân tình cảm nam nữ chính tăng lên có bao giờ người thường hiểu được đâu. Tiền Thiên cho rằng cô không thể bỏ qua cơ hội xem drama này được!

"Anh biết Tần Hàm không?" Tiền Thiên hóng hớt chọc Kỳ Cảnh Ngôn: "Nghe anh trai em bảo Tần Hàm yêu Đường Ngự nhiều năm, luôn kiên trì theo đuổi! Em rất muốn nhìn thử."

"Ngay cả em cũng biết hả? Ở chỗ đó kia, người mặc lễ phục xanh lam ấy." Kỳ Cảnh Ngôn đưa ly rượu chỉ về phía một mỹ nữ đáng người nóng bỏng, hào hứng tám: "Nhất định cô nàng chưa nhìn thấy Đường Ngự, nếu không đã sớm chạy tới rồi. Chắc chắn, rất nóng vội. Cách theo đuổi này chắc chắn không dùng được với loại đàn ông như lão Đường..."

Tiền Thiên có phần bất lực nhìn Kỳ Cảnh Ngôn, mang gương mặt sáng sủa đẹp trai, mặt mày nghiêm túc tám chuyện. Thật sự là nhìn người không thể nhìn bẻ ngoài...

"Xin lỗi, làm phiền chút."

Kỳ Cảnh Ngôn đang hào hứng trò chuyện với Tiền Thiên, đột nhiên sau lưng hai người vang lên tiếng nói rụt rè. Hai người cùng quay đầu, phát hiện Lâm Du Du đang đứng sau lưng.

Nhưng dù là Kỳ Cảnh Ngôn hay Tiền Thiên đều không thân quen với Lâm Du Du, họ chỉ gặp nhau ở quán cà phê mà thôi. Hai người không biết cô nàng muốn tìm ai nên đều không mở miệng trước, chỉ dùng ánh mắt dò hỏi.

Lâm Du Du thấy Kỳ Cảnh Ngôn và Tiền Thiên đều không đáp lời, trong lòng cảm thấy cực kỳ bối rối. Cô ta đỏ mặt, lấy can đảm tiếp tục nói với Tiền Thiên: "Vị tiểu thư này, xin hỏi có thể nói vài câu với cô không?"

Tiền Thiên đầy mặt khó hiểu, tuy vậy vẫn lịch sự đồng ý: "Tôi hả? Có chuyện gì, mời cô cứ tự nhiên."

"Ừm..." Lâm Du Du nghẹn họng một chút: "Xin hỏi có thể nói chuyện riêng với cô không?"

"Ngại quá, tôi và cô không thân quen nên chắc không có gì cần thảo luận riêng, cô có chuyện gì thì nói thẳng được không?" Tiền Thiên đầu nhún nhão, sao có thể đồng ý yêu cầu không đáng tin như này của Lâm Du Du. Sự cố nhân vật chính dính phải đều là ở một chỗ riêng nào đó, chẳng may có chuyện gì thì cả người là miệng cũng không thanh minh nổi. Đương nhiên Tiền Thiên sẽ không mạo hiểm.

"Nhưng... nhưng mà." Gương mặt Lâm Du Du càng đỏ hơn, trong mắt bắt đầu hiện lên ánh nước, có vài phần nài nỉ Tiền Thiên.

Tiền Thiên thấy bộ dạng này của cô ta, thật sự cả người đều bất lực. Nếu hỏi ưu điểm của nữ chính là gì, đáp án chính là cái bệnh động một chút rơi nước mắt này, thật sự khiến người ta không thể thích ứng được.

"Vị tiểu thư này, nếu cô có chuyện quan trọng thì thật sự có thể nói thẳng. Vị tiên sinh bên cạnh là bạn của tôi, không có gì phải kiêng dè." Tiền Thiên hít sâu một hơi, cực kỳ chân thành nhìn Lâm Du Du, trong lòng lại mong cô ta đừng bị dọa khóc.

Đáng tiếc Lâm Du Du không chịu hợp tác, Tiền Thiên vừa dứt lời, nước mắt cô ta đã rơi xuống.

Kỷ Cảnh Ngôn thấy cô nàng một lời không hợp liền rơi nước mắt, lập tức gạt mình kêu lên, kéo Tiền Thiên lui lại một đoạn dài, cảnh giác nhìn Lâm Du Du: "Vị tiểu thư này, chúng tôi không hề bắt nạt cô, sao lại khóc thế chứ."

Lâm Du Du nghe Kỷ Cảnh Ngôn nói vậy thì càng khóc to hơn, sau đó lại thút thít. Tiền Thiên và Kỷ Cảnh Ngôn ngại ngùng nhìn cô ta, cũng không biết nói gì cho phải, chỉ mong có người nhanh nhẹn tới giải vây.

"Du Du, em sao vậy? Có ai ức hiếp em ư?" Cuối cùng học trưởng dịu dàng của Lâm Du Du cũng xuất hiện, chán một nỗi là vừa đến đã trừng mắt nhìn Tiền Thiên và Kỷ Cảnh Ngôn.

"Du Du, em đừng sợ, anh sẽ không bỏ qua cho kẻ dám bắt nạt em!" Học trưởng dịu dàng đau lòng ôm Lâm Du Du vào ngực, tức giận trừng mắt nhìn Tiền Thiên và Kỷ Cảnh Ngôn, lạnh lùng nói: "Lập tức xin lỗi Du Du ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (14)

Dịch: Lạc Đình Đang

Kỷ Cảnh Ngôn bật cười, đứng phải con hàng gì đây, vừa tới đã bắt người ta phải xin lỗi. Y đang tính đáp lại thì một giọng nữ truyền tới từ phía sau: "Cảnh Ngôn, sao anh lại chọc con gái nhà người ta khóc thế kia, nhanh nhanh xin lỗi đi chứ."

Tiền Thiên và Kỷ Cảnh Ngôn đồng thời quay đầu lại, là Tần Hàm bước đến. Cô ta chau mày, tỏ vẻ không hài lòng với hành động của Kỷ Cảnh Ngôn: "Chọc phụ nữ khóc rồi không biết xin lỗi."

"Không phải! Tôi rất khó hiểu nha, cô ta cứ khóc là do tôi làm à?" Kỷ Cảnh Ngôn sầm mặt, lời nói lạnh như băng.

"Ồ, vậy à, thế do tôi hiểu lầm rồi." Sắc mặt Tần Hàm vẫn như thường, chuyển mắt qua Tiền Thiên: "Nếu không phải Cảnh Ngôn thì hẳn là vị tiểu thư này nhỉ. Dù thế nào thì cô lùi một bước xin lỗi người ta là xong."

Hả? Tiền Thiên chỉ vào mũi mình, cả mặt đều khó hiểu nhìn Tần Hàm. Náo loạn kiểu gì thế này, hơi một tí là bắt người ta phải xin lỗi.

Tần Hàm gật đầu, rộng lượng đẩy mình khuyên Tiền Thiên: "Chọc người ta khóc thì nên xin lỗi. Tôi nghĩ vị tiểu thư kia cũng không chấp nhặt chuyện này đâu."

Ha ha... Tiền Thiên muốn cười, rốt cuộc đây là tình huống gì thế này. Dựa theo kịch bản, không phải Tần Hàm mang theo đồng bạn làm khó Lâm Du Du, sau đó nam chính Đường Ngự anh hùng cứu mỹ nhân thuận tiện bồi đường tình cảm với nữ chính sao?

Còn bây giờ là thế nào? Diễn viên quần và bạn tốt của nam chính lập nhóm làm khó nữ chính, nữ phụ và nam phụ thành nhóm anh hùng cứu mỹ nhân? Có biết tổ hợp này rất kỳ quái không hả!

"Chuyện gì vậy, sao đều ở đây?" Đường Ngự cũng bước tới xem. Bây giờ thì đã đủ người!

"Ngự..."

"Đường tiên sinh..."

Tần Hàm và Lâm Du Du đều hân hoan nhìn Đường Ngự, nhất là Tần Hàm, cô ta chỉ hận không thể đánh sất vào Đường Ngự. Đường Ngự im lặng tránh Tần Hàm, đứng bên người Tiền Thiên, cúi đầu hỏi cô: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Bọn tôi cũng rất muốn biết xảy ra chuyện gì đây." Kỷ Cảnh Ngôn nghiêm mặt nói trước.

Tiền Thiên nhìn Đường Ngự một cái, lại quay đầu nhìn Tần Hàm và nam phụ đang lạnh lùng trừng mắt nhìn cô: "Tần tiểu thư và vị tiên sinh này, tôi không thanh minh cái gì, tôi chỉ trần thuật lại chuyện vừa rồi cho hai vị nghe. Hai vị nghe xong hết rồi hãy chỉ trích được không?"

"Đương nhiên," Cô lại nhìn học trưởng của Lâm Du Du: "Khi tôi kể lại chắc vị tiên sinh này vẫn có chỗ khó hiểu, ngại có thể đợi tôi nói xong rồi kiểm chứng với vị tiểu thư bên cạnh."

Học trưởng của Lâm Du Du vừa nghe Tiền Thiên nói vậy đã mở miệng, nhưng vẫn không nói gì, nhân nhượng gật đầu với cô.

"Chuyện là thế này, vừa nãy tôi và Kỳ tiên sinh bên cạnh tôi đang trò chuyện, vị tiểu thư cạnh ngài đi tới bảo có lời muốn nói với tôi." Tiền Thiên nhìn về phía Lâm Du Du, thấy cô ta gật đầu.

"Cô ấy muốn nói chuyện riêng với tôi, nhưng tôi lại không thân quen với vị tiểu thư này - chúng tôi chỉ gặp hai lần ở quán cà phê, nên tôi từ chối. Tôi bảo cô ấy có chuyện gì có thể nói ở đây vì Kỳ tiên sinh là bạn của tôi, không cần kiêng dè điều gì cả." Tiền Thiên nhìn Kỳ Cảnh Ngôn một cái, Kỳ Cảnh Ngôn gật đầu tỏ vẻ không sai.

"Sau đó thì sao?" Tần Hàm hỏi, cô ta cảm thấy Tiền Thiên lan man nói nhảm, trọng điểm thì chưa thấy đâu.

"Sau đó vị tiểu thư này khóc... Rồi các người đến... Vậy đó." Tiền Thiên tổng kết ngắn gọn.

"Vậy thôi?" Tần Hàm có phần khó tin, đưa mắt nhìn Lâm Du Du. Chẳng lẽ cô ta vì chút chuyện nhỏ mà khóc thảm thương bậc này?!

"Là vậy đó!" Kỳ Cảnh Ngôn gật đầu khẳng định: "Nên mấy người hỏi chúng tôi đã xảy ra chuyện gì, chúng tôi cũng không biết!"

"Không thể nào!" Học trưởng Lâm Du Du không thể chấp nhận mấy lời ba xàm này: "Nếu mấy người không nói gì quá đáng sao Du Du lại khóc đau lòng thế?!"

"Vị tiểu thư này, tôi nói sai chỗ nào không?" Tiền Thiên nhìn Lâm Du Du, Lâm Du Du vội lắc đầu.

"Vậy giờ cô có thể nói cho tôi và Kỳ tiên sinh biết, sao cô lại khóc không?" Tiền Thiên vội vàng hỏi tiếp.

Bị Tiền Thiên hỏi như thế, vành mắt Lâm Du Du bắt đầu đỏ lên: "Tôi... tôi xin lỗi."

Sau đó tất cả mọi đàn mặt nhìn cô ta khóc.

Học trưởng Lâm Du Du là thanh niên tốt hiểu chuyện, vừa thấy Lâm Du Du khóc là hiểu Tiền Thiên không lừa anh ta. Anh ta chân thành xin lỗi: "Rất xin lỗi, là tôi hiểu lầm rồi, ngại quá."

"Không sao đâu!" Tiền Thiên xua tay, cô cũng không phải dạng người hẹp hòi có thù tất báo, chút việc nhỏ cũng để bụng. Kỳ Cảnh Ngôn cũng thoải mái gật đầu tỏ vẻ không chấp nhặt.

"Nếu không còn chuyện gì thì chúng tôi xin phép đi trước." Đường Ngự vẫn im lặng nửa ngày đột nhiên túm Tiền Thiên, xoay người rời đi.

Đường Ngự đi rồi, đương nhiên Kỳ Cảnh Ngôn và Tần Hàm tới vì Đường Ngự cũng lập tức đuổi theo, chỉ để lại Lâm Du Du si mê Đường Ngự và nam phụ si tình luôn ôm Lâm Du Du bảo vệ trong ngực.

Tiền Thiên quay đầu hai người họ, đột nhiên nở nụ cười. Cô cảm thấy nam phụ này rất có ý tứ, nhìn anh ta ôm Lâm Du Du trong ngực như bảo vệ đồ ăn, rất giống một con chó mập.

Đường Ngự cúi đầu nhìn Tiền Thiên: "Nhìn gì mà cười vui vẻ thế?"

"Đang nhìn tiểu thư phục vụ trong quán cà phê và bạn trai cô ấy." Tiền Thiên vừa cười vừa đáp: "Nhất định nam sinh kia rất thương yêu Lâm Du Du, nhìn cách anh ta ôm bạn gái tựa như chó lớn bảo vệ đồ ăn vậy."

Đường Ngự nhìn thoáng qua Lâm Du Du, cúi đầu xuống hỏi Tiền Thiên: "Ghen tị?"

"Ồ... Liên quan gì tới em, sao em phải ghen tị?" Tiền Thiên chảy hắc tuyến.

"Em tốt hơn cô ấy!" Đường Ngự nói một câu cao thâm khó lường, tiếp tục kéo Tiền Thiên: "Đi ăn chút bánh lót dạ trước. Tạm thời chúng ta chưa thể quay về, lát nữa dẫn em đi ăn gì đó sau."

Tiền Thiên không ý kiến, Tần Hàm sau lưng Đường Ngự muốn bám lấy không buông lại bị Kỳ Cảnh Ngôn chặn lại, không biết đã đi nơi nào.

Trước bàn, Tiền Thiên chần chừ cầm hai đĩa bánh ngọt.

"Không thích ăn đồ ngọt?" Đường Ngự nhìn món bánh rực rỡ bắt mắt trên đĩa mình, lại nhìn đĩa trống của Tiền Thiên.

"Không thích, nhưng không phải không ăn được. Không thích quá ngọt, không thích mấy vị thông thường, cũng không thích vị chocolate." Tiền Thiên cười cười.

"Rất nhiều cô gái đều thích vị chocolate, không ngờ em lại không thích."

"Đâu phải không ăn được. Em không kén ăn, chẳng qua không thích nên không định ăn." Tiền Thiên cầm một chiếc bánh ngọt Macaron lên cắn một miếng nhỏ: "Ồ... Rất ngọt, em còn nghĩ nó có vị mơ chua ngọt."

"Không thích sao còn ăn?" Đường Ngự nhìn Tiền Thiên cầm chiếc Macaron cắn một miếng khi nãy, thấy cô vừa cau mày vừa định nhét vào miệng.

"Cắn một miếng rồi vút lại bàn rất mất lịch sự, đây là bánh em chọn, em phải có nghĩa vụ ăn hết." Tiền Thiên ngẩng đầu nhìn Đường Ngự một cái, cúi đầu chuẩn bị ăn tiếp Macaron đã cắn dở, lại bất ngờ phát hiện hai tay trống trơn.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (15)

Dịch: Lạc Đình Đang

Ngón tay thon dài của Đường Ngự cầm chiếc bánh Macaron hồng nhạt bị Tiền Thiên cắn một miếng, hần nhìn kỹ chiếc bánh hồng nhạt tỏa ra hương vị thiếu nữ rồi nhét vào miệng mình.

"Em ăn dở nó..." Tiền Thiên thấy thế kinh hãi, vội vàng đưa tay ngăn lại.

Đường Ngự vừa ăn vừa đáp: "Tôi không kén ăn." Nói xong nghiêng đầu cẩn thận cảm nhận mùi vị, bổ sung: "Đúng là hơi ngọt, bảo sao em không thích."

Hắn vươn tay lấy một miếng bánh xóp đặt vào đĩa Tiền Thiên, "Em nếm thử cái này xem, không ăn có thể đưa tôi."

"Không, không, em rất thích!" Tiền Thiên che đĩa vội vàng đáp: "Bơ xanh lục, nhất định là vị Matcha, em thích Matcha nhất." Nói xong Tiền Thiên cầm bánh cắn một miếng lớn...

Bị lừa rồi! Vị bơ hạt dẻ cười! Tiền Thiên sững sờ cầm bánh. Bên miệng Đường Ngự hiện lên nụ cười, lại lấy bánh trong tay Tiền Thiên đưa vào miệng mình.

Nam chính muốn làm gì đây! Tiền Thiên ngẩn ngang trong gió. Cô nhanh chóng ôm đĩa chuyển đến bàn đặt sandwich bên cạnh, chọn bữa một chiếc sandwich đặt vào đĩa rồi cười nhìn Đường Ngự, "Em ăn cái này là được rồi..."

Đường Ngự liếc Tiền Thiên, cười cười không đáp, nhanh chóng đặt vài ba chiếc bánh lên khay của Tiền Thiên. "Quán này có món Caramel gan ngỗng Mousse vô cùng nổi tiếng, em ăn thử xem, còn thừa cũng không sao. Em cứ ăn tạm gì đó trước rồi lát tôi mang ra ngoài ăn."

Thừa con m* anh, sao dám thừa đây! Tiền Thiên ngoan ngoãn gật đầu, đang hoàng ngồi một chỗ ăn bánh. Cô quét sạch toàn bộ đồ ăn, không cho Đường Ngự có cơ hội giành lấy.

Tới khi Đường Ngự mang Tiền Thiên đi, cô vẫn trong trạng thái no tròn. Tiền Thiên từ chối yêu cầu dẫn cô đi ăn của Đường Ngự, nhờ hắn đưa mình về thẳng chung cư.

Cuối cùng cũng kết thúc một ngày nhốn nháo, Tiền Thiên nào dám tính kế nam chính nữa. Lúc đầu cô chỉ muốn Triệu Minh Huyền vừa thấy đã yêu Đường Ngự, ai ngờ nhìn một cái lại hồng bét thế này... Quả nhiên diễn viên quần chúng phải ngoan ngoãn sống bình đạm, bằng không chỉ vài phút đã có nguy cơ nằm không cũng trúng đạn.

Còn may là năng lực của Đường Ngự dùng được, giờ trong mắt Triệu Minh Huyền tràn đầy si mê, hôm nay cũng không uổng công...

Rạng sang hôm sau, đúng như Tiền Thiên tính, quả nhiên Triệu Minh Huyền tìm tới cửa. Tiền Thiên cười đầy gian xảo, thoải mái đi ra mở cửa.

"Minh Huyền, có chuyện gì mà sáng sớm đã tới?" Trong lòng Tiền Thiên vui sướng nhìn quãng thâm trên mắt Triệu Minh Huyền.

"Kìa Mạc Tĩnh, cậu làm sao vậy, tớ tốn bao công sức mới tìm được anh chàng điều kiện tốt chịu gặp cậu, ai ngờ cậu chưa ngồi được bao lâu đã đi khiến tớ rất mất mặt." Triệu Minh Huyền bủi môi phàn nàn.

"Tôi đã bảo cậu từ trước là tôi có việc mà! Chưa nói tới người nhà tôi cũng không đồng ý cho tôi xem mắt." Tâm trạng Tiền Thiên rất tốt, đưa nhìn Triệu Minh Huyền.

"Không chịu đâu! Tớ vì cậu mà mất mặt như thế, cậu phải đền bù cho tớ!" Triệu Minh Huyền kéo tay Tiền Thiên lắc tới lắc lui khiến lòng to Tiền Thiên dưng dưng.

"Vậy... Cậu muốn đền bù thế nào?" Tiền Thiên giả ngu.

Triệu Minh Huyền đỏ mặt nhìn Tiền Thiên, "Cậu quen vị Đường tiên sinh hôm qua à?"

"Không quen, đó bạn của anh trai tôi, hôm qua thấy tôi đi xem mắt thì mách anh trai tôi, hại tôi bị ba mẹ mắng một trận toi đời." Tiền Thiên giả bộ co đầu rụt cổ.

"Hả? Không quen? Vậy sao hôm qua anh ấy lại kéo cậu đi?" Triệu Minh Huyền nghe Tiền Thiên nói, trên mặt lộ ra vài phần thất vọng, trông mắt xoay chuyển: "Anh trai cậu rất giỏi nha, không ngờ có thể làm bạn với người như Đường tiên sinh."

"À, tuy anh trai tôi và anh ấy là bạn nhưng không thân lắm. Hôm qua tôi nói với cậu là tôi có việc, đó là việc của Đường tiên sinh đấy. Anh trai bảo tôi tham gia một yến hội với Đường tiên sinh. Thư ký của Đường tiên sinh xin nghỉ, tạm thời anh ấy không tìm thấy bạn gái." Tiền Thiên nghiêm túc chém gió.

"Tạm thời không tìm thấy bạn gái? Anh ấy không có bạn gái à?" Triệu Minh Huyền tự cho dò hỏi không lộ đuôi.

"Tôi cũng không biết, anh trai tôi bảo rất nhiều cô thích Đường tiên sinh nhưng không thấy anh ấy thân thiết với ai." Tiền Thiên liếc nhìn sắc mặt Triệu Minh Huyền, nhấn mạnh.

Lập tức Triệu Minh Huyền bỏ não ra một người đàn ông hoàng kim độc thân giữ mình trong sạch, trên mặt là sắc thái nhất định phải có được. Cô ta cười cười với Tiền Thiên: "Mạc Tinh, cậu xem chúng ta thân thiết như vậy, cậu có thể hẹn Đường tiên sinh giúp tớ không? Tớ có chút việc muốn nhờ anh ấy giúp."

Tiền Thiên âm thầm trề môi, rõ ràng Triệu Minh Huyền và Đường Ngự mới gặp nhau một lần, còn mặt dày mày dạn lấy cớ này. Nhưng cô vẫn giả bộ nghiêm túc nghĩ cách giúp bạn tốt: "Cậu có chuyện cần tìm Đường tiên sinh? Làm sao bây giờ! Tôi vốn không quen anh ấy, nếu anh trai không tìm tôi, tôi cũng không biết tới anh ấy..."

"Vậy thì cậu nhờ anh cậu liên lạc giúp tớ." Triệu Minh Huyền cho là đương nhiên.

Trên mặt Tiền Thiên lộ vài phần bối rối: "Không phải tôi không giúp, Đường tiên sinh nói với người nhà tôi chuyện hôm qua tôi đi xem mắt. Anh trai tôi đang giận, còn lâu anh ấy mới để ý tới tôi."

"Nhưng mà..." Tiền Thiên giả bộ dừng lại, dăm chiêu.

"Nhưng sao?" Triệu Minh Huyền vội vàng hỏi.

"Tôi nhớ hình như anh trai từng nói, Đường tiên sinh rất thích tới quán cà phê chúng ta vào hôm qua, thường tới đó uống cà phê vào buổi chiều. Chẳng phải hôm qua chúng ta cũng gặp anh ấy ở đó sao?"

"Cảm ơn cậu, Mạc Tinh!" Triệu Minh Huyền hưng phấn bỏ nhào lên người Tiền Thiên. Cô ta đứng thẳng người, quyết định về nhà sửa soạn để chiều tới quán cà phê gặp Đường Ngự.

"Vậy tớ đi trước nha." Triệu Minh Huyền quay đầu chào Tiền Thiên, lại liếc thấy quần áo Tiền Thiên ném trên ghế sofa.

Một bộ váy liền áo bị ném bừa trên ghế sofa, kiểu dáng bảo thủ, tay nghề chế tác hạng nhất, chính bộ đồ hôm qua Tiền Thiên mặc đi yến hội. Triệu Minh Huyền chăm chú nhìn cổ áo thấy lấp lánh nhãn hiệu thời thượng xa xỉ. Cô ta cảm thấy kiểu dáng bảo thủ cũng không ngăn được khí chất thời thượng, hương thơm khiến người ta say mê kia.

"Mạc Tinh, đây là váy của cậu? Tớ thấy kiểu dáng của nó không hợp với cậu, cậu hơi mập, có thể..." Triệu Minh Huyền thêm ước nhìn chăm chăm cái váy kia.

Tiền Thiên hờ hững nhìn váy áo trên ghế sofa, ngắt lời Triệu Minh Huyền: "À, thuê. Hôm qua tôi cần dùng, sắp tới sẽ trả lại."

Trong nháy mắt Triệu Minh Huyền ghen giọng. Cô ta cười ngượng ngùng: "Thì ra là vậy à, tớ chỉ hỏi một chút. Vậy... vậy tớ đi trước." Nói xong vội vàng rời đi.

Phía sau, Tiền Thiên cười đến lăn lộn. Cô thật sự muốn hóng xem vụ Triệu Minh Huyền chặn Đường Ngự ở quán cà phê... Tiếc rằng một diễn viên quần chúng như cô không chịu nổi giày vò như vậy, vẫn nên chui trong nhà học giỏi phấn đấu tiến về phía trước. Về phần tìm Triệu Minh Huyền gây phiền cho Đường Ngự, Tiền Thiên quả thực hơi áy náy...

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Dạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (16)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Triệu Minh Huyền đi, Tiền Thiên lại đau khổ quay về lịch học thường ngày: luyện đàn, học từ mới, luyện nghe, vừa nhiều vừa khó. Lúc ăn trưa, Tiền Thiên nghe tiếng Anh đến hoa mắt chóng mặt bèn tìm bữa miếng bánh gặm hai cái, vừa ăn vừa than thở với 7788: "Tao cảm thấy tao có thể giảm béo, tao học tiếng Anh đến ngán rồi!"

7788 khinh bỉ Tiền Thiên: "Giờ mới bắt đầu thôi, cô còn phải học nhiều thứ nữa cơ! Thế giới nào cũng vậy, không đủ tri thức và kỹ năng thì bao giờ chúng ta mới thăng cấp được."

Tiền Thiên thở dài bất lực. Năm đó thi đại học cô cũng không cố gắng thế này, ai ngờ lại vớ phải công việc thành học bá ngàn năm sống đến già. Thật sự là quá đau rồi!

Ba giờ chiều, Tiền Thiên đặt sách xuống bỏ não ra cảnh Triệu Minh Huyền hùng hổ chặn Đường Ngự lại, không ngờ lúc này lại có người gõ cửa. Tiền Thiên thấy khó hiểu, trừ anh trai cô và Triệu Minh Huyền thì không còn ai tới chung cư tìm cô. Chẳng lẽ là Triệu Minh Huyền? Không phải lúc này cô ta nên ôm cây đợi thỏ ở quán cà phê sao?!

Tiền Thiên cẩn thận kẻ sát mặt mèo trên cửa, lại giật mình phát hiện Đường Ngự đứng bên ngoài. Hắn mặc đồ Tây, dường như vừa từ công ty đến.

Tiền Thiên đơ người mở cửa, chưa kịp hỏi Đường Ngự tới có chuyện gì đã thấy hắn thoải mái bước vào nhà, còn mở tủ giày lấy dép đi trong nhà của Mạc Vũ ra.

Đường Ngự cầm dép lê hỏi Tiền Thiên: "Đây là dép của anh trai em?"

Hành động khó đoán trước này khiến Tiền Thiên không kịp phản ứng, cô ngơ ngác gật đầu: "Trừ anh ấy thì còn ai tìm em chứ."

Nghe Tiền Thiên nói vậy, khóe miệng Đường Ngự cong lên, cúi đầu thay giày đi dép lê vào, than thở trong miệng: "Tôi lại phải đi dép của tên này."

Tiền Thiên chây hắc tuyến nghe hắn than trách, không ai mời ngài đến đâu a...

Đường Ngự thay giày xong thoải mái bước vào ngồi trên ghế sofa, vừa nhìn quanh ổ nhỏ của Tiền Thiên, vừa nhẹ nhàng hỏi: "Buồn chán ở nhà làm gì vậy? Tôi gọi cho em không thấy nghe máy."

Có à?! Tiền Thiên móc điện thoại di động ra nhìn, quả nhiên có vài cuộc gọi nhớ từ số lạ. Có lẽ vừa rồi nghe tiếng Anh nên không để ý tới chuông điện thoại.

Tiền Thiên không đoán được mục đích tới đây của Đường Ngự, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: "Vừa nãy em học tiếng Anh."

Nghe Tiền Thiên đáp, trên mặt Đường Ngự hiện ra chút bất ngờ: "Sao lại muốn học tiếng Anh? Anh trai em bảo em tốt nghiệp ngành tiếng Trung mà?"

"Ừm." Tiền Thiên gật đầu: "Lúc đi học không học được cái gì, khi tìm việc thì không có kỹ năng chuyên nghiệp nên em muốn học tốt tiếng Anh một chút, ít nhiều cũng có tác dụng."

"Sao thế?" Đường Ngự cười: "Muốn tìm việc làm? Sợ người nhà không nuôi nổi em?"

Tiền Thiên cũng cười: "Anh trai em thông minh như vậy, em không muốn mình quá vô dụng."

"Em thông minh hơn anh trai em nhiều." Đường Ngự hất cằm về phía chiếc sofa có bộ lễ phục ném bừa: "Anh của em sống lâu vậy cũng không hiểu rõ em gái mình, không phải ngốc thì gì."

Tiền Thiên cười cười không nói, thầm nghĩ đôi luôn linh hồn rồi, Mạc Vũ còn hiểu được thì cô gặp quỷ chắc. Nhưng cuối cùng Mạc Vũ sẽ hiểu cô thôi! Từ khi tới thế giới này, cô cũng là em gái Mạc Vũ, theo 7788 nói, Mạc Tĩnh là cô, cô là Mạc Tĩnh, nhất định phải rõ.

Tiền Thiên đứng cạnh ghế sofa nhìn Đường Ngự an nhàn ngồi trên ghế như đang ở nhà mình, thực sự nghĩ không thông. Theo lý mà nói, cô và Đường Ngự không quen thân lắm, nhìn dáng vẻ thoải mái này của Đường Ngự, chẳng lẽ nam chính đại nhân ở cùng một chỗ với Kỳ Cảnh Ngôn lâu ngày nên bị nhiễm rồi?

"Anh muốn uống trà không?" Tiền Thiên không biết Đường Ngự tới làm gì, quyết định vẫn nên lịch sự mời.

Đường Ngự lắc đầu, "Đi thay quần áo, chúng ta đi uống trà chiều." Hắn rất tự nhiên vỗ vỗ lưng Tiền Thiên, còn thuận tay đẩy cô về phía phòng ngủ, động tác có vài phần thân mật nhưng không ngả ngớn, tựa như bạn bè thân thiết hoặc anh trai nhà bên, khả năng điều chỉnh rất tốt.

Nhưng mà, họ không thân như vậy... Tiền Thiên mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng lại khó nói lời nào với hành động của Đường Ngự, muốn kháng nghị cũng không tìm ra lý do. Cô trấn trở bối rối hai giây, quyết định vẫn là nghe lời đi thay quần áo, nhất định nam chính đại nhân không rảnh rồi đặc biệt mời cô đi uống trà chiều đúng không?! Hắn là có chuyện quan trọng gì đó...

"Chúng ta tới CoffeeCo à?" Tiền Thiên thay đồ xong, ngẩng đầu hỏi Đường Ngự đứng chờ cô trước cửa.

Đường Ngự cúi đầu nhìn gương mặt mập tròn vui vẻ của cô, nhìn rồi nhìn, cuối cùng không nhìn được, vươn tay bóp hai má Tiền Thiên.

Quả nhiên cảm giác không tệ! Hôm qua đã muốn đưa tay véo rồi! Đường Ngự thỏa mãn nghĩ nghĩ, lại xoa nhẹ mấy cái trên mặt Tiền Thiên.

"Sao anh giống anh trai em vậy!" Tiền Thiên dùng sức lắc đầu: "Đừng có thấy mặt em tròn mà bóp!"

Đường Ngự phì cười: "Tôi sẽ bảo với anh trai em để cậu ta đừng bóp mặt em nữa."

"Ày! Được rồi được rồi!" Tiền Thiên liên tục xua tay: "Không phải chúng ta tới CoffeeCo sao?"

Đây là cái cô quan tâm nhất, nhất định hiện giờ Triệu Minh Huyền đang ôm cây đợi thỏ ở quán cà phê. Nếu cô và Đường Ngự lại xuất hiện cùng nhau... Có thể hình dung ra sắc mặt Triệu Minh Huyền đặc sắc thế nào! Đáng tiếc Tiền Thiên không muốn thấy. Chủ ý của cô là để Triệu Minh Huyền ngã hổ Đường Ngự, đó là vì cô biết chân ái của Đường Ngự là Lâm Du Du. Nếu Triệu Minh Huyền thương nhớ Đường Ngự đương nhiên sẽ đối đầu với Lâm Du Du hào quang đầy người, tất sẽ không chiếm được lợi! Tiền Thiên rất thích kết quả này.

Cô cực kỳ không muốn mình đi gần Đường Ngự rồi bị Triệu Minh Huyền để mắt tới. Trên người cô không có hào quang như nữ chính, ai biết khi bị loại người như Triệu Minh Huyền để mắt tới sẽ xảy ra cái chuyện thiếu thân nguy hiểm gì. Cho nên, đi cùng Đường Ngự tới CoffeeCo tuyệt đối là hành động không khả quan.

Nhưng cô đã lo lắng vô ích rồi, Đường Ngự nghe cô nói xong thì tò mò nhìn: "Em thích tiệm đó à? Nhưng hôm nay tôi đặt chỗ ở khách sạn Văn Hoa rồi."

Tiền Thiên vội vàng lắc đầu: "Không phải! Em chỉ vào tiệm đó hai lần. Em nghĩ là anh rất thích tiệm đó, hình như còn thường vào đó, đến nhân viên phục vụ cũng nhớ cà phê anh thường chọn."

"Chỉ vào hai lần? Hai lần đó đều gặp tôi?" Đường Ngự nghiêm túc hỏi.

"Vâng ạ, hai lần vào đó đều gặp anh nên em nghĩ anh rất thích tiệm đó." Tiền Thiên tùy ý gật đầu.

Nghe Tiền Thiên nói, Đường Ngự đột nhiên cười, cặp mắt đào hoa chứa đầy tia sáng lấp lánh: "Tôi rất vui."

Tiền Thiên kinh dị nhìn Đường Ngự, không biết vì sao hân vui. Lần đầu tiên, cô là một người xa lạ xông lên kéo tay bắt chuyện với Đường Ngự, còn để hân thanh toán cho mình. Lần thứ hai, cô ở bên quan sát, trực tiếp thấy thâm kịch hân bị đội cà phê lên người. Thật ra hai lần gặp nhau, Đường Ngự đều rất xui!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (17)

Dịch: Lạc Đình Đang

Hành lang cà phê khách sạn Văn Hoa, Tiền Thiên và Đường Ngự ngồi đối diện nhau.

Trà chiều, Đường Ngự nhìn Tiền Thiên cầm một miếng bánh xốp nướng kiểu anh trên kệ, thông thạo cạy mở bằng指甲, xoa một tầng bơ dày và lớp mỏng mứt hoa quả. Mứt hoa quả chỉ phết một nửa.

Hắn nâng tách che khuất nụ cười trên môi. Mạc Vũ đã nói với hắn, Mạc Tĩnh luôn tự ti vì thân hình của mình nên bình thường ăn rất ít, trước giờ không chịu ăn bữa trà chiều. Giờ xem ra, quả thật Mạc Vũ không hiểu em gái cậu ta chút nào. Rõ ràng cô gái này thường xuyên ăn bữa xế, thậm chí ăn bánh nướng xốp cũng hình thành cách ăn riêng.

Hắn còn hiểu Mạc Tĩnh hơn Mạc Vũ. Nghĩ tới đây, Đường Ngự bất giác vui vẻ.

Giữa trưa Tiền Thiên chỉ ăn một ổ bánh bao, vậy nên lúc này ăn rất ngon miệng. Đường Ngự chỉ uống cà phê và nghiêm túc quan sát thói quen ăn uống của cô, không giống như có chuyện tìm cô.

"Ừm, rốt cuộc hôm nay anh tới tìm em làm gì vậy?" Sau khi ăn no Tiền Thiên quyết định chủ động hỏi một chút.

"Uống trà chiều, nói với em ngay lúc đầu còn gì." Đường Ngự nâng tách về phía cô.

"Chỉ vậy thôi?" Tiền Thiên có phần khó tin. Hai người họ thân quen thế ư? Đường Ngự muốn tìm người uống trà chiều với hắn cũng nên tìm Mạc Vũ và Kỳ Cảnh Ngôn chứ?!

"Đúng vậy đó, uống trà chiều một mình rất chán." Đường Ngự cười cười.

"Cái này..." Tiền Thiên không tiện lắm lời hỏi, coi như Đường Ngự đang chán vậy. Xem như hôm nay Triệu Minh Huyền chờ uống công ở quán cà phê, thế cũng tốt! Để cô ta mất từng mắt với Lâm Du Du đi!

Đường Ngự liếc qua Tiền Thiên: "Ngày nào em cũng ở cái ổ chung cư của em, thời gian trà chiều ra ngoài có gì không tốt đâu."

Tiền Thiên gật đầu: "Vừa lúc trưa nay em không ra ngoài ăn, đột nhiên anh tới vào bữa trà chiều rất hợp."

"Bình thường em đều ăn bên ngoài?"

Tiền Thiên không ngờ Đường Ngự sẽ hỏi vấn đề thông thường thế này, nhưng vẫn đáp: "Thi thoảng ạ. Ngoài ra em cũng ăn ở chung cư. Chăm chút thì về nhà ăn, lâu không về mẹ em sẽ nhớ."

Đường Ngự gật đầu không nói tiếp, nhắc tay vẫy nhân viên phục vụ nhỏ giọng dặn dò. Tiền Thiên cúi đầu uống trà, lười để ý xem hắn nói cái gì.

Lúc gần đi, nhân viên phục vụ tới giao một túi giấy cho Đường Ngự, Đường Ngự xách trong tay. Sau khi đưa Tiền Thiên về nhà, Đường Ngự cầm túi giấy đưa cô: "Cho em. Com tối hôm nay và bữa sáng ngày mai, một mình em cũng phải ăn thật ngon."

Có sẵn com tối giúp Tiền Thiên không ít chuyện, cô cười tùm tùm nhận túi giấy cảm ơn.

Đường Ngự vuốt tóc cô: "Một mình cũng phải ăn thật ngon. Lưu số tôi vào, tôi gọi đến nhất định phải nghe."

Tiền Thiên gật đầu đồng ý từng cái, Đường Ngự cũng không nói thêm gì, quay đầu bước đi.

Bắt đầu từ đó, Đường Ngự thường tới kéo Tiền Thiên đi uống trà chiều. Sau đó hắn biết sáng ngày một, ba, năm Tiền Thiên phải đi học đàn, cô thường gọi cho hắn sau giờ học, cùng ăn com trưa với hắn. Có khi chỉ có hai người họ, có khi sẽ thêm Kỳ Cảnh Ngôn và Mạc Vũ.

Thời gian trà chiều thì không có ai khác, luôn chỉ có hai người Đường Ngự và Tiền Thiên. Qua mấy tháng ở chung, Tiền Thiên và Đường Ngự đã vô cùng thân quen. Tiền Thiên cảm thấy cô nhìn thấy Đường Ngự còn nhiều hơn thấy anh trai mình. Thậm chí Đường Ngự còn tự chuẩn bị một đôi dép lê đặt ở chung cư nhỏ của Tiền Thiên.

Đường Ngự lại lần nữa xuất hiện trước cửa nhà Tiền Thiên vào thời gian trà chiều. Cô u buồn xoa bụng mình, phàn nàn với Đường Ngự: "Hình như em mập lên rồi, nhất định là thường xuyên ăn bữa trà chiều."

Đường Ngự đưa tay chọc má Tiền Thiên, vô tội hỏi: "Thật ư?"

"Tất nhiên rồi!" Tiền Thiên gật đầu thật mạnh: "Em vốn đã béo, giờ hay rồi, còn béo nữa em sẽ không gả cho ai được."

Đường Ngự nở nụ cười: "Tôi cam đoan chỉ cần em muốn lấy chồng, ngày thứ hai là có thể gả đi."

Tiền Thiên tức giận trừng mắt nhìn hắn, tên này càng ngày càng ăn nói ba xàm, người ít nói lạnh lùng đầu rồi, quả nhiên nội dung cốt truyện chỉ được cái hồ người.

Đường Ngự đưa tay kéo Tiền Thiên: "Được rồi, đi nhanh thôi. Tôi nghe nói một cửa hàng hôm nay có bánh su kem chuyển từ nước F tới, bảo rằng Caramel Muối Biển không quá ngọt, rất đắt hàng. Em tới đó xem có thích không."

Caramel Muối Biển không quá ngọt? Tiền Thiên tò mò! Cô xoắn xuýt một giây trước cửa, quyết định ăn xong bữa nay rồi tính, tiếp tục không tiết tháo theo Đường Ngự ra cửa.

Ăn no uống đủ về nhà, Tiền Thiên bắt đầu xoa bụng hối hận. Nghĩ tới sự chấp nhứt của Đường Ngự với trà chiều, Tiền Thiên cảm thấy, thân hình của cô không cứu được nữa rồi.

Không cứu được cũng phải cứu! Ít nhất cũng phải cố gắng một chút! Tiền Thiên chuyển tròn mắt, cảm ví ra ngoài..

Hai ngày sau đó, Đường Ngự xuất hiện chính xác vào thời gian uống trà chiều. Tiền Thiên cười hi hi đón hắn: "Hôm nay không đi đâu hết! Uống trà chiều luôn ở nhà."

Tiền Thiên dẫn Đường Ngự vào bếp, khoe máy pha cà phê mới tinh trên bồn rửa: "Anh chỉ cần một ly cà phê là xong mà. Em đã mua máy pha cà phê và hạt cà phê, dù sao anh cũng không kén chọn nên uống trà chiều ở nhà luôn đi."

"Được thôi." Đường Ngự vui vẻ: "Vậy sau này em đãi tôi."

Tiền Thiên hào hứng tìm tách pha cà phê, Đường Ngự xoay người ra phòng khách gọi điện thoại.

Cuối cùng cũng có thể uống trà chiều ít calo! Tiền Thiên hài lòng nhìn bàn ăn chỉ có một ly cà phê và một tách trà. Cô mở tủ lạnh lấy thêm hai chiếc bánh quy làm thủ công rồi bày lên bàn giả mô hình trà bánh.

Hai chiếc bánh quy này là Đường Ngự mua cho cô ở buổi trà chiều trước đó.

Đường Ngự ngó sang bữa trà chiều đạm bạc của Tiền Thiên, cười nói một câu: "Chờ một lát."

Chờ? Chờ cái gì mà chờ?! Chờ thêm cũng chỉ có hai chiếc bánh quy thôi! Tiền Thiên bĩu môi bơ đẹp hắn, ngồi vào bàn bụng trà của mình lên uống một hớp lớn.

Tiền Thiên chưa uống hết trà thì có người gõ cửa. Trước khi cô đứng dậy, Đường Ngự đã nhiệt tình ra mở.

!!!Tên Đường Ngự này không biết ai tới đã ra mở! Chẳng may là Triệu Minh Huyền thì xong đời rồi! Tiền Thiên vội vàng chạy ra cửa.

Ra cửa mới biết thư ký Đường Ngự đang đứng bên ngoài, trong tay xách hai túi giấy. Đường Ngự nhận túi giấy rồi phát tay đuổi anh ta đi, đẩy Tiền Thiên quay về.

"Làm gì vậy?" Tiền Thiên vẫn ngẩn ngơ nhìn ra ngoài, Đường Ngự đã tới cạnh bàn ăn, bắt đầu lấy đồ từ túi giấy xếp ra ngoài.

Tiền Thiên quay lại bàn ăn mới nhận ra Đường Ngự đã bày đủ loại bánh trên bàn. Thì ra thư ký đáng thương làm chân chạy đưa trà bánh!

"Được rồi, qua uống trà đi." Đường Ngự vừa vẫy Tiền Thiên vừa bước vào phòng bếp, khéo léo dùng máy pha cà phê lấy thêm cà phê lấy thêm cà phê cho mình.

Tiền Thiên nhìn bàn ăn hân hân bày ra, thở dài sầu muộn.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (18)

Dịch: Lạc Đình Đang

"Em nói đúng, uống trà chiều ở nhà cũng được." Đường Ngự cầm một chiếc bánh Tart Chanh đặt vào đĩa của cô: "Ném thử xem, tôi đặt mua cho em đây. Bánh Tart Chanh nhà này có thêm nước ép trái cây, có thể em thích vị này."

"Vâng!" Tiền Thiên hậm hực nhìn bánh Tart Chanh trong đĩa: "Ít nhất ra ngoài ăn còn đi được hai bước, giờ tiết kiệm luôn được mấy bước này, sớm muộn gì em cũng bị anh đút thành heo!"

"Vậy em nói xem, lần sau chúng ta vẫn ra ngoài ăn à?" Đường Ngự hờ hững nhìn Tiền Thiên.

Tiền Thiên dờ dãi phiền muộn: "Rốt cuộc anh có bao nhiêu chấp nhất với trà chiều vậy!"

"Có ăn hay không không quan trọng." Đường Ngự nhún vai: "Không thì sau này đổi thành bữa tối đi. Nhưng bữa tối có khá nhiều tiệc làm ăn, tôi sợ em chán."

Tiền Thiên tỏ vẻ miễn cho kẻ bắt tài: "Còn lâu em mới ăn tối hàng ngày với anh! Nếu bữa tối cũng ăn cùng nhau, không lâu nữa em sẽ mập tới mức không lết được ra cửa! Em có thù oán gì với anh mà anh nuôi em như nuôi heo hả, đến lúc không gả được ra ngoài anh có chịu trách nhiệm được không?!"

Đường Ngự tùy ý gạt đầu: "Tôi chịu trách nhiệm, em yên tâm ăn đi."

Tiền Thiên nhức cả trứng nhìn hân, sao cha này không biết giữ miệng vậy, ăn nói linh tinh vớ vẩn. Nếu không phải cô biết rõ nam chính là tài sản riêng của nữ chính, nghe thấy lời này kiểu gì cũng hiểu lầm Đường Ngự có ý với cô. Thiết lập lạnh lùng kiêu ngạo hoàn toàn sụp đổ trong thời gian này.

Bối rối xua tay, Tiền Thiên quyết định không tranh luận vấn đề ăn uống với Đường Ngự nữa, dù sao có tranh cô cũng không thắng.

"Hay thế này vậy." Tiền Thiên ngẫm nghĩ, cất lời: "Sau này hôm nào anh tới tìm em uống trà thì gọi cho em, em tới công ty anh tìm anh, ít nhất có thể vận động một ít."

"Vậy cũng được." Đường Ngự xoa cằm: "Chúng ta cũng có thể đi bộ uống trà từ công ty, như thế em có thể vận động nhiều thêm. Quyết định thế đi, vận động nhiều chút cũng là chuyện tốt với em."

Tiền Thiên gạt đầu. Hoàn toàn chính xác, như này tốt hơn ngồi nhà chờ ăn nhiều. Tránh đề béo đến không ra được cửa, cô thực sự không ngại đi thêm vài bước. Thật ra ở thế giới gốc cô rất thích vận động, tiếc là thân thể Mạc Tinh không giúp, quá nhiều bệnh vặt. Cũng tại trước đó cô không chịu chăm sóc, hơn nữa còn không dám vận động mạnh. Giờ ngày ngày đi dạo, tìm Đường Ngự uống trà chiều vừa đúng hợp ý cô. Công ty Đường Ngự cách đây không xa, đi bộ khoảng nửa giờ coi như rèn luyện là đẹp nhất.

Hôm sau, đúng sau bữa trưa Tiền Thiên nhận được điện thoại của Đường Ngự. Cúp máy xong, cô xoa kem chống nắng, xỏ giày đế bằng đi bộ tới công ty Đường Ngự.

Quả nhiên hoạt động nhiều chút dễ chịu hơn hẳn! Sau nửa giờ, Tiền Thiên đuổi lưng xoay người trước công ty Đường Ngự. Cô không vào công ty mà đứng ngoài cửa gọi cho Đường Ngự sau đó hít thở phới phới cạnh đường.

Đường Ngự vừa ra cửa đã thấy Tiền Thiên. Khuôn mặt nhỏ tròn tròn của cô đón nắng mặt trời, da sáng khỏe mạnh, bộ dáng lìm dìm mắt đầy thỏa mãn rất giống một chú mèo được cho ăn uống no đủ. Đường Ngự đứng ven đường nhìn Tiền Thiên hồi lâu mới cất bước đi tới.

"Phoi nắng vui vậy à?" Hấn đưa tay xoa cằm tròn tròn của Tiền Thiên.

"Vâng ạ." Tiền Thiên cười đến híp cả mắt: "Có lẽ em cần phoi nắng nhiều hơn."

Đường Ngự cũng cười: "Chúng ta đi bộ rồi nghỉ xem ăn gì, để em được phoi nắng nhiều hơn chút."

"Hôm nay chúng ta đi đâu?" Tiền Thiên tâm tình tốt cất lời. Tàn bộ nửa giờ, dường như cô càng hứng thú với nội dung trà chiều hơn.

"Em chọn đi. Tôi nghe nhân viên bảo ở trung tâm thương mại đằng trước có một cửa hàng bánh do người nước J mở, nghe nói bánh Matcha làm tốt lắm. Em muốn nếm thử không? Hay em muốn đi nơi khác?" Đường Ngự nghiêng đầu nhìn Tiền Thiên.

Tiền Thiên từ chối cho ý kiến: "Vậy tới nếm thử đi, ăn ở đâu cũng thế."

Đường Ngự cười một tiếng. Dọc theo đường Kính Hồ, hai người từ tốn bước về phía trung tâm thương mại.

Đã một thời gian Lâm Du Du không gặp Đường Ngự. Xế chiều hôm nào cô nàng cũng nhìn ra cửa quán cà phê, mong Đường Ngự có thể xuất hiện. Nhưng gần đây, ngày nào cô ta cũng đợi từ xế chiều đến chạng vạng tối mà vẫn không thấy bóng dáng Đường Ngự.

Cô ta không biết vì sao Đường Ngự không đến quán uống cà phê nữa. Hôm nào cũng chờ trong vô vọng. Trong lòng Lâm Du Du ngày càng lo sợ trần trụi, cô ta lo có phải Đường Ngự đã gặp chuyện gì hay không, cũng lo có phải vì lần trước bất ngờ tỏ tình khiến hấn ghét, vậy nên không vào nữa.

Ngày nào Lâm Du Du cũng nghĩ, chỉ cần cho cô gặp Đường Ngự một lần nữa thôi, cô ta rất nhớ hấn! Dù cho vẫn như trước đó, cô ta nhìn hấn lặng im uống cà phê từ xa, dù chỉ như thế cũng được! Chỉ cần có thể nhìn thấy hấn một lần nữa...

Lâm Du Du ôm khay trà, đứng cạnh cửa quán cà phê, ánh mắt u buồn xuyên qua cửa kính nhìn đến cuối đường Kính Hồ, đó là hướng Đường Ngự hay tới...

Có lẽ ông trời nghe thấy lời cầu nguyện của cô ta. Đột nhiên Lâm Du Du vui sướng phát hiện Đường Ngự thật sự xuất hiện ở cuối đường. Hấn từ tốn đi dọc theo đường về hướng quán cà phê, vẫn đẹp trai khí chất như trước. Nhưng mà... không chỉ có mình hấn...

Bên cạnh hấn còn một cô gái, Lâm Du Du nhớ cô gái ngoại hình mập tròn đó. Lần đầu xuất hiện cô gái đã kéo tay Đường Ngự, ngọt ngào gọi hấn là "Ngự ca ca". Sau đó còn tới yến hội với Đường Ngự, lần đó cô ta cũng đi. Chính là hôm cô ta lấy hết can đảm tỏ tình với Đường Ngự, nhưng bị hấn từ chối...

Trên yến hội, nhìn Đường Ngự quan tâm ân cần với cô gái đó khiến cô ta gần như không thể khống chế tham vọng của mình. Cô ta rất muốn biết Đường Ngự có quan hệ thế nào với cô gái dung mạo bình thường, đáng người có chút mập mập đó. Lúc đầu cô ta mượn cơ hội muốn nói chuyện riêng với cô gái đó, không muốn bị từ chối.

Giờ họ lại đi cùng nhau... Cách cửa thủy tinh, Lâm Du Du nhìn bộ dáng Đường Ngự nghiêng đầu nói chuyện với Tiền Thiên, vành mắt đỏ lên: Hấn cười... Nụ cười dịu dàng như thế, trước nay cô ta chưa từng thấy...

Lâm Du Du cứ trơ mắt nhìn Đường Ngự và Tiền Thiên tới gần quán cà phê, lại thấy họ không định vào, băng qua cửa quán cà phê tiếp tục đi lên trước. Cô ta cảm thấy tay chân mình đều đang run rẩy: Hấn không muốn vào! Cách gần như vậy, hấn không thèm liếc vào quán cà phê mà đi luôn!

Ánh mắt ngập nước của Lâm Du Du rơi xuống Tiền Thiên bên cạnh Đường Ngự. Nhất định là cô gái bên cạnh hấn, lần cô ta tỏ tình cô gái kia cũng ở đó. Có phải cô gái ấy không muốn Đường tiên sinh tới gần mình? Sao cô gái này ích kỷ như vậy! Rõ ràng cô đã có quan hệ rất thân thiết với Đường tiên sinh, Đường tiên sinh còn cười dịu dàng với cô! Sao còn tham thế chứ! Sao lại ngăn mình tới gần Đường tiên sinh!

Lâm Du Du cảm thấy mình nhất định phải làm cái gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (19)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên không để ý cô và Đường Ngự đang ở cạnh quán cà phê của nữ chính. Nếu cô chú ý, nhất định sẽ không sống vai đi cùng Đường Ngự trước mặt nữ chính. Càng hồngбет là, ngay trước cửa quán cà phê, tên Đường Ngự không an phận này còn đưa tay xoa đầu cô, không may vừa lúc bị nữ chính đại nhân nhìn thấy. Tiền Thiên cảm thấy muốn chui xuống lỗ cho rồi.

Nhìn Lâm Du Du lao ra từ quán cà phê chạy đến trước mặt họ, Tiền Thiên vội kéo tay Đường Ngự đang đặt trên đầu mình xuống.

Nhưng cô thấy Lâm Du Du đưa mắt qua cô, dừng trên Đường Ngự, trong lòng đều là dáng vẻ Đường Ngự khiến Tiền Thiên thoáng yên tâm. Có lẽ nữ chính - kun chỉ nhìn Đường Ngự, chắc không phát hiện cô đứng bên cạnh đâu.

"Đường tiên sinh!" Giọng nói Lâm Du Du có vài phần vội vã, con mắt xinh đẹp chứa chan tình cảm nhìn chăm chăm Đường Ngự, giống như nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Đường Ngự dừng bước, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Lâm Du Du, không mở miệng.

Lâm Du Du đỏ mặt, lấy hết can đảm nói: "Đường tiên sinh, lâu rồi ngài không tới, tôi rất lo cho ngài, sợ ngài có chuyện gì."

Dường như Đường Ngự nghe cô ta nói vậy thì hơi ngạc nhiên, hần cười lịch sự với Lâm Du Du: "Cảm ơn cô quan tâm. Tôi không có chuyện gì."

Lâm Du Du nghẹn họng, có vẻ không biết nói tiếp thế nào. Đường Ngự gật đầu với cô ta, nhắc chân định đi tiếp. Lâm Du Du thấy thế vội vàng ngăn trước người Đường Ngự: "Đường tiên sinh..."

"Có chuyện gì nữa ư?" Đường Ngự tiếp tục dừng lại, tính tình tốt hỏi.

"Tôi... Tôi muốn nói..." Lâm Du Du xúc động ngăn Đường Ngự lại xong rồi không biết nói gì, chỉ xấu hổ nhìn chăm chăm Đường Ngự.

"Nếu không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước." Đường Ngự chờ một lát, thấy Lâm Du Du vẫn đứng im ngăn người, quyết định không lãng phí thời gian với nhân viên phục vụ kỳ quái này nữa.

Nghe Đường Ngự nói vậy, Lâm Du Du đành tùy tiện tìm lý do: "Đường tiên sinh, tôi định hỏi bây giờ ngài tính đi uống trà chiều ư?"

Đường Ngự kiên nhẫn gật đầu: "Rốt cuộc cô có chuyện gì vậy?"

"Tôi... Tôi định nói... Hay là hôm nay ngài uống trà chiều ở tiệm chúng tôi đi. Đã lâu rồi ngài không tới..." Lâm Du Du càng nói tiếng càng nhỏ.

Đường Ngự hít sâu một hơi, hần đã rất kiềm chế rồi. Uống trà chiều ở đâu là tự do của hần, có chuyện gì xảy ra với nhân viên phục vụ này vậy?

Vì không kiên nhẫn, ngữ điệu Đường Ngự khó tránh khỏi có phần lạnh lùng: "Chúng tôi muốn tới trung tâm thương mại phía trước ăn bánh."

"Trà bánh ở tiệm chúng tôi cũng rất ngon!" Lâm Du Du nóng lòng: "Bánh Opera nhà chúng tôi rất ngon, thật đấy!"

Lông mày Đường Ngự đã nhú lại, ánh mắt có phần ghét bỏ nhìn Lâm Du Du: "Tĩnh Tĩnh nhà tôi không thích bánh ngọt vị chocolate."

"Nhưng mà..." Bị Đường Ngự trách vài câu, Lâm Du Du đã lả chã chực khóc. Nhưng cô ta không muốn từ bỏ, vẫn cố chấp chặn Đường Ngự lại, dùng đôi mắt đong đầy ánh nước, diễm đạm đáng yêu nhìn Đường Ngự.

Mà Đường Ngự thì khó chịu nhìn Lâm Du Du, lông mày đã nhăn thành dây liễu.

Tiền Thiên ở cạnh chỉ muốn che mặt... Chuyện gì đang xảy ra thế này! Nhìn tình hình có vẻ nam chính sắp khiến nữ chính bật khóc tới nơi rồi. Xảy ra chuyện gì cô không biết sao?!

Cô thật sự không muốn dính vào mấy chuyện của nam nữ chính đâu!!! Nhưng nhìn cái dáng vẻ này, không dính vào thì giải quyết thế nào đây! Tiền Thiên thấy nhọc ghê cơ.

Được rồi, được rồi! Cuối cùng cô vò mề không sợ sứt nghĩ, coi như cô có lòng hòa giải một lần cho Lâm Du Du và Đường Ngự đi! Ai bảo suốt ngày cô ăn chùa với người đàn ông định mệnh của Lâm Du Du chứ, thật sự là nhân quả báo ứng!

"À, cái này..." Tiền Thiên kéo tay Đường Ngự, Đường Ngự lập tức nhìn sang cô.

Hần nghĩ Tiền Thiên nóng ruột, nắm tay cô nói: "Chúng ta đi ngay đây."

"Không phải, không phải. Em định bảo là nếu cô nhân viên phục vụ này kiên trì như vậy thì chúng ta uống trà chiều ở đây luôn đi." Tiền Thiên tránh tay Đường Ngự.

Đường Ngự có vẻ không tình nguyện: "Sao vậy? Rõ ràng em bảo không thích bánh Opera mà..."

"Chúng ta không ăn bánh đấy. Lần trước anh bảo Kỳ Cảnh Ngôn rất thích bánh Muffin phô mai ở đây, lúc đó gọi lên em vẫn chưa ăn. Hôm nay chúng ta ăn nó đi." Tiền Thiên tặng một like cho trí nhớ của mình. May mà trí nhớ cô tốt, nhớ được mấy thứ vụn vặt này.

"Nhưng mà..." Đường Ngự đang định nói gì đó thì bị Tiền Thiên cắt ngang kịp thời.

"Bánh Matcha không có chân chạy đi được, hôm khác chúng ta tới tiệm bánh ở trung tâm thương mại sau đi. Hôm nay thì ăn ở đây." Tiền Thiên nói xong

dẫn đầu bước vào quán cà phê, Đường Ngự bắt mắt liếc qua Lâm Du Du, bước theo Tiền Thiên vào quán.

Lâm Du Du cũng không ngạc nhiên, cô ta nhận ra sự khó chịu của Đường Ngự, nhưng cô ta không còn cách nào khác. Cô ta thật sự rất muốn giữ Đường Ngự lại, chỉ muốn nhìn hân thôi...

Trong mắt Lâm Du Du có vài phần tủi thân, nhìn Đường Ngự bước vội đuổi theo Tiền Thiên, trong lòng đau xót vạn phần...

Khi Tiền Thiên bước vào quán cà phê thì nhìn quanh một vòng, không phát hiện Triệu Minh Huyền khiến cô thờ phào một hơi. Tình huống hôm nay đủ loạn rồi, thực sự không nên phức tạp thêm.

Đường Ngự kéo Tiền Thiên tìm một vị trí gần cửa sổ. Lâm Du Du bám sau họ, ngăn một phục vụ nam đang định bước tới, đứng cạnh bàn tha thiết nhìn Đường Ngự.

Tiền Thiên liếc qua Đường Ngự đang nhủ mầy, lại liếc mắt nhìn bên người Đường Ngự - Lâm Du Du đang đầy mong chờ. Cô thờ dài một cái, rất xấu hổ...

Tiền Thiên chờ một lát, cả bàn đều lặng im. Cô nghĩ nghĩ, quyết định không để ý tới hai người kia mà tự chọn món cho mình trước. Tiếc là khi cô nhìn Lâm Du Du, phát hiện Lâm Du Du ôm thực đơn chỉ lo nhìn Đường Ngự, một phần chú ý cũng không chia cho cô. Ai da! Ít nhất cũng phải đưa thực đơn qua đây chứ...

"Cái đó, cô có thể đưa thực đơn cho tôi được không?" Bất đắc dĩ, Tiền Thiên đành phải mở miệng nhờ Lâm Du Du.

Lâm Du Du như hồi thần, vội vàng nhìn Tiền Thiên một cái, lại hướng ánh mắt tha thiết về phía Đường Ngự: "Đường tiên sinh, ngài vẫn như cũ chứ?"

Tiền Thiên đỡ trán: Cô gái à!!! Chỗ này còn một người sống sờ sờ đấy... Cũng cần chọn món đấy! Hào quang nam chính của tên Đường Ngự này quá mạnh rồi, ngay cả nữ chính cũng bị làm cho choáng váng...

Đường Ngự cau mày, lạnh nhạt đưa tay về phía Lâm Du Du, nói: "Thực đơn."

Lâm Du Du vội vàng đưa thực đơn cho Đường Ngự, dùng giọng điệu cẩn thận và chờ mong hỏi lại: "Đường tiên sinh vẫn như cũ?"

Đường Ngự không để ý tới cô, vừa chăm chú xem thực đơn vừa trao đổi với Tiền Thiên: "Muốn ăn bánh nướng xốp à? Bữa trưa em ăn gì?"

"Nấu một bát mì." Tiền Thiên duỗi dài cổ ngó xem thực đơn. Sao không ai nghĩ đến việc đưa thực đơn cho cô hả!

"Lại nữa rồi, em lười quá." Đường Ngự cau mày dạy dỗ Tiền Thiên.

"Một người ăn thì rắc rối làm gì, em cũng không biết nấu cơm." Tiền Thiên không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (20)

Dịch: Lạc Đình Đang

Đường Ngự thờ dài bất đắc dĩ: "Anh trai em nói đúng, quả thực em không nên sống một mình."

"Áy, đừng nói lão ta bảo anh khuyên em về nhà chứ?" Tiền Thiên đưa tay lên lắc: "Em nhất định không về đâu! Mẹ em giục lão tìm bạn gái, lão lại muốn chuyển sự chú ý. Còn lâu em mới tự chui đầu vào lưới, kiểu gì mẹ em cũng kêu em nhanh nhanh lấy chồng cho xem."

"Tôi không bảo em chuyển về nhà." Đường Ngự liếc nhìn Tiền Thiên: "Lại nói, kết hôn sớm chút thì sao, em định để tới khi nào?"

Tiền Thiên bĩu môi kệt xác hân, cái này gọi là đứng nói chuyện không đau eo. Đường Ngự hân là bá đạo tổng giám đốc, nhan sắc có, năng lực có, muốn kết hôn có là người xếp hàng cầu gả. Chỉ cần nhìn con mắt lấp lánh tỏa sáng của nữ chính kun bên cạnh là rõ.

Diễn viên quần chúng như cô so kiểu gì với nhân vật chính đây! Kết hôn có gì không tốt, quan trọng là cô phải gả đi được! Tiền Xuyên Từ cô ở thế giới gốc ít nhiều gì cũng coi như bạch phú nữ nhỏ, kết quả hơn ba mươi năm cũng không gả đi được. Giờ biến thành Tiểu Bàn Từ vui vẻ, độ khó lấy chồng càng tăng thêm gấp bội, gả nào mắt mù mới lấy cô. Đầu phải cưới về làm linh vật đầu.

Đường Ngự tinh mắt thấy Tiền Thiên bĩu môi, nhìn cô: "Sao thế? Tôi nói sai à?"

"Vâng vâng vâng, anh nói đúng! Kết hôn sớm rất tốt, không nên chậm trễ. Tục ngữ nói, cưới vợ cưới đầu năm, giờ là tháng 3, anh còn chín tháng để có"

gắng." Tiền Thiên liếc Lâm Du Du một cái, gõ lên chỗ trống bên cạnh.

Tiền Thiên vốn nói đùa, không ngờ Đường Ngự lại nghiêm túc gật đầu: "Có lý! Tôi thấy không cần kéo dài tới cuối năm, trời lạnh khó mặc áo cưới. Tháng 8, tháng 9 ổn đấy, sớm hơn thì tháng 5 cũng được."

Tiền Thiên nghe vậy liếc xéo Đường Ngự: "Tinh nhanh thật! Chẳng lẽ thời điểm khác không được?"

Đường Ngự lại cúi đầu nhìn thực đơn, trong miệng vẫn nhẹ giọng: "Ai nói không được, chỉ cần cô dâu đồng ý, sáng mai kết hôn cũng được."

Lâm Du Du đứng cạnh nghe Tiền Thiên và Đường Ngự nói chuyện, trên mặt có vài phần chán chường.

"Đường tiên sinh..." Giọng cô ta hơi sa sút: "Ngài định kết hôn à..."

Dường như Đường Ngự không nghĩ tới việc cô ta sẽ xen vào, kinh ngạc nhìn Lâm Du Du, đáp: "Ừ."

"Vậy à..." Tông giọng Lâm Du Du đã có phần ghen ngào: "Vây chúc mừng ngài..."

Má nó! Cái gì thế này hả! Tiền Thiên đỡ trán, nam chính kún à, ngài làm ơn đừng tìm đường chết...

Nhìn thần sắc thần thờ và vành mắt hoe đỏ của Lâm Du Du, Tiền Thiên trượng nghĩa giúp Đường Ngự vớt vát: "Cô đừng nghe tên này nói linh tinh! Kết hôn cái gì chứ, chúng tôi nói đùa thôi."

"Hơn nữa còn chưa lừa được cô dâu về, anh ta kết hôn với ai." Tiền Thiên ngăm ý nhìn Lâm Du Du.

"Ai bảo tôi đùa." Đường Ngự bộp một tiếng đóng thực đơn lại: "Dù cô dâu hơi khó lừa, nhưng tôi sẽ cố gắng."

Nghe Đường Ngự nói vậy, lập tức Lâm Du Du thất vọng, cánh môi hơi run như đang cố nén nước mắt.

Tiền Thiên thờ dãi đập đầu xuống bàn, nhọc lòng ghê! Chưa thấy nam chính nào tìm chết bậc này! Chẳng lẽ không sợ sau này không rước được nữ chính đại nhân sao! Không quản được! Thích làm thế nào thì làm!!!

Đường Ngự không để ý tới sắc mặt Lâm Du Du, tay hẩn cầm thực đơn, nhìn đỉnh đầu Tiền Thiên hỏi: "Muốn ăn bánh dâu không, giờ đang vào mùa."

"Không ăn!" Tiền Thiên bị rời lực chú ý trong một giây, lập tức ngẩng đầu nói: "Em không thích ăn Shortcrust pastry!"

"Tôi biết, tôi ăn Shortcrust pastry. Nhất định hôm nay em chưa ăn rau quả, ăn chút dâu tây bổ sung Vitamin đi." Đường Ngự gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Du Du nhanh chóng chọn món.

"Một ly Matcha Latte, một ly cà phê Ailen, Muffin phô mai, bánh dâu và đĩa sandwich nhỏ. Cảm ơn." Đường Ngự lịch sự gật đầu với Lâm Du Du, giao thực đơn lại cho cô.

Lâm Du Du vẫn bị tin tức "Đường Ngự sắp kết hôn" không rõ thật giả dọa nger người, thậm chí còn không nghe rõ Đường Ngự nói gì. Cho tới khi Đường Ngự đưa thực đơn lên trước mặt cô, Lâm Du Du mới hồi thần.

"Vâng? Gì ạ?" Sắc mặt Lâm Du Du trắng bệch: "Rất xin lỗi, Đường tiên sinh, tôi không nhớ rõ."

Đường Ngự cũng không chấp nhặt, hạ giọng nói lại các món thêm lần nữa. Lâm Du Du nghe xong, sắc mặt trắng đến xám tro.

"Đường tiên sinh... Ngài thường chọn Blue Mountain mà! Vẫn uống loại đó không được ư?" Kỹ thuật pha chế Lâm Du Du khổ luyện là vì từ trước tới nay Đường Ngự đều chọn Blue Mountain, vài năm vẫn không đổi. Tự tay pha cả phê cho người mình thích là một trong những chuyện khiến Lâm Du Du hạnh phúc nhất hiện nay.

Nhưng mà hôm nay hẩn lại chọn cà phê Ailen. Loại cà phê này thường được pha bằng máy pha cà phê trong tiệm, qua tay Barista sau bếp điều chế, cô không có cơ hội nhúng tay vào.

Đường Ngự cau mày khi nghe câu hỏi của Lâm Du Du, nhiều lúc nhân viên phục vụ này không biết thức thời là gì. Nhưng hẩn không cần so đo với nhân viên không hiểu biết. Theo phép lịch sự, hẩn vẫn từ tốn trả lời: "Ailen hợp với trà bánh."

Thấy Lâm Du Du còn định nói gì đó, Đường Ngự lại bổ sung thêm một câu: "Phiền cô nhanh chế biến." Nói xong ánh mắt sắc bén liếc Lâm Du Du.

Thấy hẩn như thế, Lâm Du Du đành rời khỏi bàn, chỉ có thể quay người vào bếp trước.

"Ánh mắt dữ tợn ghê!" Tiền Thiên bên cạnh tặc lưỡi đánh giá: "Cô gái này rất xinh, nhìn qua rất dịu dàng. Lần trước người ta tỏ tình với anh, kết quả anh lại nhìn người ta hung tợn vậy à."

"Cô ta nói nhiều quá." Đường Ngự cau mày, bất ngờ nhìn Tiền Thiên, lại nói thêm: "Tôi không thích cô ta, dù cô ta xinh đẹp dịu dàng cũng không liên quan tới tôi."

"Không biết nhìn hàng! Rồi sẽ hối hận cho xem!" Tiền Thiên lườm Đường Ngự một cái: "Em nói anh biết, người thích cô gái này rất nhiều! Em nhớ trong yến hội lần trước có một nam sinh rất đẹp trai, che chở cô ấy hết như cún lớn bảo vệ đồ ăn. Nhìn xem người ta tỉnh mắt thế nào."

Đường Ngự loáng thoáng nhớ hình như có chuyện như vậy. Hắn chọc chọc gương mặt Tiền Thiên: "Tôi nhớ tên đó, nhìn cũng không đẹp lắm. Em đừng hâm mộ."

"Vâng vâng vâng, anh đẹp trai nhất!" Tiền Thiên gạt tay Đường Ngự ra: "Anh đẹp trai nhất trên đời!"

Đường Ngự ngả người ra sau ghế, nhíu mày với Tiền Thiên: "Chưa nói so với tôi, ngay cả anh trai em và Cảnh Ngôn đều hơn cậu ta. Quanh em đều là trai đẹp, sao tâm mắt nông cạn vậy chứ."

M* nó! Nam phụ người ta sai ở đâu hả?! Rõ ràng rất đẹp trai đấy! Cái gì gọi là tâm nhìn nông cạn?! Tiền Thiên tức chết rồi! Ngạo kiêu độc mồm này ở đâu ra thế! Mau đổi lại nam chính cao lãnh kiêu lòi cho tui!

Đường Ngự nhìn gương mặt tròn tròn đủ loại biểu cảm của Tiền Thiên, cúi đầu cười. Tiểu nha đầu Mạc Tinh này rất thú vị! Khiến mỗi lần hắn nhìn thấy đều muốn bắt nạt cô một chút.

Xa xa, Lâm Du Du nhìn Đường Ngự cúi đầu bật cười, trong lòng chua xót khôn nguôi. Đường tiên sinh nói hắn sắp kết hôn... Cô gái nào có thể xứng với người như Đường tiên sinh? Cô ta nhìn Tiền Thiên mặt mày giận dữ ngồi đối diện Đường Ngự: Chắc không phải cô đâu? Cô gái bình thường như thế sao xứng với Đường tiên sinh...

Nhưng mà, Đường tiên sinh lại cười ảm áp với cô như thế. Họ có quan hệ thế nào? Có lẽ... Có lẽ chỉ là họ hàng, hoặc chỉ là bạn bè tốt mà thôi. Lâm Du Du cố gắng an ủi mình, ra sức xem nhẹ sự thật "Đường Ngự sắp kết hôn". Dù sao... Vẫn chưa kết hôn mà? Cô ta vẫn còn cơ hội...

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (21)

Dịch: Lạc Đình Đang

Lâm Du Du bụng khay đồ tới chỗ Đường Ngự và Tiền Thiên. Khi tới bàn, cô ta dừng lại hít sâu một hơi, nở nụ cười tiêu chuẩn. Đường tiên sinh là người cô ta thích lâu như vậy, cô ta không muốn từ bỏ. Cô ta nghĩ cố gắng thêm chút, thêm chút... Ít nhất để trong mắt Đường tiên sinh có cô ta...

"Sáng mai em học xong thì đến văn phòng tôi luôn." Đường Ngự cầm điện thoại nhìn thoáng qua lịch làm việc.

"Không đi! Cầm đàn theo rất nặng. Em về nhà trước, sau đó đi thẳng tới nhà hàng đã hẹn." Ngày mai học đàn, Tiền Thiên cho là Đường Ngự tìm cô ăn trưa.

"Không được, không kịp." Đường Ngự đưa lịch làm việc cho Tiền Thiên xem: "Sáng mai có hoạt động rất quan trọng, vì là hội đấu giá nên tổ chức tiệc tối, vậy nên nhập tiệc khá sớm. Buổi trưa chúng ta ăn chút gì đó rồi tôi đưa em đi chuẩn bị. Đàn cứ để trên xe thôi."

"Được ạ. Ở đâu?" Tiền Thiên gật đầu, gần đây cô thường bị Đường Ngự mượn làm bạn gái, đã thành thói quen.

"Khách sạn Leeds." Đường Ngự nghĩ nghĩ một chút lại bổ sung thêm: "Bỏ đi, em cứ ở yên trong lớp. Cầm đàn không tiện lắm, tôi tan làm sớm rồi đến đón em đi."

Khách sạn Leeds? Sao hội đấu giá lại chọn nơi lạ đời thế này... Tiền Thiên bất lực với cách làm việc của người thế giới này luôn rồi.

Khách sạn Leeds à... Lâm Du Du đang yên lặng bày đồ lên bàn nghe thấy cuộc nói chuyện của Đường Ngự và Tiền Thiên. Sáng mai cô ta sẽ tới khách sạn Leeds giúp một người bạn thay ca làm nhân viên phục vụ, không chừng sẽ gặp được Đường tiên sinh cũng nên. Nghĩ tới đây, Lâm Du Du có phần vui vẻ, cô ta và Đường tiên sinh rất có duyên phận đây. Lâm Du Du ngai ngừng nhìn Đường Ngự, trong mắt là vẻ mê luyến.

Tiền Thiên cạnh bên thấy ánh mắt Lâm Du Du nhìn về phía Đường Ngự, không khỏi cảm thán quả nhiên nữ chính đại nhân có tiền vốn mà! Cái ánh mắt chứa chan tình cảm này, ngay cả nữ giới như cô nhìn thấy còn rung động, bảo sao trong kịch bản Đường Ngự say đắm nhanh vậy! Nghĩ tới đây, Tiền Thiên có phần cười trên nỗi đau liếc Đường Ngự, vừa bảo không thích nhĩ... Chờ và mặt đi!

Đường Ngự cũng không có thời gian liếc trộm Lâm Du Du, hắn đang bận quan sát đồ ăn trên bàn. Hắn chọn một chiếc Sandwich có chút rau xanh từ đĩa Sandwich nhỏ, bỏ vào đĩa Tiền Thiên: "Tình Tình ăn cái này trước đi, hình như là món chay. Hôm nay em chưa ăn rau đâu."

Chia xong Sandwich, Đường Ngự lại kéo đĩa Muffin phô mai đến trước mặt mình, bắt đầu phết bơ theo thói quen của Tiền Thiên. Hắn vừa phết bơ vừa quan sát Tiền Thiên ăn: "Ăn bánh dâu đi, không thích Shortcrust Pastry thì để lại."

Tiền Thiên ngoan ngoãn cầm miếng Sandwich trong đĩa lên cắn một nửa, cắn thận nhai nhai rồi báo với Đường Ngự: "Là quả bơ. Vị bình thường."

"Thật sao?" Đường Ngự đặt chiếc Muffin xuống, nhận Sandwich trong tay Tiền Thiên đưa vào miệng ném thử: "Đúng là rất bình thường."

Nói xong hắn đẩy Muffin phô mai đã phết bơ xong tới trước mặt Tiền Thiên: "Ăn Muffin đi vậy, Cảnh Ngôn khen loại bánh này, chắc không tệ đâu."

Lâm Du Du ở cạnh nhìn Đường Ngự và Tiền Thiên, cảm giác chua xót trong lòng lại hiện lên. Thì ra Đường tiên sinh cũng dịu dàng chăm sóc người khác như vậy... Cô ta cắn môi nhìn Tiền Thiên, trong mắt đầy hâm mộ và u oán.

Nếu Đường tiên sinh cũng dịu dàng với cô ta như vậy, Lâm Du Du lặng lẽ nghĩ, cô ta bằng lòng trả bất cứ giá nào!

Tiền Thiên nhận ánh mắt u oán của nữ chính đại nhân, khó khăn ăn hết một bữa trà chiều. Vừa bước khỏi quán cà phê, cô gần như thở phào một hơi! Lần sau không tới nữa! Dù da mặt cô dày hơn cũng không chịu được... Áp lực tâm lý quá lớn, cô gần như không tiêu hóa được! Tiền Thiên âm thầm quyết định lần sau thấy Lâm Du Du sẽ đi vòng qua. Không! Tốt nhất là không thấy! Diễn viên quần chúng như cô lượn lờ trước mặt nữ chính làm gì chứ...

Nghĩ tới đây, Tiền Thiên hung tợn trừng mắt nhìn Đường Ngự, đều tại tên này! Là nhân vật chính không ngoan ngoãn đi theo kịch bản còn dạo quanh bên người diễn viên quần chúng như cô làm gì, không dung hời hợt cô hứng chịu ánh mắt u oán của nữ chính.

Dù tiểu thư diễn viên quần chúng Tiền Thiên thế sẽ không lắc lư trước mặt nữ chính. Tiếc là ý thức thế giới luôn đối nghịch với cô, mới qua một ngày cô đã gặp lại Lâm Du Du.

Chuyện này Tiền Thiên cũng không nghĩ tới! Cô chỉ từng bước làm theo kế hoạch ban đầu, sau khi học đàn xong thì chờ Đường Ngự tới đón cô rồi đi ăn trưa, bị Đường Ngự đưa đi trang điểm mua quần áo, tham gia tiệc tối hội đầu giá với hắn.

Tuy địa điểm đầu giá hơi lạ nhưng mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ. Cô vẫn ăn mặc theo phong phạm diễn viên quần chúng, vừa đến hội trường đã nhìn thấy anh trai mình và Kỳ Cảnh Ngôn đứng cùng nhau. Mạc Vũ thấy cô xuất hiện cùng Đường Ngự cũng không hóng hớt linh tinh. Điều bất đắc dĩ duy nhất là, bên người luôn có ba soái ca cực phẩm với phong cách khác nhau, cô luôn thu được sự chú ý ngoài dự tính.

Cạnh đó, giá trị nhan sắc của người bên cạnh quá cao dẫn đến Tiểu Bàn Tử vui vẻ là cô vô cùng chói mắt! Cực kỳ nổi bật! Ánh mắt người xung quanh đều không đành lòng nhìn thẳng...

M* nó! Ba cái tai họa này!

Mạc Vũ muối không thấy vẻ mặt khó chịu của Tiền Thiên, lập tức kéo cô đi tìm chỗ ngồi, không để Đường Ngự cướp lại: "Tình Tình đi theo anh!"

Mạc Vũ ghét bỏ nhìn Đường Ngự, đành túm Kỳ Cảnh Ngôn lôi theo Đường Ngự, đưa người đến nơi vắng. Tiếc rằng hoạt động thành đoàn ba người thế này, đi tới đâu cũng là tiểu điểm, trốn tới chỗ nào cũng vô dụng.

"Tình Tình sao vậy, sao sắc mặt em lạ quá?" Mạc Vũ vừa ngồi xuống đã vội hỏi.

Tiền Thiên nghiêm mặt nhìn anh: "Rõ ràng mặt mũi chúng ta giống nhau nhưng sao anh lại đẹp trai còn em lại là người qua đường. Chẳng lẽ kỹ thuật đầu thai của anh tốt hơn em???"

Kỳ Cảnh Ngôn phì cười, cũng ăn theo hỏi Mạc Vũ: "Mạc Ngự nhanh giải thích cho Tình Tình đi kìa, sao cậu đẹp trai thế?"

Mạc Vũ đám một quyền vào vai y: "Phản ngay! Em gái ông đây rất đẹp!"

Tiền Thiên trừng Mạc Vũ: "Anh à, anh nói câu đó có thấy thẹn trong lòng không? Anh nhìn mọi người xem ai bảo em đẹp hả? Bảo em ngoại hình bình thường đã lịch sự rồi! Có người bảo em đã béo còn ngu kìa."

"Ai cơ?!" Mạc Vũ tức thì sầm mặt: "Ai dám nói em như thế?"

Kỳ Cảnh Ngôn và Đường Ngự đều giận tái mặt nhìn Tiền Thiên.

"Triệu Minh Huyền." Tiền Thiên ăn ngay nói thật, cố gắng bôi đen "bạn thân" trước mặt anh trai, chỉ sợ Mạc Vũ bị cô ta quần lên người. Tuy hiện nay cô ta đang nhìn chăm chăm vào Đường Ngự nhưng khả năng quần lên người Mạc Vũ vẫn rất cao, Tiền Thiên không ngại bày thêm phòng thủ nghiêm ngặt.

"Đã dặn em đừng chơi với con bé đấy rồi mà? Sao em không nghe hả!" Mạc Vũ nhăn mày.

"Không chơi! Gần đây rất ít liên lạc!" Tiền Thiên liếc nhìn Đường Ngự, quyết định khai báo thành thật: "Cô ta nhìn trúng Đường Ngự, gần đây đều tìm em nghe ngóng tình hình của Đường Ngự."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (22)

Dịch: Lạc Đình Đang

"Giờ cơ? Có chuyện đó ư?!" Kỷ Cảnh Ngôn vội tới gần: "Em mau nói rõ xem nào."

Tiền Thiên gật đầu, nhích lại gần đồng bọn nhỏ tám chuyện: "Lần trước đó, anh nhớ không? Lần chúng ta thấy cô nhân viên phục vụ trên yến hội đó."

"À ừ ừ, có chuyện này." Kỷ Cảnh Ngôn nhướn mày, mặt mày nghiêm túc hòa theo.

"Hôm đó Triệu Minh Huyền mà anh trai em nhắc tới nằng nặc kéo em đi xem mắt, cũng không biết lời được gã trai ở đâu tới gặp em. Em hẹn ở CoffeeCo, rồi tình cờ gặp Đường Ngự." Tiền Thiên phấn khích liến thoắng với Kỷ Cảnh Ngôn.

"Sau đó vị Triệu tiểu thư kia vừa thấy đã yêu Đường Ngự." Tiền Thiên cười nham nhở: "Nói anh nghe, ngay hôm sau cô ta đã chạy tới đập cửa nhà em hỏi xem em có quan hệ thế nào với Đường Ngự, bảo là có chuyện cần nhờ Đường Ngự giúp."

"Vậy em nói thế nào?" Kỷ thiếu hiệp không nhịn được hóng hớt, kết hợp với gương mặt nghiêm túc đạo mạo của y tạo thành cảm giác mạnh mẽ ngu ngốc.

"Em bảo em không quen. Nhưng em có nói cho Triệu tiểu thư biết tổng giám đốc Đường của chúng ta chiều nào cũng thích tới CoffeeCo uống cà phê, nghe xong cô ta lao đi luôn. Sau đó cô ta thường xuyên chờ ở quán cà phê nhưng lại chẳng có thu hoạch gì. Không kiên nhẫn nổi nữa cô ta lại chạy đi tìm em, cơ mà em vẫn nói vậy thôi." Tiền Thiên và Kỷ Cảnh Ngôn cùng cười.

"Khụ!"

"Hừ!"

Bên cạnh vang lên hai tiếng ho khan. Tiền Thiên và Kỷ Cảnh Ngôn ngẩng đầu, nhìn thấy hai gương mặt lạnh te.

Tiền Thiên: Có phải tui đã bỏ qua điều gì không...

"Xem mắt?" Giọng điệu Mạc Vũ có phần nguy hiểm: "Em đi xem mắt sao không nói với anh?!"

"Tình Tình à..." Giọng điệu Đường Ngự càng khiến người ta sợ hãi hơn: "Em bán hành tung của tôi cho người phụ nữ khác hả?"

Tiền Thiên kinh hãi nhìn Mạc Vũ và Đường Ngự, cứng miệng gượng cười... Thôi xong! Chỉ lo tám chuyện say sưa với Kỷ Cảnh Ngôn mà vô tình kéo luôn vấn đề của mình vào...

Cô nháy mắt ra hiệu Kỷ Cảnh Ngôn nhanh nhanh cứu giá, kết quả thấy tên này chống cằm định xem trò vui. Tên khốn không có nghĩa khí!!!

"Cái đó... Em không định đi xem mắt... Em bị Triệu Minh Huyền kéo đi." Tiền Thiên nhìn hai bên, quyết định đổ Mạc Vũ trước.

"Nó bảo em đi thì em đi? Sao em nghe lời nó thế?! Anh đã dặn em không chơi với nó nữa mà em không nghe lọt tai à!" Mạc Vũ xù lông.

"Thật sự không sao mà! Em đi cho có thôi, cô ta ở lì nhà em không về, em muốn đuổi cô ta đi nên mới đồng ý." Tiền Thiên vội vã vuốt lông Mạc Vũ.

Nhìn Mạc Vũ giận dữ còn định nói gì nữa, cô nhanh chóng chỉ tay vào Đường Ngự, chuyển sự chú ý: "Thật sự là em chỉ đi cho có thôi, không tin anh hỏi Đường Ngự xem, anh ấy nhìn thấy mà. Anh ấy không nói cho anh biết nghĩa là không có việc gì đó thôi."

Quả nhiên Mạc Vũ bị lừa, đơ người nhìn Đường Ngự: "Cậu nhìn thấy em gái tôi đi xem mắt sao không báo cho tôi hả? Cậu có phải là bạn thân của tôi không đây?"

Đường Ngự không để ý tới Mạc Vũ, xoay đầu Tiền Thiên để cô nhìn về phía hắn: "Chúng ta còn chưa tính rõ đâu. Nói, em rất vui khi thấy những người phụ nữ khác theo đuổi tôi à?"

Tiền Thiên cười ngại ngùng: "Chẳng phải anh không bị cô ta chặn lại sao..."

"Có khác gì nhau không?" Ánh mắt Đường Ngự rất nguy hiểm.

"Ha ha ha, tùy anh thôi. Anh nói không khác thì không khác." Tiền Thiên lập tức chân chó giờ tay mập lên thề: "Đại nhân à tôi sai rồi! Tôi nhất định sẽ nghĩ cách để Triệu Minh Huyền không tới quấy rối ngài đâu."

Đường Ngự "Hừ" một tiếng không nói nữa, Kỷ Cảnh Ngôn ở cạnh cười hả hê trên nỗi đau người khác.

Lúc Tần Hàm đi tới, Tiền Thiên đang tranh cãi với Mạc Vũ, Kỷ Cảnh Ngôn ngồi bên châm ngòi thổi gió, Đường Ngự ở cạnh đó nhìn. Bầu không khí

giữa bốn người vô cùng hài hòa.

"Ngự, thì ra anh trốn ở đây à, để em đi tìm." Tần Hàm vừa đến đã chọn chỗ ngồi cạnh Đường Ngự, thân mật chào hân, còn định vươn tay khoác tay Đường Ngự nhưng bị hân khéo léo tránh đi.

Tần Hàm cũng không ngại khi bị Đường Ngự từ chối, tự nhiên thu tay về, gật đầu mỉm cười với đám Tiền Thiển. Thời gian này Tiền Thiển thường bị Đường Ngự mượn làm bạn gái, coi như quen với Tần Hàm. Tất cả các yến hội lớn nhỏ, chỉ cần có Đường Ngự ở đó, Tần Hàm sẽ xuất hiện.

Thật ra Tần Hàm có quen Mạc Vũ. Nhưng lúc đầu cô ấy không biết Tiền Thiển là em gái Mạc Vũ, sau khi quen rồi thì rất thân thiết với cô, không hề có sự ác ý với tất cả giống cái xuất hiện bên cạnh Đường Ngự như trong kịch bản miêu tả.

Tiền Thiển nghĩ, cái này có thể do dung mạo của cô quá an toàn, ai rảnh đầu mà coi một bé mập vui vẻ thành tình địch. Phải biết, Tần Hàm là một đại mỹ nhân chim sa cá lặn!

Đường Ngự lạnh nhạt với Tần Hàm không ảnh hưởng tới việc Tần Hàm bám lấy hân. Như vậy cũng tốt, Tiền Thiển và Kỳ Cảnh Ngôn khá thích nói chuyện với Tần Hàm, ba người tụ một chỗ thảo luận danh mục đấu giá hôm nay, cũng coi là vui miệng vui người. Khi đấu giá sắp diễn ra, Tần Hàm mới lưu luyến tách ra, ngồi cùng một chỗ với ba cô ấy.

Đương nhiên, Tần Hàm lưu luyến là lưu luyến Đường Ngự, không có một xu quan hệ gì với đám Tiền Thiển.

Chờ Tần Hàm đi rồi, Đường Ngự mới lại gần nhìn danh mục đấu giá cùng Tiền Thiển: "Có nhìn trúng cái gì không?"

"Một chiếc quạt nhỏ." Tiền Thiển giơ cao danh mục đấu giá, nói với Mạc Vũ: "Anh, em thích cái này, giá cả thích hợp thì mua nhé."

Đường Ngự nhìn thoáng qua danh mục, Tiền Thiển nhìn trúng là một chiếc quạt cổ thế kỷ XIX, không nạm vật liệu quý giá hay châu báu gì nhưng tay nghề chế tác cao. Nó cũng không đắt, vài vạn tệ là xong.

Mạc Vũ cũng nhìn danh mục, tùy ý gật đầu: "Ừ, anh biết rồi. Anh còn tưởng cái gì tốt, ai ngờ em ngắm hồi lâu lại chọn cái này."

Tiền Thiển liếc Mạc Vũ một cái, quay đầu chọc chọc Kỳ Cảnh Ngôn: "Kỳ thiếu hiệp nhìn trúng cái gì vậy?"

"Không thích gì." Kỳ Cảnh Ngôn lắc đầu: "Nhưng tay không mà về cũng sầu ghê..."

Y xoạt xoạt lật lại mục lục, chỉ vào một ảnh rồi đưa Tiền Thiển xem: "Em thích cái này không? Anh lấy cho em, vừa lúc ghép thành bộ với chiếc quạt em thích."

Tiền Thiển nhìn, là một chiếc ghim cài cổ áo thời Victoria, cũng không nạm bảo thạch quý giá gì, đẹp là ở tay nghề chế tác. Giá không đắt, nhiều nhất mười mấy vạn là lấy được. Nhìn kỹ vài lần, Tiền Thiển gật đầu: "Nếu anh không định mua gì thì chọn chiếc quạt đi, để anh trai em lấy cái này."

"Tùy thôi, anh tham gia cho vui." Kỳ Cảnh Ngôn không quan tâm.

Mấy người bàn xong rồi tìm chỗ ngồi chuẩn bị đấu giá. Quả nhiên Mạc Vũ và Kỳ Cảnh Ngôn đưa cho Tiền Thiển chiếc quạt cổ và ghim cài cổ áo. Hai thứ này không mấy ai kêu giá, mua được với giá rất hời.

Trừ cái đó, Mạc Vũ còn mua một bộ trang sức Ruby đeo cổ cho mẹ, tuy viên Ruby khá nhỏ, cũng không phải màu đỏ bò câu, giá cả bình thường, nhưng bộ trang sức này được thiết kế khá đẹp, phụ nữ có tuổi đều thích nó. Anh em Tiền Thiển cũng phải tốn kha khá công sức mới mua được.

Để người ta kinh ngạc là, hai thứ giá cao nhất trong hội đấu giá này đều được Đường Ngự mua lại. Một cái là kim cương hồng khổng lồ, Đường Ngự bỏ ra gần hai trăm triệu. Cái còn lại là dây chuyền phi thủy, viên phi thủy tròn vo, màu sắc đồng đều, nghe nói là sửa đổi từ phi thủy của quan viên cổ đại, giá hơn trăm triệu.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (23)

Dịch: Lạc Đình Đang

"Lão Đường cậu được lắm nha! Im im chơi lớn luôn." Kỳ Cảnh Ngôn giật mình: "Mua cho bác gái à? Còn lâu mới đến sinh nhật bác mà?"

Đường Ngự lắc đầu: "Giữ lại dùng lúc cưới vợ."

"Gi cơ?" Kỳ Cảnh Ngôn xoa tai, cảm thấy chắc chắn mình nghe lầm rồi.

Đường Ngự nghiêm túc giải thích: "Tôi định cắt kim cương làm trang sức cưới cho vợ tôi. Đây chuyện phi thúy thì tặng mẹ vợ tương lai."

Nghe Đường Ngự nói, Kỷ Cảnh Ngôn và Mạc Vũ đều ngạc nhiên. Tiền Thiên thì giờ ngón tay cái với Đường Ngự, khen ngợi: "Thỏ hào!" Nhưng hình như Lâm Du Du không có mẹ...

"Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy lão Đường?" Kỷ Cảnh Ngôn có phần ngu người luôn rồi: "Cậu lấy đâu ra vợ thế?"

Đường Ngự chưa kịp đáp, y đã quay đầu chọc Tiền Thiên: "Em có biết chuyện gì xảy ra với cậu ta không?"

Tiền Thiên cười khi, hơi chút đắc ý nhìn Kỷ Cảnh Ngôn: "Anh không biết chuyện này à? Hôm qua em nói với lão là mẹ em giục anh trai em kết hôn, Đường Ngự bảo kết hôn sớm cũng tốt. Sau đó em bảo, anh thấy kết hôn sớm cũng tốt thì anh kết hôn đi, tranh thủ cưới vợ trước tết."

"Vậy thôi á?" Kỷ Cảnh Ngôn không thể tin được, những lời Tiền Thiên nói y như câu đùa cợt bông đùa vậy, Đường Ngự lại tiêu hết ba trăm triệu vì một câu nói đùa?

"Không phải đâu. Tổng giám đốc Đường người ta rất có lòng tin bảo rằng, không cần trước tết, tháng 8, tháng 9 là rước được vợ về." Tiền Thiên cười tươi hơn nữa.

"Đùa à, cậu ta cưới ai vậy? Tháng 8, tháng 9 kết hôn, vậy cô dâu đâu?" Kỷ Cảnh Ngôn vẫn kinh ngạc kêu âm lên.

Tiền Thiên trầm nghĩ, tui biết là ai đấy, nhưng sao có thể hở miệng nói cho anh nghe hả. Cô chỉ lắc đầu cười: "Em cũng không biết đâu, vậy nên mới bảo lão phải cố gắng nhiều vào, nhanh nhanh lừa được cô dâu về, tránh cho nói trước bước không qua, kết quả đến tháng 8 vẫn không tìm được cô dâu để chữa cháy kịp thời."

Tiền Thiên càng nói càng không đáng tin, trái lại Kỷ Cảnh Ngôn đã bình tĩnh. Y hiểu Đường Ngự, Đường Ngự là người làm việc cẩn thận chu toàn, tuyệt đối không vì một câu nói đùa mà bỏ ra số tiền lớn như vậy. Trừ khi... Kỷ Cảnh Ngôn bỗng ngẩng đầu nhìn về phía Đường Ngự, trừ khi lão Đường đã chọn được ứng cử viên cho vị trí cô dâu, nhưng chắc vẫn chưa giải quyết xong? Y cau mày trầm ngâm nhìn Đường Ngự.

Đường Ngự cũng không nói lời nào, ánh mắt nhìn Kỷ Cảnh Ngôn lộ ra ý cười. Kỷ Cảnh Ngôn giật mình bừng tỉnh: "Ồ ~ Tôi biết rồi nha! Thì ra là thế!!!"

Tiền Thiên: (°o°)? Biết cái gì cơ? Chẳng lẽ Kỷ thiếu hiệp được thấp sáng kỹ năng tiên tri, biết Lâm Du Du sẽ là vợ của Đường Ngự? Không thể nào! Hiện giờ hai người đó vẫn chưa thân thiết mà! Làm sao nhìn ra được...

Mạc Vũ: Σ(°△°|||)⋮ Cảm thấy mình khá ngu là sao, rốt cuộc Cảnh Ngôn biết cái gì vậy?!

Tiền Thiên và Mạc Vũ nhìn nhau nửa ngày cũng không ai giải thích cho họ. Cô nhin, gắng nhin, cuối cùng không nhin được nữa: "Kỷ thiếu hiệp, anh biết cái gì vậy? Mau nói cho anh em tụi em biết với."

Mạc Vũ gật đầu đồng tình, anh và Tiền Thiên cùng mong ngóng nhìn Kỷ Cảnh Ngôn.

Khiến hai anh em Tiền Thiên thất vọng là, Kỷ Cảnh Ngôn bơ đẹp họ. Thoạt tiên y cúi đầu thở dài một hơi, sau đó vỗ vai Đường Ngự đầy thông cảm: "Lão Đường... Độ khó rất lớn đấy... Gánh nặng đường xa, cậu phải cố gắng lên!"

Có vẻ như tâm trạng Đường Ngự rất tốt, cười một tiếng với Kỷ Cảnh Ngôn: "Chưa đến nỗi đâu. Nhanh thôi."

Tiền Thiên và Mạc Vũ: (*+___+*) Hai người các cậu chơi trò bí hiểm ngay trước mặt người ta là không có đạo đức đâu!!!

Mạc kệ Tiền Thiên và Mạc Vũ chống đối thế nào, Kỷ Cảnh Ngôn đều không hé miệng giải thích. Tiền Thiên thật sự cảm thấy vô cùng kỳ quái: Tên lấm mỡ như Kỷ thiếu hiệp cũng có lúc kín miệng thế ư? Nhất định có điều mờ ám ở đây!!!

Như thế không chịu được hai anh em Mạc Vũ lải nhải, Đường Ngự cầm tay Tiền Thiên, dẫn cô tới đại sảnh dạ tiệc. Tiền Thiên thấy thế biết điều ngậm miệng lại, dù sao cũng không liên quan đến cô, cô lo cơm tối trước đã. Nghe nói dạ tiệc hôm nay được làm bởi nhà hàng ba sao Pháp Michelin, chắc là rất ngon! Cô đói...

Đại sảnh yến hội.

Bàn ăn được phủ khăn trải bàn màu trắng trang trí đẹp mắt. Các bộ đồ ăn đã được sắp xếp gọn gàng, bảng tên và bìa menu được đặt một cách khéo léo.

Đường Ngự dẫn Tiền Thiên tìm chỗ của mình. Mạc Vũ và Kỷ Cảnh Ngôn đổi chỗ với người khác để ngồi cùng bàn với họ. Mạc Vũ và Đường Ngự một trái một phải kẹp Tiền Thiên vào giữa, Kỷ Cảnh Ngôn ngồi bên cạnh Đường Ngự.

Người xung quanh đều chào hỏi xã giao, Tiền Thiên không quan tâm những thứ này, cô cầm bìa menu trước mặt xem, càng nhìn tâm tình càng tốt lên.

"Anh, anh gọi món "Bánh cua giòn thơm kết hợp với salad nấm" này trước đi." Tiền Thiên hào hứng chọc chọc Mạc Vũ.

Mạc Vũ đang nói chuyện với người khác giật nảy mình, quay đầu ngo ngác nhìn Tiền Thiên: "Hả? Tại sao?"

"Vi em muốn ăn chứ sao." Tiền Thiên tỏ vẻ đương nhiên.

"Em muốn thì tự thân vận động, sao anh phải gọi?" Rõ ràng Mạc Vũ vẫn chưa kịp phản ứng.

"Không được, em còn muốn ăn những món khác nữa! Vậy nên anh gọi món này để em chia ra ăn một ít." Tiền Thiên nghiêm túc đáp.

"Hả?" Mạc Vũ tức tối: "Sao lại thế! Chia cho em xong anh ăn không đủ no!"

Tiền Thiên xua tay: "Đấu tranh vô ích, anh là soái ca, anh phải giữ dáng, những chuyện ăn uống thế này giao cho đám mập mạp chúng em. Em đã quyết định xong món khai vị, súp, món chính và đồ ngọt cho anh rồi! Nhưng anh vẫn được tự do chọn đồ uống sau bữa ăn nha, em rất có lương tâm đấy!"

Mạc Vũ bị Tiền Thiên chặn cho tí nữa chết nghẹn, nhin nửa ngày mới bật ra được một câu: "Em ngược đãi anh!"

Kỷ Cảnh Ngôn chỉ Mạc Vũ nín cười đến run người.

Đường Ngự nhìn hai anh em Tiền Thiên, cũng đưa tay cầm bìa menu nhanh chóng xem lướt qua.

"Ồ đây có sủi cảo tôm hùm nấu với đậu ngọt, em ăn không?" Đường Ngự vỗ cánh tay Tiền Thiên.

"Ừm~~ Em vẫn chưa nghĩ ra... Lúc đầu em tính gọi khai vị là sò biển." Tiền Thiên lưỡng lự.

"Em bảo anh trai em gọi bánh cua rồi, đều là hải sản cả. Vậy không ăn sủi cảo tôm hùm nữa nhé, tôi gọi gan ngỗng nấu với hạt dẻ cùi nha, bình thường em cũng thích món này đúng không?" Đường Ngự nghiêm túc bàn với Tiền Thiên.

"Cũng được." Tiền Thiên thoải mái đồng ý: "Vậy món chính anh gọi cá tuyết đen đi. Em tính gọi món sườn cừu, ở đây ghi sườn cừu ăn kèm với phô mai và sốt nấm truffle trắng, em nghĩ khá ngon, nhưng không biết có nhiều hay không."

"Ăn không hết thì chia cho tôi một phần." Đường Ngự không ngần ngại, tiếp tục nghiên cứu bìa menu.

Kỷ Cảnh Ngôn ở cạnh im lặng nghe Tiền Thiên bàn thực đơn với Đường Ngự, nghe nghe đột nhiên bật cười: "Tình Tình, em như vậy là không được đâu! Em đã hơi tròn rồi, béo thêm nữa thì lấy chồng kiểu gì! Em không sợ mình không mặc được váy cưới à?"

"Ai cần anh lo!" Tiền Thiên liếc xéo y.

Mọi thứ đều rất suôn sẻ! Tham gia đấu giá với Đường Ngự và anh trai, tám chuyện với Kỷ thiếu hiệp, tiện đà hồ y một chiếc ghim cài cổ áo.

Dạ tiệc nhà hàng tổ chức rất hợp ý Tiền Thiên, cô còn chuẩn bị cưỡng chế Mạc Vũ gọi món cô thích lên!

Mọi thứ đều tốt đẹp...

Cho đến khi cô nhìn thấy Lâm Du Du...

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Dạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (24)

Dịch: Lạc Đình Đang

Lâm Du Du bước vào từ cửa hông của sảnh yến hội cùng với nhóm nhân viên phục vụ, đeo găng tay cầm bút, chuẩn bị thu bìa menu của khách, cũng tiện đánh dấu món ăn trên đó.

Vừa vào đại sảnh yến hội cô đã ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn quanh tìm Đường Ngự. Hôm qua cô nghe nói Đường Ngự cũng tới yến hội này.

"Cô đang làm gì đấy tiểu Lâm? Đừng nhìn loạn xung quanh như thế, ai dạy cô vậy, không có quy củ gì cả, cẩn thận đắc tội khách mời." Quản lý nhìn Lâm Du Du, nhui mày không vừa lòng. Chuyện gì xảy ra với người đến thay ban này vậy! Làm ăn thế này dễ bị khiếu nại lắm đấy!

Lâm Du Du không có thời gian trả lời quản lý, cô ta vẫn kiễng chân nghển cổ nhìn khắp đại sảnh yến hội, cố gắng tìm ra Đường Ngự. Đột nhiên, mắt cô ta sáng lên, quả nhiên Đường Ngự cũng ở đây. Lâm Du Du vội vã đi về phía Đường Ngự, bỏ lại tiếng quản lý gọi phía sau: "Kìa tiểu Lâm, cô làm cái gì đấy? Cô phụ trách khu vực này cơ mà..."

Thôi được rồi! Nếu bị khiếu nại cô sẽ xử lý! Ai bảo cô là quản lý chứ. Yến hội hôm nay rất bận, quản lý không rảnh xử lý chuyện Lâm Du Du tùy hứng

làm vậy, chỉ có thể điều nhân viên vốn phụ trách khu vực của Đường Ngự sang chỗ khác.

Đúng là thêm việc mà! Quản lý bắt đắ dĩ thờ dài: Cần thận làm việc theo quy củ không được à? Chẳng may bị khiếu nại trừ lương thì cái được không bù nổi cái mất. Rõ ràng vì tốt cho người ta, kết quả thành mình khó tính lại lắm mồm.

"Đường tiên sinh, gặp ngài ở đây thật trùng hợp!" Lâm Du Du đứng sau lưng Đường Ngự, trong mắt là ý cười e lệ, khuôn mặt nhỏ xinh xắn đỏ bừng như bông hoa chớm nở, nhìn kiểu gì cũng khiến người ta động lòng.

Đường Ngự còn tưởng người quen đến chào hỏi, quay đầu phát hiện là nhân viên phục vụ nói nhiều trong quán cà phê hôm qua. Đường Ngự hơi khó chịu, nhưng Lâm Du Du chủ động đến chào, không để ý tới cô ta thì mất lịch sự, vậy là hấn chỉ gật đầu một cái rồi thôi.

Dường như Tiên Thiên cảm thấy mình nghe được tiếng của Lâm Du Du, không thể nào... cô nghĩ. Rõ ràng hôm qua mới quyết định cách xa nữ chính, chẳng lẽ ông trời cũng muốn đổi nghịch chút chuyện nhỏ này với cô?! Do dự hồi lâu, cuối cùng Tiên Thiên quay đầu nhìn.

Tiên Thiên quay đầu lại, ánh mắt đối diện với Lâm Du Du đứng sau Đường Ngự. Vì thái độ thờ ơ của Đường Ngự, nụ cười trên mặt Lâm Du Du hơi cứng lại, vành mắt cũng hơi đỏ, cả người toát lên hơi thở điềm đạm đáng yêu. Xinh đẹp! Tiên Thiên tán thưởng gật đầu.

Lâm Du Du không hổ nữ chính đại nhân, mặc đồng phục nhân viên phục vụ, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản cũng đẹp hơn nhiều so với người bình thường. Chẳng lẽ đây là vàng hào quang trong truyền thuyết? Tiên Thiên yên lặng nhìn Lâm Du Du cảm thán...

Chờ chút! Đồng phục nhân viên phục vụ? Hình như có tin tức quan trọng nào đã bị cô bỏ qua rồi... M* nó!!! Không thể nào! Hoàn toàn bất lực!!! Ai lại chơi thế chứ! Tiên Thiên sợ hãi cả kinh. Cuối cùng cô đã nhớ ra mình bỏ qua cái gì!

Đầu giá! Yến hội! Nữ chính đại nhân Lâm Du Du thay ban làm nhân viên phục vụ tạm thời, cộng thêm nam chính Đường Ngự tham gia yến hội!!! Đây là hiện trường chính kịch siêu bự chứ đâu! Sao cô lại quên chuyện hạ thuốc cực kỳ quan trọng trong kịch bản chứ?! Tiên Thiên dùng sức vỗ cái não heo của mình. Bảo sao đầu giá đỏ cổ châu báu lại chọn chỗ công khai như khách sạn này, một cô trước đó còn phỉ nhổ độ khó của việc bảo an, giờ nghĩ lại con mọt nó là vì khách sạn thì có phòng đấy! Tiện cho nam nữ chính lăn giường!!!

"Sao vậy?" Đường Ngự gõ nhẹ lên tay Tiên Thiên: "Sao sắc mặt chán vậy? Đau đầu à?"

Tiên Thiên vốn đang đau não chuyện sắp xảy ra, không rảnh đáp lại Đường Ngự. Cô nhìn bàn ăn trống trơn trước mặt đến ngẩn người. Làm sao bây giờ, nên nhắc nhở Đường Ngự hay không?! Theo lý thì cô không nên quản, dù sao chuyện này cũng là cơ hội quan trọng để hai bên có bước tiến tình cảm. Kịch bản không liên quan đến diễn viên quần chúng như cô, cô chẳng có lý do nào để quản chuyện này!

Nhưng chuyện hạ thuốc này... Dù sao Đường Ngự cũng được xem là bạn của cô, tro mắt nhìn bạn mình dính chiêu... lương tâm của cô không chịu nổi. Nhưng tay, bắt kẻ chuyện gì...

Xen vào có thể sẽ ngăn cản duyên phận của Lâm Du Du và Đường Ngự, tro mắt nhìn bạn mình bị tính kế, hơn nữa là thủ đoạn dùng thuốc độc ác... Tiên Thiên rầu rĩ, mặt mày dăm chiêu.

"7788, làm sao bây giờ..." Tiên Thiên bắt đầu tìm tiểu đồng bọn thân cận nhất của mình bàn bạc.

"Tôi thấy đừng xen vào chuyện này." 7788 thay Tiên Thiên hạ quyết định: "Đây là chuyện của nam nữ chính, cô cứ lờ đi thôi."

"Có lý, tôi chỉ là diễn viên quần chúng." Tâm trạng Tiên Thiên có phần sa sút.

"Tiên Xuyên Tử cô đừng nghĩ nhiều." 7788 hiếm khi cất lời an ủi cô: "Đáng ra lúc đầu Đường Ngự và cô sẽ không quen biết, đột nhiên dây thần kinh hấn bị chập chỗ nào, ngày ngày dẫn cô đi uống trà. Tôi biết hiện giờ hai người có thể coi là bạn bè, nhưng chuyện hạ thuốc này cũng không thể xem như thấy chết không cứu, dù sao Đường Ngự không có tổn thất thực tế, thậm chí còn có thể tìm được bạn gái."

Tiên Thiên biết 7788 nói đúng nhưng trong lòng vẫn không thông, cô ủ oải nhìn chằm chằm bàn hoa đến ngẩn người.

"Rốt cuộc là sao thế Tình Tình?" Thấy Tiên Thiên hồi lâu không nói chuyện, Đường Ngự hơi lo lắng đưa đầu cô tới, trán chạm trán với cô: "Không khỏe chỗ nào à? Hay không vui?"

"Hả? À không." Tiên Thiên hồi thần, lộ ra nụ cười vui vẻ với Đường Ngự: "Không có gì, em chỉ chán quá thôi."

Đường Ngự vẫn cau mày nhìn cô. Thật sự không có chuyện gì sao? Đường như sau khi người phục vụ kia tới, Tình Tình bắt đầu có phần kỳ lạ. Hấn cau mày nhìn lướt qua Lâm Du Du, nhưng cũng không phát hiện cái gì kỳ quái.

"Thật sự không có chuyện gì mà. Để cô phục vụ đây gọi món giúp anh đi." Tiên Thiên cười cười nhìn thoáng qua Lâm Du Du.

Đường Ngự cau mày, không yên lòng nhìn sắc mặt Tiên Thiên. Không cần Lâm Du Du giúp, hấn tự lấy bút mình ghi chép thực đơn của hấn và Tiên Thiên rồi giao cho Lâm Du Du.

Động tác từ chối này khiến sắc mặt Lâm Du Du càng chán chường hơn. Tiên Thiên quay đầu lại, tặng Lâm Du Du một nụ cười áy náy, chỉ chỉ Ký Cảnh Ngôn và Mạc Vũ: "Xin lỗi, nhờ cô đổi tất cả rượu của chúng tôi thành Champagne, Perrier-Jouët cũng được, đừng lấy Champagne hồng. Rượu sau bữa tối phải là rượu sủi tăm sản xuất từ ASTI, hoặc Veneto cũng được..."

"Xin lỗi! Ngài... Ngài có thể nói chậm chút được không ạ, tôi không nhớ rõ..." Lâm Du Du thoáng bối rối, rất nhiều danh từ cô ta không biết.

"Không sao," Tiền Thiên cười an ủi, "Cô có thể gọi pha chế tới đây giúp tôi không?" Hôm nay cô nhất định sẽ đổi toàn bộ các loại rượu trên bàn Đường Ngự thành loại sủi tăm sáng màu.

Đây là phòng ngự duy nhất cô có thể làm. Mặc dù có thể không giúp được gì nhưng Tiền Thiên vẫn an ủi mình, dù sao cô đã cố gắng bảo vệ Đường Ngự rồi. Dù sao, rượu sủi tăm sáng màu nếu có vật lạ rơi vào sẽ dễ bị phát hiện hơn. Ít ra dễ hơn rượu đỏ... Tiền Thiên ra sức an ủi mình.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (25)

Dịch: Lạc Đình Đang

Để chắc chắn thêm, Tiền Thiên đổi sạch rượu toàn bữa ăn của bốn người. Kỹ Cảnh Ngôn chọn món chính là món da trâu cực lực phản đối chuyện này, sau cùng bị Tiền Thiên hung bạo ép xuống.

Dù là như vậy, bữa cơm này Tiền Thiên vẫn không ăn xuôi. Thỉnh thoảng cô nhìn về phía ly rượu của Đường Ngự, vô thức gõ nĩa lên bàn. Cuối cùng, ngay cả Mạc Vũ cũng thấy cô không tập trung.

Anh cắt một miếng thịt từ đĩa của mình chuyển qua đĩa cô: "Tình Tình sao vậy, khẩu vị không hợp à? Chẳng phải bảo anh gọi lườn vịt nấu với hạnh nhân sao? Không ăn thử ư?"

"À? Ồ, em quên mất.." Tiền Thiên xiên miếng lườn vịt nhét vào miệng, nhai qua quýt.

"Nói rõ xem có chuyện gì xảy ra vậy?" Mạc Vũ nhíu mày: "Lúc chọn đồ ăn còn ồn ào muốn ăn thịt bánh cua, gọi ra thì không động lấy một miếng. Không hợp khẩu vị à?"

"Không phải, không phải..." Tiền Thiên bất an đáp, thi thoảng lại liếc nhìn xung quanh. Rất nhiều người đều đến chào hỏi Đường Ngự và Mạc Vũ rồi tiện tay mời rượu. Cô còn vội lo ngó nghiêng mấy ly rượu để tìm ra người tình nghi, hơi đầu quan tâm xem mình ăn cái gì.

Rất nhanh Tiền Thiên đã phát hiện hành động của mình không có tác dụng gì. Có quá nhiều người đến chào hỏi! Tần Hàm tới, mấy vị đại tiểu thư yêu thầm Đường Ngự cũng tới. Thêm vào đám đàn ông mặt cười tâm không cười mà theo Mạc Vũ nói, đó là đối thủ cạnh tranh của Đường Ngự. Quá nhiều người có hiềm nghi, cô không thể nào để ý được...

"Cô đừng quan tâm nhiều quá!" 7788 ngựa rằng: "Bảo không xen vào việc người khác rồi mà, sao vẫn tìm kẻ tình nghi làm gì."

"Tao kể chuyện Đường Ngự bị hạ thuốc rồi, nhưng kiểu gì cũng phải tìm giúp xem là ai hại anh ta chứ? Cũng coi như tận nghĩa bè bạn. Đến lúc đó Đường Ngự muốn tra ai hại mình, ít nhất tao cũng cung cấp được ít thông tin." Tiền Thiên thở dài, quyết định tiếp tục cố gắng.

Tiền Thiên căng dây thần kinh mãi cho đến lúc ăn xong cơm tối cũng không có chuyện gì xảy ra. Đồ ngọt và bữa ăn sau rượu đã dọn xuống, trên bàn chỉ còn lại các loại đồ uống như nước trắng, cà phê và trà. Tiền Thiên nghiêm túc quan sát mặt mày Đường Ngự cũng không phát hiện điều gì bất thường. Thậm chí hần còn luôn dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía cô.

Chẳng lẽ là cô lo quá rồi? Không phải bị hạ thuốc ở lần này ư? Tiền Thiên không khỏi nghĩ như vậy. Nữ chính kun thay ca làm nhân viên phục vụ tạm thời giúp người ra không chỉ có lần này đúng không?! Hình như cô lo lắng quá rồi...

Lâm Du Du đứng cách bàn Đường Ngự không xa. Cô ta ngây ngốc nhìn chằm chằm bên mặt anh tuần ngồi trước bàn ăn của Đường Ngự, tâm tình có phần chán chường. Đường như hôm nay Đường Ngự cực kỳ lạnh lùng với cô ta, nhìn thêm một cái cũng không muốn. Làm sao bây giờ... Cô ta trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận Đường tiên sinh nhưng vẫn không có hiệu quả gì, phải làm thế nào mới được chứ... Làm thế nào mới khiến trong mắt Đường tiên sinh có cô ta. Trong lòng Lâm Du Du sinh ra vài phần cảm giác bất lực, bất kể là ai, có thể giúp cô ta một chút cũng được...

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lâm Du Du nhìn về phía Tiền Thiên ngồi bên cạnh Đường Ngự. Ngày hôm nay đến yến hội làm nhân viên tạm thời cũng không phải không có thu hoạch...

Ít nhất cô ta phát hiện, cô gái thường đi cùng Đường tiên sinh cũng không có quan hệ quá thân mật với hần. Hôm nay cô gái đó còn ngồi cạnh một thanh niên đẹp trai khác, hành động của hai người rất thân mật, hơn nữa Đường tiên sinh còn có bộ dáng như tập mãi thành quen nên lười phản ứng.

Khi Lâm Du Du đưa mắt nhìn, vừa lúc Mạc Vũ vén tóc giúp Tiền Thiên, còn chế giễu cô là heo nhỏ là bản thiêu. Tay Tiền Thiên nheo mạnh lên eo anh khiến Mạc Vũ vội kêu oai oái xin tha, Đường Ngự ngồi cạnh cười theo.

Có lẽ cô gái này có thể giúp cô ta một chút! Lâm Du Du càng nghĩ càng thấy hi vọng ngập tràn. Cô ta cũng không ngốc, cô ta biết Tiền Thiên không có ác ý với mình, thậm chí vài lần cô ta chọc Đường tiên sinh không vui, cô gái này còn âm thầm giải vây giúp. Lâm Du Du cảm thấy, nếu mình cẩn thận nói chuyện Tiền Thiên, nhờ cô giúp đỡ, có thể cô sẽ đồng ý.

Lâm Du Du lấy can đảm bước tới sau lưng Tiền Thiên, cúi người nhìn cô, rụt rè hỏi: "Tiểu thư, có thể làm phiền cô một chút không? Tôi có thể nói chuyện riêng với cô được chứ?"

Lâm Du Du tới đúng lúc Tiền Thiên đang ăn kem ly. Mạc Vũ và Đường Ngự đều lo lắng khi thấy cô không để tâm đến bữa tối, sau các món ngọt liền gọi thêm cho cô một phần kem ly. Giờ nhìn cả bàn cũng chỉ có mình cô vẫn đang ăn.

Trong miệng Tiền Thiên là một đồng kem ly, thỉnh thoảng trông thấy Lâm Du Du đột nhiên xuất hiện ngay cạnh cô, khom người nhìn cô, cách cô cực gần, vậy là cứ thế giật mình! Kem ly trượt thẳng vào cổ họng. Tiền Thiên ho kịch liệt.

Thật sự là quá xui! Tiền Thiên bị nghẹn chết lên chết xuống bức bối nghĩ. Bình thường cô không dễ giật mình như vậy, có lẽ vì ngày hôm nay tinh thần quá căng thẳng nên ăn kem ly cũng sặc. Nếu cô ăn kem ly sặc chết, không biết trên bia mộ nên viết cái gì...

Đường Ngự thấy Tiền Thiên ho kịch thì vội vàng đẩy Lâm Du Du qua một bên, kéo Tiền Thiên qua vỗ nhẹ lưng cô. Mãi tới khi tiếng ho khan của Tiền Thiên dần chậm lại hẳn mới thở phào. Nhìn Tiền Thiên bị nghẹn đỏ mặt, Đường Ngự vội đưa một ly nước đến miệng cô, cẩn thận cho cô uống. Vừa dứt hai lần đã bị Tiền Thiên đoạt đi, ực mạnh hết nửa ly.

Uống xong nửa ly nước, Tiền Thiên mới khá hơn chút. Đầu tiên cô tìm tờ khăn giấy lau nước mắt nước mũi chảy ra lúc ho, xong hết mới quay đầu nhìn Lâm Du Du. "Cô vừa nói gì vậy? Xin lỗi tôi không nghe rõ."

Lâm Du Du thấy mình hại Tiền Thiên bị nghẹn, bối rối không biết làm sao. Cô ta nắm thật chặt thành ghế Tiền Thiên, ngón tay hơi trắng bệch, ánh mắt như sắp khóc đến nơi. Giọng điệu bối rối, sợ hãi lắp bắp: "Tôi... Tôi... Tôi chỉ..."

Này... Tiền Thiên hơi chầm chậm đầu. Nữ chính phát khóc là chuyện gì thế... Người bị nghẹn tắc thở là cô mà?! Vì cái lông gì mà nữ chính kún lại khóc trước?! Chẳng lẽ là thương cảm cho công việc của diễn viên quần chúng tại đây khó làm?

Tiền Thiên bên này xảy ra động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên trừ Đường Ngự cũng thu hút sự chú ý của mấy tên đồng bọn khác. Mạc Vũ quay người theo Tiền Thiên, tò mò nhìn Lâm Du Du: "Tình Tình, em quen cô ấy à?"

Tên chuyên hóng hớt Kỷ Cảnh Ngôn cũng vội lại gần nhìn Lâm Du Du: "Ồ? Sao cô lại ở đây? Đừng bảo cô lại muốn khóc tiếp chứ?! Thật sự là chúng tôi không chọc giận cô mà..."

Kỷ Cảnh Ngôn vừa nói xong, Lâm Du Du càng hốt hoảng hơn. Cô ta nhìn về phía Đường Ngự cũng đang quay người nhìn mình, trong mắt có vài phần van nài: "Không phải... Tôi không... Tôi chỉ..."

Tiền Thiên thấy Lâm Du Du hốt hoảng thành bộ dạng này, trong lòng không nỡ. Cô đẩy Kỷ Cảnh Ngôn ra, cười cười an ủi Lâm Du Du: "Anh ấy trêu cô thôi, cô đừng để ý. Vừa nãy cô nói gì với tôi vậy? Tôi không nghe rõ."

"À... Vâng... Là như thế này." Lâm Du Du đỏ mặt cúi đầu xuống, giọng nói bé xíu: "Tôi muốn nói chuyện riêng với cô..."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (26)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên cảm lạnh... Sao lại là chuyện này! Cô nhớ mình đã từ chối nữ chính rồi cơ mà?! Nữ chính kún loạn đầu à mà lại muốn tìm cô nói chuyện! Hai người vốn không quen, nhân vật chính và diễn viên quần chúng có thể nói chuyện gì với nhau?!

Hiển nhiên Đường Ngự cũng không ngờ Lâm Du Du sẽ đưa ra yêu cầu như vậy. Hắn nhìn kỹ Lâm Du Du ngoan ngoan đứng một bên, ánh mắt có phần tìm tòi.

"Em biết cô ta?" Đường Ngự quay đầu hỏi Tiền Thiên.

Tiền Thiên gật đầu: "Cô phục vụ ở CoffeeCo, chẳng phải anh cũng biết sao?"

"Tôi không hỏi cái này." Đường Ngự lắc đầu, "Ý tôi là em với cô ta có quen biết gặp nhau riêng không?"

"Mấy lần em gặp cô ấy thì anh đều ở đó mà?" Tiền Thiên nghiêm túc trả lời, nghĩ nghĩ lại thêm một câu: "Nhưng em rất thích cô ấy, vừa xinh đẹp vừa dịu"

dàng."

Tiền Thiên nghĩ, vẫn giúp Lâm Du Du nói tốt vài câu, Đường Ngự càng ngày càng chán, ai đòi đi lờm vợ tương lai một cái sắc lèm thế, không sợ sau này nghiệp quật à.

"Nếu vậy thì có gì để nói đâu." Đường Ngự lộng quyền đáp.

Hắn nhìn về phía Lâm Du Du, giọng điệu ôn hòa nhưng không cho phép từ chối: "Vị tiểu thư này, Tình Tình và cô không quen biết, tôi thấy hai người không cần nói chuyện riêng đâu. Yêu cầu của cô chúng tôi không thể đồng ý! Nếu cô có chuyện quan trọng thì nói luôn ở đây đi."

"Nhưng mà..." Lâm Du Du cắn môi, bướng bỉnh nhìn Tiền Thiên. Cô ta không muốn phản bác Đường Ngự khiến hắn khó chịu, nhưng cũng không muốn bỏ qua dễ vậy. Khó lắm cô ta mới tìm được một cơ hội yêu cầu nói chuyện riêng với Tiền Thiên, sao để thất bại từ trứng nước đây?

Tiền Thiên nhìn biểu tình này của Lâm Du Du, biết hôm nay cô ta không bỏ qua dễ như vậy, đương nhiên cũng bất lực khó hiểu sao cô gái này cứ bám không tha diễn viên quần chúng là cô. Dù sao nói chuyện riêng cũng không mất miếng thịt nào, Tiền Thiên quyết định đồng ý.

Đầu tiên cô khuyên Đường Ngự một câu: "Anh đừng khó tính quá, con gái như cô ấy tìm em nói chuyện thì sao." Sau đó quay đầu chuẩn bị đứng lên ra ngoài với Lâm Du Du.

Nhưng mà, Tiền Thiên chưa đứng lên đã cứng người lại.

!!! Bà mẹ!!! Quả này chết thật rồi!!!

Cô đưa tay ra nắm thật chặt vạt áo phục trước người Đường Ngự, vội vàng quay đầu nói một câu với Lâm Du Du: "Xin lỗi, đột nhiên tôi nhớ ra hôm nay có việc bận, hôm khác tôi tới quán cà phê tìm cô nói chuyện sau nhé, hiện giờ cô cứ về trước đi vậy?"

Không đợi Lâm Du Du đáp lời, cô đã kéo áo Đường Ngự tới trước mặt mình, ghé tai hắn nhỏ giọng hỏi: "Khi nãy ai đưa nước uống cho em hả? Là ai?"

Đường Ngự sững sờ, nhìn thoáng qua bàn ăn, cũng nhỏ giọng đáp: "Tôi."

"Anh đã uống chưa?!" Giọng nói Tiền Thiên có vài phần vội vã.

Đường Ngự nghe thấy vẻ lo lắng trong giọng nói cô, vội giữ tay cô đang túm áo mình, vừa vuốt nhẹ trấn an, vừa đáp: "Chưa uống."

"Nhanh nhanh cầm cái cốc kia, mang cà em đi nữa. Có thể em sẽ không đứng vững được, đừng để anh trai em phát hiện... Nhanh lên..." Tiền Thiên vội vã thúc giục.

Đường Ngự thấy cô nói vậy, lập tức đưa tay đỡ eo Tiền Thiên, nói một câu với Mạc Vũ: "Hình như Tình Tình uống hơi nhiều, tôi dìu em ấy tới toilet."

Mạc Vũ nhanh chóng đứng dậy: "Để tôi đưa đi..."

Anh chưa nói xong đã bị Đường Ngự cắt ngang: "Không cần, tôi đi là được. Cậu và Cảnh Ngôn cứ ở đây thêm đi, lát nữa tôi sẽ đưa Tình Tình về nhà luôn."

Vì Tiền Thiên đi cùng Đường Ngự nên Mạc Vũ không nghi ngờ gì, chỉ cho là Tiền Thiên uống hơi nhiều nên muốn quay về. Nhưng Kỳ Cảnh Ngôn thì mỉa mai phát hiện trước khi đi Đường Ngự còn cầm theo nửa ly nước còn thừa trên bàn.

Y giả bộ mình cũng phải đi toilet, nói với Mạc Vũ một tiếng rồi đuổi theo Đường Ngự.

"Lão Đường, xảy ra chuyện gì vậy, sao đột nhiên Tình Tình lại say, tôi thấy cậu còn cầm ly nước theo." Kỳ Cảnh Ngôn hơi lo lắng nhìn Tiền Thiên đang dựa nửa người vào ngực Đường Ngự.

Đường Ngự đã phát hiện Tiền Thiên bắt đầu ôm cứng hắn không buông, trong miệng đang lải nhải gì đó nghe không rõ.

Hắn khẽ cắn môi, âm thầm đưa nửa ly nước kia cho Kỳ Cảnh Ngôn: "Tôi đoán là một loại chất đánh lừa thị giác."

"Cái gì?!" Kỳ Cảnh Ngôn cực kỳ kinh hãi nhìn Tiền Thiên: "Sao lại thế..."

"Ly đó là của tôi." Sắc mặt Đường Ngự trầm xuống: "Cho người điều tra. Đừng nói với Mạc Vũ."

Sắc mặt Kỳ Cảnh Ngôn nghiêm túc lên, y nhận cái ly gạt đầu: "Yên tâm đi, đầu này giao cho tôi, cậu mang Tình Tình đến bệnh viện trước đi. Sáng mai tôi tới công ty tìm cậu."

Tiền Thiên cảm thấy trên sách toàn chém gió, cái gì mà bị hạ thuốc rồi mơ màng lăn giường, đây là bịa đặt trắng trợn! Giờ cô vẫn tỉnh táo đây này!!! Tiền Thiên chôn đầu trước ngực Đường Ngự, cười ha ha, hiện giờ cô thấy tâm tình của mình rất tốt.

Đường Ngự nhú mày, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Tiền Thiên: "Tình Tình? Không sao chứ? Chúng ta sẽ tới bệnh viện ngay."

"Rất tốt!" Tiền Thiên ngẩng đầu, gật đầu đầy khoa trương. "Em thấy không nghiêm trọng lắm! Em không sao!" Nói xong lại cười to.

Đường Ngự im lặng giây lát rồi tiếp tục hỏi Tiền Thiên: "Em thấy xung quanh xuất hiện vật thể kỳ lạ nào không? Người quái dị hoặc con vật nào đó? Hoặc nhìn thấy cảnh vật vãn vẹo?"

"Hoàn toàn không!" Tiền Thiên vung mạnh tay, lại nghiêng đầu nhìn Đường Ngự một chút, tiếp tục cười lên: "Thật ra vẫn có!"

"Ồ? Thật sao?" Đường Ngự đỡ cô về phía thang máy: "Em thấy thứ gì kỳ quái vậy?"

"Là anh đấy" Vào thang máy, Tiền Thiên đã hoàn toàn bỏ nhào vào người Đường Ngự, đưa tay túm cả vạt hán, ngẩng mặt lên đến cười hi hi nhìn hán.

"Há? Tôi lạ chỗ nào?" Đường Ngự ôm Tiền Thiên, tay nhẹ nhàng xoa đầu cô.

"Anh đẹp trai thế, đương nhiên là kỳ lạ rồi!" Tiền Thiên nhào tới, hôn một cái lên môi Đường Ngự, phát ra một tiếng "chụt" vang dội.

Đường Ngự đưa mắt nhìn Tiền Thiên, triệu chứng không giống chất gây ảo giác lắm... Hán vỗ vỗ lưng Tiền Thiên, nhẹ giọng hỏi: "Tĩnh Tĩnh, tôi là ai?"

"Là Đường Ngự! Anh không cần hỏi, em đã nói với anh rồi, em rất tinh táo!" Tiền Thiên lại hôn Đường Ngự một cái nữa, sau đó cười hi hi nói: "Anh nhìn em là biết, bước vào thang máy mới hôn anh, chẳng phải lo anh bị vợ tương lai nhìn thấy thì không tốt lắm sao!"

"Vợ tương lai? Là ai? Em sợ ai nhìn thấy?" Đường Ngự gật mình, vội nhìn chăm chăm vào mắt Tiền Thiên.

Tiền Thiên lại cười to: Tĩnh bấy nhau à, Bà đây không mắc mưu đâu! Đã bảo bà đây tinh táo rồi! Tinh táo! Còn lâu bà đây mới nói cho anh biết Lâm Du Du là vợ tương lai của anh đâu.

7788 sau hậu trường đồ mờ hôi lạnh đầy người. Nó không dám tùy tiện lên tiếng lúc này, rất sợ Tiền Thiên sẽ đáp lời nó trước mặt người khác. Thấy Tiền Thiên không trả lời vấn đề của Đường Ngự, 7788 khẽ thở phào.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (27)

Dịch: Lạc Đình Đang

Nhìn Tiền Thiên cười ngây ngô, Đường Ngự thấp cúi đầu, càng tiến gần cô: "Em bảo ai là vợ tôi cơ?"

Tiền Thiên nhủ mảy: "Anh đừng có bầy em, sao đằng này biết ai là vợ anh, dù sao cũng không phải em. Nhưng đây có thể nói anh biết đó là một cô gái vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, anh sẽ yêu cô ấy điên cuồng... Nếu cô ấy nhìn thấy em hôn anh, sau này nhọc lắm... Không thể hổ anh được..."

7788 đứng sau hậu trường cuồng đến nhảy dựng lên: D* mẹ nó chứ Tiền Xuyên Từ!!! Cô không biết ngậm miệng vào à!!! Để lúc tinh táo nói chuyện thì chết ai chứ!

"Ồ, ra là vậy." Đường Ngự nhướn mày: "Vậy sao em lại muốn hôn tôi?"

"Vi em thích anh đó!" Tiền Thiên ngẩng đầu, cười híp mắt nhìn Đường Ngự, khuôn mặt tròn tròn nho nhỏ đầy hân hoan: "Anh vừa đẹp trai vừa tài giỏi, cô gái nào cũng thích anh thôi. Tiếc là anh không phải của em, không thì em đã hôn từ sớm chứ đâu chờ tới hôm nay."

Tiền Thiên nói xong lại hôn một cái xuống môi Đường Ngự, tay nhỏ lách vào vạt áo trước ngực Đường Ngự sờ tới sờ lui, vừa sờ vừa cảm thán: "Cảm xúc tốt thật! Nhất định đây là đáng người cực phẩm mặc quần áo trông gầy mà còi đồ thì có da có thịt."

Đường Ngự cười, hán nghĩ hán biết Tiền Thiên trúng thuốc gì rồi. Nếu đã như vậy cũng không cần tới bệnh viện nữa. Hán tinh táo ẩn lại nút thang máy, ôm chặt Tiền Thiên.

"Tĩnh Tĩnh?" Đường Ngự bước khỏi thang máy, nâng mặt Tiền Thiên lên: "Em đang tinh táo đúng không?"

Tiền Thiên cười cười gật đầu: "Nói đi nói lại bao nhiêu lần mà anh vẫn ngốc thế hả? Nể tình cái bản mặt đẹp trai của anh, em tha cho trí thông minh khuyết thiếu đấy..."

"Tốt quá! Lát nữa khi chúng ta ra ngoài, em đi theo tôi, tôi chưa bảo em nói thì không được mở lời, được không?" Đường Ngự nhìn chăm chăm vào mắt Tiền Thiên, muốn quan sát xem cô còn thừa bao nhiêu phần lý trí.

"Em có nói lung tung đâu." Tiền Thiên tỏ vẻ bất mãn: "Rõ ràng em... rất bình thường mà."

"Đúng! Rất bình thường, vậy nên em yên lặng một chút nhé, được không? Tôi không muốn để người ngoài nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta." Đường Ngự trấn an Tiền Thiên.

"Được được! Không thành vấn đề! Em biết rồi! Em hiểu mà!" Tiền Thiên vẫn cười hi hi.

Vừa rời thang máy, Đường Ngự đã ôm cô đi về phía bàn lễ tân. Tiền Thiên vừa nhìn ham muốn cọ sát cơ thể hần, vừa đắc ý vui mừng, cảm thấy năng lực tự kiểm chế của mình rất mạnh, bị hạ thuốc vẫn còn lý trí như vậy.

Đường Ngự mang Tiền Thiên đi tới bàn lễ tân thuê một phòng. Quả thực Tiền Thiên rất ngoan ngoãn đứng cạnh hần không kêu tiếng nào, nhìn như bình thường. Nếu cô không vừa cười vừa nhìn chăm chăm mặt Đường Ngự thì càng bình thường hơn nữa...

Trở lại thang máy, Tiền Thiên lập tức nhào tiếp lên người Đường Ngự, ôm cổ Đường Ngự, cắn một cái lên cằm hần. Đường Ngự cười: "Em là cún con à?" Dứt lời nhanh chóng cúi đầu dùng móng chặn miệng Tiền Thiên.

Trước mặt Tiền Thiên hiện ra một đám pháo hoa chói lọi. Cô không kịp phản ứng tùy cho Đường Ngự cạy mở môi mình. Khi đầu lưỡi bá đạo tìm kiếm lưỡi nhỏ của mình, cả người cô đều tê dại như có dòng điện chạy qua. Trong lòng Tiền Thiên có loại khát vọng khó diễn tả bằng lời nhanh chóng lên men. Tia lý trí cuối cùng đứt phụt, não bộ muốn nhũn ra, giờ cô chỉ muốn dính sát vào Đường Ngự, tham lam mút lấy môi lưỡi hần.

Đình! Thang máy dừng. Đường Ngự buông cánh môi Tiền Thiên ra, hơi thở hỗn loạn đỡ trán cô. Tiền Thiên lúc này không hề tỉnh táo, trong mắt như có ánh nước long lanh, khuôn mặt tròn nhỏ nhắn đỏ ửng lên. Cô vô thức liếm môi một cái, đuôi mắt còn đang chăm chú nhìn môi Đường Ngự.

Đường Ngự giúp Tiền Thiên chỉnh lại bên tóc mai rồi mang cô rời khỏi thang máy. Bước chân cô liêu xiêu như đang đạp trên bông, hơi dựa vào lòng Đường Ngự, một tay dùng sức túm vạt áo hần.

Đi được vài bước, dường như Tiền Thiên tỉnh táo hơn một chút. Cô đưa tay đỡ trán, vừa cười ngây ngốc vừa lẩm bẩm: "Trên sách bảo lúc này phải dùng nước lạnh."

Đường Ngự không đáp lời nói, nhanh chóng tìm phòng, mở cửa rồi đưa cô vào. Vừa vào cửa, Tiền Thiên đã buông Đường Ngự ra bỏ nhào lên ghế salon, vừa cười vừa xua xua Đường Ngự phía sau: "Yêu nghiệt kia, cách xa em một chút! Chẳng may em bỏ nhào lên người anh thì sao!"

Đường Ngự bước vài bước tới cạnh ghế salon, lật người Tiền Thiên qua. Hần hạ người xuống sát người cô, hai bên mặt đối mặt.

Tiền Thiên càng cười vui vẻ hơn. Cô đưa tay túm vai Đường Ngự, khẽ ngẩng đầu, lại hôn một cái lên môi hần: "Bảo anh rồi sao anh vẫn không có tí cảnh giác nào vậy... Tiếp tục như vậy thì em không nhìn được nữa đâu..."

Nhưng thoáng trong giây lát, Tiền Thiên đã buông Đường Ngự ra, nhắm mắt lại, lấy tay che mắt mình: "Không được... Em phát hiện mình không thể nhìn anh được... Ngâm nước lạnh... Ngâm nước lạnh... Trước khi em thay đổi, anh mau ngồi dậy đi..."

Đường Ngự không động. Hần kéo bàn tay đang che mắt của Tiền Thiên xuống, một tay khác nhẹ nhàng vuốt ve eo cô: "Tĩnh Tĩnh, nhìn tôi..."

Tiền Thiên mở mắt ra, đôi mắt phản chiếu bóng hình Đường Ngự gần trong gang tấc. Cặp mắt hoa đào của hần khép hờ, trong lúc ánh mắt chạm nhau thoáng vài phần câu dẫn. Khóe miệng hần cong lên ý cười, khẽ vuốt cánh môi Tiền Thiên: "Tĩnh Tĩnh, em có biết mình bị trúng thuốc không?"

"Biết chứ! Có phải anh bị ngốc không mà nói nhảm lảm thế." Tiền Thiên lại cười: "Em còn biết thuốc này vốn được hạ cho anh cơ."

"Đúng vậy, em rất thông minh." Một tay Đường Ngự thuận theo eo cô tiến lên trên: "Vậy em đoán xem nếu tôi trúng thuốc thì thế nào?"

"Hôm sau mở mắt sẽ có thêm một cô bạn gái." Tiền Thiên nhớ đến Lâm Du Du, lại cười gian trá, mặc dù cô cũng không biết mình cười cái gì. Cô yếu ớt đẩy đẩy Đường Ngự: "Anh đứng dậy nhanh lên, em sắp không chịu nổi nữa rồi..."

"Tĩnh Tĩnh, giờ em có hai lựa chọn." Tay Đường Ngự đã chạm tới ngực cô: "Ngâm nước lạnh, hoặc nhào vào tôi. Em chọn đi..."

Hần cúi đầu ngâm vành tai Tiền Thiên. Mà lúc này trong đầu Tiền Thiên đã không còn nghĩ được cái gì: "Chọn... Chọn gì cơ..."

"Tôi là ai?" Môi Đường Ngự đã hôn xuống cổ Tiền Thiên, tay lặng lẽ chuyển tới lưng cô, vừa vuốt ve vừa kéo khóa váy cô xuống. Tiều cự trong mắt Tiền Thiên đã sớm tan rã, khóe miệng vô thức rên rỉ.

"Anh là ai?" Đường Ngự lại hỏi. Môi hần tiếp tục hôn xuống, bắt đầu liếm xương quai xanh cô, tay men vào từ chỗ khóa váy, xoa nắn vòng eo mềm mại của cô.

"Đường... Đường Ngự." Tiền Thiên đã không còn biết mình đang nói gì nữa rồi. Cô bất giác ôm cổ Đường Ngự, hai mắt như phủ sương mù, không nhìn rõ bất kỳ thứ gì...

"Được thôi, đây là em chọn đấy!" Bên miệng Đường Ngự lộ ra nụ cười hút hồn, gương mặt anh tuấn nghiêm túc có thêm vài phần quyến rũ. Hần ôm Tiền Thiên đã được cởi đến nửa người đi về phía giường lớn...

Tĩnh Tĩnh à... Đã chọn rồi thì không trả hàng được đâu!!!

Chương 69: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (28)

Dịch: Lạc Đình Đang

"Phiền quá!" Tiền Thiên bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Cô bất nấn chôn mặt vào gối, đưa tay sờ nơi phát ra tiếng chuông. Ai mà xấu tính thế hả, mới sáng đã đánh thức mộng đẹp của người ta...

Tay Tiền Thiên còn đang sờ tới sờ lui, một cánh tay thon dài khác đã vượt qua tay cô ấn tắt chiếc điện thoại đang reo lên âm ỉ.

Căn phòng khôi phục yên tĩnh, Tiền Thiên tỏ vẻ hài lòng. Cô dụi gối ôm định ngủ tiếp. Vai lộ ra bên ngoài hơi lạnh, quả nhiên thời tiết này phải mặc áo ngủ dày một chút. Tiền Thiên mơ mơ màng màng xích lại gần nơi ấm hơn...

Áo ngủ... Hình như cô không mặc đồ ngủ... Tiền Thiên mơ hồ nghĩ. Cô giãy dụa định chui khỏi chăn, cánh tay bất thành linh đụng phải một tay khác. Cánh tay lạ kia động đậy, đặt trên ngực cô, tiện thể xoa nhẹ hai cái, lại khẽ nắn bóp khiến cô càng áp sát tới nguồn nhiệt.

Hình như cô mơ một giấc mơ, trong mơ có người ôm cô...

Cmm! Có người ôm cô!!! Tiền Thiên mở trừng mắt. Cô lắc đầu, dần tỉnh táo hơn, chỗ này là... Khách sạn!!!

!!! Thì ra không phải mơ! Cô thật sự đã bỏ nhào lên Đường Ngự!!!

Tiền Thiên lập tức tỉnh táo luôn! Cô cứng người nằm trên giường, chắc là sai rồi nhỉ... Có lẽ... Có lẽ cô bỏ nhào lên người qua đường A không may nào đấy, sau đó ngộ nhận thành Đường Ngự... Bản thân Tiền Thiên cũng tự biết khả năng này quá thấp, nhưng cô vẫn liều mạng an ủi mình, đằng sau không phải Đường Ngự, không phải Đường Ngự, không phải Đường Ngự...

"Con chó Tiền Xuyên Từ này, đến tình trạng này rồi cô còn không thừa nhận thì làm được cái lông gì hả!" 7788 vừa thấy cô tỉnh, lập tức chạy ra mắng.

"Đằng sau tôi là Đường Ngự thật hả?" Tiền Thiên lo lắng hỏi.

"Còn phải nói à! Không biết sao ông đây không may thế này, lại gặp phải đồng bạn hợp tác như cô! Làm một diễn viên quần chúng cũng xảy ra nhiều chuyện rắc rối thế!" 7788 nhanh chóng phát điên.

"Vây... Giờ xử lý thế nào..." Tiền Thiên nuốt nước miếng, ăn nói khép nép hỏi 7788.

"Sao ông đây biết chứ! Giờ cô thích làm thế nào thì làm! Ông bị cô làm cho tức chết rồi, phải về báo tri đây! Đừng nói chuyện với tôi nữa! Mười năm tới ông đây không thêm liên lạc với cô!" 7788 nằng nằng thì bỏ mặc Tiền Thiên, dù cô đồ dảnh ăn nói khép nép thế nào cũng vô dụng.

Tên khốn 7788 không có nghĩa khí này! Vừa xảy ra chuyện một cái là lặn luôn! Tiền Thiên tức giận nghĩ. Nhưng mà... 7788 mặc kệ cô, giờ phải xử lý thế nào... Cô chỉ tức giận một giây lại chán nản...

Không thì... Chạy đi!! Không biết bây giờ chạy còn kịp không. Tiền Thiên buồn bực nghĩ.

Đã quyết định muốn chạy, Tiền Thiên cảm thấy phải nhanh chóng hành động. Đầu tiên cô khẽ động vài cái rồi chờ một lát, phát hiện người phía sau không phản ứng. Có lẽ vẫn đang ngủ chảnh?

Tiền Thiên từ từ chuyển cánh tay đặt trên ngực mình ra, dịch từng chút một đến mép giường. Trong toàn bộ quá trình chạy trốn, cô không dám quay đầu, sợ động tác quá lớn sẽ đánh thức người phía sau. Đương nhiên là cô càng không dám tin vị phía sau là Đường Ngự, giống như việc không tận mắt thấy thì không phải là sự thật, cô cứ thế định giả ngu cầm đầu chạy.

Thật vất vả mới rời đến mép giường, Tiền Thiên đã toát một thân mồ hôi. Cô vừa định ngồi dậy, phía sau bỗng có cánh tay vươn tới ôm eo cô kéo ngược lại.

"Định chạy à?" Giọng nói lười biếng của Đường Ngự vang lên sau đầu Tiền Thiên, hô hấp ấm áp phả vào tai cô: "Chẳng lẽ em định trở mặt không nhận nợ?"

Cả người Tiền Thiên đều cứng đờ, cô nghĩ một lát, cuối cùng xoay người.

Phía sau cô là Đường Ngự một tay chống lên gối, tay kia vuốt ve khắp lưng Tiền Thiên, liên tục xoa nắn thịt mềm bên hông cô. Vẻ mặt hân hoan cùng lười biếng nhàn tản, sau đầu có vài sợi tóc tán loạn, bình thường tóc phía trên được chải vuốt chỉnh tề giờ cũng tán loạn che khuất nửa bên trán hân hân khiến hân

trẻ hơn vài tuổi, nhìn như thanh niên mới trưởng thành.

Chăn mềm đã trượt tới lưng Đường Ngự, lộ ra thân trên cường tráng, đường cong cơ bắp đầy đủ đẹp mắt như một pho tượng đồng, khiến người ta muốn cắn một cái. Thật là đẹp trai mỹ miều mà! Tiền Thiên cảm thán trong lòng, nhào lên một mỹ nam cực phẩm thế này cũng đáng.

Đường Ngự chờ một lát, thấy Tiền Thiên yên lặng không nói, chỉ nhìn chăm chăm hấn đến gần người. Đường Ngự nghiêng người đè Tiền Thiên xuống, hai người không một mảnh vải dính sát nhau dưới lớp chăn.

Hắn đưa tay xoa mặt cô: "Tĩnh Tĩnh? Anh đang hỏi em đi đâu vậy?"

"A? Ó!" Tiền Thiên giật nảy mình, nhanh chóng hất tay Đường Ngự: "Chuyện đó, anh để em xuống trước đã."

"Em nói trước đi, vừa nảy là định chạy hả? Đã ăn xong không nhận nợ? Há?" Giọng nói Đường Ngự mang theo vài phần uy hiếp.

"Ày... Cái kia... Hôm qua em không tỉnh táo lắm. Anh biết mà, hôm qua em bị hạ thuốc... cho nên... đúng thế." Tiền Thiên vừa cười gượng vừa lấp bắp giải thích

"Rồi... sao?" Âm giọng Đường Ngự kéo dài, hấn hơi nheo mắt, giống y một con điều hâu đang nhìn con mồi: "Chẳng phải bây giờ em tỉnh rồi à!"

Nói xong hấn nhanh chóng cúi đầu cắn một cái xuống môi cô, một tay nhanh chóng đưa tới trước ngực mềm mại của Tiền Thiên, một tay khác thuận theo bóp chân mạp tròn của cô sờ lên...

"Chờ... Đứng..." Tiền Thiên khó khăn mở miệng.

"Há?" Đường Ngự cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục việc đang dở.

"Em vẫn chưa đánh răng..." Tiền Thiên yếu ớt kháng nghị.

"Anh không ngại." Môi hấn đã chuyển qua xương quai xanh Tiền Thiên, hôn lên từng đóa hoa xinh đẹp.

"Nhưng mà..." Tiền Thiên vẫn vẫn định giãy dụa, tiếc là giá trị vũ lực chênh lệch quá lớn, không tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng với Đường Ngự.

"Không có nhưng mà!" Đường Ngự quả quyết tiến vào người cô, bắt đầu một vòng chinh phạt mới...

Chờ Tiền Thiên lần nữa tỉnh táo lại đã gần tới giờ trưa, Đường Ngự đang tựa đầu giường gọi điện. Hấn ôm Tiền Thiên trước ngực, câu được câu không dùng tay cắt tỉa tóc cô.

"Tĩnh rồi à?" Đường Ngự thấy Tiền Thiên ngẩng đầu, lập tức cúp điện thoại, nhẹ nhàng xoa lưng cô: "Dậy tắm trước đi, mỹ phẩm dưỡng da anh gọi người đưa tới đặt trong nhà tắm cho em rồi đây."

Tiền Thiên mơ mơ màng màng gật đầu, vừa định bò xuống giường, đột nhiên nhớ đến bản thân không mặc đồ. Cô do dự nhìn xung quanh.

"Sao thế?" Đường Ngự cúi đầu nhìn cô hỏi.

"Không có quần áo..." Tiền Thiên chần lên nhanh che người mình lại.

Đường Ngự phì cười một tiếng: "Chỗ nào trên người em mà anh chưa xem hả, giờ mới ngại thì có muộn không?"

"Cút!" Tiền Thiên tức giận đạp hấn một cước, kéo toàn bộ chăn che lên người, tròn như chim cánh cụt vụng về xuống giường, lết vào nhà tắm.

Trên giường chỉ còn mình Đường Ngự không vật gì che đây cười to.

Alo mọi người, là tui Lạc Đình Đang đây.

Tình hình là đã mấy tháng rồi nhưng vì sự điên loạn và vợ vắn của cái thế giới Tổng tài này, nó khiến sự kiên nhẫn của tui đi đến đỉnh điểm tăng chót, nên là... tui bùng đây.

Bao giờ hứng thú hoặc nhân phẩm trời dạy tui sẽ nghiêm chỉnh bổ sung đủ chương sau, còn giờ thì tui sẽ dọn đồ xách mông sang thế giới tiếp theo.

Khuyến khích mọi người thúc giục ủng hộ các kiểu để nhắc đưa chầy lười như tui up chương đều đặn, đồng thời nhân phẩm bùng phát bạo chương cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (29)

Dịch: Lạc Đình Đang

Quả nhiên phòng tắm bày trọn bộ mỹ phẩm dưỡng da, là nhãn hiệu nổi tiếng châu Âu. Tiền Thiên cảm lạ lên nhìn một chút: "Có sữa tẩy trang nữa cơ? Thật cẩn thận mà..."

Đúng rồi, hôm qua cô tới tham gia hoạt động rồi vẫn giữ nguyên lớp trang điểm đi ngủ, thật hại da mà. Tiền Thiên bực bội ngẩng đầu nhìn gương, kết quả tí nữa giặt mình hết ảm lên.

Cmm! Đồ quý trong gương kia là ai! Tiền Thiên chán kinh từng mắt nhìn bộ dạng của mình. Kẻ mắt và mascara dính thành hai cục đen treo lơ lửng. Kem nền bị cọ thành từng mảng, gương mặt chỗ trắng chỗ vàng, cộng thêm sau một đêm mũi tiết dầu, cũng chỉ có thể hình dung bằng hai chữ đậu má...

Cùng với mảng son môi bê bết và đầu tóc rối xù, Tiền Thiên cảm thấy trình độ tha thứ của Đường Ngự với cô thật cao mà! Bộ dạng này cũng ăn được nữa! Ngay chính cô cũng sắp buồn nôn đến chết đây... Bảo sao trong bộ sản phẩm dưỡng da còn có dầu tẩy trang!

Tháo trang sức, rửa mặt, tắm rửa, bôi mỹ phẩm dưỡng da, sấy tóc, Tiền Thiên loay quanh đến gần một giờ. Tiền Thiên hơi đỏ mặt nhìn vào cơ thể mập mạp của mình trong gương. M*! Đường Ngự là chó à? Sao lại cần cô thành cái đức hạnh này đây.

Đội thu dọn xong xuôi chuẩn bị ra khỏi nhà tắm, Tiền Thiên mới chợt nhớ ra y phục của cô ở bên ngoài. Không còn cách nào, Tiền Thiên đành quần khăn tắm lên người, hé một khe nhỏ gọi ra ngoài: "Đường Ngự, giúp em mang quần áo vào đây với."

Bên ngoài im lặng không ai đáp lời, Tiền Thiên chờ trong chốc lát, cảm thấy hơi lạ. Cô cẩn thận mở cửa phòng tắm thò đầu ra: "Đường Ngự? Đi rồi à?"

Đột nhiên, bóng người lóe lên, một tay đẩy mạnh cửa phòng tắm bé cô lên. Tiền Thiên giật mình kêu. Lúc kịp phản ứng đã bị Đường Ngự bế ra ghé salon.

"Sao chậm vậy?" Đường Ngự chôn mặt cọ cọ vào cổ Tiền Thiên như một con cún con.

"Anh buông ra đã, em muốn đi mặc quần áo." Tiền Thiên hơi nhúc nhích, định trượt khỏi người Đường Ngự lại bị hất kéo mạnh về.

"Vội gì chứ, y phục của chúng ta vẫn chưa đến. Anh vừa gọi phục vụ khách sạn, khá muộn rồi, chúng ta ăn gì trước đi." Đường Ngự mặc áo choàng tắm của khách sạn, bình thân dựa trên ghế salon, vừa ôm Tiền Thiên vừa lơ đãng chọc tay cô.

"Tĩnh Tĩnh..." Sau một hồi trầm mặc, Đường Ngự bỗng cất tiếng gọi Tiền Thiên, giọng hẩn vẫn mang theo vài phần lười biếng nhưng Tiền Thiên không dám khinh thường.

"Vâng... anh nói đi?" Tiền Thiên cẩn thận đáp.

"Em nhớ hôm qua mình nói gì không?" Giọng nói Đường Ngự nhìn như tùy ý lại chứa vài phần nghiêm túc và chấp nấp.

"Cái đó... Em..." Tiền Thiên gượng cười, trong đầu đang nghĩ không biết lừa Đường Ngự thế nào đây. Hôm qua cô nói không ít thứ, hình như còn liên quan đến Lâm Du Du, càng cẩn thận ngẫm nghĩ càng không dễ nói.

"Ồ..." Đường Ngự vừa thần nhiên chỉnh tóc cô, vừa hờ hững nói: "Khi nãy Cảnh Ngôn gọi điện tới, đã xét nghiệm ra thành phần của thuốc hôm qua. Đó không phải chất gây ảo giác mà là một loại thuốc khá đắt, tác dụng chính là kích thích tình dục, khiến thần kinh hưng phấn và cải thiện tâm trạng. Nó khiến người ta khó khống chế hành vi, nhưng cũng chỉ thế thôi. Nếu em bảo vì tác dụng của thuốc mà không nhớ rõ, em nghĩ anh tin không?"

Tiền Thiên nghẹn họng, khó khăn cất tiếng: "Vậy... Vậy em đoán đó là thủ đoạn của cô nào đó muốn trở thành phu nhân Đường gia, có lẽ mục đích chính là để anh giữ tinh táo trong lúc phát tình. Lên giường trong tình trạng này, khả năng rất cao anh sẽ phụ trách. Dù sao nếu dùng mấy thứ như thuốc gây ảo giác sẽ khiến anh mơ mơ hồ hồ, sau đó không chịu nhận nợ thì hỏng hết."

"Có lý đấy." Đường Ngự hờ hững gật đầu: "Đây không phải trọng điểm. Hiện giờ thảo luận vấn đề của anh đi."

"Anh muốn hỏi cái gì?" Tiền Thiên cảnh giác nhìn Đường Ngự: "Hôm qua thần kinh hưng phấn em ăn nói bậy bạ, rất nhiều lời đều chỉ là nói vui thôi."

Đường Ngự cười cười: "Anh vẫn chưa nói mà em đã bối rối gì vậy."

"Em không bối rối!" Tiền Thiên kiên quyết phủ nhận: "Em chỉ khuyên anh không nên tin mấy lời linh tinh nhằm nhĩ em nói hôm qua thôi."

"Ồ? Cụ thể là gì?" Đường Ngự dù bận vẫn ung dung.

Tiền Thiên lại ghen lời. Chẳng lẽ cô lại nói, cô đã tiết lộ tin tức của vợ hắn à?! Cô ảo não cúi đầu, vò đầu méo không sợ hãi hỏi: "Anh muốn hỏi gì thì trực tiếp hỏi đi, đừng vòng vèo."

Đường Ngự thấy bộ dạng này của cô, thích thú hôn một cái. Vượt ngoài dự kiến của Tiền Thiên, Đường Ngự cũng không hứng thú lắm với cái tin tức liên quan đến "vợ tương lai" hôm qua cô nói hớ.

Hắn nhẹ nhàng véo gương mặt tròn của cô: "Em trúng chiêu thay anh, anh nhớ hôm qua anh hỏi em, nếu anh bị trúng thuốc sẽ thế nào?"

Tiền Thiên nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Hôm sau mở mắt sẽ có thêm một cô bạn gái? Hình như em trả lời như vậy. Tám năm thôi, anh hỏi làm gì." Dọa cô sợ hãi một trận, thì ra là một câu nhảm nhí thế này...

"Bởi vì trên thực tế dù em trúng thuốc hay anh trúng thuốc, kết quả đều như vậy, nên anh muốn chính miệng em xác nhận lại." Đường Ngự tốt tính trả lời.

... Đường Ngự có ý gì đây?! Đừng nói là ý cô nghĩ tới nha?

Tiền Thiên thỉnh thoảng ngừng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Đường Ngự: "Chẳng lẽ anh nghĩ em trúng thuốc thay anh nên trong lòng áy náy muốn chịu trách nhiệm chứ? Em không cần nhé! Tất cả mọi người đều là người trưởng thành cả, không phải bận tâm chuyện này, còn nữa..."

Tiền Thiên dừng một chút, cô muốn nói là mình chủ động bỏ nhào vào Đường Ngự, nhưng nhớ lại tình huống hôm qua một chút, lại thấy lạ lạ.

"Còn nữa cái gì? Còn nữa là em không khống chế được nhào lên người anh?" Đường như Đường Ngự biết cô định nói gì, hắn cười nhẹ lắc đầu: "Tình Tình, anh là đàn ông trưởng thành. Hôm qua em đứng còn không vững, em thấy mình có năng lực bỏ nhào lên người anh?"

Tiền Thiên: (๖_๖) Thật là trung thực mà!!! Vậy nên bây giờ phải làm thế nào!!! Hình như nam chính muốn chịu trách nhiệm với cô!!! Lâm Du Du đâu?! Lâm Du Du làm sao bây giờ!!!

Đường Ngự nhìn gương mặt ngờ ngác của Tiền Thiên, lại cười hôn một cái lên môi cô: "Em cảm thấy anh áy náy ư? Chúng ta chỉ làm trước chuyện sau này sẽ làm thôi, sao phải áy náy chứ."

Tiền Thiên choáng váng trước thông tin tiết lộ trong lời nói của hắn, cô do dự hỏi: "Vậy anh, anh đã sớm bày mưu bày em?"

Đường Ngự thờ dãi một hơi, chôn đầu vào cổ Tiền Thiên: "Anh theo đuổi em lâu như vậy, chẳng lẽ em không phát hiện à."

Ngữ điệu của hắn có phần tủi thân âm ỉ: "Anh thấy mình đã thể hiện rất rõ mà..."

M* nó! Thì ra nam chính luôn theo đuổi tui! Chuyện quan trọng thế sao không ai nói cho tui biết há!!! Tiền Thiên đã sợ đến không nói ra lời...

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (30)

Dịch: Lạc Đình Đang

"Anh nói rồi đó, dù em hay anh trúng thuốc thì hậu quả đều như nhau, người lẫn ở phòng này chỉ có thể là hai chúng ta, không có lựa chọn khác. Chúc mừng em vừa mở mắt đã có thêm một người bạn trai." Đường Ngự ôm Tiền Thiên hôn một cái thật to.

"Nhưng... Nhưng mà..." Tiền Thiên nghĩ đến Lâm Du Du, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

"Không có nhưng mà!" Đường Ngự kiên định nói: "Hôm qua chính miệng em nói em thích anh. Chẳng lẽ em định phủ nhận?"

Tiền Thiên câm lặng. Không có cách nào phủ nhận cả! Đúng là thích thật! Nhưng... nhưng ngay từ đầu cô đã biết rõ Đường Ngự không phải người đàn ông của mình nên cô đều tròn trịa nhận mình động tâm với Đường Ngự.

"Tình Tình, em nhìn anh này." Đường Ngự nắm hai tay Tiền Thiên, nghiêm túc nhìn vào mắt cô: "Anh trai em hiểu rõ anh, cậu ta biết anh là người rất cố chấp. Chuyện hoặc người anh nhận định thì cả đời này sẽ không thay đổi. Cho nên em là của anh, cũng chỉ có thể là của anh. Anh không chấp nhận lời từ chối vì anh biết em cũng thích anh. Loại hình vợ tương lai em nói hôm qua không có khả năng xảy ra, anh thích dạng phụ nữ nào anh hiểu rõ nhất. Ngay từ lúc đầu, người trong lòng anh đã là em."

Tiền Thiên:.. Rất cảm động rất muốn đồng ý a a a... Nam chính quá phạm quy rồi... Dạng này thì cô gái nào từ chối được đây...

Thấy Tiền Thiên im lặng hồi lâu, Đường Ngự quả quyết giúp cô chọn luôn. Hắn cúi đầu găm một ngón tay cô: "Đừng ngăn người nữa. Từ giờ trở đi, em chính là bạn gái của anh, anh là bạn trai của em, nghe rõ rồi chứ?"

Tiền Thiên trừng hắn nửa ngày, cuối cùng ngơ ngác gật đầu. Nghe thấy lời thổ lộ của Đường Ngự, có một loại vui sướng khó đề nén hiện lên trong lòng cô. Người đàn ông cô thích vừa lúc cũng thích cô, may mắn dường nào! Cô thật sự không muốn bỏ qua. Dù là... Dù là... cuối cùng Đường Ngự vẫn sẽ yêu Lâm Du Du thì cô cũng muốn yêu đương một lần với hắn, ít nhất ở hiện tại người đàn ông này thuộc về cô, không phải sao?

Chuyện ngày mai thì ngày mai buồn, lúc nào Đường Ngự muốn rời khỏi cô thì tính sau! Làm một cô gái độc thân hơn ba mươi tuổi, Tiền Thiên cảm thấy tới lúc đó cô có thể nhìn thoáng được... Giờ cô không muốn nghĩ nhiều nữa, chỉ muốn yêu đương thật tốt. Còn Lâm Du Du... Lâm Du Du...

"Nếu như..." Cuối cùng Tiền Thiên vẫn cất tiếng, âm thanh khô khốc: "Nếu có một ngày, anh nhận ra anh không yêu em, muốn rời khỏi em, vậy nhất định phải nói thẳng với em..."

"Không có ngày đó." Đường Ngự vô cùng kiên định đáp.

"Em nói là nếu như..." Tiền Thiên nào dám bảo pháp tắc thế giới đã sắp xếp bạn gái định mệnh cho anh rồi.

"Được rồi, nếu như!" Đường Ngự cười thờ dãi: "Nếu có ngày đó, em cứ chơi chết anh là được, đừng cân nhắc nhiều, anh trai em sẽ không để em phải vào tù."

"Nói những cái gì đấy..." Tiền Thiên vui vẻ, đánh một quyền vào ngực hắn.

Đường Ngự thuận thế ngã ngược vào salon phía sau, cười đắc ý: "Hôm đó anh nói với em ở quán cà phê, tháng 8, tháng 9 năm nay sẽ kết hôn, chẳng phải em còn cười nhạo anh sao? Giờ có cô dâu rồi, có thể kết hôn được rồi đó..."

Tiền Thiên: $L(*\geq\Box\leq*)\rightarrow Cmn$ ai muốn kết hôn! Các bước đi chậm lại được không hả...

Không lâu sau khi ăn cơm trưa xong, quả nhiên trợ lý của Đường Ngự mang quần áo tới cho hai người. Cuối cùng không phải bọc khăn tắm quanh người nữa, Tiền Thiên tỏ vẻ cực kỳ thoải mái.

Quả nhiên mặc xong quần áo Tiền Thiên vung tay trở mặt không quen: "Anh đi làm đi, em về trước."

"Lật mặt nhanh vậy?" Đường Ngự ôm Tiền Thiên, hôn một cái lên mặt cô: "Đừng quên, đàn của em vẫn ở trên xe anh đấy."

"Đúng rồi! Em quên mất. Vậy anh đưa em về nhà trước nhé?" Tiền Thiên thừa hỏi Đường Ngự.

"Xe của anh bị trợ lý lái đi rồi..." Đường Ngự bản mặt vô lại.

... Vậy anh đồng dài cái lông à.

"Để anh gọi lái xe đưa em về trước, tối tan làm anh đưa đàn cho em sau." Thấy Tiền Thiên bĩu môi, Đường Ngự vội thêm vào.

Nếu đã vậy thì Tiền Thiên không đồng dài nữa, ngoan ngoãn đi theo Đường Ngự.

Vừa đến chung cư nhỏ của Tiền Thiên, Đường Ngự đã chìa tay ra: "Đưa chìa khóa đây, tối anh tan làm sẽ cầm đàn tới."

"Anh gõ cửa là được rồi, lấy chìa khóa làm gì." Tiền Thiên không tình nguyện.

"Đêm qua khiến em mệt rồi, chiều cứ ngủ đi, anh không muốn ấn chuông làm phiền em." Đường Ngự kéo qua Tiền Thiên qua hôn lên trán cô.

"Ăn nói mờ ám..." Cái mặt mo của Tiền Thiên đỏ ửng, móc chìa khoá đưa cho Đường Ngự. Quả thực cô muốn ngủ một giấc, có lẽ vì ảnh hưởng của thuốc nên tới giờ cô vẫn khá mệt mỏi, cảm giác như cả đêm không nghỉ ngơi.

Đường Ngự nhận chìa khóa rồi đi, trước khi đi còn dặn dò Tiền Thiên phải ngủ một giấc buổi chiều. Không cần hắn nói, Tiền Thiên vừa vào cửa đã nhanh chóng thay quần áo vùi người vào chăn mềm ngủ một giấc tới tối mịt.

Tiền Thiên bị tiếng vang trong phòng đánh thức. Cô nằm trên giường mê man nghe động tĩnh ngoài phòng khách, trong lòng nghĩ nghĩ: Chẳng lẽ có trộm đột nhập?

Cô ngồi dậy, đang định bò xuống giường nhìn lên thì cửa phòng ngủ mở ra từ bên ngoài. Đường Ngự mặc quần áo ở nhà đứng ngoài cửa, ánh mắt chạm nhau với Tiền Thiên. Thấy cô đã tỉnh, Đường Ngự cười: "Dậy rồi à? Vừa lúc ra ăn tối đi."

"Sao anh lại ở đây?" Tiền Thiên lạ lùng nhìn Đường Ngự: "Em tưởng anh đưa đàn xong thì về luôn. Chẳng phải anh rất bận à?"

Đường Ngự thờ dãi: "Sao cứ muốn đuổi anh đi vậy?"

Hắn ngồi lên giường, giúp Tiền Thiên chỉnh lại mái tóc rối tung: "Anh nói rồi mà? Em không thích hợp sống một mình, nếu anh không đến, em ngủ thẳng tới giờ này, chắc chắn sẽ nhịn bữa tối luôn."

"Vậy nên?" Tiền Thiên vừa hỏi vừa bò xuống giường.

"Vậy nên em ở cùng anh chứ sao." Đường Ngự nói đương nhiên.

"Còn lâu!" Tiền Thiên lườm hắn một cái: "Nhà anh cách chỗ học đàn của em rất xa, bất tiện lắm."

"Anh đưa em đi." Đường Ngự dính sát Tiền Thiên theo cô vào phòng tắm rồi bị đẩy ra.

"Em không cần!" Tiền Thiên cách một lớp cửa hết: "Em ở đây rất tốt!"

"Anh biết." Đường Ngự tựa cạnh cửa, tuyên bố với Tiền Thiên trong phòng tắm: "Vậy nên anh chuyển tới."

Lúc này Tiền Thiên mới phát hiện, trên bồn rửa mặt nhà cô có thêm không ít thứ, dao cạo râu, kem cạo râu, mỹ phẩm dưỡng da, bàn chải đánh răng, và vô số thứ khác. Cái quý gì thế này! Tiền Thiên cầm một chiếc khăn mặt lạ mắt lên, tức thì xoay người chạy ra ngoài.

Trong phòng khách còn hai rương hành lý và hai thùng giấy nhỏ, một cái rương đã mở ra, đồ vật bày đầy đất. Tiền Thiên tròn mắt há hốc mồm nhìn toàn bộ, mồm miệng không rõ hỏi: "Chuyện gì đây?"

"Hành lý của anh." Đường Ngự đáp nhẹ nhàng, xách một chiếc rương về phòng ngủ: "Anh đợi em tỉnh lại từ lâu để thu dọn tủ quần áo đây."

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Năm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (31)

Dịch: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên ngây người ở phòng khách một lát mới vội đuổi theo. Vào phòng ngủ nhìn, Đường Ngự đã quen cửa quen nẻo mở tủ quần áo ra, trái lật phải xối nhìn hết đám quần áo một lượt, ngay cả ngăn kéo Tiền Thiên cất nội y cũng không tha.

Tiền Thiên im lặng nhìn hắn tự dọn một ngăn cho mình, mở rương treo âu phục lên, vừa treo vừa lải nhải: "Chúng ta đổi cái tủ quần áo lớn hơn nhé? Con gái thường mua nhiều quần áo."

Ai "chúng ta" với anh! Khóe miệng Tiền Thiên giật giật, cái chức năng tự thân quen mạnh hơn cả Kỹ Cảnh Ngôn này sinh ra kiểu gì đây?! Chẳng lẽ cô kích hoạt nhân cách thứ hai của nam chính? Tiền Thiên luôn cảm thấy Đường Ngự mà cô biết và người trong kịch bản không giống nhau lắm.

Tiền Thiên đứng một bên, cứ vậy mà nhìn Đường Ngự xâm lấn toàn diện. Tủ quần áo bị hắn chiếm mất một nửa, tất của hắn đặt chung chỗ với cô, thậm chí cô còn liếc thấy Đường Ngự móc ra một xấp quần lót từ va li nhét vào ngăn đựng nội y, bày chung chỗ với đồ lót của cô.

"Anh làm cái gì đấy hả?" Tiền Thiên bước lên muốn dọn đám quần lót của Đường Ngự ra, lại bị hắn ôm chặt đẩy khỏi phòng ngủ.

Đường Ngự dỗ Tiền Thiên như dỗ cún con, dịu dàng xoa đầu cô: "Chờ chút nhé, dọn xong rương quần áo này chúng ta đi ăn cơm."

"Không phải nói cái này!" Tiền Thiên kéo tay hắn xuống, khí thế hung bạo: "Sao lại đặt nội y của anh trong ngăn đựng nội y của em!"

"Không đó thì để đâu, nội y phải để một chỗ mới dễ tìm chứ." Đường Ngự vô tội nháy mắt mấy cái.

Tiền Thiên bất lực nhìn mặt hắn: Nói hay lắm có lý lắm, bà đây không phản bác được.

"Ngoan ngoan, để anh thu dọn, em không cần quan tâm." Đường Ngự tỏ vẻ rộng lượng, tư thế kia còn giống chủ nhân cái nhà này hơn Tiền Thiên.

7788 nhất định cho cô kịch bản già rồi! Thanh niên tuổi này cao lãnh kiêu lòi sao biến thành sói xám mặt dày rồi?! Tiền Thiên quyết định đẩy hết cho 7788.

Chuỗi ngày sống chung của Tiền Thiên và Đường Ngự cứ vậy bắt đầu. Tiền Thiên đột nhiên phát hiện, có thêm một người sống cùng, hình như cô bận lên nhiều. Lạ quá! Rõ ràng Đường Ngự không bắt cô làm việc nhà, sao cô vẫn bẽ bộn nhiều việc vậy?!

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô bị Đường Ngự cường chế điều chỉnh. Là một người thất nghiệp, giờ cô phải ăn sáng cùng Đường Ngự nữa, trong khi trước đó không ăn...

Cô còn thường xuyên bị Đường Ngự kéo ra ngoài ăn cơm. Còn có chuyện này, không ngờ con hàng Đường Ngự lại biết nấu cơm. Tủ lạnh nhà Tiền Thiên bị hán nhồi đầy thức ăn, vậy là đi siêu thị với Đường Ngự trở thành một trong những việc thường ngày của cô.

Nấu cơm Tiền Thiên không giúp được gì sau lại há mồm chờ ăn nên hơi chột dạ. Vậy là công việc dọn phòng bếp và rửa bát cô làm cùng Đường Ngự. So với cuộc sống đơn giản một chén một bát là xong bữa của cô, hiển nhiên lượng công việc lớn hơn rất nhiều.

Sau đó chính là giặt quần áo, tuy Đường Ngự không để cô giặt đồ nhưng cô giúp phơi đồ. Hơn nữa bình thường Tiền Thiên đều là chân chạy theo Đường Ngự tới tiệm giặt ủi, vậy nên phức tạp hơn nhiều so với khi cô ở một mình.

Lúc sống một mình cô rất lười, phòng tắm bồn cầu không cần phải dọn dẹp mỗi ngày, thi thoảng nhớ ra quét dọn một lần, dù sao mình không chê mình. Nhưng Đường Ngự mắc bệnh sạch sẽ nhẹ, ngày nào hán cũng muốn quét dọn. Nhìn người ta làm việc khá ngại nên Tiền Thiên nhận việc đưa khăn lau giúp...

Hơn nữa cô bị bắt không thể ru rú ở nhà, Đường Ngự rảnh rỗi sẽ mang cô ra ngoài đi dạo, có khi là dạo phố, có khi chỉ đi lang thang chút, cộng với việc học của cô nữa, vậy nên thật sự là bận gấp nhiều lần!

Chuyện quan trọng nhất là: Đàn ông đã ăn mặn rồi thì không thể ăn chay lại, vậy nên ban ngày khổ cực ban đêm còn bận hơn, mỗi ngày đều trôi qua rất phong phú, mỗi ngày sáng sớm đều không ngủ đủ...

Thời gian thật sự là quá bận, quay đi quay lại cô quên rất nhiều chuyện, rất nhiều người.

Lúc Mạc Vũ gõ cửa ổ nhỏ của Tiền Thiên, Đường Ngự còn đang phân nản liên tục, vì sao áo ngủ Tiền Thiên mới mua không phải mẫu đồ đôi, rõ ràng hán thích áo ngủ bằng lụa hơn.

Khoảng cách thế hệ đó! Tiền Thiên bức bối nghĩ! Cô quay lưng về phía Đường Ngự, cuối cùng bức mình hét: "Anh thấy đũa mập nào mặc váy ngủ bằng tơ lụa gọi cảm chưa hả?!"

Phía sau hoàn toàn yên tĩnh, cô quay lại thấy Đường Ngự đang đứng ở cửa ra vào, cửa mở ra, ngoài cửa là Mạc Vũ đang ở trạng thái hóa đá.

Mạc Vũ cứng họng nhìn em gái hán mặc đồ ở nhà có họa tiết sao Hỏa giống hệt Đường Ngự. Anh nuốt nước miếng, trong lòng cảm thấy cảnh tượng trước mắt hơi huyền ảo. Hình như anh vừa thấy em gái đáng yêu nhà mình hung như cọp la hét với Đường Ngự, hình như nội dung còn là nói chuyện về kiểu dáng áo ngủ...

Càng khó tin hơn là, em gái nhỏ nhà mình vẫn đang ngăn người, mà tay Đường Ngự này lại mang bộ dáng chủ nhân mời anh vào nhà ngồi, miệng còn xin lỗi: "Cậu đừng để ý, Tình Tình đang giận, lát nữa sẽ hết thôi."

Đương nhiên tôi biết lát nữa sẽ hết! Mạc Tình là em gái tôi mà! Anh ôm từ nhỏ đến lớn, ai hiểu Mạc Tình rõ hơn anh chứ?! Lại cần sói già Đường Ngự nhà mi vẫy đuôi giải thích như chủ nhân à! Mạc Vũ tức giận bất bình.

"Tình Tình! Chuyện gì đây?" Mạc Vũ chỉ Đường Ngự, ánh mắt dò xét hỏi tội.

Tiền Thiên chưa lên tiếng, Đường Ngự đã nhú mào: "Tới nhà tôi làm khách mà cậu ngang ngược thế à, có muốn chúng tôi chiêu đãi không đấy?"

Mạc Vũ tức giận đáp chân: "Họ Đường kia, cậu nói ngay cho ông đây biết, sao đây là nhà cậu rồi? Rõ ràng chung cư này là ông tự đi mua cho em gái ông đấy!"

"Chỗ nào có Tình Tình chỗ là nhà tôi, sao, cậu có ý kiến gì?" Đường Ngự không ngại ngừng phát biểu.

"Cmn! Đường Ngự cậu muốn chết đúng không?! Uống tôi xem cậu là bạn tốt! Giờ cậu làm gì đây?! Chớp mắt đã lừa em gái tôi đi! Cậu không áy náy với tôi à?!" Mạc Vũ nhảy dựng.

"Tại sao tôi phải áy náy? Người tôi mang đi là em gái cậu chứ có phải vợ cậu đâu! Sớm muộn gì Tình Tình cũng lấy chồng, gả cho tôi tốt hơn bất cứ ai khác!" Đường Ngự hùng hổ phản bác.

Mạc Vũ tức thì không cam lòng yếu thế mắng lại: "M* nó! Cậu thì có gì tốt! Suốt ngày kéo cả một đám con gái theo đuổi phía sau mà cậu không nói lời nào! Còn nữa, gì mà sớm muộn Tình Tình cũng lấy chồng, năm nay em ấy mới hai ba tuổi, còn lâu mới lập gia đình, phải ở cạnh tôi vài năm nữa. Cậu dẹp ngay ý định đó đi!"

"Tuyệt đối không được!" Đường Ngự nghe Mạc Vũ bảo vậy, sắc mặt sa sầm: "Tôi muốn kết hôn trong năm nay, cậu xem mà làm."

"Đậu xanh! Tên vô lại nhà cậu..."

"Cậu có im không hả..."

"Tôi không im đấy làm gì được hả..."

"Cậu la hét nhiều hơn cũng vô ích..."

...

Muội không gặp sói xám bảo vệ thức ăn, Tiền Thiên cũng không tìm ra cơ hội xen vào. Sao cô không biết Đường Ngự còn cãi nhau như vậy hả?! Già thiết nhân vật bay đến mặt trăng rồi à!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đầu Là Tôi Nằm Không Cũng Trúng Đạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (32)

Dịch: Thất Miên

Biên: Lạc Đình Đang

"Được rồi!" Thấy sắp ồn ào lên một trận, Tiền tổng giám đốc kịp thời ra chủ trì hội nghị kiểm không chế cục diện: "Tất cả câm miệng!"

"Tĩnh Tĩnh..." Đường Ngự và Mạc Vũ nhìn về phía Tiền Thiên, trên mặt là biểu cảm tội nghiệp giống nhau y như đúc. Thật không hổ là hai anh em tốt từng mặc chung một cái quần!

Tiền Thiên không để ý đến Đường Ngự, quay đầu hỏi Mạc Vũ trước: "Anh, hôm nay anh đến tìm em có chuyện gì vậy?"

"Hả? À! Đúng rồi!" Lúc này Mạc Vũ mới phản ứng lại, đẩy mặt ảm ức lên án: "Em còn không biết xấu hổ mà nói sao, đã một tháng rồi em không về nhà, từ sau hội đấu giá lần trước, anh vẫn chưa được gặp lại em. Anh là anh ruột của em, muốn gặp em còn phải đợi đến tình huống xã giao, em tự nói với mình xem thế có được không hả?!"

Cực kỳ không được! Tiền Thiên hơi chột dạ cúi đầu xuống thấp.

Mạc Vũ trông thấy bộ dáng này của cô lại càng được đà than thở: "Em nói đi, anh ruột muốn nhìn mặt em một cái đã khó càng thêm khó, bản thân em thì mang cái thẳng cha này về nhà ở."

Anh ghét bỏ đẩy mặt chỉ vào Đường Ngự: "Em yêu đương cũng không nói trước cho anh trai, ít nhất anh có thể kiểm định trước cho em, kết quả em ngấm ngầm tìm cái con hàng như thế, em khiến anh trai rất đau lòng đó..."

Mất thấy Đường Ngự lại muốn há mồm, Tiền Thiên nhanh tay dùng sức đẩy hán một cái, cười áy náy nhìn Mạc Vũ: "Em không giấu diếm anh, chỉ là mới bắt đầu không bao lâu, chưa kịp nói cho anh biết thôi. Và lại, anh và Đường Ngự là bạn bè, ai cũng không nói trước được chuyện sau này, lỡ như chia tay thì sao, em không muốn để anh phải xấu hổ."

"Không thể nào!!" Lần này Mạc Vũ và Đường Ngự lại trầm miệng một lời.

Mạc Vũ cau mày, quay đầu nhìn Đường Ngự trước: "Đường Ngự cậu làm sao vậy?"

Lại quay đầu quở trách Tiền Thiên: "Em toàn nói lung tung cái gì vậy?! Đã thế này còn chia tay cái gì! Đường Ngự tên này anh biết, đã ở bên em thì tuyệt không có khả năng lại có ý nghĩ khác, cho nên em yên tĩnh một chút đi! Để anh trai em bớt phiền đi được không..."

Cmn chứ!!! Tiền Thiên phiền muộn! Cô không biết Mạc Vũ là phong cách cô đầu tường ngây thơ như thế đấy! Vừa rồi không biết ai đã sắp lao lên cắn xé với Đường Ngự kia.

Đường Ngự vỗ vỗ Mạc Vũ: "Cuối tuần tôi và Tĩnh Tĩnh cùng nhau về nhà trước, đợi tháng sau sinh nhật mẹ vợ, tôi sẽ mời cha mẹ tôi đến nhà gặp mặt chính thức."

Tiền Thiên:...

Mạc Vũ:...

Ai cmn là mẹ vợ anh/cậu!!!

Tiền Mạc Vũ lòng đầy bực tức về, Tiền Thiên giật mình, Đường Ngự chuyển đến được hơn một tháng, một tháng nay quá bận rộn, cô quả thực đã bỏ qua rất nhiều người và việc. Ti như... Cô đã từng đồng ý đến quán cà phê nói chuyện với Lâm Du Du...

Cô yên lặng thoáng nhìn qua Đường Ngự, gặp mặt người yêu trong nguyên gốc của bạn trai, chuyện này là sao đây!!! Sao như chính thất gặp tiểu tam nói chuyện vậy... Hơn nữa còn là thể loại không rõ ai là chính thất, ai là tiểu tam này.

Tiền Thiên tự nhận tam quan bình thường, bởi vậy cô vẫn hơi để ý chuyện thay thế Lâm Du Du làm bạn gái Đường Ngự. Không phải người ta thường nói

làm hỏng nhân duyên của người khác là cực kỳ thiếu đạo đức hay sao. Tiền Thiên cảm thấy đối với Lâm Du Du, cô chính là kẻ thất đức kia.

Nói đến Lâm Du Du, rõ ràng là bị cô liên lụy. Tiền Thiên cảm thấy cô gái này thật ra rất tốt, dịu dàng xinh đẹp, ngoại trừ thích khóc lóc ra thì không có vấn đề gì lớn. Huống hồ Lâm Du Du cũng không đắc tội với cô, không hiểu sao lại bị cô huỷ mất nhân duyên, ngăn lại thật oan.

Đều tại Đường Ngự!! Tiền Thiên oán hận nghĩ, làm một mỹ nam trầm lặng thành thành thật thật làm theo kịch bản tốt biết bao, cứ nhất định phải phá thiết lập nhân vật, còn không ngừng trêu chọc cô...

Nhưng cô cũng biết, không thể chỉ trách Đường Ngự. Lúc hán mỗi ngày tìm cô uống trà chiều, cô nên từ chối, vậy mà cô không làm.

Được rồi, không thể lập đền thờ cho mình! Phá hỏng nhân duyên của người ta còn muốn tẩy trắng? Ngoan ngoan làm nhân vật phản diện đi! Tiền Thiên trợn mắt một cái, có chút phi nhô bản thân mình. Từ người qua đường biến thành nhân vật phản diện, đây là thăng chức ư?! Nếu vậy thì cô rất có tiền đồ đây...

Bất kể thế nào, cứ tìm thời gian đi gặp Lâm Du Du trước đã, Tiền Thiên nghĩ. Cô ta muốn gặp mình gấp thế kia, dù sao vẫn phải nghe xem cô ta muốn nói cái gì.

"Phát ngọc cái gì!" Đường Ngự đột nhiên bỏ nhào lên trên người Tiền Thiên, đè cô xuống ghế sa lon, cọt cọt trước ngực cô như một chú chó ngốc.

"Ép chết em mất! Mau dậy đi!" Tiền Thiên vỗ vỗ sau lưng hán.

"Hơn chín giờ rồi đấy." Đường Ngự li lợm không nhúc nhích: "Hôm nay anh hiếm có khi về nhà sớm, cũng không có việc gì làm, không bằng chúng ta tắm rửa đi ngủ sớm một chút đi."

Tiền Thiên tặng cho hán một cái lườm thật dài: "Mới chín giờ làm sao mà ngủ được, anh cần làm cái gì thì làm cái đó đi, em đi xem tạp chí tiếng Anh luyện đọc một chút."

Đường Ngự kỳ quái liếc Tiền Thiên: "Tại sao em lại cố chấp học tiếng Anh vậy? Rõ ràng không cần phải cố gắng như thế."

"Đương nhiên cần!!" Tiền Thiên nghiêm túc nói: "Tranh thủ thời gian học, biết được nhiều rồi thì nhanh nhanh bắt đầu học tiếng Pháp. Sau đó là tiếng Đức, tiếng Nhật, tiếng Ý..."

Đường Ngự:!!! Sao mình không biết vợ mình muốn làm nhà ngôn ngữ học?!

Hán thở dài, vừa cam chịu số phận đứng lên, vừa cò kè mặc cả: "Vậy em tắm rửa trước đi rồi ngồi trên giường đọc sách cũng được mà? Anh ở cạnh bên em"

Tiền Thiên bĩu môi, có Đường Ngự ở bên quấy rối, đoán chừng sách cũng không đọc được bao lâu. Nhưng cô không tranh luận, đỡ phải nghe Đường Ngự lải nhải không dứt.

"Đúng rồi, Tình Tình" Tiền Thiên đang đi vào phòng tắm, Đường Ngự đột nhiên gọi cô lại: "Thứ tư tới* em xin phép nghỉ lớp học đàn đi."

*đầu chương 48 nói TT học đàn vào thứ 3, 5, 7 trong tuần. Chỗ này gốc là cuối tuần ba, nghe rất vô nghĩa, tra gg ra thứ Tư (1 tuần 7 ngày, thứ Tư là ngày số ba). 2 cái này mâu thuẫn với nhau, k biết để sao nữa``

Tiền Thiên nhìn hán đầy thắc mắc, làm gì mà vô duyên vô cớ trì hoãn việc học của cô?! 7788 giận dữ đã phớt lờ cô rất lâu, nếu cô còn lười học, 7788 chắc bị chọc cho tức chết...

"Thứ tư anh có hẹn nhà thiết kế trang sức Graff. Lần trước đã cắt nguyên viên kim cương hồng ra, trừ viên lớn nhất để lại làm nhẫn, chỗ còn lại cắt được mấy chục hạt nữa, em phải nhanh nhanh chọn kiểu dáng đồ trang sức kéo không kịp đám cưới." Đường Ngự mong đợi nhìn Tiền Thiên.

Cứ ba câu lại dính chặt vào cái chủ đề kết hôn, còn có thể vui vẻ nói chuyện được không hả! Tiền Thiên ghen lòng liếc Đường Ngự: "Đám cưới ở đâu ra? Anh trai em nói vẫn muốn giữ em lại hai năm, anh không nghe thấy sao? Thêm nữa, cha mẹ em cũng không biết em đang yêu đương, có ai tự quyết định như anh chứ?"

"Tình Tình à..." Đường Ngự bám theo ôm lấy Tiền Thiên, vờ mặt vô lại: "Không phải anh bảo tháng sau sinh nhật mẹ vợ, cha mẹ anh sẽ gặp mặt chính thức rồi à? Đã nói tháng 8, 9 kết hôn, em không được nuốt lời..."

CMN là ai nói với anh!! Rõ ràng là tự anh nói cơ mà?? Tiền Thiên đẩy con chó ngốc Đường Ngự ra, buồn bực đẩy mặt đi tắm. Gây nên loại tình huống hiện tại này, chắc chắn không phải lỗi tại cô, thiết lập nhân vật của Đường Ngự thật sự bay đi quá xa rồi...

"Đừng ảo tưởng trốn tránh trách nhiệm!" 7788 đã lâu không lên tiếng đột nhiên ngoi đầu lên: "Tôi đã quan sát rồi, bình thường ở bên ngoài Đường Ngự vẫn duy trì thiết lập cao lãnh kiêu ngạo, cho nên rõ ràng chính là trách nhiệm của cô! Là cô không phát huy đúng tác dụng, làm nam chính bị lệch đường!!!"

"Đúng đúng! Ngài nói rất đúng!! Ngài không tức giận là tốt rồi, tôi xin nhận sai!" Tiền Thiên chân chó xin lỗi.

"Hừ!" 7788 cực kỳ ngạo kiều: "Ai nói tôi không tức giận! Lần này xác định phải nhận cảnh cáo màu lam rồi, sao tôi không tức được? Nhưng so đo với đồ đàn như cô khiến tôi rất không có đẳng cấp..."

Chương 74: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (33)

Dịch: Thất Miên

Biên: Lạc Đình Đang

Mạc Vũ đến thăm giống như một khối đầu, người nên xuất hiện liên tục xuất hiện.

Đầu tiên là Kỷ Cảnh Ngôn tìm đến cửa. Y vừa xuất hiện đã chế giễu Đường Ngự, lại dùng cái mặt bất quá lại gần Tiền Thiên hỏi thử cái gọi là "trải nghiệm tâm đắc khi sống chung". Đường Ngự không tài nào nhịn nổi, đuổi y ra cửa không chút lưu tình.

Xuất hiện kẻ đó là Tần Hàm. Không biết vị nữ phụ ác độc trong truyền thuyết này thăm dò được địa chỉ chung cư của Tiền Thiên ở đâu, vừa ngồi xuống đã gây sự hỏi: "Nghe nói cô sắp gả cho Đường Ngự hả?"

Tiền Thiên ngoan ngoãn gật đầu: "Theo tình huống trước mắt thì đúng là như thế."

Tần Hàm nhìn cô chằm chằm hồi lâu không lên tiếng, sau cùng quay đầu đi, giọng điệu hơi nghẹn ngào nói: "Từ nhỏ tôi đã thích anh ta, đã theo đuổi anh ta lâu như thế... Rõ ràng cô cũng biết mà..."

Nhìn dáng vẻ đau lòng của Tần Hàm, Tiền Thiên không dám hé răng. Tần Hàm đã bỏ bao công sức theo đuổi Đường Ngự, cô hiểu rõ nhất. Đều tại tên mụ tao đáng chết Đường Ngự khiến nhiều cô gái một lòng yêu hấn như vậy, trong lòng Tiền Thiên hơi chua xót ngồi một bên nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Hàm cúi đầu yên lặng nửa ngày, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía Tiền Thiên mở lời, vừa nói ra một chữ: "Anh ấy...", đã là chảy rơi nước mắt.

Thấy không nên nổi cảm xúc, Tần Hàm dứt khoát không thêm giấu nữa, cô nàng khóc nức nở với Tiền Thiên. Từ trước tới nay Tiền Thiên chưa từng trông thấy bộ dáng thất thổ đến thế của vị đại mỹ nữ hệ ngự ty này, vội đến luống cuống tay chân cầm lấy hộp khăn giấy. Tần Hàm gạt lấy hộp khăn giấy trong tay Tiền Thiên, ôm luôn vào trong ngực, làm ở trên ghế sofa khóc thỏa thích.

Tần Hàm này khóc một cái là khóc hơn một tiếng, cô nàng vừa khóc vừa lẩm bầm bằng cái giọng bá đạo: "Tại sao... Dựa vào đâu..."

Tiền Thiên hắc tuyến đầy đầu, cô cũng rất muốn hỏi tại sao! Nhất là việc nữ chính và nữ phụ đều thích khóc ở trước mặt cô, cứ như thể cô là công tắc vòi nước, chỉ cần thấy cô, công tắc liền mở, nước mắt sẽ chảy ra...

Nữ chính thì thôi không tính, vốn dĩ cô ta là tiểu bạch hoa thích khóc. Nhưng rõ ràng nữ phụ là một ngự ty cơ mà! Trong kịch bản, sau khi Đường Ngự và Lâm Du Du ở bên nhau, chị gái này đã chọn cách xử lý vô cùng kiên quyết, một giọt lệ cũng không rơi rồi hắc hóa luôn! Sao tới chỗ cô lại đi thẳng vào con đường bi tình vậy...

"Cô!" Tần Hàm khóc đủ rồi, cuối cùng có sức nói chuyện với Tiền Thiên.

Cô nàng về mặt cảm hận chỉ vào Tiền Thiên, vô cùng lớn tiếng tuyên bố: "Cô chờ tôi! Tôi phải kết hôn với anh cô! Làm chị dâu cô! Đến lúc đó hành hạ cô một cách tàn bạo! Gia sản của Mạc gia các cô, tôi muốn cô không lấy được một xu nào!"

Hả? Tiền Thiên ngơ ngác đầy mặt, cái này thì liên quan gì chứ!!! Cô vội vã dỗ dành Tần Hàm: "Đừng! Mặc dù tôi rất thích cô, cũng không ngại cô làm chị dâu tôi, nhưng cô vẫn còn nhớ nhưng Đường Ngự thì đừng đi gây họa cho anh tôi!! Anh ấy chỉ là một tên nhóc hiền lành thôi mà!!!"

"Hừ!" Tần Hàm quay đầu không để ý tới Tiền Thiên.

"Cái gì chứ, nhất định cô đừng nghĩ quẩn nha, đừng vì trả thù tôi mà tùy tiện lấy chồng. Nhưng nếu cô có thể quên đi Đường Ngự, chân thành ở bên anh tôi, tôi vẫn rất hoan nghênh, gia sản gì chứ, cứ tự nhiên!" Tiền Thiên lại bổ thêm một câu.

Tần Hàm đứng dậy, ngạo kiều ngẩng đầu: "Hừ! Không cần cô xen vào!" Nói xong nhanh chóng rời đi!

Tiền Thiên rối bời ngó theo bóng lưng cô nàng trong gió, một hồi lâu mới phản ứng lại, cảm kích vội gọi điện cho Mạc Vũ: "Anh, em nói cho anh biết, Tần Hàm mới đến nhà em, cô ấy..."

"Ừ, anh biết." Đầu bên kia, Mạc Vũ mất đầy ý cười.

"Cái gì? Anh biết? Sao anh biết? Cô ấy vừa đi anh đã biết?" Tiền Thiên càng lơ mơ.

"Đúng vậy, địa chỉ chung cư của em chính là anh nói cho cô ấy biết. Sao rồi? Cô ấy gây chuyện với em? Chắc không phải đâu?" Mạc Vũ rất nhẹ nhàng.

"Đúng là không, nhưng cô ấy bảo muốn lấy anh, làm chị dâu em, đợi khi nào hai người kết hôn xong sẽ hành hạ em một cách hung bạo."

Mạc Vũ nghe Tiền Thiên kể thì cười ồm lên: "Vậy thì tốt quá, tranh thủ thời gian cưới. Sau này cô ấy đánh em, nhất định anh sẽ không giúp em."

Đậu xanh rau má! Tiền Thiên tròn tròn mắt! Hoá ra cái lão này đã sớm ừ mưu rồi!! Cô đã bảo sao Tần Hàm lại có kiểu trả thù khó tin thế kia, nhất định là con cá mực Mạc Vũ này xúi sau lưng!!!

Tiền Thiên vẫn không hiểu, anh trai cô dính với Tần Hàm kiểu gì?! Rõ ràng rành, trước kia thấy Tần Hàm theo đuổi Đường Ngự, Mạc Vũ cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

"Chuyện đó... Anh, anh thật lòng muốn cưới Tần Hàm à? Anh không sợ trong lòng cô ấy vẫn còn Đường Ngự sao?" Cuối cùng Tiền Thiên quyết định hỏi thử suy nghĩ của Mạc Vũ, dù sao trong kịch bản Tần Hàm thâm tình với Đường Ngự bao nhiêu, vì hán mà không tiếc trả bất cứ giá nào. Tình cảm thế này muốn buông bỏ cũng chẳng hề dễ dàng.

"Không sợ!" Âm thanh Mạc Vũ rất kiên định: "Sớm muộn cô ấy sẽ nhận ra tình cảm mình dành cho Đường Ngự không phải yêu, nhưng nhiều năm như vậy nên không buông được thôi."

"Anh chắc chắn vậy? Anh không phải Tần Hàm, sao biết cô ấy có yêu Đường Ngự không?" Tiền Thiên vẫn cảm thấy không yên lòng.

"Đương nhiên, không chỉ mỗi mình anh nhìn ra. Nếu không, nhiều năm vậy, thấy cô ấy hết lần này đến lần khác đâm đầu vào bức tường phía Nam*, sao Cảnh Ngôn đều chỉ xem náo nhiệt chứ. Mọi người đều là bạn bè, nếu cảm tình của cô ấy với Đường Ngự là chân ái không quên được, Cảnh Ngôn đã sớm ra tay giúp đỡ rồi." Mạc Vũ giải thích, bộ dáng nói có sách mách có chứng: "Hơn nữa em xem, cô ấy bị Đường Ngự từ chối nhiều lần như vậy, có lần nào là đau lòng thật đâu."

*Cái này là 1 phần của thành ngữ "Khô đụng tường Nam không quay đầu". Theo baidu, cửa lớn của các kiến trúc Trung Quốc thường quay về hướng nam. Trước đây, người có địa vị, thế lực, ngoài cửa lớn đều có tường xây làm bình phong chắn ngoài cổng, cho nên ra cửa sẽ đi sang bên trái hoặc phải của cái tường này, đi thẳng chắc chắn sẽ đâm vào. Ngụ ý còn chưa thấy được hậu quả của 1 việc xấu nào đó thì còn chưa biết hồi cải. Mình không chắc nên đề là "đâm đầu vào bức tường phía Nam" hay "phạm sai lầm" nữa.

!!! Rõ ràng là lão già Mạc Vũ này nhìn trúng Tần Hàm người ta nên mới tìm lý do gượng gạo thế để ngụy biện.

Tiền Thiên vô cùng bất bình: "Nhưng cô ấy vừa khóc to một trận ở ổ nhỏ của em, trông rất đau lòng."

"Em đừng lo nhầm chuyện, đó là cô ấy không cam lòng! Tức giận đến khóc thì cũng là khóc. Khóc đủ rồi lại thôi, không phải vẫn còn sức uy hiếp em sao! Yên tâm đi, anh trai em ra tay chắc chắn làm một thu hai. Giờ mẹ đã nhẹ lòng hơn, cuối cùng cũng lừa được con dâu về nhà rồi!" Giọng Mạc Vũ nghe hết sức vui mừng.

Xi! Một người hai người đều không biết xấu hổ giống nhau! Tiền Thiên phẫn hận cúp điện thoại.

Sau khi Đường Ngự trở về, câu đầu tiên của Tiền Thiên là: "Tần Hàm vừa tới."

"Ồ?" Đường Ngự nghiêng đầu nhìn cô: "Là anh của em báo địa chỉ cho cô ấy à?"

"Hả? Sao anh biết được!" Tiền Thiên vô cùng giật mình, sao cứ như Sherlock Holmes vậy, hại cô chẳng có lòng tin vào chỉ số thông minh của mình tí nào.

"Cái này thì có gì kỳ quái!" Đường Ngự cười: "Anh trai em đã nhớ thương Tần Hàm rất lâu rồi."

"Vì sao em không biết?!" Tiền Thiên tỏ vẻ kinh sợ.

"Ngày nào cũng đọc sách học đàn, học đến choáng váng." Đường Ngự xoa xoa bóp bóp cái mũi của Tiền Thiên: "Tần Hàm nói gì?"

"Nói muốn trả thù bằng cách gả cho anh em, làm chị dâu để hung bạo hành hạ em." Tiền Thiên đắn mặt trả lời: "Tên khốn Mạc Vũ kia nói, nếu như Tần Hàm đánh nhau với em, lão ta nhất định không giúp em."

Đường Ngự cười ha hả, ôm lấy Tiền Thiên hôn mạnh một cái: "Cậu ta vất vả lắm mới có cơ hội, em tha thứ cho cậu ta đi. Đừng lo, về sau nếu em với Tần Hàm đánh thật, anh sẽ giúp em. Ông xã em không phải loại ăn không ngồi rồi, Mạc Vũ nhất định chơi không lại anh."

Đồ thần kinh! Tiền Thiên ném cho hán một cái liếc xéo.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đều Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Đạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (34)

Dịch: Nhất Nguyệt Dạ

Biên: Lạc Đình Đang

Tiền Thiên định đi đến quán cà phê gặp Lâm Du Du, nhưng cô còn chưa kịp xuất phát thì đã có người tìm tới tận cửa! Người này đã bị cô lãng quên từ lâu, Triệu Minh Huyền.

Triệu Minh Huyền dành mấy tháng đến quán cà phê nhưng vẫn chưa lần nào gặp được Đường Ngự, ngược lại cô ta nhìn thấy Hàn Kiều rất nhiều lần, không phải là ngẫu nhiên mà hẳn ta đến để quấy rầy Lâm Du Du.

Ban đầu, Triệu Minh Huyền rất bức bối đối với hành vi của Hàn Kiều nhưng khi nghĩ lại, chỉ cần cô ta bắt được Đường Ngự vào tay thì cái lớp xe dự phòng này vứt đi cũng được. Triệu Minh Huyền nhớ rất rõ, cô ả nhân viên phục vụ kia trước đây từng thổ lộ với Đường Ngự! Hàn Kiều thích cô ta càng tốt! Điều là tiện nhân cả!!

Triệu Minh Huyền nghĩ, để cho Đường tiên sinh tự mình nhìn thấy cô ả phục vụ kia câu dẫn Hàn Kiều đến mất hồn mất vía là tốt nhất, làm cho Đường tiên sinh có thể nhìn thấy được bộ mặt thật của con ả lăng lơ này!

Nhưng Triệu Minh Huyền không nghĩ đến là, cô ta rình ở quán cà phê rất lâu nhưng vẫn không lần nào thấy được Đường Ngự. Không lẽ Mạc Tinh lừa mình?!

Ban đầu Triệu Minh Huyền thật sự nghi ngờ như vậy. Nhưng rồi cô ta nhận ra cô ả "Tinh dịch" - nữ nhân viên lăng lơ mỗi chiều đều mang về mặt mong đợi nhìn ra bên ngoài cửa sổ! Cô ta đương nhiên sẽ không cho rằng Lâm Du Du đang chờ người khác! Nếu vậy thì Mạc Tinh không nói dối, Đường tiên sinh vào khoảng thời gian này thường xuyên vào quán cà phê!

Ngoài ra, Mạc Tinh và Triệu Minh Huyền làm "bạn bè" đã lâu, Triệu Minh Huyền có một loại tự tin mù quáng về mối quan hệ với Tiền Thiên. Cô ta tin rằng mình có thể hoàn toàn sai khiến Tiền Thiên, cũng tin tưởng Tiền Thiên không dám hớ cô ả. Triệu Minh Huyền mang theo ý nghĩ này trông coi ở tiệm cà phê mấy tháng.

Nhưng để Triệu Minh Huyền thất vọng rồi, nàng vẫn chưa gặp được Đường Ngự một lần nào trong mấy tháng qua! Cô ta cảm thấy mình không thể ôm cây đợi thỏ được nữa! Thật sự không kiên nhẫn được nữa rồi!

Triệu Minh Huyền nghĩ mình nên đi gặp Tiền Thiên. Tiền Thiên từng nói qua Đường Ngự là bạn của anh cô, có lẽ nên để Tiền Thiên mở lời với anh trai cô để cô ta có thể nói chuyện nhiều hơn với Đường tiên sinh.

Sau khi quyết định, Triệu Minh Huyền hành động rất mau, cũng chưa từng nghĩ đến việc bị Tiền Thiên cự tuyệt. Trong quan niệm của cô ta, Tiền Thiên giúp mình làm việc là chuyện đương nhiên! Mà Tiền Thiên cũng không thể từ chối yêu cầu của cô ta, nếu thế thì thật có lỗi với bạn bè rồi.

Đúng là Mạc Tinh trước kia chưa từng từ chối cô ta bất kì điều gì. Nhưng cô ta bây giờ chỉ có thể tự cầu phúc rằng Tiền Thiên sẽ không chinh cô ta quá thâm đi!

Triệu Minh Huyền đến chung cư của Tiền Thiên sau giờ tan tầm, khoảng thời gian này vì Đường Ngự mà cô ta phải nói dối rất nhiều, công ty lại xa chung cư của Tiền Thiên nên chỉ sau khi tan làm mới tới được. Khoảng thời gian này cũng không quá đẹp, Triệu Minh Huyền cũng không rõ Tiền Thiên có đang ở nhà hay không.

Triệu Minh Huyền hơi hối hận, cô ta không nghĩ tới mình còn phải nhờ cậy tới con nhóc mập mạp này nên đã xem nhẹ Tiền Thiên! Nếu là hồi trước, cô ta có thể gọi điện kêu Tiền Thiên chờ mình. Nhưng từ khi Tiền Thiên nói đi động của mình không còn, hai người cũng không có thứ gì có thể liên lạc, ngay cả số điện thoại mới của Tiền Thiên cô ta cũng không biết.

Triệu Minh Huyền đứng trước cửa nhà do dự. Cô ta muốn yêu cầu thẳng mặt với Tiền Thiên, nhưng nghĩ đến gần đây hai người không trò chuyện gì với nhau nên có hơi lạnh nhạt, lỡ đâu Tiền Thiên qua loa thì phải làm sao bây giờ. Phải nói như thế nào để con nhóc mập mạp kia giúp đỡ cơ chứ...

Dưới tình thế khó xử, Triệu Minh Huyền ngây ngốc đứng trước cửa nhà Tiền Thiên.

"Xin hỏi cô muốn tìm ai mà đứng ở chỗ này?" sau lưng Triệu Minh Huyền phát ra âm thanh vừa từ tính vừa trong sáng, pha một chút cao quý, mang theo sự từ tốn nhẹ nhàng đánh thẳng vào lồng ngực của Triệu Minh Huyền.

Triệu Minh Huyền vội vàng quay đầu sang, liền phát hiện người mà cô ta ngày đêm mong nhớ - Đường Ngự đang đứng ở sau mình...

Đường Ngự có vẻ vừa mới tan làm, một thân toàn đồ hiệu, tóc được chải vuốt tỉ mỉ, một tay cầm cặp cùng túi giấy, một tay dứt túi nhìn Triệu Minh Huyền ở phía trước. Cặp mắt đào hoa mang theo một tia nghi vấn mà nhìn cô ta.

Triệu Minh Huyền say mê mà nhìn Đường Ngự, đã sớm vứt Tiền Thiên sang một bên. Cô ta thật náy mắn! Hôm nay đến nhà Tiền Thiên chỉ vì muốn gặp Đường Ngự, không nghĩ tới Đường Ngự đã đứng ngay sau lưng mình, chẳng lẽ đây chính là duyên phận trong truyền thuyết? Đúng thật là vậy rồi!!

Triệu Minh Huyền nhanh chóng chỉnh trang lại bản thân, gương mặt vừa thẹn thùng vừa vui mừng, mỉm cười với Đường Ngự: "Đường tiên sinh, sao ngài

lại ở đây?"

Đường Ngự nhủ mày, đây là ai? Đứng trước cửa nhà hán lại còn hỏi tại sao hán ở chỗ này, thật là...

Đường Ngự nhìn cô ta không nói lời nào, trong lòng Triệu Minh Huyền đặc ý, quả nhiên đàn ông đều thích phụ nữ đẹp. Nhưng Triệu Minh Huyền đặc ý cũng không tùy tiện câu dẫn Đường Ngự. Cô ta rất thông minh, nhìn Đường Ngự là người "trái đời", nếu đại đột làm quen thì sẽ không dễ vào mắt, muốn thu phục được người đàn ông này còn phải tốn nhiều tâm tư.

Triệu Minh Huyền đảo mắt, rốt cuộc cô ta vẫn phải tìm một cái bóng đèn để lấy cớ ở chung với Đường Ngự. Dù sao cũng không thể trở mặt nhìn cơ hội biến mất được! Triệu Minh Huyền nhìn vào cửa nhà Tiền Thiên rồi nở nụ cười.

"Đường tiên sinh cũng đến tìm Mạc Tĩnh sao?" Triệu Minh Huyền nở nụ cười dịu dàng không quá nịnh nọt, biểu hiện ra mười phần tốt đẹp.

Đường Ngự vẫn chỉ nhìn Triệu Minh Huyền không trả lời, hán hình như nhớ được một chút, lần trước cô vợ nhỏ của mình có kéo hán qua giới thiệu với cô ta! Nhưng lúc đó hán cũng không chú ý kĩ càng nên cũng không rõ lắm...

Đường Ngự không trả lời cũng không khiến Triệu Minh Huyền khó xử, cô ta vẫn dịu dàng nói: "Thật trùng hợp, tôi cũng đến tìm Mạc Tĩnh, hình như cô ấy ra ngoài rồi nên chúng ta cần chờ một lát. Hay là tìm chỗ nào cùng ngồi đi, đợi Mạc Tĩnh về bọn mình lại đến."

Triệu Minh Huyền cảm thấy lí do mình đưa ra rất tốt, bây giờ nếu Tiền Thiên không ở nhà thì chính là đi ăn cơm chiều! Như vậy thì chỉ cần Đường Ngự đồng ý, cô ta có thể đường đường chính chính mà mời Đường Ngự cùng nhau ăn cơm. Còn việc Tiền Thiên có ở nhà hay không cô ta cũng không quan tâm! Cô ta để ý là Đường tiên sinh, còn con nặc kia ai thèm để ý chứ...

Nhưng sự việc cũng không tiến triển như cô ta nghĩ, Triệu Minh Huyền cho rằng, Đường Ngự cùng lắm chỉ từ chối đợi Tiền Thiên cùng cô ta. Như vậy cũng không sao, cô ta vẫn có thể tìm cách để thuyết phục Đường Ngự ở lại với mình. Nhưng không nghĩ tới Đường Ngự sau khi nghe Triệu Minh Huyền nói thì cau mày, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cùng Trùng Dạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Tổng giám đốc, tôi thật sự chỉ đi ngang qua (35)

Dịch: Nhất Nguyệt Dạ

Biên: Lạc Đình Đang

"Mạc Tĩnh không ở nhà?" Âm thanh của Đường Ngự có chút lãnh đạm: "Không thể nào."

Trong lòng Triệu Minh Huyền giật thót, không lẽ hai người này hẹn gặp nhau? Nhưng cũng khó lắm. Cô ta cố gắng điều chỉnh nét mặt của mình, nở nụ cười hiền hòa xin tha thứ với Đường Ngự: "Tôi có kêu nhưng không thấy ai đi ra, chắc là không có nhà..."

Triệu Minh Huyền đã suy nghĩ kỹ trước khi nói, nếu Đường Ngự vẫn cứ gõ cửa mà Tiền Thiên lại ở nhà thì cô ta có thể trách cứ Tiền Thiên vì sao cô lại không để ý đến tiếng kêu của mình. Kể cả khi Tiền Thiên nói rằng không nghe thấy tiếng chuông cửa, cô ta cũng có thể giả vờ rộng lượng mà tha thứ cho sự "nghe ngãng" của Tiền Thiên...

Nhưng kế hoạch của Triệu Minh Huyền không những không được thực hiện mà còn nhìn thấy một chuyện ngoài dự đoán của cô ta. Đường Ngự đi qua Triệu Minh Huyền đến trước cửa căn hộ, lấy chìa khóa từ trong túi ra mở cửa đi vào.

Triệu Minh Huyền há hốc mồm khi nhìn thấy cảnh vừa nãy, cô ta không biết phải phản ứng thế nào. Chuyện gì vừa xảy ra? Tại sao Đường tiên sinh lại có chìa khóa nhà của con nặc kia chứ!

"Tình Tình?"

Triệu Minh Huyền trở mặt nhìn Đường Ngự vừa mở cửa liền để cặp và giấy tờ ở huyền quan, quen thuộc thay dép lê rồi cầm túi giấy đi vào phòng gọi Tiền Thiên. Triệu Minh Huyền lập tức đi theo, cô ta rất muốn biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Nghe thấy giọng của Đường Ngự, Tiền Thiên từ trong phòng bếp lao ra, cô không nhìn thấy Triệu Minh Huyền mà trừng mắt hung ác nhìn Đường Ngự: "Mi ăn liền của em đâu rồi hả?! Hay là anh vứt đi rồi?!"

"Tình Tình..." Âm thanh Đường Ngự có vài phần bất đắc dĩ: "Tuần này có 3 ngày anh không về ăn cơm chiều là em lại lấy mì gói ra ăn, hai ngày cũng không tìm anh ăn cơm trưa, chắc chắn là lại ăn mì! Thứ kia ăn nhiều cũng không tốt..."

"Nói bậy! Rõ ràng em mua một bao nước nấu mì hơn 30 tệ của nước X, người ta lại đưa đến bao mì sợi, không phải mì ăn liền! Em ăn mấy năm nay vẫn

luôn khỏe mạnh không bị gì. Dựa vào đâu mà bảo em ném đi! Em ăn cơm một mình, bớt một việc thì có làm sao chứ! Rõ ràng anh muốn ngược đãi em!"" Tiền Thiên vẫn không bỏ qua, Đường Ngự vứt thùng mì gói của cô đi không còn một mống, nghĩ đến là trong lòng lại muốn rí máu rồi.

"Đừng giận mà Bảo Bối, nhìn anh mua bánh bò phô mai về này, bây giờ vẫn còn nóng, ăn trước đi rồi tối nay anh làm sò điệp chiên cho em có được không?" Đường Ngự dụ dỗ Tiền Thiên, hẳn không muốn nói tiếp về chuyện mì gói này.

Tiền Thiên giật túi giấy trong tay Đường Ngự, chuẩn bị nhìn xuống nhưng Triệu Minh Huyền này giờ luôn đứng phía sau đã không chịu được nữa rồi.

"Mặc Tinh!" Âm thanh Triệu Minh Huyền sắc bén khiến Tiền Thiên bị dọa kêu to một tiếng.

Tiền Thiên nhìn về phía sau lưng của Đường Ngự: "Ơ? Minh Huyền à? Cậu đến lúc nào thế?"

Triệu Minh Huyền nhanh chóng điều chỉnh lại nét mặt của mình, cô ta nhìn thoáng qua Đường Ngự, giọng điệu hơi cứng nhắc nói: "Tớ tới tìm cậu, gặp được Đường tiên sinh ở ngoài cửa."

"Thì ra là vậy." Tiền Thiên bưng tỉnh gật đầu: "Thì ra cậu vào với Đường Ngự à, xin lỗi, vừa nãy tôi không nhìn thấy."

Triệu Minh Huyền cố gắng kiềm chế xúc động muốn nổi cáu với Tiền Thiên, nở một nụ cười khó coi: "Mặc Tinh, cậu không mời tớ ngồi sao?"

"À, ngồi đi." Tiền Thiên nghe theo dẫn Triệu Minh Huyền vào phòng khách ngồi trên ghế sofa, Đường Ngự cũng không để ý đến hai người, cời âu phục đặt lên lưng ghế bên cạnh bàn ăn, cầm lấy túi giấy trong tay Tiền Thiên rồi đi luôn vào phòng bếp.

Đường Ngự vừa đi, nét mặt của Triệu Minh Huyền lập tức thay đổi, trừng mắt hung ác với Tiền Thiên, hạ thấp giọng tra hỏi: "Cậu không phải là không thân với Đường tiên sinh sao? Cậu đùa tớ à?!"

Tiền Thiên cười tủm tỉm, cũng không hạ thấp giọng, vẫn như bình thường trả lời: "Đúng vậy, mấy tháng trước lúc cậu hỏi tôi thật sự không thân với anh ấy, những gì tôi biết đều đã nói cho cậu rồi."

Triệu Minh Huyền bắt lấy cánh tay của Tiền Thiên, dùng móng tay cào vào da thịt Tiền Thiên: "Vậy tại sao ngài ấy lại ở đây? Còn cầm chìa khóa nhà của cậu? Hai người?"

Tiền Thiên làm bộ không hiểu nhìn Triệu Minh Huyền: "Minh Huyền, cậu làm sao vậy? Hỏi chuyện này để làm gì? Lúc trước cậu cần giúp đỡ, tôi cũng đã nói hết với cậu rồi mà."

Triệu Minh Huyền hơi nghẹn họng, đảo mắt lia lịa: "Cậu nói với tớ là Đường tiên sinh chiều nào cũng đến quán cà phê nhưng tớ vẫn chưa gặp được, không ngờ lại gặp ngài ấy ở đây, không phải cậu trêu tớ thì là gì?"

Tiền Thiên về mặt vô tội: "Trước đó anh ấy thường đi mà, ngay cả nhân viên trong quán cũng biết, cậu hỏi một chút là biết tôi có đùa cậu hay không. Anh ấy không đi làm sao tôi biết được, tôi lại không thể bắt anh ấy phải đi đâu."

Triệu Minh Huyền càng phẫn nộ hơn, giọng điệu sắc bén chất vấn Tiền Thiên: "Gần đây cậu luôn được gặp ngài ấy đúng không, vì sao không nói cho tớ?!"

"Chuyện này cũng cần phải nói với cậu?" Tiền Thiên giả ngu: "Nhưng cậu đâu có nói như vậy, cậu chỉ nói có việc cần giúp đỡ, tôi cũng không biết cậu gặp phải chuyện gì, hai người có liên lạc hay không cậu cũng đâu có trình bày với tôi. Thế nên việc này tôi cũng không cần phải nói với cậu."

Có việc?! Có cái rắm!! Cô ta cũng chỉ là tìm cái cớ để gặp Đường Ngự thôi mà, Triệu Minh Huyền chán nản. Thật không nghĩ đến, cô ta mười phần đề phòng con tiện nhân ở quán cà phê kia, vậy mà lại bị con mặt này hớ đến thảm.

Nhìn Tiền Thiên bày ra vẻ mặt vô tội, Triệu Minh Huyền không nhịn được nóng nảy, cô ta hung dữ đẩy Tiền Thiên: "Đừng có mà giả vờ nữa!"

"Vậy giờ cậu muốn thế nào? Còn cần giúp đỡ không?" Tiền Thiên làm như không bận tâm đến hành vi của Triệu Minh Huyền, làm ra vẻ mặt vô tội.

"Mau giới thiệu Đường tiên sinh cho tớ! Đừng nghĩ đến việc giở trò! Đây là cậu nợ tớ!" Triệu Minh Huyền tiến gần đến lỗ tai Tiền Thiên nói với giọng điệu uy hiếp.

"Dĩ nhiên là được rồi!" Tiền Thiên hào phóng gật đầu: "Sao cậu không nói sớm, đây cũng không phải là chuyện lớn gì."

Nghe cô nói vậy, Triệu Minh Huyền sững sờ, thầm nghĩ Tiền Thiên có ngốc thật không, dễ dàng như vậy?

Đúng lúc này, Đường Ngự mang một cái đĩa ra khỏi phòng bếp, bên trong là bánh bò mà hẳn vừa mới mua. Tiền Thiên thấy Đường Ngự liền vui vẻ vỗ tay với hắn: "Mau tới đây, giới thiệu với anh, đây là Triệu Minh Huyền. Triệu Minh Huyền, người này cậu từng gặp qua rồi đấy, lúc trước anh ấy thường đi quán cà phê."

Tiền Thiên cố ý cường điệu bốn chữ "Lúc trước thường đi". Sau khi nói xong còn nhìn về phía Triệu Minh Huyền. Triệu Minh Huyền lại vội vàng tân trang lại nhan sắc trước mặt Đường Ngự, cũng không chú ý tới Tiền Thiên không phải là giới thiệu cho cô ta, mà là giới thiệu cô ta với Đường Ngự.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Đến Là Tôi Nằm Không Cũng Trùng Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

